

๒
ผู้คน

พอล เดวิด ทรีปป์

เปลี่ยนแปลง

ทีโมธี เฮส เสน

อย่างไร

สารบัญ

คำนำ	vii
คำขอบคุณ	xi
1. ช่องว่างของข่าวประเสริฐ	1
2. ความหวังจอมปลอม	23
3. ทิศทางที่พระเจ้าจะนำคุณไป	43
4. สมรสกับพระคริสต์	63
5. การเปลี่ยนแปลงเป็นโครงการของชุมชน	84
6. ภาพรวมทั้งหมด	106
7. ความร้อน 1: พระเจ้าในโลกแห่งความเป็นจริง	125
8. ความร้อน 2: ตัวคุณในโลกแห่งความเป็นจริง	139
9. หนาม 1: อะไรคือหนามที่พันนาการคุณไว้	152
10. หนาม 2: ทำไมคุณถึงถูกพันนาการไว้	168
11. กางเขน 1: ตัวตนใหม่และศักยภาพใหม่	191
12. กางเขน 2: กางเขนและการดำเนินชีวิตแต่ละวัน	202
13. ผล 1: หัวใจที่เปลี่ยนแปลงอย่างแท้จริง	222
14. ผล 2: ผลใหม่ที่ไม่คาดคิด	237
15. เรื่องของสามภรรยาคนหนึ่ง	255
16. เรื่องของคริสตจักรแห่งหนึ่ง	270

ผู้คนเปลี่ยนแปลงอย่างไร eBook

How People Change eBook

© 2026 โดย เกษขรรณสาร (Grace Bannasan)

สงวนลิขสิทธิ์. ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ไปใช้หรือทำซ้ำในลักษณะใดๆ โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร ยกเว้นในกรณีของใบเสนอราคาสั้นๆ ที่รวมอยู่ในบทความและบทวิจารณ์สำคัญ ส่งคำขอของคุณไปยังผู้จัดพิมพ์ตามที่อยู่ต่อไปนี้:

All rights reserved. No part of this book may be used or reproduced in any manner whatsoever without written permission except in the case of brief quotations embodied in critical articles and reviews. Direct your request to the publisher at the following address:

เกษขรรณสาร

Grace Bannasan

บ้านเลขที่ 10 หมู่ 1

ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด

จ.เชียงใหม่ 50220

โทรศัพท์ 080-053-4556

gracebannasan@gmail.com

www.gracebannasan.com

พิมพ์ในประเทศไทย

Printed in Thailand.

คัดลอกหรืออ้างอิงข้อพระคัมภีร์จาก พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐาน 2011 สงวนลิขสิทธิ์โดยสมาคมพระคริสตธรรมไทย เว้นแต่ระบุเป็นอย่างอื่น

จัดพิมพ์โดย เกษขรรณสาร/Grace Bannasan

โครงการภายใต้มูลนิธิภารกิจพระคุณของแบปติสต์ในประเทศไทย

เผยแพร่ครั้งแรกเป็นภาษาอังกฤษภายใต้ชื่อ How People Change หนังสือเล่มนี้ได้รับการตีพิมพ์ครั้งแรกในสหรัฐอเมริกาโดย New Growth Press, Greensboro 27401, USA. © 2006, 2008 โดย พอล เดวิด ทริปปี้ & ทิมธี เอส เลน. แปลโดยได้รับอนุญาต

ตรวจสอบโดย: ฤทัยทิพย์ แซ่ลิ้ม (Editor: Ruhtaitip Saelim)

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

ريب. پول دويد .

ผู้คนเปลี่ยนแปลงอย่างไร.-- พิมพ์ครั้งที่ 2.-- เชียงใหม่ : มูลนิธิภารกิจพระคุณ
ของแบปติสต์ในประเทศไทย, 2569.

301 หน้า.

1. พระคัมภีร์. I. เลน, ทิมธี เอส. ผู้แต่งร่วม. II. ฤทัยทิพย์ แซ่ลิ้ม, ผู้แปล. III. ชื่อเรื่อง.

225.61

ISBN (eBook) 978-616-94949-9-7

10 ม.1 ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด จ.เชียงใหม่ 50220
10 Moo 1, Taladyai, Doi Saket, Chiang Mai 50220
โทร 098-757-3257 gracebannasan@gmail.com
www.GraceBannasan.com

BCMWorldwide
strengthening churches around the world

คำนำ

Wรรวณะของพระเจ้าบรรจด้วยถ้อยคำนับแสนแต่ไม่มีภาพถ่าย ไม่มีภาพร่าง แผนที่ หรือแผนภูมิ พระวณะของพระเจ้าเป็นถ้อยคำล้วน ๆ กระนั้นก็ตาม พระคัมภีร์ที่คุณมีกลับเป็นหนังสือที่เต็มไปด้วยภาพและสีสันทื่นเต้น เล่าที่มีชีวิตและเรื่องราวต่าง ๆ เต็มไปด้วยอารมณ์และความรู้สึกหลากหลาย เหมือนกับชีวิตเรา คุณถูกเชื้อเชิญให้อ่านหนังสือเล่มนี้ด้วยสายตาแห่งความคิด เห็นดอกไม้ป่าที่ไม่มีใครดูแลนอกจากพระเจ้า คุณถูกเชื้อเชิญให้รู้สึกหวั่นไหวไปกับเอสเธอร์ขณะที่เธอก้าวเข้าไปในห้องพระโรงของกษัตริย์เปอร์เซียโดยมิได้รับอนุญาต คุณถูกเชื้อเชิญให้ปิดใจไปกับเสียงโห่ร้องโฮฮันนา และความเจ็บปวดจากการเยาะเย้ย คุณลืมนรสชาวลีคว์ แอปเปิ้ล ขนมอบลูกเกดอุ่น ๆ และความหวานของน้ำผึ้ง จนจินตนาการได้ว่าสติปัญญาอัน “หวานกว่าน้ำผึ้ง” อย่างไม่รู้ คุณสามารถได้กลิ่นของกำยาน ไม้สนสีดาร์ ขนมปิงอบใหม่ และน้ำมันตะเกียงในอากาศ ได้แม้แต่กลิ่นคาวเลือด เปลวเพลิง และควันไฟ คุณจะเรียนรู้วิถีแห่งพระเมตตาและพระสง่าราศีของพระเจ้า เมื่อเรื่องราวของพระเยซูคริสต์ถูกเผยออกมา คุณสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายความเกลียดชังของพวกผู้นำศาสนา ความผิดหวังรุนแรงของพวกสาวกเมื่อพระเยซูถูกประหาร และความปลื้มปิติเหลือล้นเมื่อรู้ว่าพระเยซูทรงคืนพระชนม์และทรงดำเนินอยู่ท่ามกลางพวกเขา

พระเจ้าทรงเล่าเรื่องที่นำทาง ทรงใช้อุปมาง่าย ๆ จากชีวิตใกล้ตัว เมื่อคุณได้อ่านและฟังภาพต่าง ๆ ที่เคลื่อนไหวก็ผุดขึ้นมาในความคิด กระทบลงลึก และกะเทาะแนวความคิดที่ครอบงำไว้ พระเจ้าตรัสด้วยภาษาของเรา และด้วยถ้อยคำที่บริสุทธิ์เพื่อเปลี่ยนแปลงคุณ ไม่ใช่เพื่อให้คุณมีข้อมูลเพิ่มเติม

ลองนำประโยคเหล่านี้มาเปรียบเทียบดู ประโยคแรก “พระคัมภีร์กล่าวว่า พระเจ้าทรงรักมนุษย์” ประโยคที่สอง “เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี ผู้เลี้ยงที่ดีย่อมสละชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะ” ถ้อยคำทั้งสองเป็นความจริง และมีความหมายเหมือนกัน แต่ทำในสิ่งที่ไม่เหมือนกัน ประโยคที่สองมาถึงคุณ อยู่กับคุณ ทำงานในคุณ เพราะเป็นถ้อยคำที่มาพร้อมกับภาพและเรื่องราวที่ฝังติดมาด้วย

ผู้คนเปลี่ยนแปลงอย่างไร

ตอนต่อ ๆ ไปของหนังสือเล่มนี้ ทิม เลน และ พอล ทริปปี้ ตั้งใจจะสอนคุณถึงวิธีที่ชีวิตคริสเตียนดำเนินไปจริง ๆ นี่ไม่ใช่เป็นทฤษฎี แต่เป็นความจริง และเป็นความจริงที่สอนพร้อมกับภาพและเรื่องเล่า ทิมและพอลจะเล่าถึงชีวิตของผู้คนที่มีความเชื่อ แสดงให้เห็นว่าพระคุณของพระเจ้าเข้ามาทำงานในชีวิตเราอย่างไร ที่จริงหลายครั้งคุณอาจถูกขอให้เติมเรื่องของคุณลงไปด้วย เพื่อให้เรื่องที่สอนจะจบมาถึงเราแต่ละคนเป็นส่วนตัว

หนังสือเล่มนี้จะใช้ภาพสาธิตเจาะจงหนึ่งภาพตลอดทั้งบทที่ 3 - 14 (บทที่สะท้อนหลักสูตรของบทเรียนความลับแห่งการเปลี่ยนชีวิต เป็นภาพของพืชสองชนิด ชนิดหนึ่งเติบโตในทะเลทรายที่แห้งแล้ง เป็นกอหนามที่ขึ้นมาโดยขาดน้ำ และอีกชนิดเป็นต้นไม้ที่ให้ผลดกดี รากหยั่งลงไปถึงแหล่งน้ำที่หอมหวาน คือองค์พระเยซูคริสต์ผู้วางพระชนม์ให้เราทั้งหลาย พระองค์คือแหล่งน้ำพุแห่งชีวิต

ผู้เขียนทั้งสองท่านขอให้ผมเขียนคำนำนี้ เพราะพวกเขาंनाภาพสาธิตที่ใช้มาจากหลักสูตรที่เรียกว่า “กระบวนการของการเปลี่ยนแปลงตามพระคัมภีร์” ที่ผมพัฒนาขึ้นมาครั้งแรกในช่วงปี ค.ศ. 1980-1989 ผมรู้สึกเป็นเกียรติที่ได้รับความไว้วางใจจากเพื่อนร่วมงานที่น่านับถือสองท่าน ที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นลูกศิษย์ของผม แต่แน่นอนครับ ผมไม่อาจได้รับเครดิตมากนัก เพราะผมก็นำภาพสาธิตมาจากพระคัมภีร์ ในเยเรมีย์บทที่ 17 และปรับให้มาเป็นภาพอุปมาชีวิตคริสเตียนที่เข้าใจได้ ผมหวังว่า ภาพสาธิตนี้จะช่วยให้คุณนำไปเก็บไว้ในใจและลงมือทำ รวมถึงเนื้อหาในบทอื่น ๆ ที่ตามมา

ในโลกที่กว้างใหญ่และในคริสตจักรนี้ มีเสียงมากมายร้องกึกก้องอยู่ในหูของเราว่า “ฟังฉันสิ! ฉันสำคัญ ฉันจะให้ความสุข ให้สุขภาพที่ดี เงินทอง ความรู้ ความสำเร็จ และความรักกับคุณ” ที่จริงเสียงบางเสียงก็มีความสำคัญและช่วยได้ แต่ส่วนใหญ่แล้วเป็นเพียงเสียงว่างเปล่าที่พัดผ่านไป คืออย่างดีที่สุดที่เสียงนั้นให้ได้ ไม่มีความสำคัญอย่างที่มีนัยยะอวดสักนิด ร้ายที่สุดมันนำคุณกลับไปที่คุณเคยเป็น

แล้วหนังสือ “ผู้คนเปลี่ยนแปลงอย่างไร” ถ้าผู้เขียนทั้งสองพูดจริง คุณก็ต้องฟัง เป็นเรื่องสำคัญยิ่ง เป็นเรื่องของชีวิตหรือความตายเลยทีเดียว ไม่ว่าคุณจะเติบโตเป็นมนุษย์ที่ฉลาดขึ้นหรือไม่ “ทุกสิ่งที่เจ้าปรารถนาไม่อาจเปรียบกับปัญญาได้เลย” (สุภาษิต 3:15) ที่จริงมีเพียงสิ่งเดียวที่สำคัญกว่า และนี่คือวิธีที่พระเจ้าทรงชี้ขาดในประเด็นนี้:

พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า อย่าให้ผู้มีปัญญาอวดสติปัญญาของตน อย่าให้ชายฉกรรจ์อวดความเข้มแข็งของตน อย่าให้คนมั่งมีอวดความมั่งคั่งของตน แต่ให้ผู้อวดอวดสิ่งนี้ คือการที่เขาเข้าใจและรู้จักเราว่า เราคือพระยาห์เวห์ ผู้สำแดงความรักมั่นคง ความยุติธรรม และความชอบธรรมในโลก เพราะเราพอใจในสิ่งเหล่านี้” พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ (เยเรมีย์ 9:23-24)

ผู้คนเปลี่ยนแปลงอย่างไร เริ่มต้นที่พระเจ้า และเพื่อจะหลีกเลี่ยงข้อผิดพลาดที่ร้ายแรงที่แนะนำอยู่ในหนังสือคู่มือช่วยตัวเองทั้งหลาย คุณจะแตกต่างออกไปอย่างลึกซึ้งเมื่อเติบโตขึ้นในความตระหนักรู้ว่า “เรื่องนี้ไม่ได้มีฉันเป็นศูนย์กลาง” แต่ทุกสิ่ง เกี่ยวข้องกับพระองค์ผู้เดียว ผู้ที่ทรงกำลังสร้างเราขึ้นใหม่แต่ละคน และเราทุกคนร่วมกันให้เหมือนพระฉายาของพระองค์ นำเราเข้าสู่ชุมชนที่ฝึกฝนความรัก ความเมตตา ความยุติธรรม และความชอบธรรมในโลกนี้ “สิ่งเหล่านี้แหละที่เราปรารถนาดี”

เดวิด โพลีลัน

กรกฎาคม 2005

คำขอบคุณ

ปณະที่หลายท่านมีบทบาทสำคัญในการเขียนหนังสือเล่มนี้ หลัก ๆ แล้วหนังสือเล่มนี้ไม่อาจเกิดขึ้นได้เลย หากไม่มีการนำวิสัยทัศน์ และความเข้าใจอย่างลึกซึ้งของเพื่อนและผู้ร่วมงานของเรา เดวิด โพว์ลิสัน เนื้อหาในหนังสือเล่มนี้เติบโตขึ้นมาจากชั้นเรียนที่เดวิดสอนและพัฒนามากกว่ายี่สิบปี เราทั้งคู่ได้รับสิทธิพิเศษเข้าชั้นเรียนนี้ คนหนึ่งในปี ค.ศ.1984 ในช่วงที่ยังเริ่มต้น และอีกคนเมื่อไม่นานมานี้ในปี ค.ศ. 2000 ประโยชน์ใดก็ตามที่มีอยู่ในหนังสือเล่มนี้เป็นผลงานของเดวิดทั้งสิ้น ส่วนข้อบกพร่องใดที่ปรากฏ พวกเราขอน้อมรับไว้ด้วยความถ่อมใจ

พระพรอย่างหนึ่งที่เราได้รับในแต่ละวันคือ ได้ทำงานในที่ที่พูดถึงเรื่องข่าวประเสริฐอย่างสม่ำเสมอ และได้นำมาใช้ในชีวิตจริง เรายังมีโอกาสนับครั้งไม่ถ้วนว่าสิ่งที่เราพูดคุยกันมาใช้ในชีวิตและในความสัมพันธ์ของเราด้วย เช่นเดียวกับชุมชนผู้เชื่อในทุกหนแห่ง เราต่างก็ยังทำได้ไม่สมบูรณ์ แต่พระเจ้ายังคงสัตย์ซื่อและมีเมตตาภาพของเรายังมั่นคง ขอขอบคุณเป็นอย่างมากสำหรับเดวิด เอ็ด บิล วินสตัน เจย์น จอห์นและไมค์ สำหรับมิตรภาพ กำลังใจ และความอดทนขณะที่เราทำงานไปด้วยกันและเติบโตในพระคุณไปพร้อม ๆ กัน พวกคุณมีอิทธิพลอย่างลึกซึ้งทั้งในชีวิตและในงานรับใช้ของเรา

เราขอขอบคุณอีกครั้งสำหรับงานของ ซู ลูทซ์ ผู้ไม่เพียงแต่นักใช้ถ้อยคำที่มีพรสวรรค์อย่างยิ่ง แต่ยังมีความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง และเห็นคุณค่าของเนื้อหาในข่าวประเสริฐอย่างแท้จริง ด้วยเหตุนี้เธอจึงมีความสามารถชี้แนะและช่วยในเรื่องเนื้อหา ทำหน้าที่เหมือนตัวแทนความคิดเห็นในหนังสือเล่มนี้ และหนังสือทุกเล่มของเรา เธอยังช่วยแก้ไขและปรับคำขอบคุณนี้ให้ฟังดูดีขึ้นอีกด้วย

ขอขอบคุณบริษัท Punch Marketing (โจน จอห์นสัน) ที่เชื่อมั่นในเนื้อหานี้ รวมทั้งเงินลงทุนและกำลังใจที่มีให้ตลอดในทุกขั้นตอน ขอขอบคุณเป็นพิเศษสำหรับ เรย์ เบอร์เน็ต สำหรับแรงบันดาลใจ ความคิดสร้างสรรค์ และความหวัง

ผู้คนเปลี่ยนแปลงอย่างไร

ที่แสดงให้เราเห็นเสมอมา ขอขอบคุณผู้ร่วมจัดพิมพ์ บริษัท New Growth Press ที่ทุ่มเทและช่วยสนับสนุนเราต่อโครงการนี้

ไม่บ่อยนักที่ผู้รับใช้ในงานพันธกิจจะมีโอกาสเขียนหนังสือ และแทบจะไม่มีโอกาสเลย คือการที่ได้เขียนร่วมกับผู้ร่วมงานและยังเป็นเพื่อนสนิทอีกด้วย เราได้รับทั้งโอกาสและสิทธิพิเศษนั้น และที่น่าประหลาดใจเรายังได้รับค่าจ้างอีกด้วย! เมื่อสามปีที่แล้ว เราช่วยกันเขียนหลักสูตรการสร้างสาวกให้คริสตจักรท้องถิ่นที่กลายเป็นพื้นฐานในการเขียนหนังสือเล่มนี้ ตอนนั้นเราไม่นึกเลยว่าการเขียนหนังสือร่วมกันจะไปได้ไกลได้ เราขอบพระคุณทีในที่ที่สุดก็ได้เกิดขึ้น และความชื่นชมที่เรามีต่อกันได้เติบโตขึ้นตลอดกระบวนการนั้น

พระเจ้าทรงใช้ครอบครัวเราด้วยวิธีที่มากมายเพื่อย้ำเตือนเราว่า เราจำเป็นต้องฟังพระคุณที่หนังสือเล่มนี้พูดถึงมากแค่ไหน แต่ภรรยาของพวกเรา บาร์บารา และลูเอลล่า และลูก ๆ ของเรา ฮันนาห์ ทิโมธี แคทเธอริน และเบนจามิน และลูก ๆ ของอีกครอบครัวหนึ่งคือ จัสติน อีธาน นิโคล และดาร์เนย์ ขอขอบคุณสำหรับความมอดทนของพวกคุณ ในขณะที่เรายังคงเติบโตขึ้นในการเป็นสามีและบิดา

เป็นความหวังใจของเราที่ข่าวประเสริฐที่เราต่างก็ต้องการในแต่ละวันจะชัดเจนขึ้น และผูกพันเราไว้ขณะอ่านหนังสือเล่มนี้ ขณะที่งานใกล้จะจบลงเราก็ตระหนักได้ว่า เราเองก็ต้องการในสิ่งที่หนังสือเล่มนี้พูดถึง เป็นเพราะการที่เราอาจอธิบายบางเรื่องราวได้ชัดเจนในระดับหนึ่งไม่ได้หมายความว่าเราทำได้ครบถ้วนตามนั้นหรือหนังสือเล่มนี้ได้หล่อหลอมความคิดและหัวใจเราอย่างเต็มที่แล้ว จนกว่าเราจะจากโลกนี้ไป หรือวันที่พระคริสต์เสด็จกลับมา คนบาปสองคนนี้ก็ยังคงต้องการพระคุณ เราขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับสิ่งที่พระองค์ประทานให้เราในแต่ละวัน!

ทิโมธี เอส เลน
พอล เดวิด ทริปปี้
2 กันยายน 2005

บทที่ 1

ช่องว่างของข่าวประเสริฐ

ในตอนแรกผมรู้สึกประทับใจ เพราะฟิลไม่เพียงแต่คุ้นเคยกับพระวจนะและระบบศาสนศาสตร์เท่านั้น แต่เขายังมีห้องสมุดส่วนตัวขนาดใหญ่ที่มีหนังสืออธิบายพระคัมภีร์ตามรายชื่อนักเทววิทยาชนิด “ใครเป็นใคร” สะสมไว้เกือบครบทุกคน แทบไม่มีตอนใดในพระคัมภีร์หรือการอ้างอิงทางศาสนศาสตร์ใดที่ผมจะพุดขึ้นมาแล้วเป็นเรื่องใหม่สำหรับฟิล แต่ก็มีบางอย่างผิดปกติมากเกี่ยวกับฟิล ถ้าคุณหันออกมาจากห้องสมุดของฟิลและมาดูวิดีโอเกี่ยวกับชีวิตของเขา คุณจะเห็นผู้ชายอีกคนที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิง

ฟิลมักชี้ให้เห็นว่า มีอะไรไม่ถูกต้องรอบตัวอยู่เสมอ แต่ตัวเขาเองก็ไม่ค่อยประสบความสำเร็จในชีวิต เขามีความคล่องแคล่วด้านศาสนศาสตร์ราวกับนักยิมนาสติก แต่กลับมีชีวิตราวกับคนเป็นอัมพาต ชีวิตแต่งงานกับเอลลีดูสับสนวุ่นวายตั้งแต่วันแรก ดูเหมือนเขาไม่อาจหาสาเหตุหรือแก้ไขปัญหาก็เข้ามาอย่างไม่หยุดหย่อนนี้ได้ มันดูเอาพลังชีวิตในความสัมพันธ์ไปจนแทบไม่เหลือ เขากับลูก ๆ ที่โตแล้วความสัมพันธ์ก็ห่างเหินจนต่อไม่ติด กับญาติพี่น้องก็ขัดแย้งไม่ลงรอยกัน เขาไม่เคยพอใจกับอาชีพที่ทำ และย้ายมาแล้วสี่โบสถ์ในช่วงสามสิบปี เวลาที่รับใช้หรือทำพันธกิจให้คนอื่นแทบไม่เหลือเพราะหมดไปกับการแก้ปัญหาให้ตัวเอง

แต่ปัญหาคือไม่ค่อยมีคนได้เห็น “วิดีโอ” ตัวจริงของฟิล เขากับเอลลีไม่เคยทะเลาะกันให้ใครเห็น ไม่เคยแยกกันอยู่และไม่คิดจะหย่าร้าง พวกเขาสัตย์ซื่อในการมาโบสถ์ และถวายทรัพย์อย่างสม่ำเสมอ ในชั้นเรียนวันอาทิตย์และกลุ่มศึกษาพระคัมภีร์ ฟิลดูมีความรู้ดีและเป็นคนที่ทุ่มเท แต่ที่บ้านเขากลับเป็นคนขี้รำคาญและโมโหง่าย ใช้เวลาวางส่วนใหญ่อยู่นำคอมพิวเตอร์ ทั้งเขาและเอลลีไม่เคยคุยอะไรที่มากเกินไปกว่าเรื่องที่ต้องทำในวันนั้น แค่นี้ฟิลก็ยัง

ผู้คนเปลี่ยนแปลงอย่างไร

พูดจารุนแรงและขาดความอดทนกับเอลลี คำพูดเช่น ความรัก พระคุณ และความชื่นชมยินดีไม่มีอยู่ในพจนานุกรมของฟิลเลย

เอลลีแบกรับความคับข้องใจต่อคริสตจักรอยู่ลึก ๆ เพราะเธอรู้สึกว่าไม่มีใคร “รู้จัก” ตัวจริงของฟิลเลย เขาไม่ได้เป็นคนชอบบู้ใช้กำลัง ไม่ได้ติดยาหรือหมกมุ่นเรื่องเพศ และก็ไม่ได้จะทิ้งครอบครัวไป เขาจึงไม่ตกเป็นเป้าสายตาของการดูแคลจากผู้นำศิษยาภิบาลอย่างจริงจัง เอลลีรู้ว่าหลายคนชื่นชมฟิล เธอจึงรู้สึกอึดอัดใจทุกครั้งที่ฟิลถูกขอให้นำกลุ่มศึกษาพระคัมภีร์หรือช่วยสอนชั้นศาสนศาสตร์ เธอพยายามขมใจไม่ให้รู้สึกขมขื่นหรือพูดจาดูหมิ่นฟิล แต่เธอกำลังพ่ายแพ้ในสงครามนี้ เอลลียากจะมีสักวันที่ได้นั่งสงบในครัวและฝันถึงชีวิตที่ไม่มีผู้ชายคนนี้อยู่ด้วย

ในที่สุด เอลลียกบอกกับฟิลว่าเธอไม่อาจมีชีวิตแบบนี้อีกต่อไป เธอต้องการความช่วยเหลือและขอให้ฟิลไปรับคำปรึกษาพร้อมกับเธอ ตอนแรกฟิลโกรธมาก ปฏิเสธไม่ยอมไป แต่ในที่สุดเขาก็ตกลงว่าจะไปลองดู ครั้งแรกที่เราพบกัน ผมปล่อยให้พวกเขาเป็นฝ่ายพูด มีบางอย่างแปลก ๆ ในเรื่องที่พวกเขาเล่า แต่ผมไม่อาจชี้ชัดลงไปได้ จนกระทั่งตอนขับรถกลับบ้านผมก็นึกขึ้นมาได้ พวกเขาเล่าเรื่องประวัติศาสตร์ให้ผมฟังมากมาย แต่แทบไม่ได้เอ่ยถึงพระเจ้าเลย นี่คือคนที่ได้ชื่อว่ามีความรู้ทางศาสนศาสตร์และมีภรรยาเป็นผู้เชื่อ แต่เรื่องราวชีวิตพวกเขาเรียกได้ว่าไม่มีพระเจ้าเข้ามาเกี่ยวข้องเลย

ฟิลและเอลลีมีช่องว่างขนาดใหญ่ในความเข้าใจในข่าวประเสริฐ ดูเหมือนพวกเขาพยายามดำเนินชีวิตอยู่ในบ้านที่มีหลุมขนาดใหญ่กลางบ้าน ทุกวันพวกเขาเดินอ้อมหลุมนี้ไปมา ยังมีข่าวของตกลงไปยังทำให้หลุมนี้กว้างขึ้น แต่เหมือนพวกเขาไม่รู้ตัวว่ามีหลุมนี้อยู่ในบ้าน พวกเขาไม่รู้ตัวว่าบ้านอื่นไม่มีหลุมนี้ ถึงมีก็ต้องเข้าไปจัดการแก้ไขหรือทำลายทิ้ง ฟิลมี “คู่มือซ่อมหลุม” นี้ที่บ้าน เขาอ่านจนชำนาญแต่ไม่ได้ช่วยให้เห็นและซ่อมแซมหลุมนี้ได้ เอลลียังต้องทนกับฝุ่นละออง กลิ่น และความร้อนที่ลอยขึ้นมาจากหลุม แต่เธอก็ไม่รู้ว่าจะจัดการอย่างไร นี่คือการศิโรตยาในแบบของพวกเขา

ผมอยากให้กรณีนี้เกิดขึ้นเพียงแค่ฟิลและเอลลีเท่านั้น แต่ผมมั่นใจว่ายังมีฟิลและเอลลีอื่น ๆ อยู่ในท่ามกลางพวกเรา บ่อยครั้งเรามีหลุมหรือช่องว่างขนาดใหญ่ในการเข้าถึงหัวใจของข่าวประเสริฐ มันคือตัวบ่อนทำลายตัวตนของเราในฐานะคริสเตียน และทำให้ไม่อาจเข้าใจการงานของพระเจ้าได้ ช่องว่างนี้จะกัดเซาะทุกความสัมพันธ์ในชีวิต ทุกการตัดสินใจและทุกพันธกิจที่เราทำต่อผู้อื่น แต่เรากลับใช้ชีวิตมืดบอดเหมือนไม่เคยมีช่องว่างนี้เลย

ทำความเข้าใจกับช่องว่างนี้

2 เปโตร 1:3-9 อธิบายถึงช่องว่างนี้ได้ดีกว่าพระวณะตอนอื่น ๆ

“ฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้ให้ทุกสิ่งแก่เรา ที่จำเป็นต่อชีวิตและการดำเนินตามทางพระเจ้า โดยการรู้จักพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกเราด้วยพระสิริและคุณธรรมของพระองค์เอง โดยสิ่งเหล่านี้พระองค์จึงได้ประทานพระสัญญาอันล้ำค่าและยิ่งใหญ่แก่เรา เพื่อว่าโดยพระสัญญาเหล่านี้ พวกท่านจะพ้นจากความเสื่อมทรามที่มีอยู่ในโลกอันเกิดจากความปรารถนาชั่ว และจะมีส่วนในพระลักษณะของพระเจ้า

ด้วยเหตุนี้เอง พวกท่านจงพยายามอย่างที่สุดที่จะเอาคุณธรรมเพิ่มความเชื่อของพวกท่าน เอาความรู้เพิ่มคุณธรรม เอาการควบคุมตัวเองเพิ่มความรู้ เอาความทรหดอดทนเพิ่มการควบคุมตัวเอง และเอาความยำเกรงพระเจ้าเพิ่มความทรหดอดทน เอาความรักฉันพี่น้องเพิ่มความยำเกรงพระเจ้า และเอาความรักเพิ่มความรักฉันพี่น้อง ถ้าสิ่งเหล่านี้เป็นคุณลักษณะของ พวกท่านและเพิ่มพูนขึ้นเรื่อย ๆ ก็จะทำให้พวกท่านเป็นคนไม่ไร้ประโยชน์ และไม่ไร้ผลในการรู้จักพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เพราะว่าผู้ใดที่ขาดคุณลักษณะเหล่านี้ก็เป็นคนตาบอดหรือตาสั้น และลืมนึกว่าตนได้รับการชำระให้สะอาดจากบาปแล้ว”

มาดูอาการของโรคช่องว่างนี้กัน ในข้อ 9 เปโตรชี้ให้เห็นว่ามีคนที่รู้จักพระเจ้า แต่ชีวิตไม่เกิดผลผลิตที่ควรได้จากความเชื่อ ชีวิตพวกเขาไม่ได้มีคุณลักษณะของความสงบสุข สัมพันธภาพที่ดีในความรัก ความอ่อนโยน เป็นธรรมชาติจากการนมัสการพระเจ้าในแต่ละวัน และการมีทำที่ถูกต้อง และพอดีต่อเงินทองและสิ่งของ ชีวิตฝ่ายวิญญาณก็ไม่เติบโต แต่ผู้เชื่อเหล่านี้กลับทิ้งร่องรอยความสัมพันธ์ที่แตกร้าวไว้ มีความรู้แต่ไม่มีชีวิตที่ดำเนินไปกับพระเจ้าเป็นส่วนตัว ปลอมให้เรื่องเงินและสิ่งของเข้ามาครอบงำชีวิต จิตวิญญาณไม่เติบโตอย่างชัดเจน มีบางสิ่งผิดปกติกับผลผลิตนี้ มันค้านกับความเชื่อซึ่งควรเป็นแหล่งกำเนิดของมัน

ถ้อยคำของเปโตรอธิบายถึงฟิลและเอลลีในหลายทางของพวกเขาก็ “ไร้ผลและไม่มีประสิทธิภาพ” ในหลายด้าน รอยแผลแห่งความขัดแย้งทำให้ไม่มีความนับถือให้กัน ความไว้วางใจหรือความรักใคร่ต่อกันที่ควรจะมีก็แทบไม่

ผู้คนเปลี่ยนแปลงอย่างไร

หลงเหลือ ความสัมพันธ์กับเพื่อนบ้านที่ไม่สู้ดีนัก ถึงกับต้องย้ายโบสถ์สามครั้ง พวกเขาขาดความรักและความปลื้มปิติเหมือนมีสการพระเจ้า ชีวิตคริสเตียนจึงเหมือนอยู่ในอุดมคติมากกว่ามาจากหัวใจที่ต้องการนมัสการ การทรงเรียกของพระเจ้าในชีวิตจึงเหมือนเป็นหน้าที่มากกว่าความชื่นชมยินดีที่ได้รับใช้ จึงไม่น่าประหลาดใจที่ฟิลและเอลลีกำลังดิ้นรนต่อสู้กับปัญหาหนี้สิน สิ่งของฝ่ายวัตถุได้เข้ามาแทนที่เรื่องของฝ่ายวิญญาณนานแล้ว และที่มากกว่านั้น พวกเขาเหมือนติดหล่ม ถ้าคุณมีโอกาสได้บันทึกคำบันทึกที่พวกเขามีให้กันเมื่อสิบปีที่แล้ว เทปบันทึกนั้นสามารถนำไปใส่ในคำที่พวกเขาถกเถียงกันในวันนี้ ได้โดยไม่แตกต่างกันเลย

ทำไมมีคริสเตียนจำนวนมากที่ “ไร้ผลและไม่มีประสิทธิภาพ”? เปโตรได้วินิจฉัยสาเหตุให้ฟังในข้อ 9 พวกเขาสายตาสั้นและมีบอด ลืมไปว่าตนได้รับการชำระให้สะอาดจากบาปในอดีตแล้ว ทุกวันนี้พวกเขายังมองไม่เห็นฤทธิ์อำนาจและความหวังใจของข่าวประเสริฐสำหรับชีวิตในวันนี้ สิ่งนี้หมายความว่าอะไร?

ภาพสาริต 1.1 ช่องว่างของข่าวประเสริฐ

ข่าวดีของข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์คือ ข่าวประเสริฐของ “อดีต - ปัจจุบัน - อนาคต” (ดูภาพสาริต 1.1) ประการแรก “ในขณะนั้น” ของอดีต เมื่อผมนมัสการพระเยซูคริสต์โดยทางความเชื่อ บาปทั้งหมดของผมได้รับการอภัยอย่างสิ้นเชิง และผมยืนต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าในฐานะผู้ชอบธรรม และยังมี “ในขณะนั้น” ของอนาคต คือพระสัญญาที่จะได้อยู่กับพระเจ้าชั่ววันนิรันดร์ ปราศจากบาปและการต่อสู้กับสิ่งล่อลวง คริสตจักรทำหน้าที่อธิบายทั้งสองคำคือ “อดีตและอนาคต” ได้ค่อนข้างดี แต่มีแนวโน้มที่จะพูดถึงน้อยเกินไป หรือเข้าใจผิดคุณประโยชน์ในงานของพระเยซูคริสต์ใน “ปัจจุบัน” นี้ แล้วอะไรคือสิ่งที่ข่าวประเสริฐสร้างความแตกต่างใน “ชีวิตตอนนี้และเดี๋ยวนี้”? และจะช่วยผมในฐานะเป็นพ่อ

เป็นสามี เป็นคนงาน หรือเป็นสมาชิกในพระกายของพระเยซูคริสต์ได้อย่างไร? จะช่วยผมตอบสนองต่อความยากลำบากและการตัดสินใจได้อย่างไร? จะช่วยผมให้เข้าใจความหมาย วัตถุประสงค์ และตัวตนของผมได้อย่างไร? จะช่วยกระตุ้นให้ผมรับใช้ผู้อื่นได้อย่างไร?

มันคือตรงนี้และเดี๋ยวนี้เอง ที่พวกเราหลายคนมีประสบการณ์มืดบอดต่อข่าวประเสริฐ สายตาเรามัวไปเพราะถูกแรงเร้าจากสิ่งเร้ารอบตัว ถูกเสียงโหยหวนของความสำเร็จเรียกร้อง ถูกความงามทางฝ่ายวัตถุล่อลวง โดยการไม่ยอมรับปัญหาของตนเอง และความสัมพันธ์ที่ผิดเพี้ยนในพระกายของพระคริสต์ที่เราเข้าใจผิดคิดว่าเป็นการสามัคคีธรรม ความมืดบอดนี้บ่อยครั้งรับมาจากคำเทศนาที่ไม่อาจนำข่าวประเสริฐเชื่อมโยงเข้าไปในพื้นที่ท้าทายที่แต่ละคนเผชิญได้ ผู้คนจำเป็นต้องเห็นว่า ข่าวประเสริฐควรอยู่ในที่ทำงาน ในห้องครัว ในโรงเรียน ในห้องนอน ในสนามหลังบ้าน และแม้แต่ในรถยนต์ของพวกเขา พวกเขาจำเป็นต้องเห็นวิธีที่ข่าวประเสริฐเชื่อมโยงระหว่างสิ่งที่พวกเขาทำและสิ่งที่พระเจ้ากำลังทำ พวกเขาจำเป็นต้องเข้าใจว่าเรื่องราวชีวิตต้องดำเนินไปภายใต้เรื่องราวอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เพื่อจะเรียนรู้ว่าชีวิตแต่ละวันต้องดำเนินไปด้วยข่าวประเสริฐในความคิด

ความมืดบอดสามแบบ

ช่องว่างของ “ตรงนี้และเดี๋ยวนี้” ที่อยู่ใจกลางชีวิตของเรา จะก่อให้เกิด ความมืดบอดฝ่ายวิญญาณพื้นฐานสามประการ **ประการแรก** - ความมืดบอดในตัวตน คริสเตียนหลายคนไม่มีมุมมองของข่าวประเสริฐว่าตนเองเป็นใคร ตัวอย่างเช่น ฟิลเป็นนักศาสนศาสตร์ที่ดี แต่ตัวตนส่วนตัวของเขาฝังรากอยู่ในความรู้และความสำเร็จมากกว่าในข่าวประเสริฐ การขาดตัวตนในข่าวประเสริฐแสดงออกได้สองแบบ แบบแรก คริสเตียนจำนวนมากประเมินอำนาจของบาปที่หลงเหลืออยู่ในตนเองต่ำเกินไป พวกเขา มองไม่เห็นว่าเป็นโลกที่เต็มไปด้วยกับดักจะติดกับได้ง่ายเพียงใด (ดู กาลาเทีย 6:1) พวกเขาจึงไม่อาจเข้าใจในธรรมชาติของสงครามที่กำลังสู้รบกันอย่างดุเดือดภายในใจของผู้เชื่อทุกคน (ดูโรม บทที่ 7) ไม่ได้ตระหนักรู้ว่ากำลังตกอยู่ในความเสี่ยงที่จะไล่ตามสิ่งที่มาแทนที่พระเจ้า จึงมองไม่ออกว่าปัญหาใหญ่สุดของพวกเขาอาศัยอยู่ในตัวพวกเขาเอง ไม่ใช่อยู่ภายนอก

ผู้คนเปลี่ยนแปลงอย่างไร

งานที่ผมทำกับพวกวัยรุ่นทำให้ผมเห็นว่าหนึ่งในสาเหตุหลักที่วัยรุ่นไม่ได้รู้สึกตื่นเต้นกับข่าวประเสริฐ เพราะพวกเขาารู้สึกว่าไม่ได้มีความจำเป็นต้องมีสิ่งนี้ พ่อแม่หลายคนจึงประสบความสำเร็จในการเลี้ยงดูพาริสน้อยที่คิดว่าตนเองชอบธรรม เมื่อมองมาที่ตนเองจึงไม่เห็นว่าเป็นคนบาปที่ต้องการความช่วยเหลืออย่างที่สุด พวกเขาจึงไม่ได้รู้สึกขอบพระคุณพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด และน่าเศร้าที่สิ่งเดียวกันนี้ ก็เป็นความจริงในชีวิตของพ่อแม่จำนวนมากเช่นกัน

ขณะเดียวกัน ผู้เชื่อจำนวนมากมองตัวตนอีกด้านของตนเองในข่าวประเสริฐไม่ออก : คือตัวตนของพวกเขาในพระเยซูคริสต์ พระเยซูไม่เพียงแต่อภัยบาปและให้ความหวังใหม่สำหรับอนาคต แต่พระองค์ยังทรงประทานตัวตนใหม่ทั้งหมดให้ด้วย! ตอนนี้ผมเป็นลูกของพระเจ้า เป็นตำแหน่งที่มาพร้อมกับสิทธิและประโยชน์มหาศาล สิ่งนี้สำคัญ เพราะเราแต่ละคนดำเนินชีวิตตามตัวตนบางอย่างเสมอ และเมื่อเราหลงลืมตัวตนของข่าวประเสริฐ สิ่งที่มาตามมาคือการไปหาตัวตนทดแทนรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งเข้ามาแทนที่ นั่นคือถ้าสิ่งที่ผมเป็นในพระคริสต์แต่ไม่อาจปรับวิถีชีวิตเกี่ยวกับตนเองและกับสิ่งที่เผชิญได้ ผมก็จะดำเนินชีวิตไปตามตัวตนแบบอื่น อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

บ่อยครั้งในความมืดบอด เราให้ปัญหาที่มีมาเป็นตัวตนของเรา ในขณะที่การหย่าร้าง ความกดดัน และการเป็นพ่อแม่เลี้ยงเดี่ยวเป็นประสบการณ์ที่สำคัญของมนุษย์ แต่ไม่ใช่เป็นตัวตน งานของเราไม่ใช่ตัวตนของเรา แม้เป็นส่วนสำคัญที่พระเจ้าปรารถนาให้เราดำเนินชีวิตตามนั้น พวกเราจำนวนมากมีตัวตนฝังรากอยู่ในผลงานที่เราทำมากกว่าอยู่ในพระคุณของพระเจ้า การประสบความสำเร็จในสิ่งที่พระเจ้าเรียกให้ทำเป็นเรื่องอัศจรรย์มาก แต่เมื่อคุณใช้ความสำเร็จนั้นมาสร้างให้เป็นตัวตนของคุณ คุณจะมีภาพที่บิดเบี้ยวเสมอ

ประการที่สองของช่องว่างใน “ตรงนี้และเดี๋ยวนี้” ของข่าวประเสริฐยังทำให้เรามืดบอดต่อการจัดเตรียมของพระเจ้าอีกด้วย ตามที่เปโตรกล่าวไว้ว่า ในพระคริสต์เราได้รับในทุกสิ่ง “ที่จำเป็นต่อชีวิตและการดำเนินตามทางพระเจ้า” ทำไมตรงนี้ท่านใช้คำสองคำนี้ “ชีวิต” และ “การดำเนินชีวิตตามพระประสงค์ของพระเจ้า”? คำที่สองถูกใช้เพื่อขยายความให้กับคำแรก ถ้าเปโตรพูดเพียงว่า พระเจ้าได้ประทานทุกสิ่งที่จำเป็นต่อชีวิต และเราเติมคำว่านิรันดร์เข้าไปต่อท้าย ก็เหมือนสิ่งที่เราแปลความกันประจำ เราพบว่ามันง่ายที่จะรับเอาพระสัญญาของข่าวประเสริฐแห่งชีวิตหลังความตายมากกว่าพระสัญญาของชีวิตก่อนถึงความตาย แต่เมื่อเปโตรกล่าวว่า พระเจ้าได้ให้ทุกอย่างที่จำเป็นสำหรับชีวิตเราใน “การดำเนินชีวิตตามพระประสงค์ของพระเจ้า”

เรารู้ว่าท่านกำลังพูดถึงชีวิตปัจจุบัน ทางของพระเจ้าคือชีวิตที่ถวายเกียรติพระเจ้าจากวันที่น้อมรับพระองค์เข้ามาจนถึงวันที่ได้กลับบ้านไปอยู่กับพระองค์

เปโตรกำลังบอกว่าเราไม่อาจดำเนินชีวิตอย่างถูกต้องได้ในขณะนี้ เว้นแต่เราจะเข้าใจการจัดเตรียมที่พระเจ้าทรงมีให้เราแล้ว ผู้เชื่อหลายคนมือบอดต่อความจริงเรื่องการจัดเตรียมซึ่งอยู่ลึกลงไป ลึกกว่าพระบัญชา หลักเกณฑ์ และพระสัญญาในพระวจนะที่เราเข้าไปมีส่วนเมื่อดำเนินชีวิตตามทางพระเจ้า และเป็นมากกว่าพื้นฐานที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ชี้ให้เห็นความบาป หรือเมื่อเราได้รับการอภัย การจัดเตรียมของพระเจ้าเพื่อให้เราดำเนินชีวิตตามทางพระองค์ได้ชัดเจนคือ องค์พระเยซูคริสต์เองอย่างแท้จริง! พระองค์ประทานพระองค์เองเพื่อให้เราเป็นเหมือนพระองค์ได้

เปาโลพูดไว้ในกาลาเทีย 2:20 “ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า” พระเยซูคริสต์คือองค์อิมมานูเอลที่อยู่ท่ามกลางเรา ไม่ใช่เพียงเพราะพระองค์เสด็จลงมาบนโลกนี้และมีชีวิตอยู่กับเราเท่านั้น แต่เป็นเพราะพระองค์ยังสถิตภายในเราในขณะนี้จริง ๆ โดยพระวิญญาณของพระองค์ การทรงสถิตอยู่ของพระองค์ได้ประทานทุกสิ่งที่จำเป็นต่อเรา เพื่อให้เป็นอย่างที่เราควรเป็น และทำในสิ่งที่เราควรทำ

หากปราศจากการตระหนักรู้ว่าพระเยซูคริสต์สถิตอยู่ด้วย เราก็ม会有ชีวิตที่วิตกกังวลกระวนกระวาย พยายามหลบเลี่ยงเรื่องยาก ๆ และถูกสถานการณ์ โทมัสจนรับมือไม่ไหวได้ง่าย แต่เมื่อเรามีความเข้าใจที่ชัดเจนทั้งในเรื่องตัวตนและการจัดเตรียมของพระเจ้า จะนำมาซึ่งความหวังและกำลังใจในการเผชิญหน้ากับการดิ้นรนและการทดลองที่เข้ามาในแต่ละวัน

ความมิดบอดประการที่สามที่เกิดจากช่องว่างในข่าวประเสริฐ คือ ความมิดบอดต่อกระบวนการของพระเจ้า พระคัมภีร์ใหม่พูดชัดเจนว่า การถูกรับเข้าสู่ครอบครัวของพระเจ้ายังไม่ใช่ตอนจบของพระราชกิจที่พระเจ้ามีในเรา แต่เป็นการเริ่มต้น พระเจ้าไม่ได้เรียกเราให้เรามีชีวิตที่ “สำเร็จแล้วฝ่ายวิญญาณ” หรือ “ฉันแค่รอขึ้นสวรรค์” เท่านั้น แต่ทรงเรียกให้เรามีชีวิตในงานที่ต่อเนื่อง เติบโตอย่างต่อเนื่อง สราภาพและกลับใจอย่างต่อเนื่อง การทำให้เราบริสุทธิ์เป็นหัวข้อที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ในตารางงานของพระองค์ และจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลงจนกว่าเราถูกรับกลับบ้านบนสวรรค์ พระองค์จะทำทุกสิ่งที่จำเป็นเพื่อให้เราเกิดผลของความบริสุทธิ์ ทรงต้องการให้เราเป็นชุมชนแห่งความชื่นชมยินดี พระองค์ทรงยอมให้ความสุขชั่วคราวของเราถูกกระทบ หากสิ่งนั้นจะช่วยเพิ่มให้เราเป็นเหมือนพระคริสต์มากยิ่งขึ้น

เมื่อไรก็ตามที่เราตกอยู่ในความยากลำบากหรือการทดลอง มันง่ายที่จะคิดว่าพระเจ้าลืมเราหรือปฏิเสธเราไปแล้ว นี่เป็นเพราะเราขาดความเข้าใจกระบวนการที่พระเจ้ากำลังทรงทำอยู่ในปัจจุบัน พระเจ้าไม่ได้ทรงทำงานเพื่อให้เราสะดวกละเลยกาย พระองค์ทรงทำงานเพื่อให้เราเติบโต

ในช่วงเวลาเดียวกันนั่นเอง ขณะที่เราถูกล่อลวงให้สงสัยในความจริงชื่อของพระเจ้า พระองค์จะทรง ทำให้พระสัญญาแห่งการไถ่สำเร็จเป็นจริงในชีวิตของเราอยู่พอดี เพราะท้ายที่สุดแล้ว ไม่ใช่เรามีแค่บางคนเท่านั้นที่ต้องเปลี่ยนแปลง แต่ทุกคนต้องเปลี่ยนแปลง และพระเจ้าทรงทำงานอยู่เสมอเพื่อให้กระบวนการของพระองค์เสร็จสมบูรณ์ในชีวิตเรา

อะไรที่เติมช่องว่างนี้ได้?

มีสิ่งหนึ่งที่ช่องว่างฝ่ายกายและฝ่ายวิญญาณเหมือนกัน: คือมันจะว่างอยู่ไม่นาน หลุมบนผืนทรายไม่นานจะมีน้ำเข้ามาขัง หลุมบนพื้นดินจะมีเศษใบไม้กิ่งไม้เข้าไปแทน ดูเหมือนหลุมหรือช่องว่างนี้ไม่เคยว่างได้นาน มันจะมีสิ่งต่าง ๆ เข้าไปเติมให้เต็มเสมอ

ที่ตรังบ้านโดหลักในบ้านของเรา มีตู้เก็บของขนาดใหญ่ที่เดินเข้าไปได้ตั้งอยู่ มันเป็นเหมือนผืนทรายของภรรยาผม ทุก ๆ หกเดือนลูเอลล่าจะรวบรวมความกล้าเพื่อบุกเข้าจัดการกับตู้ใบนี้ เธอจะเอาทุกอย่างข้างในออกไปจนมันว่างเปล่า แยกแยะข้าวของในนั้น จนเปิดให้เห็นพื้นที่ในตู้ซึ่งไม่ได้เห็นมานานหลายเดือน เธอมักจะพูดว่าเธออยากให้ตู้ใบนี้ว่างเปล่าหมดจดเหมือนสภาพที่มันเคยเป็น ผมไม่คิดจะต่อต้านสิ่งที่เธอทำ เพราะผมเองก็ชอบที่สามารถเดินเข้าไปได้สะดวก แต่อีกไม่นานตู้ก็กลับมาเต็มอีกครั้ง เวลาที่ลูก ๆ มาเยี่ยมพวกเขาจะเอาข้าวของทิ้งออกออกมาใส่ในตู้ใบนั้น ไม่ว่าจะเป็นกล่องพัสดุไปรษณีย์หรืออื่น ๆ และไม่นานกล่องลึกลับพวกนี้ก็จะเข้ามาสิงอยู่ในตู้จนเต็ม “ข้าวของ” ที่ไม่มีที่อยู่ก็จะมารวมกันอยู่ที่นี่ และไม่นานตู้ใบนี้ก็แน่นจนปิดประตูไม่ได้ ลูเอลล่าก็ต้องมาจัดการกับมันอีกครั้ง

ช่องว่างของชาวประเสริฐในชีวิตเราก็ไม่เคยว่างเปล่าเช่นกัน ถ้าเราไม่ได้ดำเนินชีวิตโดยมีชาวประเสริฐในหัวใจ มีพระเยซูคริสต์เป็นต้นแบบ และมีคำมั่นสัญญาว่าจะเป็นคริสเตียนที่ดี ช่องว่างนั้นก็จะถูกล้างเข้ามาแทนที่ สิ่งของพวกนี้อาจดูน่าเชื่อถือหรือแม้แต่มีพระวจนะปะปนอยู่ แต่ยังขาดแก่นแท้เรื่องตัวตน การจัดเตรียม และกระบวนการซึ่งเป็นหัวใจที่พระเจ้าทรงตั้งใจให้เติมเต็มชีวิตของผู้เชื่อทุกคน

ผมชอบคำที่เปาโลใช้เรียกสิ่งทดแทนเหล่านี้ ใน 2 โครินธ์ 10:5 (ฉบับแปล 1971) ท่านเรียกสิ่งต่าง ๆ นี้ว่า เหตุผล “จอมปลอม” ไม่ใช่ทุกคำโกหกเป็นความจอมปลอม จอมปลอมคือคำโกหกที่ฟังดูน่าเชื่อถือ ผมอาจบอกคุณว่าผมเป็นนักยิมนาสติกสตรีเหรียญทองโอลิมปิก นั่นเป็นคำโกหกแน่ ๆ แต่ไม่ใช่เป็นความจอมปลอม เพราะมันขาดความน่าเชื่อถือ แต่ถ้าผมใส่สูทอย่างดี ถือกระเป๋าสตางค์เอกสารหนึ่งแท่งและอุปกรณ์ร่างแบบที่พวกสถาปนิกใช้ ผมอาจทำให้พวกคุณเชื่อได้ว่าผมเป็นผู้รับเหมาก่อสร้างในโครงการใหญ่จริง ๆ

ความจอมปลอมที่อันตรายที่สุดคือคริสเตียนที่สวมหน้ากากคริสเตียนแท้ แต่กลับขาดแก่นสำคัญของข่าวประเสริฐคือ ตัวตน การจัดเตรียมของพระเจ้า และกระบวนการ ความจอมปลอมมีรากฝังอยู่ในความจริงแบบครึ่ง ๆ กลาง ๆ ผลลัพธ์คือคริสต์ศาสนาที่เหลือเพียงเปลือกนอก เมื่อไรก็ตามที่เราพลาดไปจากการตระหนักรู้ว่า พระคริสต์ทรงทำงานในเราอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เราเปลี่ยนไปเหมือนพระองค์ ช่องว่างของเราก็จะถูกแทนที่ด้วยวิถีชีวิตคริสเตียนที่มุ่งเน้นแต่ภายนอกมากกว่าจิตใจภายใน ผมเชื่อว่าสงครามแย่งชิงหัวใจในชีวิตคริสเตียนรอบตัวกำลังต่อสู้กันอย่างดุเดือด และหาทางดึงเราให้ออกจากแก่นแท้ของความจริงไปสู่เปลือกนอกแทน

อะไรคือสิ่งที่เข้ามาเติมช่องว่างในข่าวประเสริฐของคริสเตียนที่เน้นแต่การเปลี่ยนแปลงภายนอก? สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตคริสเตียนปกติ แต่ละอย่างจะมีแรงดึงเราไปในทิศทางและเวลาที่ต่างกัน ลองย้อนมาดูที่ตัวคุณ เป็นไปได้หรือไม่ที่คุณมีช่องว่างในข่าวประเสริฐ และถูกเติมเต็มในแบบที่คุณเองไม่รู้ตัวมาก่อน?

คริสเตียนแต่เปลือกนอก: คือสิ่งที่เข้ามาเติมในช่องว่าง

คริสเตียนศาสนาแบบพิธีรีตอง

ถ้าคุณอยากเห็นปฏิทินกิจกรรมของคริสตจักร แคไปขอดูจากตารางชีวิตของจิม ไม่ว่าจะเป็นการประชุมหรือพันธกิจอะไร คุณจะเจอจิมที่นั่นพร้อมพระคัมภีร์ในมือ เขาทำหน้าที่ครูสอนรวีฯ ตามที่ได้รับมอบหมาย และอาสาเดินทางไปช่วยทำพันธกิจสั้น ๆ อย่างสม่ำเสมอ สัตย์ซื่อในการถวาย และช่วยงานที่จำเป็นในโบสถ์ให้เสร็จลุล่วง แต่โลกของจิมกับโลกของพระเจ้าไม่เคยมาบรรจบกัน กิจกรรมของคริสตจักรทั้งหมดไม่มีผลอะไรต่อหัวใจและวิธีการดำเนินชีวิตของจิมเลย

ผู้คนเปลี่ยนแปลงอย่างไร

พระเจ้าทรงกล่าวตำหนิพิธีตอง ของชาวอิสราเอลอย่างรุนแรง (ดู อิสยาห์ 1) และพระเยซูทรงกล่าวโทษพิธีตองของพวกเขาฟาริสี (ดู มัทธิว 23:23-28) ทำไมครับ? เพราะพิธีตองเปิดทางให้ผมควบคุมชีวิตตนเองได้ มีโลกส่วนตัว มีเวลาส่วนตัว และมีสิ่งที่วางแผนอยากทำ พิธีตองทำให้มีติดต่อกับสถานะจริงจางฝ่ายวิญญาณและความต้องการพึ่งพิงพระคุณเพื่อช่วยเหลือผมได้อย่างสม่ำเสมอ จิมมองการมาโบสถ์เป็นเพียงหนึ่งในการดำเนินชีวิตที่ดีและเหมาะสม เขาไม่รู้สึกระหยากรพึ่งพิงและช่วยเหลือจากพระเจ้าในพื้นที่อื่น ๆ สำหรับจิม ข้าวประเสริฐถูกยอให้เหลือแค่การเข้าร่วมประชุมและมีส่วนร่วมในพันธกิจของคริสตจักรเท่านั้น

คริสเตียนศาสนาแบบถือกฎ

แชลลี่เป็นเหมือนรายการ “ข้อห้าม” และ “ข้อควรทำ” ที่เดินได้ เธอจะมีกฎตายตัวเป็นชุดสำหรับทุกสิ่ง นี่เป็นวิธีที่เธอใช้ประเมินตนเองและคนรอบข้าง ลูก ๆ ของเธอมีชีวิตอยู่ภายใต้กฎเหล็กที่ทับเอาไว้นี้ สำหรับพวกเขา พระเจ้าเป็นผู้พิพากษาที่เข้มงวดและตั้งมาตรฐานที่ไม่สมเหตุผลให้พวกเขาทำ ทรงกล่าวโทษเมื่อพวกเขาไม่สามารถทำตามได้ ที่บ้านแชลลี่ไม่มีความสุข เพราะไม่มีการเฉลิมฉลองหรือชื่นชมในพระคุณ แชลลี่คิดว่าการทำตามรายการที่เธอกำหนดจะทำให้เธอถูกต้องต่อพระเจ้าได้ เธอไม่เคยสัมผัสถึงความชื่นชมในพระคุณที่พระเจ้าประทานให้ในพระเยซูคริสต์เลย

การถือกฎจึงพลาดไปจากข้อเท็จจริงที่ว่า ไม่มีใครสามารถทำทุกอย่างตามที่พระเจ้ากำหนดไว้ได้ครบถ้วน ขณะที่แชลลี่พยายามรักษากฎเกณฑ์อย่างเคร่งครัด ความภูมิใจ การไร้ความอดทน และวิญญาณที่คอยตัดสินของเธอไม่เคยถูกเปลี่ยนแปลงเลย มันจะมองข้ามความลึกล้ำที่ว่า การกระทำของเราไม่อาจได้มาซึ่งความโปรดปรานจากพระเจ้า และลืมนึกว่าหัวใจของเราต้องการรับการเปลี่ยนแปลงโดยพระคุณพระเจ้า การถือกฎไม่เพียงแต่ลดทอนข้าวประเสริฐ แต่เป็นข้าวประเสริฐอื่นโดยสิ้นเชิง (ดู กาลาเทีย) ที่บอกว่าความรอดได้มาโดยการรักษาระบบบัญญัติที่เรากำหนดขึ้นมาเอง

คริสเตียนศาสนาแบบแสวงหาประสบการณ์ลึกลับ

คริสทีนไม่อาจควบคุมประสบการณ์ที่สลบไปมาทางอารมณ์ของเธอได้ เธอมักออกไปตามล่าเรื่องตื่นเต้นฝ่ายวิญญาณเสมอ การเข้าเฝ้าพระเจ้าต้องเต็มด้วยพลังแรงส่ง เพราะเหตุนี้เธอจึงไม่อาจอยู่ที่คริสตจักรได้นาน ๆ ได้ เธอ

เป็นพวกบริโศคประสบการณ์ตื่นเต้น ไม่ใช่สมาชิกที่ตั้งใจจะอุทิศตนให้พระกายของพระเยซู แต่ในท่ามกลางประสบการณ์ตื่นเต้นเหล่านั้น ความเชื่อของคริสทีนไปไม่ถึงไหน เธอต้องต่อสู้กับความท้อใจบ่อยครั้งจนนึกสงสัยว่าตัวเองเป็นผู้เชื่อจริงหรือ ถ้าตัดเรื่องความตื่นเต้นฝ่ายวิญญาณออกไป คริสทีนก็ไม่ได้เติบโตทั้งในความเชื่อและในคุณลักษณะนิสัยเลย

ความเชื่อในพระคัมภีร์ไม่ใช่เป็นการปลงตกหรือปล่อยวาง ชีวิตคริสเตียนแท้จะถูกล้อมด้วยหลากหลายเจตสิกของอารมณ์มนุษย์ แต่คุณไม่อาจลดทอนข่าวประเสริฐลงมาให้เหลือแค่ประสบการณ์ทางอารมณ์ที่เข้มข้นกับพระเจ้าได้ เรามีพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตภายในและพระวาทะของพระเจ้าที่ส่งผลกระทบต่อเรา การเปลี่ยนแปลงในหัวใจและในชีวิตเราส่วนใหญ่เกิดขึ้นในช่วงเวลาเล็ก ๆ ของชีวิตประจำวัน อันตรายของความเชื่อแบบประสบการณ์ลึกลับคือ มันจะกลายเป็นการตามล่าประสบการณ์ แต่ไม่ได้ติดตามพระเยซูคริสต์ มันจะลดทอนข่าวประเสริฐลงเหลือแค่อารมณ์และประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณที่เราใจเท่านั้น

คริสเตียนศาสนาแบบนักเคลื่อนไหว

เซอร์รีเยนอยู่ในแถวผู้ชุมนุมประท้วงทวงสิทธิของชีวิต เธอกำลังสงสัยว่าทำไมคริสเตียนไม่มาร่วมชุมนุมมากกว่านี้ และแน่นอนเธอรู้สึกอย่างเดียวกันตอนไปประท้วงที่ร้านหนังสือสำหรับผู้ใหญ่ และในงานสนับสนุนการเลือกตั้งท้องถิ่นที่กำลังจะเกิดขึ้น นี่เป็นอีกสิ่งในความหมายของการเป็นคริสเตียนของเธอ เธอตะโกนซ้ำ ๆ ว่า “จงยืนหยัดต่อสู้เพื่อความถูกต้อง ไม่ว่าที่ไหน หรือเวลาใดก็ตามที่จำเป็น” มีบางสิ่งที่น่าชื่นชมในความมุ่งมั่นของเซอร์รี นั่นคือการยอมสละเวลา กำลัง และเงินทองเพื่อยืนหยัดในสิ่งที่เธอเชื่อว่าเป็นความถูกต้อง

แต่ถ้ามองให้ลึกลงไป ความเป็นคริสเตียนของเซอร์รีเป็นไปเพื่อปกป้องสิ่งที่ถูกต้องมากกว่าความชื่นชมยินดีในการติดตามพระคริสต์ สิ่งที่คริสเตียนนักเคลื่อนไหวพวกนี้ทำ มักจะมุ่งเน้นไปที่ความชั่วร้ายภายนอก ผลก็คือมันกลายเป็นการปลุกตัวแบบนักบวชสมัยใหม่ ในอดีตนักบวชเคยพูดว่า “โลกข้างนอกเต็มไปด้วยความชั่วร้าย และหนทางที่จะต่อสู้กับความชั่วร้ายได้คือแยกตัวออกมา” แต่ระบบสำนักนักบวชนี้กลับล้มเหลว เพราะพวกเขาลืมที่จะมุ่งไปยังความชั่วร้ายภายในของนักบวชทุกคนที่เดินผ่านกำแพงสำนักเข้ามา!

เมื่อใดก็ตามที่คุณเริ่มเชื่อว่าความชั่วร้ายภายนอกคุณนั้นใหญ่กว่าความชั่วร้ายภายในคุณ การติดตามพระเยซูคริสต์ด้วยความจริงใจจะถูกแทนที่ด้วยความกระหายอยากต่อสู้กับ “ความชั่วร้าย” รอบตัวคุณ ใจที่ต้องการเฉลิมฉลองพระคุณแห่งการทรงไถ่จากบาปจะถูกแทนที่ด้วยกองทัพกอบกู้คริสตจักรให้พ้นจากความป่วยไข้ของสังคมรอบข้าง ความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณของคริสเตียนจะกลายเป็นความมุ่งมั่นเพื่อปกป้องความถูกต้องจากความผิด ชาวประเสริฐถูกทอนลงเหลือเพียงการเข้าร่วมในกิจกรรมคริสเตียนต่าง ๆ เท่านั้น

คริสเตียนศาสนาแบบหมกมุ่นในความรู้พระคัมภีร์

จอห์นได้ชื่อว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญพระคัมภีร์และศาสนศาสตร์ ห้องสมุดศาสนศาสตร์ของเขามีหนังสือคริสเตียนที่เก่าแก่และหายาก เขาชอบหาข้อถกเถียงที่พิมพ์ครั้งแรกมาสะสมไว้ จอห์นชอบใช้คำศัพท์เช่น “โลกทัศน์ของพระคัมภีร์” “สอดคล้องกับหลักศาสนศาสตร์” และ “คิดในแบบคริสเตียน” อยู่บ่อย ๆ เขารักพระคัมภีร์ (ซึ่งเป็นสิ่งที่ดีมาก) แต่มีบางสิ่งในชีวิตของจอห์นที่ดูเหมือนไม่เข้ากัน

ถ้าไม่นับเรื่องการทุ่มเทศึกษาเรื่องของคริสเตียน เราไม่อาจเรียกจอห์นได้ว่ามีชีวิตเหมือนพระคริสต์ เพราะเขาได้ชื่อว่าเยอหยิ่ง ชอบวิจารณ์ และไม่ยอมทนกับใครก็ตามที่ขาดความเข้าใจลึกซึ้งในเรื่องของความเชื่อเหมือนเขา จอห์นจะวิจารณ์คำเทศนาของศิษยาภิบาลอย่างไม่จบสิ้น และทำให้ครูสอนพระคัมภีร์เข้าวันอาทิตย์ใจคอไม่ดีเมื่อเห็นเขาก้าวเข้ามาในห้อง

ในความเป็นคริสเตียนของจอห์น การอยู่ร่วมกัน ฟังปาอาศัยกัน และนมัสการพระเจ้าด้วยกัน จะถูกแทนที่ด้วยแรงผลักดันในเนื้อหาของพระคัมภีร์และสาระในระบบศาสนศาสตร์ จอห์นเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านศาสนศาสตร์ แต่ไม่อาจดำเนินชีวิตโดยพระคุณที่เขาให้คำจำกัดความว่าแม่นยำตามหลักการ เขาลงทุนเวลาและพลังงานไปมากเพื่อเป็นผู้เชี่ยวชาญพระวจนะ แต่ไม่เคยปล่อยให้พระวจนะเข้ามาทำงานในใจได้ ในความเป็นศาสนาแบบหมกมุ่นในความรู้พระคัมภีร์ ชาวประเสริฐถูกทอนลงเหลือเพียงการเชี่ยวชาญเนื้อหาและศาสนศาสตร์ของพระคัมภีร์เท่านั้น

คริสเตียนศาสนาแบบยึดจิตวิทยานิยมเป็นหลัก

เจนมักจะมีคนกลุ่มหนึ่งคอยดูแลเธอรับใช้เธออยู่เสมอ เธอชอบพูดว่ามีหลายคนในโบสถ์ที่ “เจ็บปวด” แต่ทางโบสถ์ไม่เคยทำอะไรเพื่อช่วยเหลือ

เนื่องจากเป็นคนที่ชอบอ่านหนังสือคริสเตียนประเภทคู่มือช่วยตนเองอย่างจริงจัง เธอชอบแนะนำหนังสือเล่มล่าสุดให้ใคร ๆ อ่าน ชอบพูดว่าคริสเตียนเป็นที่ที่เดียวที่จะพบความช่วยเหลือและได้รับการรักษาที่แท้จริงได้ แต่ดูเหมือนเธอไม่เคยนำมารักษาตัวเอง เจนใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ในความท้อใจ และบ่อยครั้งก็เดินออกจากที่ประชุมโบสถ์ทั้งน้ำตา

เจนพูดถูกว่าความต้องการที่ลึกที่สุดของเราเติมเต็มได้ในพระเยซูคริสต์เท่านั้น แต่เธอมองพระเยซูว่าเป็นผู้บำบัดมากกว่าเป็นพระผู้ช่วยให้รอด เธอมั่นใจว่าความต้องการที่ลึกที่สุดของเธอมาจากประสบการณ์ที่เธอถูกทิ้งและถูกปฏิเสธ จึงมองตนเองว่าต้องได้รับการบำบัดมากกว่ารับการไถ่ เธอมีติดบอดต่อความจริงว่าแท้จริงแล้วเธอเป็นคนที่เรียกร้องสูง ขอบวิพากษ์วิจารณ์ และหมกมุ่นอยู่กับตัวตนของเธอเอง

ด้วยความไม่รู้ตัว เจนได้ปรับเปลี่ยนปัญหาที่ข่าวประเสริฐชี้ให้เห็น แทนที่จะมองปัญหาว่าเกี่ยวข้องกับศีลธรรมและความสัมพันธ์ คือผลที่เกิดจากความต้องการนมัสการ ปณินิบัติตนเองและสิ่งของต่าง ๆ ในโลกนี้ จนหลงลืมการนมัสการและปณินิบัติพระผู้สร้าง (โรม บทที่ 1) เธอมองปัญหาเป็นเหมือนเค็ดตาล็อกที่เต็มไปด้วยรายการความต้องการที่ไม่เคยได้รับการตอบสนอง แต่เมื่อไรก็ตามที่คุณมองความบาปของคนอื่นที่ทำกับคุณว่าเป็นปัญหาที่ใหญ่กว่าความบาปของตัวเอง คุณก็จะมองพระเยซูในฐานะนักบำบัดมากกว่ามองหาพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด การเป็นคริสเตียนจึงเป็นการมองหาการบำบัดมากกว่าตามหาการดำเนินชีวิตตามทางพระเจ้า ข่าวประเสริฐจะถูกทอนลงเหลือความต้องการการเยียวยาด้านอารมณ์เท่านั้น

คริสเตียนศาสนาแบบเข้าสังคม

จอร์จรู้สึกชอบคุณพระเจ้ามากที่เขาได้พบความสัมพันธ์ใหม่ในพระกายของพระเยซูคริสต์ ซึ่งแตกต่างจากความสัมพันธ์อื่น ๆ ที่เขาเคยมีมา เขาปลื้มปิติในครอบครัวคริสเตียนนี้มาก จนเข้าร่วมทุก ๆ กิจกรรมของโบสถ์เพื่อจะมีโอกาสอยู่กับพี่น้องผู้เชื่อด้วยกัน จอร์จชอบมากที่ได้ไปเข้าชั้นเรียนพระคัมภีร์กับกลุ่มของคนวัย 20 กว่า ๆ เพราะหลังจากเลิกเรียนจะได้ไปเที่ยวต่อกับแก๊งผู้เชื่อด้วยกัน ชอบไปเข้าค่าย ไปออกหน่วยทำกิจกรรมนอกพื้นที่ และโครงการประกาศแบบสั้น ๆ ของโบสถ์ เป็นครั้งแรกในชีวิตที่จอร์จรู้สึกมีชีวิตชีวาและรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งจริง ๆ

ปัญหาของจอร์จเริ่มต้นเมื่อเพื่อนสนิทคนหนึ่งถูกย้ายไปอยู่เมืองอื่นและอีกคนแต่งงานไป ศิษยาภิบาลคนใหม่ที่เข้ามาก็ตัดสินใจลดพันธกิจที่มุ่งเน้นไปที่คนโสด ดังนั้น เมื่อมีการปรับเปลี่ยนคนในกลุ่มย่อยของเขา จอร์จพบว่าเขาต้องไปติดอยู่กับพวกคนแก่ที่แต่งงานแล้ว และไม่สามารถต่อกันติดได้ โปสถ์ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป เขาจึงเลิกไปร่วมกลุ่มย่อย และไม่นานจากนั้นก็ค่อย ๆ ห่างหายไปจากโบสถ์ เขาบอกว่าไปโบสถ์ก็เหมือนไปเข้าร่วมชุมนุมอยู่ในครอบครัวคนอื่น

จอร์จไม่รู้ตัวเลยว่า การสวดอธิษฐาน การยอมรับ ความนับถือ และตำแหน่งต่าง ๆ ในพระกายได้เข้ามาแทนที่การมีส่วนร่วมในพระเยซูคริสต์ไปแล้ว คริสตจักรได้กลายเป็นเหมือนสมาคมฝ่ายวิญญาณสำหรับเขา และเมื่อสมาคมเริ่มมีการปรับเปลี่ยน เขาก็หมดแรงกระตุ้นที่จะไปที่นั่นต่อไป สำหรับจอร์จ พระคุณแห่งมิตรภาพได้เข้ามาแทนที่พระเยซูคริสต์ในฐานะเป็นสิ่งที่ให้ตัวตนให้วัตถุประสงค์ และให้ความหวังแก่เขา ขว้าวประเสริฐจึงถูกทอนลงเหลือแค่เครือข่ายความสัมพันธ์ของคริสเตียนที่ตอบสนองใจเท่านั้น

ทำไมสิ่งทดแทนเหล่านี้จึงดึงดูดใจนัก?

ใน 2 โครินธ์ 10:5 เปาโลพูดถึง “...เหตุผลจอมปลอมที่ตั้งตัวขึ้นขัดขวางความรู้ของพระเจ้า” (ฉบับ TH1971) จำได้หรือไม่ จอมปลอมคือคำโกหกที่น่าเชื่อถือและมีความจริงที่พอเชื่อได้ปะปนอยู่ คำโกหกที่คว่ำเราไว้ได้มักเป็นคำโกหกที่เป็นไปได้ในขอบเขตของคริสเตียน บางทีแนวคิดแบบไม่มีความจริงสากลแต่ยึดตนเองเป็นหลัก หรือการผิดศีลธรรมทางเพศ อาจไม่ได้เป็นปัญหาใหญ่ที่คุกคามคริสตจักรในยุคของเราอีกต่อไป บางทีเราอาจตกอยู่ในความเสี่ยงมากกว่าจากคำโกหกที่แนบเนียน เพราะเราเข้าใจขว้าวประเสริฐคลาดเคลื่อนไปที่ละนิด คำโกหกแบบแนบเนียนจึงค่อย ๆ ตามมา เราไม่ได้ละทิ้งความเชื่อ แต่เราอาจเปลี่ยนนิยามใหม่จนทำให้พื้นฐานของขว้าวประเสริฐเปลี่ยนไปจากที่พระคัมภีร์วางไว้

การเปลี่ยนนิยามความเชื่อใหม่นี้ ไม่ได้เกิดขึ้นในทันที อาจไม่ได้โผล่ขึ้นมาให้เห็นระหว่างการอภิปรายด้านศาสนศาสตร์อย่างเป็นทางการของโบสถ์ แต่นิยามใหม่นี้เป็นกระบวนการที่ค่อยเป็นค่อยไป เริ่มจากระดับสวดอธิษฐานในโบสถ์ ในชีวิต และในพันธกิจ ความหวังในพระเยซูคริสต์ถูกแทนที่ด้วยกิจกรรมของคริสเตียน ประสบการณ์เร้าอารมณ์สวดอธิษฐานของคริสเตียนหรืออื่น ๆ โดยที่ไม่มีการละทิ้งความเชื่อ หรือตั้งใจปรับเปลี่ยนคำจำกัดความ

สิ่งที่ลงท้ายด้วย “คริสเตียนศาสนาแบบ...ต่าง ๆ” ทั้งหลายนั้น เรามองเห็นว่าไม่น่าดึงดูดใจ เพราะแต่ละแบบเน้นไปที่แง่มุมสำคัญแง่มุมเดียวของข่าวประเสริฐ แต่ข่าวประเสริฐเรียกร้องให้เราดำเนินตามทางพระเจ้า อยู่ร่วมกับคนของพระองค์ในการนมัสการ พระเจ้าจะมาพบผมด้วยวิธีพิเศษและในเวลาของพระองค์ ข่าวประเสริฐยังเรียกร้องผมให้ไปกระตุ้นให้โลกนี้ดีขึ้น รักความจริง และใคร่ครวญความจริงนั้น พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งการปลดปล่อย พระองค์จะมาพบผมในเวลาแห่งความเศร้าโศก เราจึงต้องกระตือรือร้นและมีส่วนร่วมในสามัคคีธรรมกับพระกายของพระคริสต์

อันตรายจะเกิดขึ้นเมื่อเราลดทอนข่าวประเสริฐให้เหลือเพียงหนึ่งในปัจจัยเหล่านี้ ถ้าทำเช่นนี้ ความเป็นคริสเตียนของผมก็ไม่ได้มีแรงจูงใจมาจากการถ่อมใจลงยอมรับความต้องการพระเยซูคริสต์ในชีวิตแต่ละวัน และไม่ได้ถ่อมใจลงแสวงหาพระคุณของพระองค์ สิ่งที่มีเพื่อเป็นหนทางสู่พระคริสต์กลายเป็นเป้าหมายในตัวมันเอง ตัวอย่างเช่น เป้าหมายที่จะเข้าใจความจริงของข่าวประเสริฐคือความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับพระเยซูคริสต์ แต่เมื่อความรู้ด้านศาสนศาสตร์เป็นเป้าหมาย พระคริสต์ก็ถูกแทนที่ไปแล้ว

ยังมีอีกสาเหตุที่ลึกซึ้งกว่านั้นว่า ทำไม “คริสเตียนศาสนาแบบ...ต่างๆ” เหล่านี้ถึงเป็นที่ดึงดูดใจ เพราะแต่ละแบบไม่แบบใดก็แบบหนึ่งแต่ไปที่ปัญหาฝ่ายวิญญาณที่เราจำเป็นต้องแก้ไข อย่างแรกแต่ไปที่ความชอบธรรมของเราเอง ไม่มีใครในพวกเราอยากจะคิดว่าเราเลวร้ายตามที่ข่าวประเสริฐบอกว่าเราเป็น! เราเลือกที่จะคิดว่าเราเพียงต้องแก้ไขปัญหาด้านศาสนศาสตร์นิดหน่อย หรือพยายามมาโบสถ์ให้สม่ำเสมอเพื่อให้เป็นไปตามที่พระเจ้าต้องการ แต่พระคัมภีร์พูดว่าไม่มีระบบใดหรือกิจกรรมใดที่สามารถให้ในสิ่งที่เราจำเป็นต้องมีได้ บาปของเราใหญ่โตจนมีแต่พระราชกิจบนไม้กางเขนของพระเยซูคริสต์เท่านั้นที่ช่วยเราได้

คริสเตียนศาสนาแบบต่าง ๆ เหล่านี้ นี่ยังแต่ไปที่ความเห็นแก่ตัวของเรามากด้วย ในฐานะคนบาปเราต่างก็อยากเป็นจุดศูนย์กลางของจักรวาล เราอยากเป็นผู้ควบคุมข้อกำหนดชีวิตของเรา แต่พระคัมภีร์ทำให้เห็นชัดเจนว่าหนทางเดียวที่จะดำเนินชีวิตได้จริงคือต้องตายลงก่อน และบรรดาคนที่ดีร้นอยากมีชีวิตด้วยกำลังของตนเอง ผลก็คือจบลงที่ความตาย เมื่อข่าวประเสริฐถูกลดทอนลงเหลือเพียงแค่นี้รายการคริสเตียนศาสนาแบบต่าง ๆ ผมก็เลือกเอาอันที่น่าสนใจและง่ายที่สุดสำหรับผม ผมสามารถมีส่วนร่วมได้ดีในชีวิตคริสเตียนโดยไม่ต้องเสียสละตัวตน และตัวตนของผมที่ไม่ได้รับการทำหายก็ยังคงเป็นศูนย์กลางของทุกสิ่ง

ผู้คนเปลี่ยนแปลงอย่างไร

คริสเตียนศาสนาแบบต่าง ๆ เหล่านี้ ยังตะแคงไปที่ความคิดโทษสิ่งแวดล้อม เรามีแนวโน้มเชื่อว่าบาปที่อยู่รอบ ๆ ตัวเราเป็นอันตรายกว่าความบาปที่อาศัยอยู่ในเรา นี่คือเหตุผลว่าทำไมถึงยากสำหรับสามี ที่จะเข้าใจว่าไม่อาจโทษความเย็นชาของตนไปที่ภรรยาได้ หรือภรรยาก็ไม่อาจโทษความขมขื่นใจของเธอไปที่สามีได้ รวมทั้งลูก ๆ จะโทษนิสัยดื้อดึงของตนเองไปที่ความล้มเหลวของพ่อแม่ได้

เมื่อเราลืมนึกว่าสภาพของเรานั้นสิ้นหวังมากเพียงใดจริง ๆ กิจกรรมของคริสเตียนก็เข้ามาแทนที่ความไว้วางใจที่มีต่อพระคริสต์และพระคุณของพระองค์จนหมดสิ้น เราตื่นตื่นที่จะได้เปลี่ยนแปลงโลกใบนี้มากกว่าเปลี่ยนแปลงหัวใจและชีวิตของเราเพื่อให้เป็นตามที่ข่าวประเสริฐสัญญา เพราะพระคริสต์ทรงสถิตภายในเรา

คริสเตียนศาสนาแบบต่าง ๆ เหล่านี้ ยังตะแคงไปที่เสรีภาพของเรา มันยากที่จะยอมรับว่าเราอ่อนกำลัง มีดบอด และอ่อนแอ เพราะบาปทำให้เราเป็น เราไม่ชอบคิดว่าเราต้องการสติปัญญาและการแก้ไขในแต่ละวัน เราเลือกฟังคำโกหกที่เราฟังพาตัวเองได้ แน่แน่นอน เรามองเห็นความมีดบอดและความโง่เขลาในผู้อื่น แต่ชอบคิดว่าเราเป็นข้อยกเว้นของกฎเกณฑ์นี้ เรารู้สึกอึดอัดที่จะมองว่าตนเองอ่อนแอและต้องการความช่วยเหลือ แต่นั่นคือเรา และนี่คือเหตุผลที่ทำให้ไม่พระเยซูคริสต์ทรงเป็นคำตอบเดียว

ความรู้เรื่องความจริงและการมีส่วนร่วมในกิจกรรมของโบสถ์ ถ้าไม่มองให้ถี่ ภาพที่คุณเห็นอาจทำให้ตัวตนของคุณบิดเบี้ยวไป ความรู้ทางทฤษฎีเป็น คนละเรื่องกับความเป็นป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณและการเอาชนะบาป การมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ของคริสเตียนไม่ควรเป็นหนทางที่บิดบังการต่อสู้กับบาป ที่กำลังเกิดขึ้นในใจของพวกเราไปพร้อมกัน เมื่อไปถึงระดับที่คุณลืมนึกว่าคุณเป็นคนบาป คุณก็จะมองข้ามความต้องการพระเยซูคริสต์และความสัมพันธ์ภายในพระกายของพระองค์ ซึ่งเป็นเครื่องมือของพระองค์ในการเปลี่ยนแปลงเรา

เราอยู่ในระดับหนึ่งว่า พระเยซูคริสต์ต้องเป็นตัวตน ความหมาย วัตถุประสงค์ ความหวัง และเป้าหมายของเรา แต่ความชอบธรรมของเราเอง มันตายยาก เราต้องการเป็นศูนย์กลางในโลกของเรา และคิดว่าเราสามารถมีอิสระได้มากกว่าต้องพึ่งพิงความช่วยเหลือฝ่ายวิญญาณ เราจึงมักมีแนวโน้มจะลดทอนข่าวประเสริฐลงไปที่เหลือเพียงบางองค์ประกอบที่เราสบายใจ ซึ่งไม่มีสิ่งหนึ่งที่ถ่ายทอดสารแห่งพระคุณในพระเยซูคริสต์ได้ครบถ้วน

อะไรควรเข้ามาเติมเต็มช่องว่าง?

มันน่าทึ่งที่ผมใช้เวลาไปมาก กว่าที่จะเข้าใจข่าวประเสริฐอย่างแท้จริง เหมือนกับ คริสเตียนหลายคน ผมเข้าใจตั้งแต่แรกว่าบาปของผมได้รับการอภัยแล้ว (พระคุณในอดีต) และผมจะไปใช้ชีวิตนิรันดร์กับพระเยซูคริสต์ (พระคุณในอนาคต) แต่ผมไม่ได้เข้าใจอย่างลึกซึ้งว่าผมจำเป็นต้องพึ่งพาพระคุณและผลของพระราชกิจของพระคริสต์ในปัจจุบันนี้มากเพียงใด (พระคุณในขณะนี้) ความเป็นคริสเตียนแต่เปลี่ยนนอกของผมจำเป็นต้องได้รับการเติมเต็มด้วยฤทธิ์อำนาจของข่าวประเสริฐในปัจจุบัน การยึดมั่นพระสัญญาเพื่อชีวิตหลังความตายที่พระเยซูมอบให้ยังไม่พอ เราต้องจำเป็นต้องยึดมั่นต่อพระสัญญาของชีวิตก่อนความตายด้วย ที่เป็นเช่นนั้นได้ก็เพราะพระคุณของพระคริสต์ที่ทำงานในใจเราในวันนี้ นี่คือสิ่งที่หนังสือเล่มนี้พูดถึง หนังสือเล่มนี้ เฉลิมฉลองพระคุณแห่งการให้อภัยซึ่งเป็นของเรา เพราะเมื่อพระเยซูทรงพระชนม์อยู่ ทรงสิ้นพระชนม์ และทรงคืนพระชนม์กลับมา สายตาจึงจับจ้องอยู่ที่ความหวังของนิรันดร์กาล แต่สิ่งที่หนังสือเล่มนี้มุ่งเน้นอันดับแรกคือพระคุณในปัจจุบัน

พระเจ้าทรงทำให้เราเติบโตและเปลี่ยนแปลงเราขณะดำเนินชีวิตอยู่ในโลกนี้อย่างไร? พระเยซูคริสต์ประทานสิ่งใดให้ผมเพื่อช่วยให้ทนต่อคำพูดที่ก้าวร้าวของคู่สมรสเมื่อคืนวันอังคารที่ผ่านมาได้? พระคุณของพระองค์ส่งผลอย่างไรต่อการต่อสู้ของคนคนหนึ่งกับภาวะซึมเศร้าหรือความกลัว? พระเยซูประทานสิ่งใดเพื่อช่วยให้ผมรับแรงกดดันของการเป็นพ่อแม่หรือในที่ทำงานได้? พระองค์ทรงจัดเตรียมสิ่งใดให้เรารับมือกับโรคหัดหัด ความกลัวหรือการยึดติดวัตถุของผมได้? การสำนึกผิดและการเปลี่ยนแปลงนั้น หน้าตาเป็นอย่างไรจริง ๆ ? ทำไมเราต้องต่อสู้กับบาปบางอย่างมากกว่าบาปอื่น ๆ ถึงขั้นทำในสิ่งที่ไม่เคยคิดจะทำเลย?

นี่เป็นคำถามเชิงปฏิบัติในแบบที่หนังสือเล่มนี้จะตอบ ความตั้งใจของเราคือนำข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเยซูคริสต์ไปยังที่ที่เฉพาะเจาะจงที่คุณดำเนินชีวิตอยู่จริง ๆ เราเชื่อว่า คุณจะรู้ว่าคุณถึงทำสิ่งที่ทำอยู่ คุณจะสามารภมองเห็นได้อย่างชัดเจนว่าตรงไหนในชีวิตที่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงและการเปลี่ยนแปลงนั้นควรมีลักษณะอย่างไร คุณสามารถเข้าใจว่าพระเจ้าทรงทำอะไรในปัจจุบันและคุณจะมีส่วนร่วมได้อย่างไร

แต่ผมขอเตือนคุณไว้ก่อนว่า ไม่มีอะไรใหม่ในหนังสือเล่มนี้เลย ไม่มีเคล็ดลับหรือสูตรมหัศจรรย์ เราตื่นเต้นมากที่จะมอบบางสิ่งที่คุณรู้อยู่แล้ว แต่อาจไม่เข้าใจทั้งหมดและนำไปใช้ไม่ได้ เป้าหมายของเราคือนำเรื่องราวที่

เก่าแก่ของข้าพเจ้าเข้าสู่หัวใจและชีวิตของคุณในแบบที่ได้เปลี่ยนหัวใจและชีวิตของเราแล้วมาจนถึงวันนี้ บ่อยครั้งที่เกิดการแยกระหว่างศาสนศาสตร์ที่เราบอกว่าเราเชื่อและโลกแห่งการต่อสู้ที่เราต้องเผชิญทุกวัน จุดประสงค์ของหนังสือเล่มนี้คือสร้างสะพานเชื่อมช่องว่างนั้น

มุมมองของข้าพเจ้าประเสริฐ 5 ประการ

ห้ามุมมองของข้าพเจ้าประเสริฐต่อไปนี้ จะกำหนดทิศทางของหนังสือเล่มนี้

ความรักและความร้ายแรงในบาปของเรา

มีคำกล่าวว่า หลักข้อเชื่อเรื่องบาปเป็นหลักข้อเชื่อข้อเดียวที่คุณพิสูจน์ได้ด้วยประสบการณ์จริง แต่เรายังลดความร้ายแรงของมันลงอยู่ดี ในช่วงต้นของชีวิตแต่งงาน ลูเอลล่าภรรยาของผม ชี้ให้เห็นด้วยความอ่อนโยนถึงข้อผิดพลาดหลายอย่างในชีวิตรักที่ผมมีให้เธอ เธอไม่ได้วิพากษ์วิจารณ์เกินเหตุ เธอเพียงเห็นพื้นที่จริงของบาปที่ฝังรากอยู่ในทัศนคติที่อยู่ในใจผม ผมรู้ว่าเธอรักผม และเธอก็ไม่ได้เพี้ยนด้วย เพียงแต่ไม่อยากเชื่อว่าผมเลวอย่างที่เราบอก เมื่อมองย้อนกลับไป ต้องยอมรับอย่างจริงใจว่าผมทำตัวเองให้ชอบธรรมอย่างไร ความชอบธรรมของผมคือทนายความที่คอยปกป้องตัวตนผม ในช่วงเวลาน่ากลัวที่ต้องคอยปกป้องตนเอง ผมบอกลูเอลล่าว่า “เก้าสิบห้าเปอร์เซ็นต์ของผู้หญิงที่โบสถ์เราอยากแต่งงานกับผมทั้งนั้น” (ถ่อมใจมากใช่ไหมครับ?) ลูเอลล่าตอบผมอย่างอ่อนหวานว่าเธออยู่จำนวนห้าเปอร์เซ็นต์นั้น!

ตอนนั้นผมเป็นศิษยาภิบาล และได้ให้คำปรึกษากับคู่แต่งงานไปหลายคู่ ช่วยพวกเขาจัดการกับความบาปที่ยืนขวางทางความเป็นหนึ่งเดียวกันด้วยความรักที่พระเจ้าต้องการให้พวกเขามี ผมเก่งในการช่วยเหลือผู้อื่นให้มองเห็นบาปของตนเองและยอมรับมัน แต่ผมไม่อยากเชื่อว่าผมเองก็ตกอยู่ในสภาพย่ำแย่พอ ๆ กัน บางทีผมอาจมีดบาดเพราะความรู้ทางศาสนศาสตร์และความชำนาญในหน้าที่ศิษยาภิบาลของตนเอง แต่มีสิ่งหนึ่งที่แน่นอนคือ ผมลืมไปว่าผมเป็นใคร และรู้สึกขุ่นเคืองใจที่ลูเอลล่าคิดและมองผมต่ำเกินไป!

ผมไม่คิดว่าผมเป็นแบบนี้คนเดียว การดิ้นรนที่จะยอมรับว่าบาปของเราร้ายแรงเกินประมาณ มีอยู่ทุกแห่งในคริสตจักรของพระคริสต์ เรายอมรับหลักข้อเชื่อเรื่องความเสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิง แต่เมื่อมาถึงความบาปของเราเอง เรากริบสวมเสื้อแห่งความชอบธรรมปกปิดไว้และลุกขึ้นมาปกป้องตนเองทันที

พระวจนะทำลายความชอบธรรมของตนเองนี้ด้วยความชัดเจนและด้วยฤทธิ์อำนาจว่า “พระยาห์เวห์ทรงเห็นว่าความชั่วร้ายของมนุษย์มีมากบนแผ่นดิน และทรงเห็นว่าเค้าความคิดในใจทั้งหมดของเขาล้วนเป็นเรื่องชั่วร้ายตลอดเวลา” (ปฐมกาล 6:5) และ “ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย” (โรม 3:10) ผลกระทบของบาปจะบิดเบือนทุกความคิด แรงจูงใจ ความปรารถนา คำพูด และการกระทำ เชื่อโรคร้ายนี้แพร่กระจายมาถึงเราทุกคนและผลที่ตามมาก็รุนแรงมาก

ทำไมเรามองนี้จึงมีความสำคัญมาก? เพราะเมื่อคุณยอมรับข่าวร้ายของข่าวประเสริฐเท่านั้น ข่าวดีจึงจะมีความหมาย พระคุณของการฟื้นฟู การคืนดี การให้อภัย ความเมตตา ความอดทน ฤทธิ์อำนาจ การเยียวยา และความหวังของข่าวประเสริฐมีเพื่อคนบาป และสิ่งเหล่านี้จะมีความหมายสำหรับคุณ ถ้ายอมรับว่า คุณเองก็มีเชื่อโรคร้ายนี้และตระหนักว่าอาการนี้ถึงตาย

หัวใจคือศูนย์กลาง

คริสเตียนโดยทั่วไปมักนิยามความบาปโดยพูดถึงพฤติกรรมภายนอก ตัวอย่างเช่น อะไรคือเป้าหมายของพ่อแม่คริสเตียน ไม่ใช่พยายามให้ลูก ๆ ทำในสิ่งที่ถูกต้องหรือ? เราตั้งกรอบทุกแบบในเรื่องความสัมพันธ์ แรงจูงใจ และการแก้ไข บังคับและกำกับพฤติกรรมให้ลูก ๆ ไปตามนั้น กรอบเหล่านี้ไม่ใช่ไม่มีคุณค่า แต่ถ้านี้เป็นการตอบสนองเดียวที่คุณมีต่อความดีอันและความบาปของลูก ๆ คุณจะทำให้พวกเขาไม่มีเกราะป้องกันตนเองจากบาป ทันทีที่ออกจากบ้านและกรอบเหล่านี้ไม่ได้ติดตามไปด้วย

ได้สงครามพฤติกรรม ยังมีสงครามอีกระดับหนึ่งที่ลึกกว่าและสำคัญกว่า นั่นคือ สงครามเพื่อความคิดและแรงจูงใจของหัวใจ

หัวใจคือตัวจริงหรือเนื้อแท้ของคุณ พระคัมภีร์ใช้คำหลายคำเพื่อพูดถึงตัวตนภายในคุณ (ความคิด อารมณ์ จิตใจ จิตวิญญาณ ความตั้งใจ ฯลฯ) รวมกันได้เป็นคำ ๆ เดียว คือ “หัวใจ” หัวใจเป็นพวงมาลัยของชีวิตมนุษย์ทุกคน ทุกสิ่งที่เราจะทำจะปรับทำที่ที่แสดงออกและควบคุมโดยความปรารถนาของหัวใจ

พระคัมภีร์จึงพูดชัดเจนว่า พระเจ้าต้องการใจของเรา เมื่อใดที่พระเจ้าได้หัวใจคุณ พระองค์ก็ได้คุณไปด้วย แม้เราจะได้รับผลกระทบอย่างมากจากโลกที่แตกหักและบาปที่กระทำต่อเรา แต่ปัญหาใหญ่สุดของเราคือบาปที่อาศัยอยู่ในใจของเราเอง นี่คือการสำคัญข่าวของข่าวประเสริฐที่พูดถึงการที่พระเจ้าเปลี่ยนชีวิตเราโดยการเปลี่ยนหัวใจของเรา

ผู้คนเปลี่ยนแปลงอย่างไร

การเปลี่ยนแปลงที่ยั่งยืนเกิดขึ้นผ่านทางหัวใจเสมอ นี่เป็นหนึ่งในแนวคิดที่ชัดเจนจากพระวจนะ แต่พวกเราหลายคนพลาดไปจากนัยที่ลึกซึ้งนี้ เราจึงต้องเข้าใจพระวจนะใน สุภาษิต 4:23 ให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น “จงระแวดระวังใจของเจ้า ยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด เพราะทุกสิ่งที่เจ้าทำออกมาจากใจ”

พระพรของพระคริสต์ในปัจจุบัน

ความหวังของคริสเตียนเป็นมากกว่าระบบการทรงไถ่ที่มาพร้อมหลักการที่เปลี่ยนชีวิตคุณ แต่ความหวังของคริสเตียนอยู่ในพระบุคคลท่านหนึ่ง คือ องค์พระเยซูคริสต์ พระผู้ไถ่ พระองค์ทรงเป็นพระปัญญาเบื้องหลังทุกหลักการของพระคัมภีร์และฤทธิ์อำนาจที่จำเป็นต่อเราเพื่อให้มีชีวิตตามนั้นได้จริง เพราะพระคริสต์สถิตภายในเราในวันนี้ เพราะพระองค์ทรงครอบครองทุกสิ่งเพื่อเห็นแก่เรา (ดู เอเฟซัส 1:22-23) และเป็นเพราะพระองค์ทรงปราบศัตรูทั้งหมดลงใต้พระบาท (1 โครินธ์ 15:25-28) เราจึงดำเนินชีวิตได้ด้วยความกล้าและความหวังใจได้

ความหวังของเราไม่ใช่ความรู้ทางศาสนศาสตร์ หรือประสบการณ์การณ์ภายในพระกายของพระเยซูคริสต์ เราขอบพระคุณสำหรับสิ่งเหล่านี้ แต่เรายึดความหวังใจเดียวเอาไว้คือพระคริสต์ ในพระองค์เราพบทุกอย่างที่จำเป็นในการดำเนินชีวิตตามทางพระเจ้าในที่นี้และเดี๋ยวนี้ เปาโลสรุปสิ่งนี้ได้อย่างงดงามว่า “ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่ด้วยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:20)

พระเจ้าทรงเรียกสู่การเติบโตและเปลี่ยนแปลง

มันง่ายเหลือเกินที่จะใช้ชีวิตแบบปล่อยไปวัน ๆ เมื่อเราถูกรับเข้าสู่ครอบครัวของพระเจ้าแล้ว และวันข้างหน้าเราจะได้อยู่กับพระองค์ชั่วนิรันดร์ แต่ในระหว่างนี้ล่ะ? จากเวลาที่เรามาพบพระเยซูจนถึงเวลากลับบ้านไปอยู่กับพระองค์ พระเจ้าทรงเรียกให้เราเปลี่ยนแปลง เราเปลี่ยนแปลงแล้วโดยพระคุณของพระองค์ และกำลังรับการเปลี่ยนแปลงโดยพระคุณ และจะเปลี่ยนแปลงไปโดยพระคุณ

อะไรคือเป้าหมายของการเปลี่ยนแปลง? มันเป็นมากกว่าชีวิตแต่งงานที่ดีขึ้น ลูก ๆ ปรับตัวดีขึ้น ความสำเร็จในอาชีพการงาน หรือเป็นอิสระจากบาปบางอย่างที่คอยรบกวนใจ เป้าหมายของพระเจ้าคือให้เราเป็นเหมือนพระองค์อย่างแท้จริง พระองค์ไม่ได้ต้องการให้เราแค่พ้นจากไฟนรก แม้เราจะสรรเสริญพระองค์โดยทางพระเยซูคริสต์ว่า เราสามารถรอดได้จริง! แต่เป้าหมายของพระเจ้าคือปลดปล่อยเราออกจากการเป็นทาสของบาป จากการหมกมุ่นอยู่แต่ตนเองและการมีรูปเคารพ เพื่อให้เราสามารถรับเอาพระลักษณะของพระองค์เข้ามาได้อย่างแท้จริง

เปโตรสรุปเรื่องการเปลี่ยนแปลงไว้ดังนี้ “โดยสิ่งเหล่านี้พระองค์จึงได้ประทานพระสัญญาอันล้ำค่าและยิ่งใหญ่แก่เรา เพื่อว่าโดยพระสัญญาเหล่านี้พวกท่านจะพ้นจากความเสื่อมทรามที่มีอยู่ในโลกอันเกิดจากความปรารถนาชั่ว และจะมีส่วนในพระลักษณะของพระเจ้า” (2 เปโตร 1:4)

วิถีชีวิตแห่งการกลับใจและความเชื่อ

พระเจ้าทรงอวยพระพรคุณด้วยพระคุณของพระองค์ ให้ของประทานแห่งการสถิตอยู่เสริมกำลังคุณด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ และทำให้คุณเป็นเป้าหมายแห่งความรักนิรันดร์ของพระองค์ เพราะเราเป็นของพระองค์ เราจึงดำเนินชีวิตเพื่อเป็นไปตามข้อกำหนดของพระองค์ และถ้าการเปลี่ยนแปลงเป็นข้อกำหนดของพระเจ้า เช่นนั้น การกลับใจและความเชื่อจึงเป็นวิถีชีวิตตามที่เราได้รับการทรงเรียกให้ดำเนิน

เมื่ออาชีพของเขาใกล้จบลง ไมเคิล จอร์แดน ถูกถามว่าทำไมเขาจึงมาแต่วันเพื่อฝึกฝนก่อนการแข่งขัน มาก่อนพวกมือใหม่ด้วยซ้ำ แม้ได้ชื่อว่าเป็นนักบาสเก็ตบอลผู้ยิ่งใหญ่ตลอดกาลแล้วก็ตาม ไมเคิลตอบว่าเปอร์เซ็นต์การชู้ตลูกลงของเขาเฉลี่ยอยู่ที่ราว ๆ 50 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งหมายความว่าในอาชีพของเขาเขาทำพลาดพอ ๆ กับทำได้ เขาจึงทุ่มเทให้กับการซ้อมตราบดัดที่ยังมีพื้นที่ให้เขาพัฒนาไปได้

สำหรับคริสเตียนมักจะมีบาปใหม่ ๆ ให้ต้องเผชิญอยู่เสมอ และมีศัตรูหน้าใหม่ให้ต้องเอาชนะ ชีวิตคริสเตียนทำให้งานแห่งการเปลี่ยนแปลงของพระเจ้าเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิต ขณะที่เราก็กเลิมนล่องพระคุณที่ช่วยให้เราทำได้สิ่งนี้ได้ “เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าปรากฏแล้ว เพื่อช่วยทุกคนให้รอด และเพื่อสอนเราให้ละทิ้งความอธรรมและโลกีย์ตณหา และ

ให้ดำเนินชีวิตในยุคนี้อย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรมและให้ดำเนินตามทางพระเจ้าในขณะที่เรากำลังรอคอยความหวังอันน่ายินดี และการมาปรากฏของพระสิริของพระเจ้ายิ่งใหญ่คือพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา” (ทิตัส 2:11-13)

การเฉลิมฉลอง

หนังสือเล่มนี้เป็นมากกว่าคำอธิบายเรื่องราวชีวิตคริสเตียน แต่เป็นการเฉลิมฉลององค์พระผู้เป็นเจ้า และการที่พระองค์ทรงจัดเตรียมพระองค์ให้เราในทุก ๆ วัน เราขอเชิญชวนให้คุณมาร่วมเฉลิมฉลองกับเราสำหรับพระองค์ที่ไม่เพียงแต่อยู่กับเรา แต่เปลี่ยนเราจากมุมที่ลึกที่สุด และมีดมืดที่สุดในหัวใจของเราไปจนถึงการกระทำที่เล็กน้อยที่สุด ที่ดูเหมือนไม่สำคัญแต่สำคัญอย่างยิ่ง และคำพูดที่เปลือยออกมาโดยไม่ทันคิด จนก่อให้เกิดผลเสียหรือทำร้ายจิตใจผู้อื่นได้

ไม่ว่าตอนนี้คุณกำลังต่อสู้กับเรื่องอะไรอยู่ ไม่ว่าคุณมองตนเองว่าประสบความสำเร็จหรือแย่อยู่กับที่ ไม่ว่าอายุ ความเชื่อของคุณจะมากหรือน้อย ไม่ว่าคุณเป็นชายหรือหญิง เด็กหญิงหรือเด็กชาย ถ้าคุณเป็นลูกของพระเจ้า เป็นประชากรของพระคริสต์ ความหวังมีไว้สำหรับคุณ! ความหวังนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าคุณเป็นใคร หรือคุณรู้อะไร ความหวังของคุณคือพระเยซูคริสต์ พระองค์สถิตภายในคุณ เมื่อเป็นเช่นนี้ คุณมีเหตุผลที่จะเฉลิมฉลองในทุกเช้าวันใหม่ คุณไม่ได้มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในคุณ เราขอต้อนรับคุณเข้าสู่ชีวิตแห่งการเฉลิมฉลอง เพื่อจะได้เข้าใจอย่างลึกซึ้งว่าเรื่องนี้หมายความว่าอย่างไร

บทที่ 2

ความหวังจอมปลอม

ไม่มีอะไรชัดเจนไปกว่าความจำเป็นที่ต้องเปลี่ยนแปลง ไม่มีอะไรชัดเจนน้อยกว่าอะไรบางอย่างที่ต้องเปลี่ยนแปลง และการเปลี่ยนแปลงจะเกิดขึ้นได้อย่างไร

ในบทที่ 1 เรามองเห็นช่องว่างของข่าวประเสริฐในวัฒนธรรมของคริสตจักรไปแล้วในบทนี้เราจะมาพิจารณาวัฒนธรรมที่กว้างกว่าและมีอิทธิพลจนนำคริสเตียนมองไปไกลเกินกว่าพระวณะเพื่อหาหนทางใหม่ ๆ ในการเปลี่ยนแปลงได้อย่างไร

บททดสอบของชีวิตในแต่ละวัน

เคร็กเป็นหนุ่มโสดวัยสามสิบกว่า เขาต้องรับมือกับความซึมเศร้าที่ขึ้น ๆ ลง ๆ ในแต่ละวัน ตอนอายุสิบขวบพ่อของเขาทั้งครอบครัวไป เคร็กเติบโตมาโดยการเลี้ยงดูของแม่และตายาย ตอนเด็กเขาย้ายบ้านถึงสี่ห้าครั้ง จึงรู้สึกว่าเป็นเด็กหน้าใหม่แถวบ้านตลอดเวลา พออายุยี่สิบเขาพบกับจูลี เป็นครั้งแรกที่เขาารู้สึกว่ามีคนห่วงใย เหมือนชีวิตกำลังจะไปได้สวยงาม แต่สองปีต่อมาความสัมพันธ์ของเขากับจูลีก็ล่มสลาย ตลอดหกปีหลังจากนั้น เคร็กได้แต่หวังและอธิษฐานว่าจูลีจะกลับมาหาเขาอีกครั้ง

ระหว่างที่เติบโตขึ้นมา เคร็กมีโอกาสดูเรียนพระคัมภีร์และไปโบสถ์ เขาคิดว่าตนเองคือผู้เชื่อ แต่ชีวิตและความรู้สึกของเขามันกลับเย็นชา และพบว่าพระวณะและคำแนะนำของ “คริสเตียน” นั้นน่าเบื่อและบางทีเขาก็รู้สึกต่อต้าน “คุณไม่ควรคิดถึงตนเองมากนัก ลองเริ่มคิดถึงคนอื่นดูบ้าง” “ทำไมไม่อ่านพระวณะให้มากกว่านี้ แล้วก็ไปโบสถ์ให้เป็นประจำ” “พระเจ้าทรงครอบครองเหนือทุกสิ่ง” คำแนะนำเหล่านี้ใช้ไม่ได้กับเคร็ก มีแต่จะสร้างความขมขื่นและเพิ่มความซึมเศร้าให้มากขึ้น

เคร็กต้องการความช่วยเหลือ เขาเกลียดที่ทำอะไรไม่ได้เลย มองชีวิตตนเองตามกฎหมายของเมอร์ฟี (Murphy's Law) ถ้าอะไรผิดพลาดจะเกิด มันก็ต้องเกิด ถ้าอะไรถูกต้องจะเกิด มันอาจไม่เกิดก็ได้ ไม่ว่ารกรกระบะจะเสีย หรือเคร็กจะปวดฟัน เคร็กก็ชอบเอาความยากลำบากที่เป็นเรื่องปกตินี้ไปกองเป็นภูเขาแห่งความสงสารตัวเอง ขมขื่น และท้อแท้ เห็นได้ชัดเจนว่าชีวิตของเขาเป็นเรื่องตลก และพระเจ้าที่อยู่ห่างไกลกำลังเล่นเกมกับเขา

เคร็กรู้ว่าบางสิ่งที่ต้องเปลี่ยนแปลง แต่มันคืออะไรละ และจะเปลี่ยนอย่างไร?

ซินดีกับจอห์นแต่งงานกันมากกว่ายี่สิบปี มีลูกด้วยกันห้าคนและรู้สึกแปลกใจที่กำลังตั้งครร์ภคคนที่หก ตลอดสิบปีที่ผ่านมาทั้งคู่ทุ่มเทให้กับอาชีพและครอบครัว จอห์นช่วยทำงานบ้าน ซักผ้า เปลี่ยนผ้าอ้อม และงานบ้านอื่น ๆ และถึงขั้นตื่นขึ้นมากลางดึกเพื่อช่วยเลี้ยงลูกที่เพิ่งคลอดด้วย!

จอห์นกับซินดีแทบไม่เคยเถียงกัน ชีวิตแต่งงานดูราบเรียบดี แต่ภายในใกล้จะถล่มลงมา จอห์นรู้สึกว่ซินดีไม่ได้ปล้มที่เขาอาสาช่วยทำงานบ้าน หรือไม่ได้ให้เกียรติเขาในฐานะสามีเท่าที่ควร ซินดีรู้สึกว่จอห์นก็ไม่ให้เกียรติเธอ เขาไม่เคยถามความเห็นหรือขอให้ช่วยตัดสินใจในเรื่องสำคัญ ๆ เธอมักจะมารู้เอาทีหลัง ไม่นานมานี้จอห์นซื้อรถให้ลูกชายวัยรุ่น ซินดีมารู้อีกทีก็เมื่อพ่อลูกขับรถเข้ามาในบ้าน สิ่งนี้ยิ่งเติมเชื้อเพลิงแห่งความขมขื่นที่ซินดีแบกรับมาตลอดชีวิตแต่งงาน

รูปแบบของจอห์นและซินดีเป็นมายาวนาน จอห์นคิดว่าชีวิตแต่งงานอาจไปต่อไม่ได้ แม้ทั้งคู่จะเชื่อในพระเยซูคริสต์ ไปโบสถ์สม่ำเสมอ และอธิษฐานด้วยกันเป็นครอบครัว แต่เปลี่ยนนอกที่เหมือนยังติดอยู่นั้น ยิ่งประคองไว้ได้ยากขึ้นทุกที และมันอาจพังทะลายลงได้ทุกเมื่อ จอห์นและซินดีรู้ว่าบางสิ่งต้องเปลี่ยนแปลง แต่อะไรที่ต้องเปลี่ยน แล้วจะเปลี่ยนได้อย่างไร พวกเขาไปต่อไม่ถูก

ใกล้ตัวกว่าที่เราคิด

เรื่องของเคร็ก รวมทั้งจอห์นและซินดี อยู่ใกล้ตัวพวกเรากว่าที่คิด เราเข้าใจที่พวกเขาสับสนและมันง่ายที่พวกเขาถูกความบาปหลอกลวงเอา เพราะถึงอย่างไรบาปก็มีช่องทางเข้ามาหาเราอยู่ตลอดเวลา เราเป็นเหมือนคำพังเพยเรื่องกบในกาน้ำที่ค่อย ๆ เดือด น้ำจะอุ่นขึ้นเรื่อย ๆ และเรื่อย ๆ กบก็ปรับตัว

ไปตามอุณหภูมิตั้งที่ละนิด ทีละนิด จนในที่สุดน้ำก็เดือดพล่าน และมันก็จบชีวิตลง

แคร็กไม่ได้ตื่นขึ้นมาในเช้าวันหนึ่ง และตัดสินใจว่าชีวิตมันท่วมท้นจนรับไม่ไหว มันเกิดขึ้นตามเวลาที่ผ่านมา แม้จะไม่เข้าใจว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร จอห์นและซินดี้ ก็ไม่ได้คิดว่าชีวิตแต่งงานกำลังมุ่งหน้าไปสู่ความตาย ในทุก ๆ ขั้นตอน พวกเขาปรับตัวตาม และหาเหตุผลต่าง ๆ มาอ้างเพื่อให้เดินต่อไปได้ แต่เมื่อถึงจุดวิกฤติ ปัญหาของพวกเขาก็โผล่พ้นผิวหน้าขึ้นมา พวกเขาเริ่มพูดถึงความขุ่นเคืองใจ ความเจ็บและการไม่ใส่ใจใช้ไม่ได้อีกต่อไป ที่จริง การหลีกเลี่ยงปัญหายิ่งทำให้แย่ลงไปอีก ตอนนี้ปัญหามันใหญ่เกินกว่าจะมองข้ามได้แล้ว

แคร็ก จอห์นและซินดี้ต่างก็ต้องการความช่วยเหลือ พวกเขาต้องหาปัญหาที่เกิดขึ้นให้เจอ และหาทางออกอย่างจริงจัง

ความหวังจอมปลอม

เราต่างก็ดำเนินชีวิตไปอย่างต่อเนื่องระหว่างการตกเป็นทาสกับอิสรภาพ พระคัมภีร์เตือนถึงความฉ้อฉลของบาปและพันธนาการของมัน และพระคัมภีร์ก็เต็มไปด้วยพระสัญญาเรื่องอิสรภาพที่เราามีในพระคริสต์ แต่ในวัฒนธรรมของเราก็มีคำเตือนและมีคำสัญญาเรื่องอิสรภาพของตัวเองเช่นกัน พร้อมกับทางออกจอมปลอม ที่ถูกเสนอผ่านทฤษฎีการเปลี่ยนแปลงหลากหลายแบบ ทฤษฎีทางเลือกเหล่านี้ดูน่าดึงดูดใจ เพราะมันสัญญาว่าเราจะหลีกเลี่ยงความยุ่งยากได้ มีชีวิตที่เป็นอิสระ และยังสามารถรักษาแผนการของเราเอง รวมทั้งศักดิ์ศรีและความหยิ่งผยองของเราไว้ได้ครบ คริสเตียนต้องเผชิญกับปัญหาเหล่านี้มาโดยตลอด เราต้องคัดกรองระหว่างคำสัญญาที่หลอกลวงและทฤษฎีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ แม้แต่ในศตวรรษที่หนึ่งก็ตาม เปาโลก็ได้เตือนพี่น้องผู้เชื่อด้วยกันว่า

“เพราะฉะนั้น ในเมื่อพวกท่านรับพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าไว้แล้ว ก็จงดำเนินชีวิตในพระองค์ด้วย จงหยิ่งรักและก่อร่างสร้างขึ้นในพระองค์ จงมั่นคงในความเชื่อตามที่ได้รับการสอนมาแล้ว และจงให้การขอบพระคุณทวียิ่งขึ้น จงระวังให้ดี อย่าให้ใครทำให้พวกท่านตกเป็นทาสด้วยหลักปรัชญา และคำหลอกลวงที่เหลวไหล ตามตำนานของมนุษย์ ตามพวกภูตผีที่ครอบงำของจักรวาล ไม่ใช่ตามพระคริสต์” (โคโลสี 2:6-8)

อย่าถูกลักพาตัว

เปาโลเป็นห่วงว่าอย่าให้ใครมาทำให้เรา “ตกเป็นทาสด้วยหลักปรัชญา” คำภาษากรีกแปลว่า “ถูกจับไปเป็นเชลย” มีความหมายใกล้เคียงกับ “ถูกลักพาตัว” “ถูกจับตัวไป” ประเด็นของเปาโลคือเราอาจถูกจับตัวไปด้วยคำหลอกลวงขณะที่เราไม่ทันคิด ท่านขอร้องให้เราดำเนินชีวิตด้วยสายตาที่เปิดกว้างต่ออิทธิพลของสังคมรอบด้าน ที่คอยหาทางเอาเราไปเป็นพวก ในขณะที่เราไม่ทันไหวตัว อย่าถูกล่อลวง อย่าคิดว่าคำแนะนำของเปาโลมีไว้สำหรับการตัดสินใจในเรื่องใหญ่ ๆ หรือเรื่องหลักคำสอนสำคัญ ๆ เท่านั้น แท้จริงแล้ว มันคือช่วงเวลาเล็ก ๆ ในชีวิตประจำวันนี่เองที่การต่อสู้อาจจะแพ้หรือชนะได้

ผมเคยมีประสบการณ์นี้ ป้ายวันหนึ่งขณะที่ผมและภรรยา กำลังออกไปทำความสะอาดที่สนามหลังบ้าน ลูก ๆ สามคนของเรา ก็ออกไปช่วยแต่ส่วนใหญ่ออกไปเล่นกัน เป็นเวลาที่ผู้เป็นพ่อจะรู้สึกดี จนกระทั่ง ผมสังเกตว่าลูกหายไปคนหนึ่ง เธอไม่ได้ลงมาช่วยที่สนาม มัวแต่ส่งข้อความหาเพื่อนจากคอมพิวเตอร์ที่บ้าน สองสามวันมานี้ผมเริ่มนับเวลาที่เธอใช้อยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ แล้วผมก็เริ่มโมโหว่า ทำไมเธอไม่ออกมาช่วยครอบครัวเหมือนคนอื่น ๆ? เธอใช้เวลาอยู่หน้าคอมพิวเตอร์นานไปแล้ว จนแทบไม่เคยมาช่วยทำงานบ้านเลย แล้วความโกรธของผมก็เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

ที่น่าขันคือตลอดทั้งสัปดาห์ ผมอธิษฐานและเตรียมคำเทศนาเรื่องความถ่อมใจและความอดทน! แต่ที่สนามหลังบ้านผมถูกจับไปเป็นเชลยอย่างรวดเร็วด้วยความคิดว่า ความโกรธของผม นั้นถูกต้อง ไม่มีอะไรผิดปกติเกี่ยวกับผม แต่ทุกอย่างเกี่ยวกับลูกผมผิดไปหมด ตอนนั้นด้วยความหงุดหงิด ผมจึงบ่นให้ภรรยาฟัง ผมรู้สึกขอบคุณที่ในความถ่อมและความอดทนเธอได้ทักท้วงผมกลับมา ถึงอย่างนั้นก็ตาม ผมคิดว่าผมมีสิทธิที่จะหงุดหงิดและยังโทษภรรยาว่าไม่ได้ควบคุมลูกให้ดี ทุกอย่างเกิดขึ้นภายในไม่กี่นาที ทั้ง ๆ ที่ผมกำลังทบทวนพระวจนะเกี่ยวกับการรักคนที่ไม่น่ารักอยู่แท้ ๆ!

ผมได้รับโอกาสฝึกฝนสิ่งที่ตั้งใจจะเทศนา แต่กลับเลือกที่จะทำตรงข้าม แทนที่จะเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของตนเอง ผมกลับมุ่งไปที่สถานการณ์ ย้ายหน้าที่รับผิดชอบในการเปลี่ยนแปลงจากตัวเองไปที่ลูกสาวของผมอย่างหน้าตาเฉย ผมยังคงยึดเอาความต้องการของตัวเองเป็นหลักเหมือนเดิม และในใจผมเริ่มปฏิบัติต่อลูกสาวด้วยท่าทีที่เป็นบาป ลูกคือปัญหาจากมุมมองความเห็นแก่ตัวของผม ทางออกคือต้องเปลี่ยนแปลงเธอ ผมคิดว่าตนเอง

ถูกต้องที่โกรธ เพราะในฐานะบิดาผมต้องทำหน้าที่ตักเตือน และนี่อาจเป็นโอกาสเหมาะที่จะทำทนายการตัดสินใจของลูกสาว แต่ผมเริ่มต้นผิดจุดตั้งแต่แรก ผมเริ่มในที่ผิดโดยเริ่มจากพฤติกรรมของเธอ ไม่ใช่ทัศนคติและอารมณ์ของตัวเอง

โดยปรัชญาที่ว่างเปล่าและหลอกลวง

เราถูกสะกดจิตได้ง่ายขนาดนั้นได้อย่างไร? เปาโลบอกว่าเราถูกทำให้ตกเป็นทาสของหลักปรัชญาและคำหลอกลวงที่เหลวไหล และทางออกที่เสนอตนว่าดีกว่าพระเยซูคริสต์ สังคมของเราเต็มไปด้วยทฤษฎีที่ว่างเปล่าและคำหลอกลวงว่าจะเปลี่ยนแปลงได้ สวมหน้ากากมาเหมือนปัญญาในพระคัมภีร์และบ่อยครั้งนำเอาแง่มุมความจริงบางอย่างของพระคัมภีร์มาใช้ แต่ที่จริงว่างเปล่าเพราะพลาดไปจากศูนย์กลางของพระปัญญาในพระคัมภีร์คือองค์พระเยซูคริสต์ ด้วยวิธีบางอย่าง พวกเขาชักจูงผู้คนให้ออกห่างไม่ขึ้นกับพระเยซู หลีกเลี่ยงการเปลี่ยนแปลงจากที่ลึกในหัวใจ ซึ่งมีเพียงพระเยซูเท่านั้นที่ทำให้เกิดขึ้นได้

อะไรคือทางเลือกที่ว่างเปล่าและหลอกลวงในวัฒนธรรมของเรา? อะไรที่เสนอตัวว่าเป็นทางเลือกที่น่าเชื่อ และไม่ใช้การเปลี่ยนแปลงที่มีพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง? ปรัชญาเหล่านี้ขึ้นอยู่กับตำนานของมนุษย์และหลักการพื้นฐานของโลก ไม่ใช่พระเยซูคริสต์ พวกเขาอาจเสนอให้อะไร ชินดี และเคริก (คุณและผม) ด้วยเจตนาดีที่อยากช่วยเหลือ แต่ในความเป็นจริงมันจะดึงเราออกนอกทางของพระเยซูคริสต์และพระพรทั้งหมดที่เรามีในพระองค์ ให้เรามาดูบางแง่มุมที่เราพบบ่อยที่สุดกันเถอะ

อะไรที่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลง?

สถานการณ์ของฉันทหรือ?

วิธีเปลี่ยนแปลงที่ง่ายที่นิยมกันที่สุดมักมุ่งไปที่สถานการณ์ภายนอก “ฉันต้องมีเงินมากขึ้น” “ถ้าหน้าตาฉันดีกว่านี้ ชีวิตคงจะดีขึ้น” “ถ้าได้แต่งงาน ชีวิตคงจะดีไม่น้อย” “ถ้าออกจากการแต่งงานนี้ได้ และได้เจอคนที่รักฉันจริง ชีวิตคงไม่ซิมเศร้าขนาดนี้” “ถ้าลูก ๆ ให้ความเคารพอย่างที่เราควรมากกว่านี้ ฉันก็จะใจดีกับพวกเขา” นี่เป็นความคิดในแบบเดียวกันกับที่ผมตกหลุมพรางตอนมีปัญหาเกี่ยวกับลูกสาวของผม มันดูถูกต้องมากที่จับจ้องไปที่ความผิดของเธอ

ผู้คนเปลี่ยนแปลงอย่างไร

และสิ่งที่เธอต้องเปลี่ยนแปลง กลยุทธ์คือขึ้นไปที่เหยื่อ และเป้าหมายคือเปลี่ยนแปลงชีวิตของผมโดยเปลี่ยนสถานการณ์รอบข้าง

ในสวนเอเดนหลังการล้มลง อาดัมเป็นคนแรกที่นำกลยุทธ์นี้มาใช้โดยโทษความบาปของตนไปที่เอวา (และพระเจ้า) “หญิงนั้นยืมมาให้ข้า” เป็นความผิดของคนอื่น ถ้าไม่ใช่คนอื่นก็เป็นสิ่งอื่น เช่น “ที่ทำงานยุ่งมากจนอดไม่ได้ที่จะใส่อารมณ์กับเธอ” “เงินขาดมือเลยทำให้ต้องเลี้ยงภาษี” ในทุก ๆ สถานการณ์ที่ยากลำบาก การทดลองจะทำให้เราโทษไปที่คนอื่น

วิธีการเปลี่ยนแปลงแบบนี้ไม่เพียงแต่หลอกลวงแต่ยังว่างเปล่าอีกด้วย เพราะพลาดไปจากพระคุณแห่งการทรงไถ่ของพระคริสต์ที่จำเป็นต่อเรา โทษความบาปของผมไปที่พระเจ้า! เราโทษพระเจ้าที่นำตัวปัญหาหรือสถานการณ์ร้ายเข้ามาในชีวิต เราสงสัยในพระปัญญา คุณความดี และพระลักษณะของพระเจ้า แน่นอนว่า ถ้าใช้แนวทางแบบนี้ เราก็คงไม่แสวงหาพระคุณของพระเจ้าและเราจะไม่ได้รับพระคุณนั้นด้วย

หรือเป็นเพราะพฤติกรรมของผม?

บางครั้งเราชอบรับว่า ความจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงอยู่ใกล้ตัวนิดเดียว “ผมน่าจะอดทนและดีกับภรรยาให้มากกว่านี้” “ผมต้องเลิกระเบิดใส่ลูก ๆ และให้เวลากับที่โบสถ์มากขึ้น” “ผมควรออกไปเยี่ยมเยียนเพื่อนบ้านและเลิกเข้าเว็บไซต์บนโลกออนไลน์” “ผมต้องไม่ปล่อยให้ความเห็นของคนอื่นมาทำให้ผมเป็นบ้า”

ประโยคด้านบนมีความจริงที่เป็นไปได้ พฤติกรรมของคุณจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลง แต่วิธีนี้จะตะไปที่การกระทำภายนอกเท่านั้น ไม่ได้เจาะลึกลงไปถึงสาเหตุว่าทำไมคุณยังทำสิ่งเหล่านี้ แต่ผู้คนกลับหวังว่าจะแทนที่พฤติกรรมร้าย ๆ ด้วยพฤติกรรมดี พวกเขาเชื่อว่าต้องใช้ทักษะ แต่ไม่อยากเสียเวลาไม่อยากทนลำบากเจาะเข้าไปที่แรงจูงใจ พวกเขาต้องการจัดการกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาโดยใช้เทคนิคเพื่อจะดำเนินชีวิตต่อไปได้อย่างราบรื่น

ในกรณีของจอห์นและซินดี้ วิธีนี้อาจทำให้พวกเขาเรียนรู้ทักษะในการสื่อสารได้ดีขึ้น เรียนรู้ว่าจะอะไรทำได้ อะไรทำไม่ได้เวลาที่มีความขัดแย้ง และกลยุทธ์ตอบสนองต่อความต้องการของอีกฝ่าย ถ้าเป็นวิธีในแบบคริสเตียนก็อาจจะเพิ่มข้อพระคัมภีร์บางข้อเพื่อสอนให้ทำในแบบใหม่นี้ด้วย

มีอะไรผิดหรือ? จอห์นและซินดี้จำเป็นต้องเรียนรู้ทักษะใหม่ ๆ เพื่อดำเนินชีวิตไปกันได้ พระคัมภีร์เต็มไปด้วยหลักการและคำสั่งให้อดทน พุดความจริง

ด้วยรัก ตั้งใจฟัง เตือนสติด้วยความสุภาพอ่อนโยน แต่วิธีการเปลี่ยนพฤติกรรมก็ยิ่งว่างเปล่าเพราะมองข้ามความจำเป็นที่ต้องมีพระเยซูคริสต์และฤทธิ์อำนาจในการเปลี่ยนแปลงที่เริ่มต้นจากหัวใจ แล้วไปที่พฤติกรรม แม้วิธีนี้จะอยู่ในรูปแบบของคริสเตียน แต่ก็ยังแยกคำสั่งของพระวณะออกจากบริบทของข่าวประเสริฐที่พระคริสต์เป็นศูนย์กลาง

พระวณะตอนที่เน้นความจำเป็นสำหรับพฤติกรรมใหม่ ทั้งหมดล้วนตั้งอยู่บนพื้นฐานพระคุณของพระเจ้าที่ทำงานอยู่เพื่อเปลี่ยนแปลงหัวใจของเราโดยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณ พระวณะและพระวิญญาณทำงานร่วมกัน ทำให้เราเห็นพระคริสต์ในฤทธิ์อำนาจและพระเมตตาของพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม สิ่งนี้นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงหัวใจในระดับของสิ่งที่เราสัมผัสการและห่วงใยในแต่ละขณะของชีวิต การเปลี่ยนแปลงหัวใจ แบบถอนรากถอนโคนเช่นนี้ ทำให้ทิศทางชีวิตของผมถูกจัดใหม่ในแนวตั้ง คือจากมนุษย์สู่พระเจ้า และผมกลับใจละจากสิ่งที่เคยห่วงใยเอาไว้แทนพระคริสต์ การเปลี่ยนแปลงแบบแนวตั้งนี้เองจะนำผมไปสู่พฤติกรรมใหม่ในแนวนอนด้วย คือมนุษย์ต่อมนุษย์ วิธีเปลี่ยนแปลงที่เน้นแต่พฤติกรรมภายนอกจึงไม่เคยเพียงพอ เพราะการเปลี่ยนแปลงตามพระคัมภีร์มีมากมายกว่านั้นมาก!

หรือเป็นความคิดของผม?

คุณคงเคยเห็นโฆษณาทีวีที่มุ่งเน้นแต่ความเจ็บป่วยทางสังคม เช่น การเหยียดผิว โรคติดต่อทางเพศ และจบลงที่ข้อมูลที่ทำให้ความหวังว่า การศึกษาจะช่วยผู้คนได้ การเปลี่ยนแปลงวิธีนี้ คุณต้องปรับความคิดของคุณให้ถูกต้องก่อน แล้วพฤติกรรมของคุณจะสะท้อนความคิดที่เหมาะสมต่อสถานการณ์ของคุณ เช่น เครือข่ายถูกขอให้คิดทบทวนถึงเป้าหมายชีวิตที่เขายังไปไม่ถึง ซึ่งทำให้เขารู้สึกผิดหวัง เขาอาจได้รับการหนุนใจให้ปรับความคาดหวังลง เพื่อจะได้ชื่นชมครั้นน้อยลงเมื่อสิ่งเหล่านั้นไม่เกิดขึ้นจริง

มุมมองนี้อาจดูใกล้เคียงกับความเข้าใจเรื่องการเปลี่ยนแปลงตามพระคัมภีร์ แต่ยังไม่เพียงพอ ความคาดหวังและความปรารถนาของเรามีบทบาทมหาศาลในการเลือกทำและตอบสนองต่อชีวิตของเรา พระคัมภีร์เรียกเราให้ปรับเปลี่ยนวิธีคิดในเรื่องต่าง ๆ จริง แต่แนวทางนี้ยังละเลยพระบุคคลและการงานของพระเยซูคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้อุด แทนที่จะพาเราไปสู่พระคริสต์จริง ๆ มันกลับลดทอนความสัมพันธ์ของเราให้เหลือเพียง “คิดในแบบพระคริสต์” และ “ทำในสิ่งที่พระเยซูทำ” ถ้าคุณมีปัญหारेื่องความโกรธ จะมี

คนบอกให้คุณจำพระคัมภีร์บางข้อไว้เพื่อจะท่องตลอดเวลาที่โกรธ ถ้ามีปัญหาเรื่องความกลัว คุณควรอ่านพระวจนะบางตอนที่พูดถึงความวางใจในพระเจ้าเมื่อคุณหวาดกลัว

การเน้นไปที่ความคิดเพื่อเป็นทางออกให้กับปัญหาก็เท่ากับไม่ได้นำพระเยซูคริสต์เข้ามา พระองค์ไม่เพียงแต่เปลี่ยนวิธีคิดเกี่ยวกับชีวิตของเรา แต่เปลี่ยนแปลงเราด้วย เราเป็นมากกว่านักคิด เราเป็นผู้มีสสาร เป็นผู้เข้ามา มีความสัมพันธ์กับพระบุคคลเดียวที่ให้ชีวิตเราได้ พระเยซูคริสต์ พระองค์เสด็จมาเพื่อเปลี่ยนแปลงมนุษย์ทั้งสิ้นในเรา ไม่ใช่เปลี่ยนแค่ความคิด พระองค์เสด็จมาในฐานะพระบุคคล ไม่ใช่เป็นเพียงแนวคิดทางปัญญาที่เราใส่เข้าไปเป็นสูตรใหม่ของการใช้ชีวิต

ผมมองตัวเองอย่างไร?

“จงเชื่อมั่นในตนเอง” “คุณเป็นคนดีและมีพรสวรรค์ ทำดูเลย” “คุณทำอะไรตามที่ตั้งใจได้อยู่แล้ว” “อย่าเข้มงวดกับตัวเองนักเลย” คำแนะนำเหล่านี้บอกให้เรามองเข้าไปข้างในตนเองเพื่อรับพลังแห่งการเปลี่ยนแปลง ดูเหมือนจะลึกลงไปเพราะพูดถึงความรู้สึกลึกที่สุดภายในเรา แต่มันก็เป็นแค่ “ความรู้สึก” ที่คล้ายของจริง

มุมมองนี้เริ่มต้นด้วยมุมมองเชิงบวกในคุณความดีที่มีภายในตัวเรา และความดีนี้จำเป็นต้องได้รับการย้ำเตือนความดีนั้นให้กับตัวเอง ยิ่งเราทำมากเท่าไรเรายิ่งรักตนเองและผู้อื่นมากขึ้น พระมหาบัญญัติในพระคัมภีร์ถูกนำมาใช้เป็นข้อพิสูจน์ของทฤษฎีเพื่อการเปลี่ยนแปลงแบบนี้ว่า “คุณไม่อาจรักพระเจ้าและคนอื่นได้ถ้าคุณไม่รักตนเองก่อน” ทั้งหมดฟังดูเป็นแนวพระคัมภีร์มากเลย! แต่แท้จริงแล้วมันกลับไปตั้งสมมุติฐานเกี่ยวกับหัวใจของมนุษย์ที่พระคัมภีร์ไม่ได้สอน การตั้งสมมุติฐานที่สำคัญที่สุดในทฤษฎีนี้บอกว่าหัวใจของเราว่างเปล่าและจำเป็นต้องได้รับการเติมเต็ม แต่พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่าหัวใจของเราว่างเปล่า หัวใจของเราเป็นพื้นที่ขนาดใหญ่ที่จุความปรารถนาทุกสิ่งเอาไว้เว้นแต่พระเจ้าองค์เที่ยงแท้ผู้ทรงพระชนม์ วิธีนี้เสนอว่า ถ้าเรารู้สึกว่างเปล่าเป็นเพราะสิ่งที่เราโล่งๆไม่อาจเติมเต็มสิ่งที่พระเจ้าเท่านั้นทำได้ แต่เราไม่ใช่มนุษย์ที่ว่างเปล่า! เราเป็นพวกกบฏและต่อต้านพระเจ้า มุมมองนี้จึงหลอกลวงเพราะเหมือนเข้าใจความรู้สึกภายในของเรา แต่มันกลับทำให้เราดูสงบนิ่งและโล่งซื่อกว่าที่เราเป็น พระคัมภีร์พูดว่าเราเป็นพวกทรยศและเป็นศัตรู

กับพระเจ้า เราต้องการเติมเต็มด้วยสิ่งทรงสร้างอื่น ๆ มากกว่าพระเจ้าผู้สร้าง (ดูโรม 1:21-25) มุมมองนี้จึงยกย่องเรามากเกินกว่าที่เราสมควรได้รับ

วิธีของพระวาทะเรียกเราให้เราละทิ้งสิ่งที่เราแสวงหาเพื่อเติมเต็มความว่างเปล่า ก่อนที่เราจะถูกเติมเต็มด้วยพระคุณของพระเจ้า เราต้องใช้สติปัญญาและการกลับใจอย่างแท้จริง ต้องละทิ้งและทำลายสิ่งที่มาแย้งซึ่งที่ของพระเจ้า องค์เที่ยงแท้ในชีวิต การกลับใจเป็นรูปแบบหนึ่งของการเทใจออกมาให้ว่างเปล่า ยากอบ 4:1 กล่าวว่า ที่เราต่อสู้กันไม่ใช่เพราะใจเราว่างเปล่า แต่เพราะมันเต็มไปด้วยความปรารถนาชั่วที่ต่อสู้กันอยู่ภายใน การกลับใจอย่างแท้จริงตามพระวาทะจะเรียกเราไปสู่ความเชื่อที่มีในพระเยซูคริสต์ผู้ทรงพระชนม์ พระองค์ทรงเติมเราด้วยพระองค์เองโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ และจิตใจเราเปลี่ยนแปลงไปโดยความเชื่อนั้น

พระคัมภีร์เห็นด้วยว่า ความรู้สึกผิดและการเกลียดชังตนเองสามารถเป็นอุปสรรคต่อการเปลี่ยนแปลงได้ ถ้าอ่านผ่าน ๆ ก็ดูเหมือนสมเหตุสมผลว่า เราต้องการการยืนยันคุณค่ามาก ๆ ได้รับการตอกย้ำตลอดเวลา เพราะถ้าผมสามารถจัดการกับความรู้สึกผิดที่กีดกันอยู่และเพิ่มความมั่นใจในตนเองเข้าไป ผมก็จะเป็นอิสระในการดำเนินชีวิตและรักผู้อื่นได้ แต่วิธีนี้ก็ว่างเปล่า เพราะไม่ได้นำเสนอข่าวดีให้กับคนที่รู้สึกผิดและเกลียดชังตนเองเลย แทนที่จะเชื่อมโยงความรู้สึกผิดและความอับอายเข้ากับบาปและความผิดดั่งที่มีต่อพระเจ้า มุมมองนี้กลับปิดบังความรู้สึกผิดของเรา และพลาดไปจากโอกาสยิ่งใหญ่ที่พระเยซูเรียกเราให้เข้ามารับเอางานของพระองค์ที่ได้ทำเพื่อเรา ทำให้มองไม่เห็นหนทางสู่การให้อภัย ความชื่นชมยินดี และสันติสุขของไม้กางเขน ในทำนองเดียวกัน คนที่แบกรับความรู้สึกผิดและอับอายแบบผิด ๆ เพราะบาปที่ถูกคนอื่นกระทำ พวกเขาต้องการมากกว่าการตอกย้ำและกำลังใจให้ตนเองต้องมองว่าไม้กางเขนแสดงให้เห็นว่า คนที่ทำบาปต่อเราต้องรับผิดชอบต่อบาปของเขาเอง ไม่ใช่เป็นบาปของคนที่ถูกทำร้ายจนสาหัส มุมมองของพระเจ้าต่อความบาปจะช่วยให้คน ๆ นั้นออกจากความอับอายและเกลียดชังตนเองโดยมอบตัวตนใหม่ที่ฝังรากอยู่ในพระคริสต์ให้ ไม่ใช่หยั่งรากอยู่ในความชั่วร้ายที่เผชิญมา

ไม้กางเขนเตือนว่า แม้เราถูกสร้างมาให้เหมือนพระฉายของพระเจ้า แต่เรามีข้อบกพร่องมากมายและคอยแต่จะโน้มตัวลงมารักตนเองเหนือสิ่งอื่นใด ความรักตนเองนี้เองที่สร้างความรู้สึกผิดและอับอาย เพราะลึกลงไปแล้วเรา

ดีที่เราไปไม่ถึงมาตรฐาน รู้สึกว่าตัวเราเล็กและไร้ค่า เพราะเราตัวเล็กจริง ๆ แต่คำสอนจอมปลอมจะผลักดันให้เราปฏิเสธว่าตัวเราไม่ได้เล็กน้อย แต่พูดอ้างถึงความยิ่งใหญ่ในตัวเรา สิ่งนี้จะเป็นไปได้สักกระยะแต่ยากที่จะยั่งยืน เมื่อความจริงเรื่องความเล็กน้อยและความผิดพลาดของเราย้อนกลับมาเตือน เราก็จะกลับไปจุดเริ่มต้นอีก แต่ไม่ว่าทางไหนของพระเยซูคริสต์จะแสดงให้เห็นถึงพระสง่าราศี พระเมตตา การให้อภัยของพระเจ้า และความรักที่ยิ่งใหญ่ ที่มีต่อผมในพระเยซูคริสต์ การยอมรับความรู้สึกผิดของผมและเห็นถึงพระสิริของพระเจ้าว่า คือสิ่งเดียวที่สามารถขจัดความอัปยศและการเกลียดชังตนเองได้อย่างแท้จริง และสิ่งนี้พบได้ที่ภายนอกตัวผม ไม่ใช่ภายในตัวผม ผมถูกเรียกให้ยกย่องพระเจ้าไม่ใช่ยกย่องตัวเอง

แค่ดวงใจในพระเยซูให้มากขึ้นก็พอไหม?

ใช่! แต่ใครคือพระเยซูที่ผมต้องวางใจ? ในบางแนวทางเพื่อการเปลี่ยนแปลง พระเยซูเป็นแค่นักบัพติศมาที่ตอบสนองต่อทุกความต้องการของผม และถ้าแนวทางที่เน้นการเห็นคุณค่าในตนเองเป็นสิ่งหลอกลวงและว่างเปล่า วิธีสุดท้ายนี้หนักยิ่งกว่า เพราะจะเจอะเจอพระเยซูเข้ามาให้เท่าเทียมกัน แต่พระเยซูเป็นนักบัพติศมาหรือเป็นพระผู้ไถ่ของผมกันแน่? ถ้าพระองค์เป็นนักบัพติศมา พระองค์ก็จะตอบสนองความต้องการในแบบที่ผมกำหนด แต่ถ้าพระองค์เป็นพระผู้ไถ่ พระองค์ต่างหากที่จะเป็นผู้กำหนดความจำเป็นที่แท้จริงของผม และชี้ให้เห็นว่ามันสง่างามเกินกว่าที่ผมจะคาดคิดเองได้

ถ้าพระเยซูเป็นนักบัพติศมาของผม พระองค์ก็เป็นผู้ที่มายืนยันคุณค่าให้ผม ดังนั้น แทนที่จะพยายามรักตนเอง เรากลับคิดว่าพระเยซูรักเรามากเพียงใด แนวทางนี้หลอกลวงเพราะไปยึดเอา ความจริงที่ทรงพลังมากของข่าวประเสริฐมาใช้ แม้มันจะเป็นความจริงที่ว่า พระเจ้าทรงเทความรักของพระองค์ลงมาที่เราในพระเยซูคริสต์จริง ๆ! ทุกคนที่อ่านพระคัมภีร์ก็รู้เรื่องนี้ดี แต่แนวทางนี้จะค่อย ๆ เปลี่ยนพระเยซูไปเป็นพระเจ้าผู้ตอบสนองความต้องการของผม และเติมเต็มความว่างเปล่าของผมตามที่ผมกำหนดเอง ปรับเปลี่ยนความรักของพระเจ้าไปเป็นสิ่งที่ผมเพื่อรับใช้ผม ดังนั้นการกลับใจจากการกบฏและบาปที่ทำต่อพระเจ้าจะถูกลดลงหรือถึงขั้นถูกมองข้ามไปเลย ในขณะที่ความรักของพระเจ้าจะถูกขยายให้ใหญ่ที่สุด เราได้เปลี่ยนเป้าหมายของพระเยซูเพื่อทำให้เรารู้สึกดีเกี่ยวกับตัวเราเอง

แต่ความรักบริสุทธิ์ของพระเจ้าไม่ได้เป็นเช่นนั้น ความรักที่บริสุทธิ์ของพระเจ้าอภัยบาปให้เรา และชำระเราให้บริสุทธิ์จากความผิดบาปทั้งสิ้นก็จริง แต่ขณะเดียวกันก็เรียกร้องให้เรายอมรับด้วยว่า เราได้ละทิ้งความรักของพระองค์ไปเลือกทำสิ่งที่ด้อยค่ากว่ามาก ซี เอส ลูอิสได้พรรณานาความรักของพระเจ้าที่แตกต่างไปจากความรักในแบบมนุษย์ของเราที่ตื้นเขินและเห็นแก่ตัวว่า

“ในความจริงที่น่าเกรงขามและมหัศจรรย์เกินบรรยาย เรากลับเป็นผู้ที่ได้รับความรักจากพระองค์ คุณเคยร้องขอพระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยความรักใช่ไหม ตอนนี้คุณมีพระองค์แล้ว วิญญาณยิ่งใหญ่ที่คุณเคยเรียกหาอย่างไม่ใส่ใจนัก คือ “องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงสง่างามและน่าเกรงขาม” ทรงสถิตอยู่ด้วยแล้วที่นี่ พระองค์ไม่ใช่ชายชราใจดีที่เลอะเลือนและเฉื่อยชา ที่เพียงหวังให้คุณมีความสุขในแบบที่คุณปรารถนา พระองค์ไม่ใช่การทำดีแบบเย็นชาของผู้พิพากษาที่เคร่งครัดต่อหน้าที่ ไม่ใช่เจ้าของบ้านที่ต้องดูแลแขกที่มาพักให้อยู่สะดวกสบาย แต่พระองค์เป็นเพลิงที่เผาผลาญเอง เป็นความรักที่สร้างสรรค์โลกทั้งหลาย เป็นศิลปินที่รักและยินยอมในผลงานของตน และเด็ดขาดเหมือนเจ้าของที่รักสุนัขของตน จัดเตรียมและใส่ใจเหมือนบิดารักบุตร หวงแหวน ไม่ผ่อนผัน และเรียกร้องอย่างเข้มงวดถึงความรักระหว่างหญิงชาย ... แน่แน่นอนว่า นี่เป็นความบริบูรณ์แห่งพระสิริ ที่ไม่เพียงเกินกว่าที่เราสมควรได้รับ แต่ยังเกินกว่าที่เราจะปรารถนาเสียอีก เพราะตามธรรมชาติแล้ว เราไม่ได้อยากได้สิ่งนี้จนกว่าพระเจ้าจะทรงเมตตาเปิดใจเราให้ยอมรับ”¹

ความรักบริสุทธิ์ของพระเจ้าที่มีให้คนบาปนั้นทั้งถ่อมลงและยกชูขึ้นในเวลาเดียวกัน ความรักนั้นเรียกร้องให้คนบาปยอมรับความเห็นแก่ตัวของตนเอง ขณะเดียวกันก็ชำระล้างและปลดปล่อยผู้นั้นออกจากกรงขังของรักที่จอมปลอม

เคิร์ก จอห์น และซินดีต้องการมากกว่าแค่ความรู้สึกดี ๆ เกี่ยวกับตนเอง ไซค์รับ พวกเขาจำเป็นต้องเห็นความรักของพระเจ้าที่มีให้พวกเขาในพระเยซูคริสต์นั้นยิ่งใหญ่เพียงใด แต่พวกเขาก็จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเห็นว่าด้วยว่าบ่อยครั้งเพียงใดที่ความมัวเมาลุ่มหลงในสิ่งอื่น ๆ ได้เข้ามาแทนที่ความรักของพระเจ้าในชีวิตของพวกเขา

1 C.S.Lewis, *The problem of Pain* (New York: Macmillan, 1962), 46-47.

ผู้คนเปลี่ยนแปลงอย่างไร

พระเยซูคริสต์ไม่ใช่ตุ๊กต้อัตโนมัตที่จ่ายสิ่งที่เราอยากได้เพื่อให้เรารู้สึกดีกับตัวเอง พระเจ้าคือองค์บริสุทธิ์ผู้เสด็จมาเพื่อชำระเรา เติมเต็มและเปลี่ยนแปลงเรา พระองค์ไม่ได้ทำเช่นนี้ตามแผนของเรา และจะไม่สนองความต้องการที่ออกนอกทางของเรา พระองค์ทรงรักเรามากเกินกว่าจะทำให้เราแค่มีความสุข พระองค์เสด็จมาเพื่อให้เราบริสุทธิ์ หลายครั้งพระองค์ไม่ได้ประทานให้ในสิ่งที่เราคิดว่าจำเป็นต้องมี แต่ประทานให้ในสิ่งที่พระองค์ทรงทราบว่าเป็นต่อเราจริง ๆ

ความหวังที่แท้จริง

ในโคโลสีบทที่ 2 เปาโลอธิบายต่อไปว่าเราครบบริบูรณ์ทั้งสิ้นในพระคริสต์แล้ว (ข้อ 9-10) เราเป็นขึ้นมาร่วมกับพระองค์ (ข้อ 11-12) เราเป็นอิสระในพระองค์ (ข้อ 13-15) ความจริงนี้เปลี่ยนแปลงทุกสิ่ง รวมถึงวิถีที่เราต่อสู้กับบาปด้วย

“เพราะว่าความเป็นพระเจ้าที่ครบบริบูรณ์ทั้งสิ้นดำรงอยู่ในพระกายของพระองค์ และพวกท่านได้รับความครบบริบูรณ์ในพระองค์ ผู้ทรงเป็นศีรษะเหนือญาติที่ครอบครองและญาติที่มีอำนาจทั้งหมดในพระองค์นั้นท่านทั้งหลายได้รับการเข้าสู่หนัดด้วยพิธีเข้าสู่หนัดที่ไม่ได้ทำด้วยมือมนุษย์ โดยการขจัดเนื้อหนังบาปด้วยการเข้าสู่หนัดจากพระคริสต์ พวกท่านถูกฝังร่วมกับพระองค์ในการบัพติศมาที่พระเจ้าทรงให้ท่านเป็นขึ้นมาร่วมกับพระองค์ด้วย โดยความเชื่อในพยานภาพของพระเจ้าผู้ทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นจากตาย และท่านซึ่งตายแล้วเนื่องด้วยการละเมิดทั้งหลาย และเนื่องด้วยการไม่ได้เข้าสู่หนัดในเนื้อหนังของพวกท่าน พระเจ้าทรงทำให้พวกท่านมีชีวิตร่วมกับพระคริสต์ และทรงให้อภัยการละเมิดทั้งหลายของเรา พระองค์ทรงนิรโทษกรรมหนี้ที่มีคำสั่งต่าง ๆ ซึ่งต่อสู้และขัดขวางเรา และทรงขจัดไปเสียโดยตรึงไว้ที่กางเขน พระองค์ทรงปลดพวกญาติที่ครอบครองและพวกญาติที่มีอำนาจ พระองค์ทรงประทานพวกมันอย่างเปิดเผย และมีชัยชนะเหนือพวกมันโดยทางกางเขนนั้น” (โคโลสี 2:9-15)

คุณครบบริบูรณ์แล้วในพระเยซูคริสต์

ทุกสิ่งเกี่ยวกับพระเจ้าถูกเผยแล้วในพระเยซูคริสต์ และเมื่อใครคนหนึ่งกลายเป็นคริสเตียน ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นจะอยู่ในเขา ไม่จำเป็นต้องมีสิ่งอื่นมาเติมให้เต็ม เพราะเรามีพระคริสต์แล้ว นี่เป็นความจริงที่น่าตะลึงเมื่อคุณนำสิ่งเหล่านี้มาพิจารณาถึงความความยิ่งใหญ่ พระสง่าราศี ฤทธานุภาพ พระคุณ และความบริสุทธิ์ของพระเจ้า จงสังเกตสิ่งที่เปาโลพูดด้วยว่า สิ่งนี้เป็นจริงสำหรับเราในปัจจุบันด้วย นี่คือนี่ที่คุณเป็นจริง ๆ คุณเป็นพระวิหารของพระเจ้า พระเจ้าเลือกที่จะสถิตในคุณทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ คุณเป็นของพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นของคุณ! พระธรรม 2 เปโตร 1:4 กล่าวว่า “โดยสิ่งเหล่านี้พระองค์จึงได้ประทานพระสัญญาอันล้ำค่าและยิ่งใหญ่แก่เรา เพื่อว่าโดยพระสัญญาเหล่านี้ พวกท่านจะพ้นจากความเสื่อมทรามที่มีอยู่ในโลกอันเกิดจากความปรารถนาชั่ว และจะมีส่วนในพระลักษณะของพระเจ้า” เราไม่ได้กลายเป็นพระเจ้า แต่มีองค์พระเจ้าสถิตอยู่ภายในเรา ตั้งแต่ชั่วขณะที่เราวางใจในพระคริสต์ เรามีทุกสิ่งที่จำเป็นในการดำเนินชีวิตตามทางพระเจ้า ไม่จำเป็นต้องไปพึ่งหรือเชื่อตามคำสัญญาเปลี่ยนแปลงที่หลอกลวงหรือว่างเปล่าที่ดึงเราออกไปจากพระคริสต์ คำสัญญาเหล่านี้พิสูจน์ให้เห็นว่าเป็นอีกรูปแบบของพันธนาการที่ทำให้เราตกเป็นทาสของตัวเราและความพ้อเพียงในตัวเอง มันดูเหมือนจะ “ป้องกัน” เราไว้จากการควบคุม แต่สุดท้ายกลับทำให้เราตกเป็นทาสของแผนการของตัวเอง

คำสัญญาจอมปลอมนี้จะลวงเราให้ไปแสวงหาการเติมเต็มในสิ่งอื่นที่ไม่ใช่พระคริสต์ บ่อยครั้งผมเลือกความสงบสุขและความสบายใจ แทนที่จะเลือกพระเยซู เมื่อผมทำเช่นนั้นผมก็เคลื่อนเข้าไปในสองทิศทางที่ตรงข้ามกัน แต่ทั้งสองทิศทางก็เป็นบาปพอ ๆ กัน ถ้าผมรำคาญคุณเพราะคุณเข้ามาขวางสิ่งที่ทำให้ผมสบายใจ ผมอาจจะเปิดอารมณ์ใส่คุณและพยายามกันคุณออกเพื่อไม่ให้คุณเอาสิ่งที่คิดว่าจำเป็นสำหรับผมไป แต่ผมอาจจะแสวงใช้ “วิธีของพระเจ้า” เพื่อให้ได้ผลเดียวกัน ผมอาจเลือก “ทำตัวดี” เพื่อให้คุณเห็นใจและยอมให้ในสิ่งที่ผมต้องการ

มีหลายครั้งที่ผมเถียงกับภรรยาทั้ง ๆ ที่รู้ว่าการถ่ายทอดสดเบสบอลกำลังจะเริ่มขึ้น การดูเบสบอลเป็นเวลาที่ผมสุขและสบายใจของผม และเพื่อให้ได้ความรู้สึกนั้นผมอาจจะไปขอโทษภรรยา และถึงขั้นขอให้เธอภัยที่ผมทำบาปต่อเธอ มองภายนอกสิ่งนี้ดูเหมือนทางของพระเจ้า แต่ภายในผมก็แค่หลอกลวงทำตัวดีเพื่อจะได้ในสิ่งที่ผมอยากได้เท่านั้น ถ้าผมมีสติอยู่ใน

ความจริงว่าผมบปริญแล้วในพระเยซูคริสต์ ผมจะไปขอโทษไม่ว่าผมจะได้ดู
ถ่ายทอดกีฬาหรือไม่ วิธีชัดเจนที่สุดที่แยกแยะว่าการกระทำของผมจริงใจหรือไม่
คือมองที่พฤติกรรมของผมตอนที่การถ่ายทอดเริ่มขึ้นและผมถูกรบกวน
ด้วยเรื่องอื่น ๆ อีกครั้ง ถ้าผมรู้สึกหงุดหงิด สิ่งที่ผมสารภาพและขอภัยไป
น่าจะเป็นได้แค่วิธีแบบเนียนที่ควบคุมภรรยาและเพื่อให้ผมได้ในสิ่งที่ต้องการ

เปาโลกล่าวว่าเราได้รับความบปริญแล้วในพระคริสต์ ถ้าผมทำตาม
ความจริงนี้ ไม่มีอะไรทำให้ผมว่างเปล่าได้ในสิ่งที่ผมมีอยู่แล้ว จะดูเบสบอล
หรือไม่ได้ดู ผมก็สามารถอยู่อย่างสงบสุขกับภรรยาและครอบครัวได้ ตัวอย่าง
ง่าย ๆ ที่เล่านี้อาจไม่น่าประทับใจอะไร แต่ถ้าพระพรของพระเยซูคริสต์ไม่
สามารถเปลี่ยนช่วงเวลาเล็ก ๆ เหล่านี้ได้ โอกาสที่จะเปลี่ยนแปลงในช่วงเวลา
ที่ยากกว่าก็ยิ่งทำได้ยาก สิ่งเหล่านี้อยู่ในรายละเอียดเล็กน้อยในชีวิตแต่ละวัน
ที่เราต้องพึ่งพิงพระคุณของพระเจ้า

สถานะใหม่และฤทธิ์อำนาจใหม่

ความบปริญของพระคริสต์ได้มอบให้เราสองสิ่ง คือทรงชำระเราจากบาป
และยกชูเราขึ้นสู่ชีวิตใหม่ เปาโลกำลังย้ำว่า การให้อภัยบาปทำให้เราหลุดพ้น
จากอำนาจของมาร สถานะใหม่และฤทธิ์อำนาจ ในพระคัมภีร์อำนาจใหม่
ของเราไม่เคยแยกจากกัน และก็ต้องรักษาสองสิ่งนี้ไว้ด้วยกันในชีวิตของเรา
เช่นกัน พิธีบัพติศมาอธิบายถึงความจริงสองประการนี้ ประการแรก เราได้รับ
การชำระแล้ว ความบาปถูกชำระไปหมดสิ้นแล้ว เรามีที่สถานะใหม่จำเพาะ
พระพักตร์พระเจ้า พระองค์ยอมรับเราเพราะสิ่งที่พระเยซูคริสต์ทรงทำเพื่อเรา

พิธีบัพติศมายังย้ำด้วยว่า ผู้เชื่อได้เข้ามาเป็นหนึ่งในเดียวกับครอบครัวของ
พระเจ้า พิธีบัพติศมาเริ่มต้นให้เราได้เข้าสู่ชุมชนแห่งความเชื่อ ที่ซึ่งทุกสิ่งที่
พระเยซูสิ้นพระชนม์เพื่อประทานแก่เราเป็นของเราแล้ว พระองค์สิ้นพระชนม์
แทนความตายที่ควรตกแก่เรา และทำให้เราพ้นจากคำสาปแช่งที่พระองค์ทรง
รับไปแทน การคืนพระชนม์ของพระเยซูคือการฟื้นคืนชีวิตของเรา พระเจ้าทรง
พอพระทัยในเราเพราะทรงพอพระทัยในพระเยซู เราถูกยกชูขึ้นสู่ชีวิตใหม่เมื่อ
พระองค์ประทานพระวิญญาณให้แก่เรา

สิ่งเหล่านี้แปลว่าอะไร? แปลว่าเรามีสถานะใหม่ พระเยซูทรงจ่ายชดใช้
ความบาปและประทานความชอบธรรมในชีวิตของพระองค์ให้เรา เรายังได้
รับฤทธิ์อำนาจใหม่ด้วย พระวิญญาณที่คืนพระชนม์ให้พระเยซูบัดนี้สถิตอยู่
ในเรา นำมาซึ่งชีวิตใหม่และฤทธิ์อำนาจที่จะเติบโตเป็นเหมือนพระคริสต์

อีกครั้ง เราจะสังเกตเห็นว่า พระคัมภีร์ไม่ได้แยกสถานะใหม่ของเราออกจากฤทธิ์อำนาจใหม่ ขาดสิ่งใดไปก็ไม่ใช่ความบริบูรณ์ที่แท้จริง จะเกิดอะไรขึ้นถ้าคุณได้รับสถานะใหม่แต่ไม่มีฤทธิ์อำนาจใหม่เพื่อจะดำเนินชีวิตคริสเตียนได้? เราก็จะกลวงและว่างเปล่า และในไม่ช้าเราก็จะล้มลง จะเกิดอะไรขึ้นถ้าคุณได้ฤทธิ์อำนาจใหม่แต่ไม่ได้สถานะใหม่? คุณอาจเปลี่ยนแปลงได้ แต่คุณก็ยังอยู่ใต้การพิพากษา เพราะอดีตของคุณไม่อาจถูกลบออกไปได้ แต่ในพระคริสต์คุณได้รับทั้งหมดครบถ้วน ได้รับการบังเกิดใหม่ รับการอภัย และพระเจ้าทรงปฏิบัติต่อคุณราวกับว่าคุณได้เชื่อฟังพระบัญญัติอย่างสมบูรณ์แบบพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ให้ฤทธิ์อำนาจแก่คุณเพื่อเติบโตในกระบวนการการชำระให้บริสุทธิ์ และได้รับพระสัญญาว่า วันหนึ่งข้างหน้าคุณจะถูกสร้างให้สมบูรณ์แบบและได้อยู่กับพระเจ้าตลอดไป ไม่น่าแปลกใจที่เปาโลยืนยันว่าคุณได้รับจนเต็มจน! คุณไม่ได้ขาดอะไรเลย ไม่ได้ต้องการพระคริสต์บวกกับสิ่งอื่นใด มีแค่พระองค์ก็เพียงพอแล้ว ทุกสิ่งที่พระองค์เป็น เราได้มีส่วนร่วมในพระองค์ด้วย

เป็นไทในพระคริสต์

เปาโลยังนำความจริงเรื่องความบริบูรณ์ของเราในพระคริสต์ให้ไกลออกไปอีก ด้วยสถานะใหม่และฤทธิ์อำนาจใหม่ที่ได้รับ เราถูกปลดให้เป็นไทจากทาสของอำนาจบาปและคำสาปแช่งของธรรมบัญญัติ เราตายต่อโลกนี้แล้ว และเรามีฤทธิ์อำนาจเหนือมารร้ายที่คอยล่อลวงด้วยสิ่งของทางโลกให้มาแทนที่พระเยซูคริสต์ เราไม่จำเป็นต้องถูกมันควบคุมอีกต่อไป เราเป็นไทที่จะมีชีวิต ทำสิ่งต่าง ๆ ได้ มีความคิดและมีความเชื่อในหนทางใหม่ที่นำสู่ศรัทธา

ในโคโลสี 2:14-15 พระคริสต์ทรงประกาศชัยชนะของพระองค์ออกไป โดยให้อำนาจมารร้ายนี้ถูกประจานอย่างเปิดเผย อย่างที่นักวิชาการท่านหนึ่งกล่าวไว้ว่า:

ขบวนแห่ฉลองชัยของชาวโรมันเป็นภาพสาธิตที่ดีที่สุด ภาพของการกลับมาพร้อมประกาศถึงชัยชนะที่ได้รับ วันนั้นเป็นวันที่ไม่มีใครมองข้ามได้ ภาพเชลยสงครามนับร้อย ๆ ที่เดินมาเป็นขบวนหมดเรี่ยวแรงและโซ่ขัดโซ่เชตามหลังกองทัพที่มีชัย รัลลิกอภัยยศ และถูกประจานต่อหน้าผู้คน ทุกคนมองว่าไม่มีอะไรน่ากลัวอีกแล้ว สำหรับทหารพวกนี้ที่ครั้งหนึ่งเคยยโสโอหัง ภาพสาธิตนี้เหมาะสม

ตามที่เปาโลพูดไว้อย่างยิ่ง (ในข้อ 15) ท่านตั้งใจแสดงให้เห็นถึงเสรีภาพฝ่ายวิญญาณที่คนของพระเจ้าได้รับจากชัยชนะโดยกางเขนของพระเยซูคริสต์ นอกจากนี้ สิ่งนี้ไม่ใช่ความลับที่ยากจะทำความเข้าใจ หรือคนพิเศษเท่านั้นที่จะเข้าใจได้ จึงเป็นไปได้ที่ใครจะรู้จักจอมกษัตริย์พระองค์นี้ แต่ไม่รับรู้ถึงชัยชนะที่เต็มด้วยพระสง่าราศีของพระองค์ การเป็นไทจากอำนาจมืด ไม่ใช่พระคุณขั้นที่สองหรือประสบการณ์ภายหลังที่ต้องเสาะหาและวอนขอต่อพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง แต่เป็นสิทธิพิเศษของข่าวประเสริฐที่มีให้ทุกคน สำหรับผู้เชื่อแท้ทุกคนมีเขียนไว้ว่า พวกเขาได้มาถึงชีวิตที่ครบบริบูรณ์แล้วในพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นศีรษะเหนืออำนาจและการปกครองของทุกสิ่ง²

ความจริงของชัยชนะนี้จึงไม่เป็นที่ประหลาดใจว่า เรื่องราวของข่าวประเสริฐถึงถูกเรียกว่าเป็น “ข่าวดี”!

โลกจริงที่เราดำเนินชีวิตอยู่

ที่น่าทึ่งกว่านั้น ข่าวนี้ถูกปล่อยออกไปยังผู้เชื่อทุกคนที่ถูกกดขี่ มีชีวิตยากลำบาก ถูกทำร้าย และต้องพลีชีวิต ควบคู่ไปกับการทดสอบปกติของชีวิต ท่ามกลางฉากหลังที่มีดমনเช่นนั้น ข่าวประเสริฐกลับพูดถึงความหวัง และกำลังใจที่มีต่อผู้ที่ท้อถอยและสิ้นหวัง เราเองก็มีเหตุผลที่จะมีกำลังใจนี้เช่นกันจาก “พระสัญญาอันล้ำค่าและยิ่งใหญ่” ที่ทำให้เรา “พ้นจากความเสื่อมทรามที่มีอยู่ในโลกอันเกิดจากความปรารถนาชั่ว” (2 เปโตร 1:4)

ในโคโลสี ความบริบูรณ์ของเราในพระคริสต์จะบรรจบกับการคืนรนใหม่ที่เกิดขึ้นในทันทีที่เราเป็นคริสเตียน ในโคโลสี 3:5-11 เปาโลเสริมว่า

“เพราะฉะนั้นจงประหารโลกียวิสัยในตัวท่าน คือการล่วงประเวณี การโสโครก ราคะตัณหา ความปรารถนาชั่ว และความโลภ (ซึ่งเป็นการบวมรูปเคารพ) สิ่งเหล่านี้ เป็นเหตุให้พระพิโรธของพระเจ้ามาถึง [คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อฟัง] เมื่อก่อนพวกท่านก็เคยดำเนินชีวิตแบบนั้น คือมีชีวิตอยู่กับสิ่งเหล่านี้ แต่บัดนี้ท่านทั้งหลายจงละทิ้งสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด คือความโกรธ ความฉุนเฉียว การคิดร้าย การใส่ร้าย และคำพุดหยาบโลนที่ออกจากปากของท่าน อย่าพุดโกหกต่อกันและกัน

2 R.C. Lucas, *The Messenger of Colossians and Philemon, The Bible Speaks*

เพราะว่าท่านได้ปลดวิสัยมนุษย์แก่กับพฤติกรรมของมนุษย์นั้นแล้ว และสวมวิสัยมนุษย์ใหม่ที่กำลังได้รับการสร้างขึ้นใหม่ตามพระฉายาของพระองค์ผู้ทรงสร้าง เพื่อให้รู้จักพระเจ้า การนี้ไม่มีกรีกหรือยิว คนที่เข้าสู่หนัดหรือไม่เข้าสู่หนัด อนารยชนและคนป่าเถื่อน ไม่มีทาสหรือเสรีชน แต่ว่าพระคริสต์ทรงเป็นทุกสิ่ง และทรงอยู่ในทุกสิ่ง”

ไม่มีอะไรซับซ้อนเกี่ยวกับสงครามที่กำลังดำเนินไปอย่างดุเดือด ตลอดชีวิตคริสเตียน การทดสอบและการทดลองมีอยู่มากมาย แต่เราตอบสนองต่อสิ่งเหล่านี้จากมุมมองใหม่ที่ได้เปรียบกว่าเดิม เจ ซี โรลล์ สรุปเรื่องการวางใจในพระเยซูคริสต์ที่จำเป็นต่อกระบวนการการชำระของเราได้อย่างคมชัดว่า ความบริสุทธิ์ต้องเริ่มที่พระคริสต์ เราต้องเป็นของพระองค์ก่อน

คุณปรารถนาที่จะเป็นคนบริสุทธิ์ใหม่? คุณอยากเป็นสิ่งที่ทรงสร้างใหม่หรือไม่? ถ้าเช่นนั้นต้องเริ่มที่พระคริสต์ คุณจะทำสิ่งใดไม่ได้เลย และไม่อาจเดินหน้าไปจนกว่าจะรู้สึกถึงความบาปและความอ่อนแอของคุณ และเข้ามาพึ่งพิงพระเยซู เพราะพระองค์ทรงเป็นฐานราก และเป็นจุดเริ่มต้นของความบริสุทธิ์ทั้งมวล และหนทางที่จะบริสุทธิ์ได้คือเข้าไปหาพระองค์โดยทางความเชื่อและร่วมเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ ... บางครั้งมนุษย์ก็พยายามทำให้ตนเองบริสุทธิ์เป็นอันดับแรกและผลที่ออกมาก็น่าเศร้าเหลือเกิน

พวกเขาตรากตรำและมูมานะ พยายามแก้ไขและเปลี่ยนแปลงหลายอย่าง แต่ถึงกระนั้น เช่นเดียวกับเรื่องหญิงโลहितตก ก่อนมาพบพระเยซู พวกเขาารู้สึกว่า “ไม่มีอะไรดีขึ้น และยังกำเริบหนัก” (มาระโก 5:26) พวกเขาวิ่งไปอย่างสูญเปล่า ตรากตรำอย่างสูญเปล่า และไม่น่าประหลาดใจ เพราะพวกเขาเริ่มผิติดตั้งแต่ต้น พวกเขา กำลังสร้างกำแพงทรายขึ้นมา การงานของพวกเขาเร่งลงมาเร็วพอ ๆ กับที่ก่อขึ้นไป พวกเขาพยายามตักน้ำออกจากเรือที่รั่ว น้ำที่รั่วเข้ามา กำลังชนะ ไม่ใช่พวกเขาที่กำลังชนะรอยรั่วนั้น ... คำพูดที่แรงแต่เป็นความจริงของเทรลล์ (โรเบิร์ต เทรลล์ นักเทศน์ชาวสกอตแลนด์สายพิริตติน) กล่าวว่า “ปัญญาที่แยกจากพระคริสต์คือความโง่เขลาที่นำไปสู่ความพินาศ ความชอบธรรมที่แยกจากของพระคริสต์คือความผิดและการพิพากษาลงโทษ การชำระให้บริสุทธิ์ที่แยกจากพระคริสต์คือความน่าเสียและความบาป การไล่ที่แยกจากพระคริสต์คือการเป็นทาสและถูกพันธนาการไว้”

ผู้คนเปลี่ยนแปลงอย่างไร

คุณอยากไปให้ถึงความบริสุทธิ์ไหม? วันนี้คุณรู้สึกเต็มตื่นในใจ
อยากจะเป็นบริสุทธิ์จริง ๆ ไหม? คุณอยากมีส่วนร่วมในพระธรรมชาติ
ของพระเจ้าหรือแยกออก? ถ้าอย่างนั้น จงไปพบพระคริสต์ อย่ารอช้า
อย่ารอใคร อย่ารีรอ ไม่ต้องรอให้พร้อมก่อน ไปพบและบอกกับ
พระองค์ด้วยถ้อยคำที่ดังมาจากบทเพลงสรรเสริญโบราณนี้ว่า
“ข้ามามีมือเปล่า ไม่มีสิ่งใดจะถวาย

มีเพียงกางเขนของพระองค์ที่ข้ายึดไว้

ข้าเปลือยเปล่า หนีมาหาพระองค์เพื่อรับการปกคลุม

ข้าหมดหนทาง เหยื่อน้ำมองหาพระคุณจากพระองค์” (เพลง
พระเยซูเปรียบดังศิลา Rock of ages) เพราะในการชำระให้บริสุทธิ์
ของเรา จะไม่มีก้อนอิฐหรือก้อนหินก้อนใดถูกก่อกั้นได้เลย จนกว่า
เราจะไปหาพระคริสต์³

การให้พระคริสต์เป็นศูนย์กลางเป็นสิ่งที่ต้องทำต่อเนื่องไปตลอดชีวิต
คริสเตียนของเรา ไรล์กล่าวต่อไปว่า:

คุณอยากดำรงอยู่ในความบริสุทธิ์ต่อไปไหม? ถ้าอย่างนั้น จงเข้ามา
ติดสนิทกับพระคริสต์ พระองค์ตรัสด้วยพระองค์เองว่า “จงติดสนิท
อยู่กับเราและเราติดสนิทอยู่กับพวกท่าน... คนที่ติดสนิทอยู่กับเรา
และเราติดสนิทอยู่กับเขา คนนั้นจะเกิดผลมาก” (ยอห์น 15:4-5)
พระบิดาทรงพอพระทัยให้ในพระคริสต์มีทุกสิ่งที่คุณต้องการ
เป็นแหล่งทรัพยากรอันสมบูรณ์ ที่เพียงพอสำหรับความต้องการ
ทุกอย่างของผู้เชื่อ พระองค์ทรงเป็นแพทย์ที่ทุกวันคุณต้องมาพบ ถ้า
ต้องการมีสุขภาพฝ่ายวิญญาณที่ดีอยู่เสมอ พระองค์ทรงเป็นมานา
ที่คุณต้องรับประทานทุกวัน และทรงเป็นศิลาที่มีน้ำซึ่งคุณต้องดื่ม
ทุกวัน ทรงเป็นอ้อมแขนที่คุณเข้าไปพักพิงได้ทุกเมื่อ เมื่อคุณออกจาก
ถิ่นทุรกันดารของโลกนี้ คุณไม่เพียงต้องหยั่งรากลงไป คุณต้องถูก
ก่อสร้างขึ้นในพระองค์ด้วย⁴

3 J.C. Ryle, *Holiness: Its Nature, Hindrances, Difficulties, and Roots* (Cambridge: Redwood Burn Limited, Trowbridge and Esher, 1959), 49.

4 J.C. Ryle, *Holiness*, 50.

พระพรที่เป็นของเราในพระคริสต์จะทำให้เรามีแรงต่อสู้สงครามฝ่ายวิญญาณที่รอคอยอยู่ อย่างที่ เจ ซี โรลล์กล่าว “คริสเตียนแท้ไม่ได้เป็นเพียงผู้ที่มีความสงบในจิตสำนึก แต่ยังมีสงครามอยู่ภายในด้วย”⁵ เราเข้าติดสนิทกับพระคริสต์ด้วยวัตถุประสงค์นี้ว่า: “ดังเช่นในพระคริสต์ พระเจ้าทรงเลือกเราตั้งแต่ก่อนทรงสร้างโลกเพื่อให้เราบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิในสายพระเนตรของพระองค์” (เอเฟซัส 1:4) ชีวิตใหม่ในพระคริสต์ของเราจึงเป็นชีวิตใหม่จริงๆ ที่ต่อสู้ด้วยหัวใจอย่างมีสง่าราศีกับโลกใบนี้ กับเนื้อหนัง และกับมารร้าย สงครามนี้เป็นสัญลักษณ์ที่ชัดเจนว่าเราเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์

การเปลี่ยนแปลงที่เป็นไปได้!

เป้าหมายของหนังสือเล่มนี้ คือช่วยคุณให้เข้าใจความหมายและผลลัพธ์ของข่าวดีของพระเยซูคริสต์ ทั้งต่อตัวตนของคุณและเพื่อสามารถเผชิญกับการทดสอบและการทดลองของชีวิตในแต่ละวันได้ เนื่องจากเราถูกความว่างเปล่าและการหลอกลวงมาแทนที่ข่าวประเสริฐได้ง่ายเหลือเกิน เราจึงจำเป็นต้องมีความเข้าใจให้ชัดเจนยิ่งขึ้นในสิ่งที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงกระทำเพื่อเราแล้ว เช่นเดียวกับ เคร็ก จอห์น และซินดี้ เราจำเป็นต้องมีความเข้าใจอย่างชัดเจนและเจาะจงว่าพระเยซูคริสต์เปลี่ยนแปลงเราได้โดยพระคุณของพระองค์อย่างไร

ไม่มีอะไรที่จะปลดปล่อยเคร็กได้มากไปกว่านี้ ในขณะที่เขาดันรนอยู่กับความซึมเศร้า เคร็กติดอยู่ในหล่ม คิดถึงตนเองอย่างแรกว่าเป็นคนซึมเศร้า และอย่างรองคือเป็นคริสเตียน อาการซึมเศร้าของเขาทำหน้าที่เป็นตัวตนในทุกสิ่งที่เขาทำ ตอบโต้ แปลความ และตอบสนองต่อชีวิต จึงไม่แปลกที่เขามองชีวิตไปตามกฎของเมอร์ฟี แต่เปาโลกล่าวว่า ใครก็ตามที่เป็นของพระคริสต์ได้รับการชำระแล้วและได้รับชีวิตใหม่ เคร็กไม่ได้เป็นคริสเตียนซึมเศร้า แต่เป็นคริสเตียนที่ต่อสู้กับอาการซึมเศร้า นี่ไม่ใช่เป็นการกล่าวเล่นคำทางภาษาประการแรก เคร็กเป็นคริสเตียนแน่นอน ตัวตนของเขาในพระเยซูคริสต์ตั้งอยู่บนฐานที่แข็งแกร่งและไม่สั่นคลอน แม้อารมณ์ของเขาอาจเปลี่ยนไปมาในแต่ละวัน เคร็กไม่ได้อยู่ไกลจากฤทธิ์อำนาจการทรงไถ่ของพระเยซูคริสต์ ตัวตนที่มีพระคริสต์เป็นศูนย์กลางของเขาไม่ได้กำจัดการดันรนต่อบาปในแต่ละวันให้หมดไปทันที แม้เขายังต้องต่อสู้กับบาปแต่บาปนั้นไม่ใช่ตัวตนของเขา ตัวตนของเขาขึ้นอยู่กับว่าเขาเป็นใครในพระคริสต์

5 J.C. Ryle, Holiness 21.

ซินดีและจอห์นไม่จำเป็นต้องแยกจากกัน พร้อมกับเชื่อว่าไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง พวกเขาไม่จำเป็นต้องนิยามตัวตนผ่านความล้มเหลวของชีวิตแต่งงาน พระเยซูคริสต์ผู้เป็นเจ้าบ่าวองค์เที่ยงแท้สถิตอยู่กับพวกเขาในเวลานี้ และพระองค์จะทรงนำพระพรในอดีตและในอนาคตมายังศูนย์กลางชีวิตแต่งงานของพวกเขา สิ่งนี้เป็นจริงสำหรับคุณด้วยเช่นกัน พระเยซูทรงเชื่อมช่องว่างระหว่างการดิ้นรนและการเปลี่ยนแปลงด้วยตัวตนใหม่ สถานะใหม่ และฤทธิ์อำนาจใหม่ที่ความรอดของพระองค์นำมาให้

โลกของเรานำเสนอทฤษฎีการเปลี่ยนแปลงชีวิตทางเลือกมากมาย ที่ดึงเราออกจากทางของพระคริสต์และพระคุณของพระองค์ ความหวังจอมปลอมเหล่านี้ส่งผลกับคุณบ้างไหม? ความหวังในพระคริสต์ของคุณถูกบดบังโดยคำสัญญาที่จะให้อิสระโดยไม่พึงพิงหรือลดทอนสิ่งที่พระคริสต์ทรงทำบ้างหรือเปล่า? จงอ่านต่อไปเพื่อจะเติบโตในความเข้าใจ และมีประสบการณ์ในพระคริสต์และของประทานที่เป็นของเราผ่านทางชีวิต การสิ้นพระชนม์ การฟื้นคืนพระชนม์ การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และพระสัญญาแห่งการเสด็จกลับมา ของพระองค์

บทที่ 3

ทิศทางที่พระเจ้าจะนำคุณไป

มนุษย์เป็น “ผู้สร้างความหมาย” เราองหาความหมายและเป้าหมายในทุกเหตุการณ์ ทุกกิจกรรม และทุกความสัมพันธ์ในชีวิต เด็กอนุบาลที่ถามแม่ว่า พระเจ้าทรงสร้างเสาโทรศัพท์ด้วยหรือเปล่า ก็คือนักหาความหมาย เด็กชั้นประถมปีที่สองที่แนะนำเพื่อนว่าจะให้เด็กผู้หญิงคนอื่น ๆ มาชอบเราได้ อย่างไร ก็เป็นนักหาความหมาย สามภรรยาที่ปรึกษากันว่า ทำไมสามีถึงเข้ากันไม่ได้กับหัวหน้างาน ก็เป็นนักหาความหมาย หญิงสูงวัยที่สงสัยว่าทำไมลูกสาวถึงไม่มาเยี่ยม ก็เป็นนักหาความหมาย

การหาความหมายเป็นสิ่งที่เราทำอย่างไม่รู้ตัวและทำต่อเนื่องตลอดเวลา เราไม่เคยหยุดที่จะพยายามทำความเข้าใจชีวิต เราถามคำถาม ตั้งสมมุติฐาน หาข้อสรุป หากการเชื่อมโยง แปลข้อมูลที่มี และแยกแยะสาเหตุ ไม่ว่าจะเป็นความสยดสยองของสงคราม การได้รับคำวินิจฉัยว่าเป็นมะเร็ง เพื่อนที่หย่าร้าง ปัญหาในฐานะพ่อแม่ การถูกเพื่อนบ้านพุดจาตุหมิ่น หรือสภาพเศรษฐกิจ เราก็พยายามทำให้ทุกอย่างสมเหตุสมผลในสายตาเรา

ไม่ว่าเราทนทุกข์ ดิ้นรน ทำได้ หรืออ่อนคลาย เราต่างก็ถามตัวเองทั้งที่รู้ตัวหรือไม่รู้ตัวว่า *ประเด็นของมันคืออะไร? ทั้งหมดนี้หมายถึงอะไร?* และนี่คือส่วนที่สำคัญคือ คำตอบที่เราให้แก่ตนเอง ความหมายที่เราใส่เข้าไปในความคิด ในสถานการณ์ ในความสัมพันธ์ และในการกระทำ จะเคลื่อนเราเข้าสู่ทิศทางหนึ่งอย่างชัดเจน

โจแอนและไบรอันแต่งงานกันตั้งแต่อายุยังน้อย พวกเขาล้อกันเล่นว่าจะเติบโตไปด้วยกันนี้แหละ โจแอนเติบโตขึ้น แต่ไม่ใช่ไบรอัน หลังจากแต่งงานได้สิบปี ไบรอันยังใช้ชีวิตแบบวัยรุ่น ใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับ “แก๊งเพื่อนชาย” มากเกินไป และใช้เงินมากเกินไปกับ “ของเล่นผู้ชาย” ชอบใช้เวลาวันหยุดพักผ่อนไปตกปลาล่าสัตว์โดยไม่เอาโจแอนไปด้วย เขาย้ายงานบ่อยมากเพราะไม่เคย

ใส่ใจกับงานที่ทำจริงจัง ทั้งเขาและโจแอนมีหนี้สินตลอดเวลา ไบรอันบอกว่าเขาเป็นคริสเตียน แต่เหมือนคอยหลีกเลี่ยงหน้าที่ของคริสเตียนทันทีที่ได้

โจแอนพยายามทำทุกสิ่งเพื่อให้ไบรอันเป็นคนรับผิดชอบ พยายามให้ชีวิตแต่งงานเดินหน้าไปได้ ทำบ้านให้อยู่สุขสบาย แม้กระทั่งชวนไบรอันไปขอรับคำปรึกษาหลายครั้ง แต่ไม่มีอะไรช่วยได้เลย ไบรอันไม่ยอมโตและหมกมุ่นแต่ตนเอง วันหนึ่งหลังจากหมดความอดทน โจแอนเก็บกระเป๋า พาลูกสาวทั้งสอง ขับรถข้ามรัฐไปหาแม่ของเธอ หกเดือนจากนั้นเธอก็ฟ้องหย่าเพราะไม่อาจกลับไปอยู่กับ “คนเห็นแก่ตัว” อย่างนั้นได้อีกต่อไป

แฟรงค์รู้สึกเจ็บปวด เขาทุ่มเทให้กับคริสตจักรในเมืองที่ตนอยู่มาหลายปี ในช่วงที่ผู้เชื่อจำนวนมากขอย้ายไปอยู่คริสตจักรแถบชานเมืองเพราะสะดวกสบายกว่า แฟรงค์ทำทุกอย่างที่ทำได้ ใช้ของประทานเพื่อพันธกิจของคริสตจักรที่เขารัก เขามีชีวิตด้วยสายตาที่เปิดกว้างต่องานพันธกิจ และยินดีที่ได้เข้าไปทุ่มเทรับใช้ทันทีที่จำเป็น ด้วยความที่เป็นโสดและมีเวลาค่อนข้างมาก แฟรงค์ทำให้คริสตจักรเป็นครอบครัวของเขา เป็นงานอดิเรกที่โปรดปราน และเป็นเครือข่ายสังคมของเขาด้วย

แฟรงค์ยังเป็นนักเรียนที่สนใจศึกษาความเชื่ออย่างจริงจัง เข้าร่วมทุกชั้นเรียนทุกหลักสูตรการสร้างสาวกที่คริสตจักรเปิดสอน ไปศึกษาค้นคว้าต่อเองและเข้าชั้นเรียนตอนเย็นที่วิทยาลัยพระคริสตธรรมในท้องถิ่น เข้าร่วมรับการอบรม การเตรียมตัวเป็นผู้ดูแลหรือมัคนายก เขารู้พระคัมภีร์ดี แต่ก็ยังหิวกระหายที่จะรู้มากขึ้นอีก

แต่แฟรงค์ไม่รู้ว่าเขาจะพ้นจากความเจ็บปวดครั้งนี้ได้ไหม เพราะนี่เป็นครั้งที่ห้าแล้วที่เขาถูกมองข้ามในตำแหน่งผู้ดูแลของคริสตจักร เขาดูรายชื่อคนที่ได้รับการเสนอ ไม่มีใครกระตือรือร้นในคริสตจักรมากไปกว่าเขาแล้ว มีไม่กี่คนด้วยซ้ำที่เข้าใจความเชื่อลึกซึ้งเท่าเขา มันจึงไม่สมเหตุสมผลเลย เขานั่งอยู่บนเตียงนอนในคืนวันอาทิตย์ บอกกับตนเองว่าพอทันที ไม่กี่อาทิตย์จากนั้นเขาก็ออกจากงานรับใช้ทั้งหมด และออกจากคริสตจักรไป

นิกก็รู้ว่าทำไมเธอถึงรู้สึกแย่อย่างที่เป็นอยู่ เมื่อย้อนคิดดูถึงตระหนักได้ว่าเธอมีวันที่รู้สึก “แย่” มากกว่าวันที่รู้สึก “ดี” เธอไม่ชอบรูปร่างหน้าตาตัวเอง น้ำหนักที่เพิ่มขึ้นยิ่งทำให้เธอหวาดระแวงและไม่ค่อยมั่นใจ เธอมีปัญหาไม่อาจจัดการบ้านให้สะอาดเรียบร้อยได้ พยายามลดน้ำหนักตามคำแนะนำในหนังสือ และซื้อหนังสือออกใหม่ทุกเล่มเกี่ยวกับสูตรสำเร็จในการดูแลบ้าน แต่มันกลับทำให้เธอยิ่งรู้สึกพ่ายแพ้ เธอต้องต่อสู้กับความรู้สึกในทุก ๆ วันเพราะรู้ว่า

ที่ทำงานของร็อบบี้แต่ผู้หญิงเก่ง สวยและน่าสนใจมากมาย เข้าวันหนึ่ง พอตื่นขึ้นมาและส่องกระจก มองตนเองและเริ่มคิดว่าแรงจูงใจที่จะมีชีวิตอยู่กำลังเหือดแห้งลง ลูกฝาแฝดก็ยังไม่กลับจากบ้านคุณยาย เธอคิดถึงสายโทรศัพท์ออกและคลานกลับขึ้นเตียง

โบรูตีว่าวันหนึ่งมันต้องเกิดขึ้น แต่เขาไม่เคยคิดว่าจะเกิดขึ้นจริง เมื่อปีที่แล้วเขาได้รับมรดกเป็นเงินก้อนใหญ่มาก เขาคิดมาตลอดว่าตนเองเป็นคนอยู่ในทางพระเจ้าและมีชีวิตที่สมณะ ไม่จำเป็นต้องไปกินอาหารที่ภัตตาคารหรู หรือซื้อเสื้อผ้าราคาแพงมาใส่ วันหยุดพักผ่อนก็ไม่ได้ไปไหนไกล รถที่ขับและบ้านที่อยู่ก็ดีพออยู่แล้ว โบไม่คิดว่าการมีเงินมากขึ้นจะทำให้เขาแตกต่าง แต่มันก็เกิดขึ้นจริง ๆ

อย่างแรกโบโน้มน้าวตัวเองว่า ซีอีโอรสสปอร์ตสก็คันก็ไม่เห็นจะผิดตรงไหน เพราะเป็นรถที่ผลิตดีและมีประสิทธิภาพ จากนั้นเขาซื้อบ้านใหม่หลังใหญ่ เพราะตั้งใจจะใช้เพื่อพันธกิจของโบสถ์ และเพื่อให้เข้ากันกับสิ่งอื่น ๆ เขาไล่เสื้อผ้าเก่าทิ้งและซื้อใหม่หมดทั้งตู้ ไปสมัครเป็นสมาชิกสโมสรหรูของเมือง เมื่อโบตัดสินใจซื้อเรือยอชต์ เขาไม่จำเป็นต้องเถียงกับตัวเองแล้วว่ามันใช่หรือเปล่า เดียวนี้เขาเป็นเศรษฐี รักความหรูหราและหน้าตาที่ซื้อหามาได้ในสังคม

สิ่งที่เป็นอย่างและสิ่งที่น่าจะเป็นได้

โจแอน แฟรงค์ นิกกี และโบมีสิ่งสำคัญบางอย่างที่คล้ายกัน พวกเขาต่างก็ต้องรับมือกับการทดลองที่คนบาปทุกคนต้องเผชิญในโลกที่ล้มลง บางครั้งการทดลองเล็ก ๆ เหล่านี้ก็มาหาเราในเวลาเล็ก ๆ ของชีวิต แต่ก็มีบางครั้งที่มาหาเราในเวลาที่สำคัญมากของชีวิต การทดลองบางอย่างเล่นงานเราอย่างแรงในเวลาที่ยากลำบากและผิดหวัง ขณะที่บางอย่างกับหนักหน่วงในช่วงที่เราได้รับพระพรเป็นพิเศษ

ในท่ามกลางเรื่องราวของชีวิต เราพยายามหาเหตุผลว่าเกิดอะไรขึ้น โดยสัญชาตญาณแล้วเรารู้สึกได้ว่า หลายสิ่ง ไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้าออกแบบมาให้เรา เราอยู่ในโลกที่แตกหักเสื่อมสลาย และบางครั้งดูพังจนไม่มีอะไรที่เราทำได้ เพื่อที่จะสร้างการเปลี่ยนแปลง แทนที่จะเผชิญกับสิ่งที่เป็นอย่างเรากลับใช้เวลาฝันไปว่ามันน่าจะเป็นอย่างไร เช่น ถ้าเจ้านายของฉันอดทนมากกว่านี้ก็คงดี ถ้าครอบครัวได้ใกล้ชิดกันมากกว่านี้ก็คงดี ถ้าค่าใช้จ่ายลดลงกว่านี้ก็คงดี ถ้าลูกชายเลิกโต้เถียงในทุกเรื่องก็คงดี ถ้าเราสามารถซื้อบ้านหลังนั้นได้ก็คงดี ถ้า

ที่โบสถ์จะใส่ใจกับพ่อแม่เลี้ยงเดี่ยวให้มากกว่านี้ก็คงดี ถ้าฉันมีเวลามากกว่านี้ก็คงดี

เราต่างก็มีผืนส่วนตัวในการมีชีวิตที่ดีขึ้น เราตรวจสอบชีวิตของเรา ตัดสินใจว่าต้องเปลี่ยนแปลงตรงไหน และจินตนาการว่าถ้าเปลี่ยนแล้วมันจะเป็นอย่างไร แต่ปัญหาคือ ความปรารถนาของเราไม่ได้ลงล็อกพอ และตรงนี้ที่พระคัมภีร์ท้าทายความผืนของเรา

ในบทที่ 2 เราเห็นว่า เมื่อผู้คนผืนถึงการเปลี่ยนแปลง เราคิดว่าการเปลี่ยนแปลงนี้ต้องเกิดขึ้นภายนอกตัวเรา เราคิดว่าชีวิตจะดีขึ้นขนาดไหน ถ้าบางสถานการณ์และความสัมพันธ์จะแตกต่างไป! แต่ในขณะเดียวกันพระเจ้าตรัสว่า สิ่งที่เราจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงมากที่สุดคือตัวเราเอง พระองค์ไม่ได้ทำงานเพียงเพื่อแก้ไขสถานการณ์และความสัมพันธ์เท่านั้น พระองค์ทรงมุ่งมั่นกู้เราออกจากตัวเราเอง เราต่างหากคือจุดมุ่งหมายของงานเปลี่ยนแปลงที่พระองค์ทรงทำด้วยความรักตลอดชีวิต

ความผืนที่ขัดแย้งกัน

การจินตนาการ คือความสามารถที่เรา มองเห็นสิ่งที่น่าจะเป็นไปได้นั้น ทั้งดงามและอันตรายในเวลาเดียวกัน มันงดงามเพราะเราสามารถ “มองเห็น” ในสิ่งที่ยังไม่ปรากฏ ได้คิดไปล่วงหน้า และเห็นความผืนเกิดขึ้น สิ่งนี้สร้างแรงบันดาลใจให้กับมนุษย์

แต่ความผืนไม่เคยเป็นกลางทางด้านจริยธรรม เพราะคนที่ผืนไม่เคยเป็นกลาง และตรงนี้ที่มีอันตรายแฝงอยู่ในพรสวรรค์ของมนุษย์ ความสามารถในการผืนของเราจะถูกความบาปของเราลักพาตัวไปง่ายมาก ขณะที่ความผืนของเราสามารถเปิดเผยความเชื่อของเรา มันยังเปิดเผยตัวตน ความโลภ ความเห็นแก่ตัว ความกลัว ความโกรธ ความสงสัย ความสิ้นหวัง และลัทธิวัตถุนิยมในหัวใจของเรา เราเป็นนักผืนที่ลุ่มหลงในบาป ผืนถึงโลกที่ดีกว่าโลกที่เราอยู่ในปัจจุบัน แต่ความผืนที่เราจินตนาการบ่อยครั้งเกี่ยวข้องกับความต้องการที่ตัวเรากำหนด และไม่ใช่ตามข้อกำหนดของพระเจ้า แม้อาจไม่รู้ตัว เรามักจะแย้งกันกับพระเจ้าผู้ทรงมีพระปัญญาและมีความรัก การเปลี่ยนแปลงที่พระเจ้ากำลังทรงทำ ไม่ใช่เป็นการเปลี่ยนแปลงเดียวกับความผืนของเรา เรามักผืนถึงการเปลี่ยนแปลงที่ผู้คนหรือสถานการณ์ แต่พระเจ้าทรงทำงานในท่ามกลางทั้งหมดนี้เพื่อเปลี่ยนแปลงเรา แล้วพระองค์ทรงต้องการเปลี่ยนแปลงเราอย่างไร?

พระเยซูทรงพระชนม์ และสิ้นพระชนม์เพื่อให้ “...บรรดาคนที่มิมีชีวิตอยู่ จะไม่อยู่เพื่อตัวเองอีกต่อไป แต่จะอยู่เพื่อพระองค์ที่สิ้นพระชนม์ และทรงเป็นขึ้นใหม่เพราะเห็นแก่เราทั้งหลาย” (2 โครินธ์ 5:15) ความรักของพระเจ้าเข้าสู่ชีวิตคุณเพื่อเปลี่ยนคุณจากการที่คุณมีชีวิตเพื่อสิ่งอื่น ๆ

เปโตรกล่าวไว้ว่า “โดยสิ่งเหล่านี้...พวกท่านจะพ้นจากความเสื่อมทรามที่มีอยู่ในโลกอันเกิดจากความปรารถนาชั่ว และจะมีส่วนในพระลักษณะของพระเจ้า” (2 เปโตร 1:4) เราต่างก็ต้องการในสิ่งที่ผิด แต่พระเจ้าทรงทำพระราชกิจเปลี่ยนเราจากสิ่งที่เราต้องการ ทุกสิ่งที่คุณเคยพูดหรือทำเกิดจากความปรารถนาบางอย่าง การเปลี่ยนแปลงที่เปโตรพูดถึงเป็นการเปลี่ยนแปลงในระดับฐานรากที่สุด เปโตรบอกว่าพระเจ้ากำลังแทนที่ธรรมชาติบาปของเราและธรรมชาติที่เห็นแก่ตัวของเราด้วยธรรมชาติของพระองค์เอง พระเจ้าทรงหล่อหลอมเราใหม่ให้เป็นเหมือนพระฉายาของพระองค์ ในท่ามกลางความสับสนของชีวิต พระองค์ทรงเปลี่ยนหัวใจของเราเพื่อให้สามารถคิดปรารถนา พูด และทำในสิ่งที่สอดคล้องกับที่พระองค์เป็น และสิ่งที่พระองค์ทรงทำที่บนโลกนี้ การเปลี่ยนแปลงเชิงบวกเป็นส่วนตัวจะเกิดขึ้นได้เมื่อความฝันเรื่องการเปลี่ยนแปลงของผมเข้าเป็นหนึ่งเดียวกับพระประสงค์เพื่อการเปลี่ยนแปลงของพระเจ้า ขณะที่ผมทิ้งเป้าหมายความสุขสบายส่วนตัวไว้เบื้องหลัง ผมก็เ็นตัวไปหาพระคริสต์ อยากเป็นเหมือนพระองค์ทุกวัน เมื่อทำเช่นนั้น ผมก็ยิ่งพร้อมมากขึ้นสำหรับจุดมุ่งหมายสูงสุดที่สุด คือชีวิตนิรันดกาลร่วมกับพระองค์

แต่การจะเชื่อมความปรารถนาของเราเข้ากับเป้าหมายสูงสุดของพระเจ้าไม่ได้เกิดขึ้นง่าย ๆ เพราะมีความเป็นจริงสองอย่างอยู่ในคริสเตียนแต่ละคน คือ: (1) เราทุกคนมีวิธีตอบสนองต่อชีวิตตามสัญญาของตัวเรา ทั้งวิธีคิด วิธีรู้สึก วิธีทำ และสิ่งที่อยากได้ (2) เป้าหมายสูงสุดของเราคือเป็นเหมือนพระเยซูคริสต์และได้อยู่กับพระองค์ตลอดไป

และพูดตรง ๆ ก็คือ มันไม่ได้เป็นธรรมชาติของเราเลยที่จะเชื่อมโยง “ความจริงสองอย่างนี้” เข้าด้วยกัน การงานแต่ละวันของพระวิญญาณคือการทำหน้าที่เชื่อมโยงนี้ หนังสือเล่มนี้เขียนขึ้นเพื่อช่วยให้คุณเข้าใจว่า พระเจ้าเสด็จมาพบคุณ และเปลี่ยนแปลงคุณในท่ามกลางความสุขและความทุกข์ของชีวิตอย่างไร เราต้องการให้คุณรู้ว่าจะทำความฝันสูงสุดของพระเจ้าให้เป็นเป้าหมายการดำเนินชีวิตของคุณอย่างไร

บางสิ่งที่ควรค่าแก่การฝึกถึง

คุณอธิษฐานในเรื่องอะไรเป็นประจำ? “ความต้องการ” อะไรที่ครอบงำคำอธิษฐานของคุณ? เมื่อคุณต้องรับมือกับสิ่งที่เป็นอย่างนี้ คุณอธิษฐานเกี่ยวกับสิ่งที่น่าจะเป็นไปได้ได้อย่างไร? คำอธิษฐานของคุณเผยให้เห็นความฝันของคุณในคำอธิษฐานของพวกเขา เราบอกพระเจ้าว่าอะไรคือสิ่งที่จำเป็นสำหรับเรา เราทูลขอสิ่งที่อยากได้ ลองนำคำอธิษฐานของคุณมาเปรียบเทียบกับคำอธิษฐานของเปาโลในพระธรรมฟิลิปปีว่า:

“ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าทุกครั้งทีระลึกถึงท่านทั้งหลาย และทุกครั้งข้าพเจ้าทูลขอเพื่อท่านทุกคน ก็ทำการทูลขอด้วยความยินดีเสมอ เพราะท่านทั้งหลายมีส่วนร่วมในข่าวประเสริฐตั้งแต่วันแรกจนเวลานี้ ข้าพเจ้าแน่ใจอย่างนี้ว่าพระองค์ผู้ทรงเริ่มต้นการดีไว้ในพวกท่าน จะทรงทำให้สำเร็จจนถึงวันแห่งพระเยซูคริสต์ที่ข้าพเจ้าคิดอย่างนี้เกี่ยวกับพวกท่านทุกคนก็ถูกต้องแล้ว เพราะว่าท่านมีใจรักข้าพเจ้า เนื่องจากพวกท่านมีส่วนร่วมกับข้าพเจ้าในพระคุณทุกคน ทั้งในการที่ข้าพเจ้าถูกคุมขัง และในการปกป้องและหนุนให้ข่าวประเสริฐตั้งมั่นคง เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นพยานให้ข้าพเจ้าได้ว่า ข้าพเจ้าคิดถึงท่านทุกคนเพียงไรตามพระทัยสสารของพระเยซูคริสต์ และข้าพเจ้าอธิษฐานว่าขอให้ความรักของท่านทวียิ่ง ๆ ขึ้นพร้อมกับความรู้และวิจารณ์ญาณทุกด้าน เพื่อท่านทั้งหลายจะสังเกตเห็นได้ว่าสิ่งใดประเสริฐที่สุด เพื่อท่านจะได้เป็นคนบริสุทธิ์ เป็นคนไม่มีที่ติได้ในวันแห่งพระคริสต์ และเป็นคนที่เต็มบริบูรณ์ด้วยผลของความชอบธรรมซึ่งเกิดขึ้นโดยทางพระเยซูคริสต์ เพื่อถวายพระเกียรติและการยกย่องแด่พระเจ้า” (ฟิลิปปี 1:3-11)

คุณสัมผัสถึงความตื่นเต้นของเปาโลได้ไหม? มันคือความตื่นเต้นที่แตกต่างมากจากสิ่งที่ผลักดันในคำอธิษฐานของพวกเขาในหลาย ๆ ครั้ง คำอธิษฐานของเปาโลทั้งจริงและเต็มไปด้วยความหวัง เปาโลรู้จักคนที่ท่านอธิษฐานเผื่อดี เขารู้ทั้งจุดอ่อนและความท้าทายของพวกเขา แต่ถึงอย่างนั้นเมื่อเปาโลคิดถึงพวกเขา ท่านก็เปี่ยมไปด้วยความมั่นใจ ไม่ใช่ความมั่นใจที่คิดว่าผู้อ่านของเขาจะจัดการตัวเองได้ดี ความมั่นใจที่เปาโลมีก็เพื่อพวกเขา แต่ไม่ใช่ในตัวพวกเขา ทั้งสิ้นเป็นแนวตั้งจากมนุษย์ไปสู่พระเจ้าและเป็นความสัมพันธ์ส่วนตัว เปาโลมีความมั่นใจในผู้เชื่อที่เมืองฟิลิปปี เพราะความมั่นใจ

ของท่านวางอยู่บนพระเยซูคริสต์ เปาโลมั่นใจว่าการดีที่พระองค์ทรงเริ่มไว้ จะทรงทำให้สำเร็จสมบูรณ์ในวันแห่งพระเยซูคริสต์ (ข้อ 3-5)

เมื่อเปาโลมองไปที่ชาวฟิลิปปี ท่านสามารถอธิษฐานด้วยใจที่ชื่นชมยินดีได้ เขายินดีที่พวกเขามีส่วนร่วมในข่าวประเสริฐ เขายินดีที่งานของพระคริสต์ ยังคงทำงานในชีวิตพวกเขา เขายินดีในความรักของเขาเองที่มีต่อพวกเขา และ ยินดีที่พวกเขาเป็นส่วนในพระคุณของพระเจ้าร่วมกันกับเขา เปาโลต้องการให้ พวกเขารู้ว่าพวกเขาสามารถมีประสบการณ์ในทุกสิ่งนี้ และพวกเขาก็สามารถ เป็นเหมือนท่านได้ คือเป็นคนคิดบวก มั่นใจ คาดหวัง และลงมือทำ เป็นการ เติบโตในแบบที่เปาโลปรารถนาสำหรับชาวฟิลิปปี (ข้อ 9-11) ที่หยั่งราก อยู่ในความรักต่อพระคริสต์ซึ่ง:

- เต็มเปี่ยมในความรักและความรู้ที่จะแยกแยะสิ่งต่าง ๆ
- บริสุทธิและไร้ตำหนิ
- เต็มไปด้วยผลแห่งความชอบธรรม

เปาโลอธิษฐานขอให้ความรักต่อพระเจ้าในผู้เชื่อชาวฟิลิปปีจะส่งผลให้พวกเขามีความรักต่อกัน และตรงนี้ที่พระเจ้าต้องการนำพวกเขาไป และพระองค์ ต้องการนำพวกเราไปเช่นกัน ไม่ว่าวันนี้คุณกำลังเผชิญอะไร ขอให้มีความมั่นใจว่า การดีของพระเจ้าจะเดินหน้าไปในชีวิตเรา แม้คุณมองไม่เห็นก็ตาม พระเจ้าทรง ทำการดีต่อไปแม้ในท่ามกลางความยากลำบากในที่ทำงาน ในท่ามกลางความ ทำลายกับลัทธิร้ายรุ่น ท่ามกลางการเอาชนะการลดน้ำหนัก หรือท่ามกลาง ความท้อใจ พระเจ้าจะขับเคลื่อนคุณไปข้างหน้าเมื่อคุณมอบตัวเองให้กับ พระองค์ การสถิตอยู่และงานที่สัตย์ซื่อของพระองค์จะให้ความมั่นใจแก่เรา เมื่อคุณต้องคุยเรื่องที่ลำบากใจกับเพื่อน คุณสามารถพูดกับตนเองว่า พระเยซู กำลังทรงงานอยู่ในฉันเดี๋ยวนี้ เพื่อให้การดีที่ทรงเริ่มไว้แล้วสำเร็จลง เมื่อคุณ ต่อสู้ในเรื่องการเงิน คุณสามารถพูดกับสามีได้ว่า “เราจะผ่านเรื่องนี้ไปได้ เพราะพระเยซูทรงทำการอยู่เพื่อให้การดีที่เริ่มไว้ในเราสำเร็จลง” เมื่อคุณต่อสู้ กับบาปและกำลังจะพ่ายแพ้ คุณสามารถพูดว่าคุณมีความหวังในชัยชนะ เพราะพระเจ้ากำลังทำการดีอยู่ในฉันเดี๋ยวนี้เพื่อให้สิ่งที่พระองค์ทรงเริ่มไว้ สำเร็จลง

ความมั่นใจที่มีพระเยซูคริสต์เป็นศูนย์กลางจะขับเคลื่อนเราให้เดินหน้า ไปสู่เป้าหมายสูงสุด จุดหมายที่เราถูกสร้างมาเพื่อสิ่งนี้คือการถวายพระเกียรติ และยกย่องพระเจ้า (ข้อ 11) จำไว้ว่า ขณะที่เปาโลเขียนจดหมายฝากนี้ถึง

ชาวฟิลิปปินส์ เขาอยู่ในคุก เขากำลังถูกทดสอบด้วยความจริงเดียวกับที่เขาปรารถนาให้พวกเขาเข้าใจอย่างยิ่ง

ชีวิตไม่เคยเรียบง่าย การเติบโตในพระคุณของพระเจ้าเป็นกระบวนการ ไม่ใช่เป็นเหตุการณ์ครั้งเดียวจบ ความยากลำบากไม่อาจหายไปในช่วงข้ามคืน เพียงเพราะคุณน้อมมามอบให้พระเยซูคริสต์แล้ว พระคัมภีร์สวดขี้เมื่อพูดถึงความร้ายแรงของบาปที่ครอบครองในสงครามที่เราากำลังต่อสู้ไม่ว่าจะเป็นกับชีวิตของแต่ละคน มิตรภาพ คริสตจักร ชีวิตแต่งงาน หรือเพื่อนบ้าน ที่ไม่ได้จบสิ้นลงในชั่วข้ามคืน พระคัมภีร์อธิบายชีวิตคริสเตียนว่า เป็นการเดินทางที่มักนำเราผ่านถิ่นทุรกันดารที่ทั้งเหนื่อยล้าและสับสน

จะมีบางช่วงเวลาที่คุณสงสัยว่าพระเจ้าอยู่ที่ไหน คุณจะมองไม่เห็นว่พระสัญญาของพระเจ้ากำลังทำงานอยู่ในชีวิตอย่างไร คุณรู้สึกว่าการติดตามพระเจ้านำมาซึ่งความทุกข์มากกว่าพระพร คุณจะผ่านช่วงเวลาที่พระวณะของพระเจ้าเหมือนไม่ได้เป็นจริง และเหมือนฝ่ายมืดกำลังจะชนะ มีบางเวลาที่ความรู้สึกโดดเดี่ยวและถูกเข้าใจผิด มีบางเวลาที่คุณอยากทิ้งทุกสิ่งแล้วเดินจากไป

พระวณะตอนนี้มีเพื่อให้ความหวังและกำลังใจคุณในท่ามกลางสิ่งที่ไม่อาจเข้าใจได้ครบถ้วน คุณไม่จำเป็นต้องหาคำตอบให้ได้ในทุกเรื่อง ที่ต้องทำคือรับรู้และวางใจในพระเจ้าผู้ทรงเข้าใจ ผู้ทรงทราบดีว่าพระองค์กำลังทำอะไรอยู่ คุณจะมองชีวิตตนเองเหมือนที่เปาโลมองชีวิตชาวฟิลิปปีและตัวท่านเองหรือเปล่า? คุณดำเนินชีวิตโดยมีพระคริสต์เป็นศูนย์กลางความมั่นใจหรือไม่? คุณอยากได้ในสิ่งที่พระเจ้าต้องการมอบให้คุณ หรือคุณยังอยากยึดความต้องการของตัวเองเอาไว้แน่น?

พระเจ้าจะไม่ล้มเลิกจนกว่าทุกรายละเอียดในงานของพระองค์จะเสร็จสมบูรณ์ในลูก ๆ แต่ละคน เราสามารถมีความหวังและกำลังใจในทุกสถานการณ์ ความฝันของพระเจ้าที่มีให้เราเกิดขึ้นเป็นจริงทุกประการอย่างแน่นอน

มองด้วยสายตาของพระคริสต์

สิ่งที่คุณเห็นเมื่อมองมาที่ตนเอง สถานภาพและความหวังของคุณจะปรับเปลี่ยน การกระทำของคุณ ลองนึกภาพบ้านหลังหนึ่งที่ปิดป้ายประกาศขายในสภาพ “ต้องซ่อมหนัก” ผู้ซื้อคนหนึ่งมองสภาพบ้านตามความเป็นจริงคือ ปล่องไฟใกล้จะพัง หน้าต่างหลุดห้อย คราวตั้งแต่สมัยปี ค.ศ.1930 กระเบื้องหลังคาที่หายไป

สายไฟเก่าโบราณ หลังคาที่ควรจะต้องเปลี่ยนตั้งแต่สิบปีที่แล้ว หล่่าสูงท่วมหัว เขาย่อมรู้สึกว่าการซ่อมแซมเกินจะรับไหว ล่ายหน้าก่อนจะขึ้นรถขับหายไป เพราะต้องซ่อมเยอะเกินไปและดูท่าจะไม่มีหวัง

ผู้ซื้ออีกคนหนึ่งมองไปที่บ้านหลังเดียวกัน แต่มองไปในอนาคตว่า ถ้าซ่อมเสร็จบ้านหลังนี้จะน่าอยู่แค่ไหน ภาพเด็ก ๆ วิ่งเล่นในสนาม ผู้ใหญ่หยอกล้อหัวเราะกันที่ลานระเบียงรอบบ้าน อาหารมีพิเศษพร้อมเสิร์ฟที่ในครัว เพื่อนบ้านค่อย ๆ ฟืนฟูชีวิต ผู้ซื้อทั้งสองคนมองไปที่บ้านหลังเดียวกันหรือเปล่า? ใช่ครับ ทั้งสองมองไปที่บ้านหลังเดียวกัน แต่มีผู้ซื้อคนเดียวที่มีความหวังและความกล้าเชื่อว่าเขาสามารถทำสิ่งที่ต้องทำให้บ้านหลังนี้เป็นจริงตามที่วาดฝันไว้

เมื่อคุณมองไปที่ “บ้าน ” ที่เป็นชีวิตของคุณ คุณเห็นอะไร? เห็นปัญหาที่คิดว่าเกินจะรับไหว? ยอมแพ้แล้วก็เดินจากไป? วิธีที่คุณมองไปที่ปัญหาของคุณทำให้อยากลุกขึ้นมาปกป้องตัวเองและโกรธเคือง แล้วแกล้งทำเหมือนว่าปัญหาไม่ได้มีอยู่จริง? หรือคุณนำข้อพระคัมภีร์มาพูดซ้ำ ๆ ให้คนอื่นฟัง แต่แอบซ่อนความตระหนกเอาไว้ภายใน? หรือคุณหลบเข้าไปอยู่ในโทรทัศน์ อาหาร งาน ที่ยุ่งตลอดเวลาหรือสิ่งล่อใจอื่น ๆ ? หรือคุณมองไปที่ปัญหาด้วยสายตาของพระเยซูคริสต์ ด้วยความหวังของการสถิตอยู่ในงานของพระองค์และฤทธิ์อำนาจที่พระองค์สามารถเปลี่ยนคุณได้? ในพระธรรมฟิลิปปี 1:3-11 พระเจ้าทรงชวนคุณให้มองเข้าไปในวิถีที่ชีวิตของคุณถูกสร้างใหม่หรือไม่? พระองค์ต้องการให้คุณเห็นอะไร? เมื่อพิจารณาชีวิตของคุณตามความหวังในพระวจนะตอนนี้ คุณจะเคลื่อนจากที่นี้ไปสู่จุดหมายที่พระเจ้าวางไว้ให้ได้อย่างไร? กระบวนการแห่งการเปลี่ยนแปลง การฟื้นฟูสภาพบ้านของคุณกำลังเดินหน้าไปแน่นอนคุณมั่นใจได้!

ดำเนินชีวิตโดยมีจุดหมายปลายทางอยู่ในสายตา

พระคัมภีร์มีเรื่องเล่าที่ดีที่สุดและสำคัญที่สุดของโลก คือเรื่องราวการทรงไถ่คุณและผมมีชีวิตอยู่ตรงกลางระหว่างเรื่องของการเสด็จมาครั้งแรกและครั้งที่สองของพระคริสต์ บางครั้งชีวิตก็เหมือนอ่านนิยาย อ่านไปถึงตอนกลางเรื่องก็อดไม่ได้ที่จะพลิกไปดูตอนท้ายว่าเรื่องจะจบลงอย่างไร เมื่อคุณรู้เรื่องเหตุการณ์ตอนจบแล้ว ปมต่าง ๆ และการหักมุมในเรื่องจึงเริ่มสมเหตุสมผล

เรื่องราวของพระคัมภีร์มีจุดเริ่มต้นที่ชัดเจนจากความว่างเปล่า ไม่มีอะไรสักอย่าง พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างโลกที่สวยงามขึ้นมา ทรงสร้างอาดัมและเอวาให้อาศัยอยู่ในโลกนี้ ทั้งคู่เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ ดำเนินชีวิตในความสัมพันธ์

ที่สมบูรณ์แบบ มีความรัก เชื่อฟัง และนมัสการองค์พระผู้สร้าง พวกเขาได้รับทุกสิ่งที่เป็นและตามที่ต้องการ อาดัมและเอวาเป็นภาพพระฉายของพระเจ้า และพระองค์มอบหมายหน้าที่ดูแลโลกนี้ที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นมาให้พวกเขา

แต่อาดัมและเอวาไม่พอใจเพียงการนมัสการและเชื่อฟังพระเจ้า การละเมิดที่น่าตระหนกที่พวกเขาทำ พวกเขาได้ก้าวออกไปจากแผนการของพระเจ้า การไม่เชื่อฟังนี้เปิดประตูให้ความบาปพุ่งเข้ามา และทำลายโลกที่ครั้งหนึ่งเคยสมบูรณ์แบบลง การสามัคคีธรรมระหว่างพระเจ้าและมนุษย์ถูกทำลายลงสิ้นเชิง ความกลัว ความรู้สึกผิด และการกบฏเข้ามาแทนที่ความรัก การนมัสการ และการเชื่อฟัง สรรพสิ่งทรงสร้างทั้งหมดจึงตกอยู่ในคำแช่งสาป ทำให้รักไปด้วยวิธีพิช สิ่งน่าเสียและเชื่อโรค แต่พระเจ้าไม่ได้มีพระทัยปล่อยยให้โลกนี้ล่มสลายลงไป พระองค์ประกาศสงครามกับความบาป และส่งพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ลงมาบนโลกเพื่อได้รับชัยชนะครั้งสุดท้ายที่บนกางเขน บัดนี้พระองค์ทรงนำชัยชนะนั้นมาประยุกต์ใช้กับบุตรของพระองค์ที่เต็มไปด้วยแผลเป็นจากบาป และในโลกที่แปดเปื้อนไปด้วยความบาป

เมื่อเรื่องราวในพระคัมภีร์จบลง พระเจ้าจะทรงมีชัยเหนือศัตรูทั้งสิ้น และศัตรูตัวสุดท้ายคือความตาย เราจะเป็นเหมือนพระเจ้า และจะมีชีวิตกับพระองค์ตลอดไป ความจริงนี้มีความสำคัญด้วยเหตุผลสามประการ

1. ถ้าคุณต้องการเดินไปในทิศทางที่ถูกต้อง คุณจำเป็นต้องรู้จักจุดหมายปลายทาง
2. รายละเอียดชีวิตของคุณจะเข้าใจได้เมื่อคุณมองจากมุมมองของนิรันดร์กาล
3. นิรันดร์กาลสอนให้เรารู้ว่าอะไรคือสิ่งสำคัญจริง ๆ ในชีวิต

พระคัมภีร์เป็นหนังสือที่เล่าเรื่องราวทุกอย่างให้เราฟังนับจากต้นกำเนิดของเราไปจนถึงจุดหมายปลายทางสูงสุด พระเจ้าทรงเปิดบทสุดท้ายของเรื่องราวนี้และชวนให้เราเข้าไปดู รับฟัง และมองย้อนกลับมาที่ชีวิตของเรา จุดประสงค์ของพระวจนะ อย่างเช่นพระธรรมวิวรณ์ไม่ได้ให้แผนที่และแผนภูมิเพื่อคำนวณว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับมาเมื่อไร ไม่ใช่เลย วิวรณ์ถูกบรรจุไว้ในพระคัมภีร์เพื่อช่วยให้เราเข้าใจจุดหมายปลายทางของเรา ดังนั้น เราจึงสามารถเข้าใจชีวิตของเราที่นี้และเดี๋ยวนี้ได้ เรื่องราวในพระคัมภีร์จะไร้ความหมายทันที ถ้าไม่มีเรื่องของนิรันดร์กาล ตอนจบต้องมีสิ่งที่ดีกว่าชีวิตที่เราดำเนินอยู่ในปัจจุบันนี้! ความบาปจะต้องพ่ายแพ้ ผู้คนต้องได้รับการชำระให้บริสุทธิ์

จักรวาลต้องคืนสู่สภาพดี อะไรที่น้อยกว่านี้ ก็เท่ากับความพ่ายแพ้ของทั้งสรรพสิ่ง ความทุกข์ การแตกสลาย การทดลอง การเสียสละ และการต่อสู้ทั้งหมด จะไม่มีความหมายเลย เปาโลพูดเรื่องนี้ไว้อย่างมีพลังใน 1 โครินธ์ 15:19 “ถ้าเรามีความหวังในพระคริสต์เพียงแค่นี้ชีวิตนี้ เราก็เป็นพวกน่าเวทนาที่สุดของคนทั้งหมด” ถ้าพระเจ้าไม่ได้นำเราไปที่บางแห่ง การติดตามพระคริสต์ก็เท่ากับเสียเวลาไปมหาศาล ต้องมีอะไรที่มากกว่านี้ และก็มีจริง ๆ ครับ!

ทำไมเจตเจียยอมพลาดการเลื่อนตำแหน่งครั้งแล้วครั้งเล่า เพราะเขาตั้งใจว่าจะเป็นคนซื่อสัตย์และไว้วางใจได้หรือ? ถ้าชีวิตมีเพียงแค่นี้ เจตก็คือคนโง่ ทำไมแอนเดรียถึงยอมให้อภัยดาน่าครั้งแล้วครั้งเล่าที่ถูกเธอทรยศ? ถ้าวันรณรงค์กาลไม่มีจริงเธอก็เต็มใจตกเป็นเหยื่อความโง่ของตนเอง ทำไมฟิทถึงยอมทนต่อคำถากถางเรื่องความเชื่อจากเพื่อน ๆ นักเรียน? ถ้าไม่มีโลกหน้า ฟิทก็เลือกผิดแบบไม่น่าให้อภัย

ทำไมไมเคิลลงทุนเวลา เงินทอง และเรี่ยวแรงมากมายในงานรับใช้ ถ้าชีวิตมีเพียงแค่นี้? ทำไมต้องต้องเชื่อฟังอย่างสัตย์ซื่อ? ทำไมต้องถวายเป็นด้วยใจยินดี? ทำไมต้องหันแก้มอีกข้างให้ศัตรู? ทำไมต้องศึกษาพระวจนะ? ทำไมต้องอธิษฐานอย่างไม่หยุดยั้ง? ทำไมต้องยืนหยัดในสิ่งที่ถูกต้อง? ทำไมต้องเสาะหาความยุติธรรมและความเมตตา? ทำไมยอมเสียสละความสุขส่วนตัว? ทำไมต้องอดทน? ทำไมต้องนมัสการ?

ทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำ และทุกสิ่งที่พระเจ้าเรียกให้เราทำ จะมีความหมายก็ต่อเมื่อมองจากมุมมองของวันรณรงค์กาลเท่านั้น ถ้าเรื่องนี้ไม่มีตอนจบ ผู้เชื่อทั้งหลายก็เป็นแค่กลุ่มคนโง่เขลาและน่าสมเพช เพราะไม่มีเหตุผลในสิ่งที่พยายามทำกันอยู่เลย

แต่เรื่องราวนี้มีบทสุดท้าย! มีตอนจบที่พระเจ้าเปิดเผยให้เราเข้าไปดู และมองย้อนกลับมาที่ชีวิตเราเองด้วยความเข้าใจและความหวัง

มองเข้าไปและมองย้อนกลับมา

หนึ่งในเหตุการณ์น่าทึ่งที่สุดในพระคัมภีร์ บันทึกอยู่ในพระธรรมวิวรณ์ บทที่ 7

“หลังจากนั้นมา ข้าพเจ้าเห็น และนี่แน่ะ มหาชนที่ไม่มีใครนับจำนวนได้ ที่มาจากทุกประชาชาติ ทุกเผ่า ทุกชนชาติและทุกภาษา ขึ้นอยู่หน้าพระที่นั่งและเฉพาะพระพักตร์พระเมษโปดก พวกเขาสวมเสื้อสีขาว และถือใบตาลอยู่ในมือ พวกเขาร้องเสียงดังว่า

‘ความรอดขึ้นอยู่กับพระเจ้าของเราผู้ประทับบนพระที่นั่ง และขึ้นอยู่กับพระเมษโปดก’ และทูตสวรรค์ทั้งหมดที่ยืนอยู่รอบพระที่นั่งรอบผู้อาวุโส และรอบสิ่งมีชีวิตทั้งสี่นั้น ก็ทรุดตัวลงหน้าพระที่นั่งและนมัสการพระเจ้า และกล่าวว่า

‘อาเมน คำสวดดี พระสิริ พระปัญญาคำขอบพระคุณ พระเกียรติ ฤทธานภาพ และพระกำลัง จะมีแด่พระเจ้าของเราตลอดไปเป็นนิรันดย์ อาเมน’

แล้วคนหนึ่งในพวกผู้อาวุโสนั้นถามข้าพเจ้าว่า ‘คนที่สวมเสื้อผ้าสีขาวเหล่านี้คือใคร? และมาจากไหน?’ ข้าพเจ้าตอบท่านว่า ‘ท่านเจ้าข้า ท่านเองก็ทราบอยู่แล้ว’ ท่านจึงบอกข้าพเจ้าว่า ‘คนเหล่านี้เป็นคนที่มาจากความยากลำบากครั้งยิ่งใหญ่ พวกเขาชำระล้างเสื้อผ้าของเขาด้วยพระโลหิตของพระเมษโปดกจนขาวสะอาด

เพราะเหตุนี้เขาทั้งหลายจึงได้อยู่หน้าพระที่นั่งของพระเจ้า และปรนนิบัติพระองค์ในพระวิหารของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน และพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งจะทรงคุ้มครองพวกเขา

พวกเขาจะไม่หิวหรือกระหายอีกเลย ดวงอาทิตย์และความร้อนจะไม่แผดเผาเขาอีกต่อไป เพราะว่าพระเมษโปดกผู้ทรงอยู่กลางพระที่นั่งนั้นจะทรงเลี้ยงดูพวกเขา และจะทรงนำเขาไปยังน้ำพุแห่งชีวิต และพระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุกหยดจากตาของเขาทั้งหลาย” (วิวรณ์ 7:9-17)

ถ้าเราก้าวเข้าไปในฉากของนิรันดร์กาลนี้ มองไปรอบ ๆ ตั้งใจฟังให้ดี แล้วมองกลับไปที่ชีวิตปัจจุบันเพื่อจะเข้าใจในสิ่งที่ไม่อาจเข้าใจในแบบอื่นได้ วิวรณ์บทที่ 7 อนุญาตให้เราเห็นพระลูกแกะ (เดิม:พระเมษโปดก) ประทับบนพระที่นั่ง และทรงฟังเสียงของบรรดาธรรมิกชนผู้ได้จบสิ้นการเดินทาง คุณเห็นภาพตัวคุณอยู่ในท่ามกลางพวกเขาหรือไม่? ธรรมิกชนเหล่านี้ก็คือ คนเหมือนคุณที่ได้ผ่านความร้อนที่แผดเผาของชีวิตในโลกนี้แล้ว เหมือนคุณที่ได้ผ่านกระบวนการแห่งการเปลี่ยนแปลงมาแล้ว และบัดนี้พวกเขาถึงจุดหมายปลายทางแล้ว และได้ยืนอยู่จำเพาะพระที่นั่งของพระเจ้า บริสุทธิและเป็นไท ได้รับการต้อนรับอย่างเต็มที่เพื่อเข้าเฝ้าจอมกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง และจอมเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งปวง พระผู้ช่วยให้รอดและพระลูกแกะผู้เลี้ยงที่ดีเลิศของพวกเขา

จินตนาการว่าคุณอยู่ที่นั่นด้วย เพราะในเรื่องราวของพระเจ้า คุณอยู่ที่นั่น นี่คือการจุดหมายปลายทางของคุณ นี่คือการที่พระเจ้าจะนำคุณไป คุณจะผ่านความร้อนที่แผดเผาไปได้ และวันหนึ่งข้างหน้า คุณจะยืนอยู่หน้าที่ประทับนั้น เวลานั้นเสียงเพลงสรรเสริญของคุณในท่ามกลางธรรมิกชนจะได้ยินไปทั่วและจะเป็นไปตลอดกาล วันหนึ่งคุณจะมีใจได้ว่ามันคุ้มค่าจริง ๆ ชีวิตจะแตกต่างอย่างมากมาย ถ้าได้มองด้วยมุมมองแห่งนิรันดร์กาล

จุดหมายปลายทางทำให้คุณค่าของเราชัดเจน

ลองตั้งใจฟังจากธรรมิกชนที่มองย้อนกลับมาที่ชีวิตในโลกนี้ เมื่อนำประสบการณ์ที่พวกเขาเคยผ่านมาพิจารณา พวกเขาจะเฉลิมฉลองสิ่งใด?

นักเดินทางพเนจรร่วมโลกของเราอาจเฉลิมฉลองในอาชีพที่ดี มีบ้านสวยงาม เพื่อนบ้านดี ชีวิตแต่งงานดี สุขภาพดี และสิ่งอื่น ๆ อีกมาก ทั้งหมดล้วนเป็นสิ่งที่ดี และสมควรขอบคุณพระเจ้าสำหรับสิ่งเหล่านี้ แต่ธรรมิกชนที่อยู่อีกฟากฝั่งของชีวิตจะไม่เฉลิมฉลองในสิ่งเหล่านี้เลย เมื่อยืนต่อพระพักตร์พระเจ้า สวมมงกุฎและครอบครองร่วมกันกับพระองค์ การคืนสู่สภาพของพวกเขาเสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้ว พระเจ้าทรงเสร็จสิ้นงานแห่งการเปลี่ยนแปลงชีวิตและเปลี่ยนแปลงหัวใจพวกเขาโดยพระคุณของพระองค์ เมื่อพวกเขายืนต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า พวกเขาจะเป็นเหมือนพระองค์ในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์

ดังนั้น พวกเขาจึงลุกขึ้นนมัสการและเฉลิมฉลองราวกับคลื่นเสียงที่ทวีก็ก้องขึ้นเรื่อย ๆ พร้อมร้องว่า “พระองค์ทรงทำได้! พระองค์ทรงทำสำเร็จ! พระองค์ทรงทำในสิ่งที่เราไม่อาจทำให้ตัวเราเองได้ ทรงหักพันธนาการความบาปของเราแล้ว ฟืนฟู่ให้เราเป็นผู้รักการนมัสการตามที่ทรงสร้างเรา” สิ่งสำคัญที่สุดที่กำลังเกิดขึ้นในชีวิตคุณขณะนี้ ไม่ใช่บ้านหลังใหม่ ใต้งานใหม่ ไม่ใช่ได้รับความสำเร็จเป็นส่วนตัว หรือเป็นที่รักของเพื่อน ๆ สิ่งเดียวที่คุ้มค่ากับการเฉลิมฉลองช่วงนิรันดร์คือได้รับการไถ่ ด้วยพระคุณของพระเจ้า คุณค่อย ๆ ได้รับความช่วยเหลือให้หลุดจากสิ่งที่ทำลายล้างคุณได้อย่างสิ้นเชิง นั่นคือความบาป แต่พระเจ้าไม่เพียงแต่ช่วยคุณออกมา พระองค์ทรงฟื้นฟูคุณให้กลับสู่สภาพดี ให้คุณได้เข้าส่วนในธรรมชาติความเป็นพระเจ้าของพระองค์

วันหนึ่งข้างหน้าเมื่อขึ้นอยู่ต่อหน้าที่ประทับของพระเจ้า คุณจะไม่วิตกกังวลเพราะความอับอายหรือถูกความรู้สึกผิดเกาะกุมต่อไป เมื่อคุณยืนต่อ

เบื้องพระพักตร์ คุณจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะพระคุณของพระเจ้าทำให้คุณมีส่วนในธรรมชาติของพระองค์ และในชั่วขณะนั้นคุณจะไม่เฉลิมฉลองของประทานฝ่ายวิญญาณที่มีขณะอยู่ในโลก หัวใจคุณจะเปี่ยมไปด้วยความยินดีในชัยชนะของพระเจ้า สงครามเพื่อการเปลี่ยนแปลงและการเติบโตจะกลายเป็นอดีตที่ไม่หวนคืน ปลายทางสุดท้ายคือการอยู่ต่อหน้าพระองค์ และในที่ประทับของพระองค์ ทุกคนสวมเสื้อคลุมสีขาวแห่งความชอบธรรม และสวมมงกุฎแห่งสง่าราศี เราจะเฉลิมฉลองในสิ่งเดียวที่คุ้มค่าต่อชีวิตที่สุด นั่นคือ พระลูกแกะและความรอดของพระองค์ นี่คือการที่พระเจ้ากำลังทรงพาคุณไป

จำโจแอน แฟรงค์ นิกกี และโบที่เราพูดถึงในตอนต้นได้หรือไม่? ให้เราย้อนกลับไปดูเรื่องราวของพวกเขาอีกครั้ง ดูว่าพวกเขาแต่ละคนจะได้รับความช่วยเหลืออย่างไร จากการมองชีวิตจากมุมมองของนิรันดร์กาล

มันง่ายที่จะเข้าใจว่าทำไมโจแอนอยากจะยอมแพ้ ชีวิตกับโบรอันเป็นความลำบากขนาดที่บางวันไปต่อแทบไม่ได้ แล้วการเปลี่ยนแปลงจะเกิดขึ้นได้อย่างไร? โจแอนจำต้องมองสถานการณ์ของเธอด้วยสายตาแห่งข่าวประเสริฐ เหตุการณ์ระหว่างเธอกับโบรอันไม่ได้อยู่นอกพระคุณพระเจ้า แต่นี่คือสิ่งที่พระเยซูคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อให้ได้มา ที่จริงพระเยซูทรงทำงานของพระองค์ในท่ามกลางความยุ่งเหยิงและความผิดหวังของชีวิตแต่งงานของโจแอน พระองค์ทรงทำสิ่งที่ทรงเริ่มไว้ให้สำเร็จลง

นิรันดร์กาลเตือนเราว่า เรื่องนี้มีวันสิ้นสุด มีหนทางไปสู่ตอนจบ และเมื่อผู้ทรมานทำทุกสิ่งที่จำเป็นเพื่อพาเราไปให้ถึงตอนจบ นิรันดร์กาลคือหนึ่งวิธีที่เตือนโจแอนว่า พระคุณของพระเจ้านั้นเป็นกระบวนการ และเป็นป้อมปราการความบาปที่แข็งแกร่งไม่อาจถูกทำลายลงในทันที พระคุณเป็นกระบวนการและพระเจ้าทรงทรมานเพื่อให้กระบวนการนี้สำเร็จลงในลูก ๆ ทุกคนของพระองค์ นิรันดร์กาลเป็นการรับประกันว่าสิ่งที่พระเจ้าเริ่มต้นไว้ในโจแอน พระองค์จะทรงทำต่อไปจนสำเร็จ

จากความผิดหวังของแฟรงค์ที่ไม่ถูกเลือกให้เป็นผู้นำของโบสถ์อีกครั้งได้หรือไม่? ในวันอาทิตย์หลังจากนั้น แฟรงค์ก็ไม่ได้ไปนมัสการที่โบสถ์หรือที่ไหน ๆ แต่พระเจ้ายังไม่ได้จบกับแฟรงค์แค่นี้ เขาหยุดคิดไม่ได้ เริ่มสงสัยว่าสิ่งที่เกิดขึ้นไม่ได้เป็นความล้มเหลวในความรักของพระเจ้า แต่กลับเป็นสัญญาณของความรักเสียด้วยซ้ำ เมื่อแฟรงค์นั่งลงคิด เขารู้สึกอ่อนล้าและโศกเศร้า เขาเริ่มคิดถึงนิรันดร์กาล สิ่งต่าง ๆ ก็เริ่มชัดเจน แฟรงค์เริ่มจำได้ว่า

พระเจ้ากำลังทรงสร้างอาณาจักรหนึ่ง ปัญหาคือเป็นคนละอาณาจักรกับที่แฟรงค์ทำอยู่

แฟรงค์ผิดหวังเพราะอาณาจักรของเขาไม่ได้มาถึง อาณาจักรของเขาเป็นเรื่องของการได้อยู่ตรงศูนย์กลางอำนาจในคริสตจักรท้องถิ่นของเขาเอง แต่ในความผิดหวังทุกครั้งที่ไม่ได้เป็นผู้นำนั้น พระเจ้ากำลังทำการสร้างอาณาจักรของพระองค์ที่ในใจของแฟรงค์ พระเจ้าทรงเตรียมให้เขามีชีวิตที่ชื่นชมยินดีในอาณาจักรนิรันดร์ของพระองค์ตลอดไป แฟรงค์รู้สึกตกใจเมื่อตระหนักได้ว่าความตื่นเต้นที่มีต่อการทำกิจกรรมในคริสตจักรนั้น แทบไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความรักที่มีต่อพระเยซูคริสต์ ต่อของประทานแห่งพระคุณและงานแห่งการทรงไถ่ที่กำลังเดินหน้าไป ทันทีที่แฟรงค์สารถาพว่า ความผิดหวังและความโกรธแทบไม่เกี่ยวข้องกับโบสถ์ แต่เกี่ยวข้องกับพระเจ้า เขาจึงค่อย ๆ ปรับความสัมพันธ์ของเขากับคริสตจักรขึ้นใหม่

นิกก็เคยมีปัญหาเรื่องความสับสนในตัวตนของตนเอง แม้จะเป็นลูกพระเจ้า ตัวตนและสง่าราศีต่าง ๆ ที่มีไว้ให้เธอทั้งในปัจจุบันและอนาคตกลับไม่มีอิทธิพลเลย ต่อวิธีที่เธอคิดเกี่ยวกับตนเองและชีวิต เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงช่วยเราให้รอด พระองค์ไม่ได้แค่เปลี่ยนแปลงสิ่งที่เราเป็น แต่เปลี่ยนแปลงว่าเราเป็นใครด้วย เมื่อธรรมิกชนที่บนสวรรค์มองย้อนกลับไปและเฉลิมฉลองสำหรับชีวิตที่พวกเขามีในโลก พวกเขาเฉลิมฉลองในสิ่งต่าง ๆ รวมถึงแผนงานแห่งการทรงไถ่ของพระเจ้า พวกเขาเฉลิมฉลองตัวตนของพวกเขาในฐานะลูกของพระเจ้า และทุกสิ่งที่เสร็จสิ้นสมบูรณ์ตามที่ได้ทรงสัญญาจะทำในพวกเขา และผ่านพวกเขา นิกก็จำเป็นต้องให้วันร่ำร่ำกาลเป็นสิ่งที่อธิบายถึงตัวตนและคุณค่าของตัวเธอ เธอจำเป็นต้องหยั่งรากตัวตนลงในความจริงว่า วิญญาณของเธอจะคงอยู่ตลอดไป ไม่ใช่ลงในทางกายภาพในโลกที่จะเสื่อมสลาย เธอจำเป็นต้องมองตนเองด้วยความมั่นคงว่าเธอเป็นใครในฐานะลูกของพระเจ้า และพระเจ้ากำลังนำเธอไปที่ใด ขณะที่ทรงเข้าไปจัดการกับความยุ่งเหยิงในเวลานี้และเดี๋ยวนี้ของเธอ แม้ว่านิกก็จะมีบาป ความอ่อนแอ และข้อบกพร่อง นิกก็มีเหตุผลพอที่จะลุกจากเตียงและดำเนินชีวิตต่อไป

เธอเป็นลูกของพระเจ้าที่มีอนาคตไกลเกินกว่าสิ่งที่เธอจะทูลขอหรือจินตนาการได้ ท่ามกลางการต่อสู้อยู่ในปัจจุบันนั้น พระเจ้าทรงใช้สิ่งที่เธอไม่ได้วางแผนไว้ให้เกิดผลในสิ่งที่เธอไม่อาจทำได้ด้วยตนเอง

ส่วนโบนั้นมักชอบเฝ้าดูมองชีวิตที่ทั้งผิดและเป็นอันตรายติดตัวไปเสมอ แม้เป็นลูกพระเจ้า เขายอมซื้อคำโกหกที่ร้ายแรงที่สุด เขาเชื่อจริง ๆ ว่าความหมาย

จุดประสงค์และการเติมเต็มชีวิต หาได้ในวัตถุประสงค์ของ ปัญหาคือโโบไม่รู้ตัวว่า สิ่งนี้เกิดขึ้นในใจเขา เขาคิดว่าตนเองมีใจเพื่อพระเจ้า คิดว่าพระเจ้าเป็นแหล่ง แห่งความหวังและความมั่นคงของเขา นานพอที่หัวใจของโโบถูกรอบครอง โดยสิ่งทรงสร้างมากกว่าพระเจ้าผู้สร้างที่เขา มองไม่เห็น เพราะก่อนหน้านี้เขา ไม่มีเงินพอจะไปยังที่ที่ใจต้องการได้ ทรัพย์สินสมบัติก้อนโตได้เปิดโปงว่าเกิดอะไร ขึ้นในหัวใจของโโบ

สงครามแห่งความปรารถนาตัวเอง คือสาเหตุที่พระเจ้าเชิญเราก้าวเข้าสู่ นิรันดร์กาล มองไปรอบ ๆ แล้วมองย้อนกลับมา เช่นเดียวกับโโบ เราต่างก็ต้องการ เห็นคุณค่าตัวเราชัดเจน โลกทางกายภาพรอบตัวน่าดึงดูดและทำให้มีนเมา มั่นใจเหมือนจะให้ชีวิตแต่แท้จริงแล้วมันให้ไม่ได้ นิรันดร์กาลจะเตือนโโบและ เราแต่ละคนว่า อะไรคือสิ่งสำคัญจริง ๆ และจะพบชีวิตแท้จริงได้ที่ไหน เมื่อโโบ เริ่มมองไปที่ชีวิตตนเองจากมุมมองนี้ เขาไม่ได้รู้สึกมัวเมากับความมั่งคั่งที่ ได้มาอีกต่อไป กลับรู้สึกโง่เขลาเกี่ยวกับทรัพย์สินสมบัติที่หาซื้อมาให้ตนเอง แต่ ที่สุดแล้วก็ล้มเหลว ไม่อาจทำให้เขามีความสุขได้

แล้วคุณล่ะ? เคยสงสัยไหมว่าการติดตามพระเจ้าคุ้มค่าจริงหรือ? ตรงไหน ที่คุณดิ้นรนพยายามเข้าใจว่าพระเจ้าทรงทำอะไรอยู่? ตรงไหนที่ความสับสน และผิดหวังทำให้ความเชื่อคุณถดถอย? ตรงไหนที่คุณยอมแพ้? คุณหวังหนี พระเจ้าไปที่ไหนแทนที่จะวิ่งเข้าหาพระองค์? งานเพื่อการเปลี่ยนแปลงถูก ขัดจังหวะเพราะความสงสัย สับสน และความกลัวของคุณได้อย่างไร?

เมื่อคุณได้ฟังเสียงจากบรรดาธรรมิกชนแห่งนิรันดร์กาล คุณมองเห็น ตัวเองอยู่ที่นั่นหรือไม่? ถ้าคุณเป็นลูกของพระเจ้าคุณก็จะได้อยู่ในเหตุการณ์นั้น คุณได้เห็นอนาคตของคุณแล้ว และนี่คือตอนจบในเรื่องราวของคุณ จุดหมายปลายทางนั้นสามารถให้กำลังใจคุณในระหว่างทางได้อย่างไร? บทสุดท้ายของ ชีวิตจะเปลี่ยนวิธีที่คุณตอบสนองต่อบทก่อนหน้านี้อย่างไร? คุณได้รับความหวัง จากที่ไหน ทั้ง ๆ ที่รอบตัวคุณมองแทบไม่เห็นความหวังเลย?

คุณและผมสามารถเข้าใจได้ว่าอะไรมีคุณค่าเมื่อเราได้สำรวจสิ่งต่าง ๆ จากมุมมองของนิรันดร์กาล สายตาของนิรันดร์กาลเท่านั้นที่บอกเราได้ว่า อะไรคุ้มค่ากับการมีชีวิตอยู่และตายแทนได้? ลองหยุดคิดถึงความเป็นไปได้นี้ อย่างจริงจังและเป็นส่วนตัวสักครู่ คุณกำลังมีชีวิตอยู่เพื่ออะไร? อะไรคือ เป้าหมายชีวิตคุณ? อะไรคือจุดจบของ “ถ้าเพียงแต่ฉันได้ _____ ชีวิตก็คงจะดี” ของคุณคืออะไร? ทุกครั้งที่ต้องดักเตือนเพื่อน ดุลูก หรือเย็นชา กับคู่สมรส คุณหวังว่าจะได้อะไร? อะไรคือเป้าหมายในการทำสิ่งเหล่านี้? ถ้าคุณ

ใช้เวลาเรียนหนักหลายชั่วโมง หรือทำงานสัปดาห์ละหกสิบชั่วโมง คุณย่อมต้องมีจุดมุ่งหมายในใจ อะไรคือความหวังและคำสัญญาที่กำหนดทิศทางชีวิตคุณได้?

เช่นเดียวกับโจแอน แพรงค์ นิกกี และโบ คุณจะมองชีวิตคุณจากจุดที่มีความหวังและความฝันเสมอ คุณจะมีเป้าหมายหรือจุดหมายในความคิดอยู่เสมอแม้จะไม่รู้ตัวก็ตาม คำถามคือไม่ว่าความหวัง แผนการ เป้าหมาย และคำสัญญาที่ควบคุมทิศทางการกระทำและคำพูดของคุณ คู่ควรกับการทรงเรียกของคุณในฐานะบุตรของพระเจ้าหรือไม่? สิ่งเหล่านั้นสะท้อนพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะทำให้เราเป็นเหมือนพระเยซูหรือเปล่า? มันขับเคลื่อนคุณไปในทิศทางนั้นไหม? มันดึงดูดให้คุณให้เข้าใกล้พระบุคคลที่จะพาคุณไปถึงที่นั่นหรือเปล่า?

กระบวนการการเปลี่ยนแปลงของคริสเตียนไม่ได้มุ่งไปที่ระบบแห่งการไถ่แต่มุ่งไปที่บุคคลผู้ทรงไถ่ พระคัมภีร์เรียกให้เรามุ่งไปที่พระเยซูคริสต์พระผู้ไถ่ของเรา คือพระวาทได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ ผู้ทรงประทานทั้งต้นแบบและฤทธิ์อำนาจในการเปลี่ยนแปลงให้เรา พระคริสต์ทรงเป็นความหวังของเรา พระองค์เชื่อมโยงการให้อภัยในอดีตกับการเติบโตในปัจจุบันไปสู่ความหวังของอนาคต ความหวังในปัจจุบันยังรากอยู่ในนิรันดร์กาลและตั้งอยู่บนพระองค์ ความหวังสำหรับนิรันดร์กาลก็คือพระคริสต์เอง และเมื่อมีพระองค์อยู่ในชีวิตปัจจุบัน ผมรู้ว่าพระองค์จะประทานฤทธิ์อำนาจเพื่อให้ผมดำเนินไปบนเส้นทางจนถึงตอนจบได้ เพื่อให้ผมได้เห็นพระพักตร์พระองค์ด้วยตาของผมเอง

เตรียมพร้อมสำหรับจุดหมายปลายทาง

เวลาเด็กของคืนหนึ่ง มักมีบทสนทนาของพ่อแม่ที่วิตกกังวลว่าลูกคนหนึ่งกำลังมุ่งไปผิดทาง ยิ่งผมและภรรยาคุยกันนานเท่าไร ยิ่งคิดไปถึงเหตุการณ์เลวร้ายที่สุดที่อาจเกิดขึ้นได้ ยิ่งเรตื้นตระหนกมากเท่าไร เราก็ก็นึกถึงสิ่งที่ความกลัวว่าจะเกิดเรื่องเลวร้ายขึ้น ความตระหนกของเราไม่อาจหมดไปจนกว่าเราจะช่วยกันและกันให้เห็นภาพของพระเยซูคริสต์ที่ทรงทำงานอยู่ในชีวิตลูกของเรา เราเป็นพ่อแม่คริสเตียนที่ทุ่มเทให้กับพระเจ้า แต่เรายังมีบอดต่อสิ่งที่พระเยซูคริสต์ทรงทำให้เราเห็น เราต่างมองไปผิดที่ และมองในแง่เลวร้ายทุกอย่าง ผลก็คือความตื่นตระหนกและความสิ้นหวัง

ผู้คนเปลี่ยนแปลงอย่างไร

เราจำเป็นต้องเห็นว่าความหวังของเราไม่ได้อยู่ในทุกสิ่งที่เราควบคุมได้ เพราะแน่นอนว่าเราควบคุมไม่ได้ ความมั่นใจของเราก็ไม่ได้อยู่บนความคิดว่า เราจัดการทุกสิ่งผูกมัดไว้เป็นระเบียบด้วยริบบิ้นสีสวย เพราะความจริงคือมันยุ่งเหยิงมาก ความมั่นใจของเราจึงต้องตั้งอยู่บนสิ่งนี้ว่า พระเยซูคริสต์ทรงอุ้มชูเราไว้ และอุ้มลูกของเราไว้ด้วย โดยผ่านกระบวนการต่าง ๆ ที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ พระองค์จะทำได้ในสิ่งดีที่เราเริ่มไว้ให้เสร็จสมบูรณ์ เราจะเริ่มเห็นว่าช่วงเวลาที่ยากลำบากเหล่านี้ คือก้าวหนึ่งที่พระเจ้ามอบให้เพื่อให้เราไปถึงจุดหมายที่มหัศจรรย์ได้ สิ่งนี้เตรียมเราให้รับมือในเรื่องที่ทำให้เราตื่นตระหนกด้วยวิธีที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิง

มีใครในชีวิตของคุณหรือไม่ที่คุณกำลังมองเขาด้วยเลนส์แห่งความกลัวในแง่ร้าย? มีใครที่คุณยอมแพ้แล้ว? มีใครที่คุณพยายามทำทุกอย่างเพื่อหลบหน้า? มีใครในชีวิตที่คุณกลัว? มีใครที่คุณยังรู้สึกขมขื่นต่อเขา? มีใครที่คุณอิจฉาไหม? พระเจ้าตรัสอะไรกับคุณในความสัมพันธ์ของคุณต่อคน ๆ นี้? มุมมอง “ก้าวสู่จุดหมายปลายทาง” ของพระเจ้า เปลี่ยนวิธีที่คุณแก้ปัญหากับคน ๆ นี้อย่างไร?

คุณจำเป็นต้องให้เลนส์แห่งจุดหมายปลายทางมาประเมินชีวิตคุณ เราต่างรู้ว่าชีวิตนั้นยุ่งยาก ลำบาก สับสน น่าอายและน่าเบื่อ เรามักเข้าไปจัดการกับสิ่งที่เกินการควบคุมของเรา สิ่งดี ๆ เหมือนจะแย่ง และสิ่งเลว ๆ เหมือนจะเข้ามาล่อลวงเรา ผู้คนทำให้เราเจ็บปวดและผิดหวัง บ่อยครั้งการเปลี่ยนแปลงเป็นไปอย่างเชื่องช้า ช้ากว่าที่เราต้องการมาก ๆ พระวาทะของพระเจ้าเต็มไปด้วยหลักการที่มีฤทธิ์อำนาจ แต่จะนำมาใช้ในชีวิตไม่ใช่เรื่องง่าย เราจะวิ่งไปชนกับปัญหาเดิม ๆ ครั่งแล้วครั่งเล่า มันง่ายที่จะเชื่อว่าเราไร้กำลังที่จะเปลี่ยนแปลง และความพยายามทั้งหมดของเราก็ไร้ความหมาย

แต่ข่าวประเสริฐเรียกเราให้มองไปที่ความยุ่งเหยิงของชีวิตในแบบที่แตกต่างสิ้นเชิง ข่าวดีของข่าวประเสริฐคือพระเยซูคริสต์ทรงมีชัยชนะเหนือความบาปและความตาย และสิ่งนี้ทำให้ทุกสิ่งที่เราไร้ความหมายและการทำลายล้างจบสิ้นลง ปลายทางสุดท้ายของเราทำให้ทุกคำพูด การกระทำ ความปรารถนาและการตอบสนองของเรามีความหมายและมีเป้าหมาย ไม่มีสถานการณ์ใดที่สิ้นหวังอย่างแท้จริง ข่าวประเสริฐเชิญเราเข้าสู่ความเป็นจริงที่เต็มไปด้วยความหวัง เราสามารถเผชิญหน้ากับชีวิตและมีความหวัง เพราะเรารู้ว่าพระคริสต์ทรงเป็นผู้ไถ่และพระองค์จะพาเราไปที่ใด ทุกสิ่งที่พระเจ้านำเข้ามา

ในชีวิต มาพร้อมกับสายตาแห่งจุดหมายปลายทาง พระเจ้ากำลังขับเคลื่อนคุณไป แม้คุณคิดว่าคุณติดหล่มไปต่อไม่ได้ก็ตาม

จุดหมายปลายทางของคุณมั่นคงแน่นอน ทุกสิ่งที่คุ้มค่าจริงต่อการมีชีวิต ไม่อาจเอาไปจากคุณได้ คุณอาจตกงาน เจ็บป่วย บ้านถูกยึด รถถูกยึด หรือเสียเพื่อน การสูญเสียสิ่งเหล่านี้ย่อมเจ็บปวด แต่คุณจะไม่มีวันสูญเสียตัวตนในพระเยซูคริสต์ คุณจะไม่มีวันสูญเสียความรักและพระคุณของพระองค์ คุณจะไม่มีวันสูญเสียของขวัญแห่งการให้อภัย หรือที่ที่ทรงจัดเตรียมไว้ให้คุณในสวรรค์ เมื่อสายตาคูณจับจ้องอยู่ที่จุดหมายปลายทางและทำในสิ่งที่ผลักดันให้คุณเดินหน้าไป คุณก็จะมีชีวิตที่มั่นคงในโลกที่ไม่มีอะไรมารับประกันได้ คุณไม่อาจหนีไปจากความลำบากของชีวิต แต่สามารถวางใจว่าพระผู้ช่วยของคุณจะใช้แต่ละสถานการณ์เตรียมคุณไปให้ถึงจุดหมายที่พระองค์จะนำคุณไป

ลองคิดสักครู่ คุณสามารถมีความสงบในจิตใจได้ แม้ไม่รู้ว่าจะเรื่องหนัก ๆ ที่เผชิญจะจบลงอย่างไร หรือพรุ่งนี้จะเกิดอะไรขึ้น คุณสามารถดำเนินไปด้วยความชื่นชมยินดีได้ แม้มีสิ่งที่ทำให้คุณเศร้าใจ ความชื่นชมยินดีของคริสเตียนไม่เกี่ยวข้องกับการหลีกเลี่ยงชีวิตนี้ แล้วฝันถึงสวรรค์ไปวัน ๆ แต่เกี่ยวข้องกับการมองอย่างซื่อตรงที่สุด ไปที่โลกรอบ ๆ ตัวผ่านเลนส์ของสวรรค์ ที่นั่นเอง เราจะพบความหวังที่แท้จริง

ความช่วยเหลือระหว่างทาง

บางทีคุณอาจคิดว่า ฉันตั้งใจที่มีจุดหมายปลายทางแล้ว แต่ไม่คิดว่าตนเองจะไปได้ถึง พระเจ้าไม่เคยคาดหวังให้คุณเดินทางตามลำพัง พระองค์ทรงเตรียมการช่วยเหลือที่ดีที่สุดตลอดเส้นทาง ดังถ้อยคำของเปาโลว่า “เพราะว่าความเป็นพระเจ้าที่ครบบริบูรณ์ทั้งสิ้นดำรงอยู่ในพระกายของพระองค์ และพวกท่านได้รับความครบบริบูรณ์ในพระองค์ผู้ทรงเป็นศีรษะเหนือทุกสิ่งที่ครอบครองและทุกสิ่งที่มิอำนาจทั้งหมด” (โคโลสี 2:9-10)

ความบริบูรณ์นี้อ้างถึงช่วงเวลาในพระชนม์ชีพของพระเยซูคริสต์เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาประทับเหนือพระองค์เหมือนนกพิราบ ความบริบูรณ์ที่เราได้รับจากพระเยซูคริสต์คือพระวิญญาณบริสุทธิ์องค์เดียวกันนั่นเอง พระเจ้าเองเสด็จมาประทับในเรา และประทานทุกสิ่งที่จำเป็นเพื่อเปลี่ยนแปลงเราให้เหมือนพระฉายของพระคริสต์ ความบริบูรณ์นี้เราไม่ได้สรรหามาหรือทำได้เอง แต่ได้รับมาเป็นของประทานแห่งพระคุณ!

ผู้คนเปลี่ยนแปลงอย่างไร

สิ่งนี้หมายถึงในแง่จิตวิญญาณ คุณไม่เคยว่างเปล่าเลย คุณไม่เคยโดดเดี่ยวเลย คุณไม่เคยถูกทิ้งให้พื้กำลังของตัวเอง ทรัพยากรของตัวเอง หรือสติปัญญาของตัวเองเลย ทำไมครับ? เพราะคุณได้รับ “ความบริบูรณ์” ของพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว! สิ่งที่พระเจ้าเริ่มต้นไว้ในคุณ พระองค์จะทรงทำให้สำเร็จ จุดหมายปลายทางของคุณถูกกำหนดไว้แล้ว และพระองค์ผู้ทรงกำหนดปลายทางนั้น จะประทานทุกสิ่งที่คุณจำเป็นต้องไปถึงที่นั่นได้

บทที่ 4

สมรสกับพระคริสต์

ทอนที่ผมแต่งงาน ภรรยาผมไม่ทราบว่ามีภาระติดตัวอยู่หลายอย่าง แต่ผมจะขอเล่าแค่เรื่องหนี้สินอย่างเดียว ตอนนั้นผมยังเป็นนักศึกษาที่ใช้เวลาหลายปีทำงานร่วมกับเจ้าหน้าที่ทำพันธกิจในมหาวิทยาลัยก่อนจะเข้าเรียนวิทยาลัยพระคริสตธรรม ผมเป็นหนี้อยู่หลายพันดอลลาร์ไม่มีแนวโน้มว่าผมจะมีงานทำพอจ่ายหนี้ได้ และผมยังต้องเรียนต่ออีกสองปีก่อนจบจากวิทยาลัยพระคริสตธรรม แต่เรียกว่าเป็นโชคสำหรับผม เพราะคู่หมั้นของผมมีงานประจำทำและมีเงินเก็บพอสมควร วันที่เรากล่าวปฏิญาณว่า “ยอมรับครับ/ยอมรับค่ะ” ในพิธีแต่งงาน เป็นวันที่มีความหมายมากสำหรับผมด้วย เหตุผลหลายประการ หนึ่งในนั้นคือ หนี้สินของผมตอนนี้เป็นหนี้สินของเธอด้วย และทรัพย์สินของเธอก็เป็นทรัพย์สินของผมด้วย นับเป็นเรื่องที่ดีมากสำหรับผม แต่ไม่ใช่สำหรับเธอ นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อเรามาเป็นคริสเตียน พระเยซูคริสต์ทรงรับภาระหนี้สินของเราและทรงประทานทรัพย์สินของพระองค์ให้เรา นี่คือพระคุณอันมหัศจรรย์ของพระเจ้า

แต่ในวันแต่งงานของเราเรามีมากกว่านั้นเกิดขึ้น นอกจากการเปลี่ยนสถานะทางกฎหมาย (และทางการเงิน) ภรรยาและตัวผมได้เข้าสู่ความสัมพันธ์ที่เป็นส่วนตัวและลึกซึ้งขึ้นเรื่อย ๆ ตลอดหลายปีที่ผ่านมาเราสื่อสารกันด้วยวิธีที่คนสองคนที่อยู่ด้วยกันมาเป็นสิบ ๆ ปี เท่านั้นที่จะเข้าใจ สิ่งนี้เป็นจริงในความสัมพันธ์ของเรากับพระเยซูคริสต์ด้วย เราไม่เพียงแต่ดีใจในผลประโยชน์ของข้อกฎหมาย แต่เราเข้าสู่ความสัมพันธ์ที่เป็นส่วนตัว และเติบโตขึ้นไปตามเวลาที่ดำเนินชีวิตไปกับพระองค์

ในบทที่ 3 เราได้หนุนใจให้คุณมีความหวังในการเปลี่ยนแปลง และจุดหมายปลายทางสุดท้ายที่เป็นของคุณ เพราะคุณเป็นของพระคริสต์ ในบทนี้คุณจะได้เห็นองค์พระบุคคลผู้เปลี่ยนแปลงคุณ

พระคริสต์ผู้ทรงเปลี่ยนแปลงคุณ

พระคัมภีร์กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงจะเกิดขึ้นได้ภายในความสัมพันธ์ส่วนตัวที่ลึกซึ้ง ซึ่งตั้งอยู่บนรากฐานทางกฎหมายที่มั่นคง (คือฐานะใหม่ของเราต่อพระเจ้า) เราจะค่อย ๆ เปลี่ยนไปเป็นเหมือนพระองค์ผู้ที่เราแต่งงานด้วย ในบทที่แล้ว เรามองเห็นความหวังที่มีสง่าราศีที่ถูกกำหนดไว้ให้เรา พระธรรมฟิลิปปี 1:6 กล่าวว่า “ข้าพเจ้าแน่ใจอย่างนี้ว่าพระองค์ผู้ทรงเริ่มต้นการดีไว้ในพวกท่าน จะทรงทำให้สำเร็จจนถึงวันแห่งพระเยซูคริสต์” การดีนี้เริ่มต้นด้วยความสัมพันธ์ในองค์พระเยซู และจะนำไปสู่ความสมบูรณ์ในความเป็นหนึ่งเดียวกันที่ลงลึกไปกับพระองค์ นี่เป็นมุมมองของพระคัมภีร์ที่เป็นเอกลักษณ์ในการเปลี่ยนแปลงไม่น้อยไปกว่าการเปลี่ยนแปลงในเชิงความรู้ แต่มีมากกว่านั้นมาก ไม่ใช่แค่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเท่านั้น แต่มีมากกว่านั้นมาก และที่มากมายกว่านั้นไม่มีลัทธิใดหรือศาสนาใดที่สามารถเข้าถึงการเปลี่ยนแปลงที่ใกล้เคียงกับที่เราพบในพระวจนะได้เลยคือ พระคัมภีร์ให้เรามากกว่าคำแนะนำและกฎระเบียบเพื่อการเปลี่ยนแปลง ของขวัญยิ่งใหญ่ที่พระเยซูทรงให้ได้ คือ พระองค์เอง

ภาพเปรียบเทียบเรื่องการแต่งงานถูกนำมาใช้เพื่ออธิบายถึงความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าตลอดทั้งพระคัมภีร์ใหม่ ทั้งหมดตั้งอยู่บนแนวคิดของพระคัมภีร์ในเรื่องพันธสัญญา พันธสัญญาคือคำสัญญาที่มีความสัมพันธ์ต่อกัน พระเจ้าทรงผูกพันพระองค์เองไว้กับเรา พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของเรา และเราเป็นประชากรของพระองค์ เอเสเคียลพูดไว้อย่างชัดเจน โดยให้เห็นภาพว่าพระเจ้าทรงมองไปที่อิสราเอลเหมือนสามีมองไปที่ภรรยา:

“และเมื่อเราผ่านเจ้าไปอีกครึ่งหนึ่งและมองดูเจ้า และดูสิ เจ้าถึงอายุที่รู้จักรักแล้ว เราก็แผ่สายเลื้อยคลุมของเรารอบเจ้าและปกคลุมความเปลือยเปล่าของเจ้าไว้ เออ เราปฎิญาณต่อเจ้าและทำพันธสัญญากับเจ้า และเจ้าก็เป็นของเรา พระยาห์องค์เจ้านายตรัสดังนี้” (เอเสเคียล 16:8)

อิสยาห์กล่าวว่า “เพราะพระผู้สร้างเจ้าเป็นสามีเจ้า พระนามของพระองค์คือพระยาห์เวห์จอมทัพ และองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลเป็นผู้ไถ่ของเจ้า เขาเรียกพระองค์ว่าพระเจ้าของสากลโลก” (อิสยาห์ 54:5)

พระธรรมเอเฟซัสใช้ภาพเปรียบเทียบการแต่งงานเพื่อพูดถึงความสัมพันธ์ของพระเยซูคริสต์กับประชากรของพระองค์ หลังจากที่เปาโลพูดถึง

การแต่งงานของมนุษย์แล้ว เขาจึงกล่าวว่า “ความล้าลึกในเรื่องนี้สำคัญ และข้าพเจ้าเข้าใจว่าหมายถึงพระคริสต์และคริสตจักร” (เอเฟซัส 5:32)

ขณะที่เรารู้สึกว่าการแต่งงานของเรากับพระเยซูคริสต์ยังไม่เสร็จสิ้นสมบูรณ์ ผู้เขียนพระคัมภีร์ใช้ภาพเปรียบเทียบการแต่งงานเพื่อพรรณนาถึงความสัมพันธ์ที่ถูกต้องตามกฎหมายและความสัมพันธ์ส่วนตัวที่ลึกซึ้ง เป็นความสัมพันธ์ระหว่างสองฝ่าย คือผู้เชื่อและพระเจ้า เป็นความสัมพันธ์ที่พระเจ้าเป็นผู้เริ่มต้น และเราได้เข้าไปมีส่วนร่วมในความสัมพันธ์นั้น

จดจ่ออยู่กับพระคริสต์

เมื่อคุณคิดถึงชีวิตคริสเตียนว่าเป็นกระบวนการการเปลี่ยนแปลงชีวิต สิ่งใดที่โดดเด่นออกมาเป็นเหมือนกุญแจสำคัญเพื่อการเปลี่ยนแปลงนี้? พวกเราส่วนใหญ่จะมุ่งไปที่ “วิถีแห่งพระคุณ” เช่น การศึกษาพระคัมภีร์ การอธิษฐาน การสวดภาวนา การอ่านวรรณกรรมคริสเตียน ศาสนาพิธี การรับใช้ และการเป็นพยาน พระเจ้าได้จัดเตรียมสิ่งเหล่านี้ไว้เป็นหนทางที่นำไปสู่เป้าหมาย แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เป้าหมายในตัวมันเอง! ทุกวิถีแห่งพระคุณเป็นสิ่งดีและจำเป็นต่อการเปลี่ยนแปลง แต่จะเป็นประโยชน์ก็ต่อเมื่อมันไม่กลายเป็นเป้าหมายสุดท้ายในตัวมันเอง เพราะจุดหมายที่แท้จริงคือพระคริสต์เอง

ชีวิตคริสเตียนไม่ได้มีเพียงวิถีแห่งพระคุณนี้ แต่ยังมีมากกว่านั้นอีกมาก พระวาจาหลายตอนช่วยให้เราคิดถึงความมหัศจรรย์ของการให้ผูกพันเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ ใน 2 โครินธ์ 11:1-3 เปาโลใช้ภาพเปรียบเทียบการแต่งงานเพื่อพูดถึงการเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ โครินธ์ 1:15-23 ทำให้เราเห็นภาพของพระคริสต์ผู้เป็นเจ้าบ่าวของเรา โครินธ์ 2:1-15 เราได้ค้นพบสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ในการเปลี่ยนแปลงที่พระเยซูทรงประทานให้เราโดยทางความเชื่อ

แต่งงานกับพระคริสต์: 2 โครินธ์ 11:1-3

พระคริสต์เป็นศูนย์กลางชีวิตคริสเตียนอย่างไร? ฟังดูเป็นคำถามที่ตรงและชัดเจน แต่เมื่อคุณอ่านสิ่งที่เปาโลพูดกับชาวโครินธ์ คุณจะพบว่าไม่ง่ายเสมอไป เขากล่าวว่ามันง่ายที่คริสเตียนจะลืมนึกว่า พระคริสต์ทรงเป็นศูนย์กลางของชีวิตคริสเตียน

“ข้าพเจ้าอยากขอให้ท่านทั้งหลายอดกลั้นต่อความโง่เขลาเล็กน้อย ๆ ของข้าพเจ้า แต่ที่จริงท่านก็อดกลั้นอยู่แล้ว เพราะว่าข้าพเจ้าห่วงหาเหินพอกท่านอย่างที่เราเจ้าทรงห่วงหาเหิน เพราะว่าข้าพเจ้าหมั่นท่านไว้กับสามัคคีเดียว เพื่อถวายพอกท่านให้เป็นหญิงพรหมจารีบริสุทธิ์แด่พระคริสต์ แต่ข้าพเจ้ากลัวว่า ฐนั้่นล่อลวงนางเอวาด้วยอุบายของมันอย่างไร ความคิดของท่านทั้งหลายก็จะถูกทำให้หลงไปจากความซื่อและความบริสุทธิ์ต่อพระคริสต์อย่างนั้น” (2 โครินธ์ 11:1-3)

เปาโลพูดด้วยความรักแบบบิดาที่มีต่อบุตร ท่านห่วงหาเหินความบริสุทธิ์ในจิตใจชาวโครินธ์ในความสัมพันธ์ที่มีต่อพระเยซูคริสต์ ท่านเปรียบเทียบภาพ การแต่งงานมาใช้เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ของคริสเตียนกับพระคริสต์ ในฐานะสามี และชาวโครินธ์เป็นเจ้าสาวพรหมจารีบริสุทธิ์ของพระองค์ แต่เปาโลกังวลว่าพวกเขาจะถูกยั่วยวนและล่อลวงไปโดยพวกนักรักจอมปลอมแทน ในขณะที่พระวจนะตอนนี้นั้นเน้นไปที่การเติมเต็มในพิธีสมรสระหว่างเรากับพระคริสต์ในอนาคต แต่ก็ยึดเอาแนวคิดที่เราเข้าเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์แล้วในปัจจุบัน

การหมั้นหมายในศตวรรษที่หนึ่งมีความสำคัญว่าในสมัยปัจจุบันของเรา ในสมัยก่อนการหมั้นหมายจะใกล้เคียงกับการแต่งงานที่สุด ลองสังเกตภาษาที่มีทิวใช้ในเรื่องราวการประสูติของพระเยซูคริสต์

“เรื่องการประสูติของพระเยซูคริสต์เป็นดังนี้ คือมารีย์ผู้เป็นมารดาของพระเยซูนั้น เดิมโยเซฟได้ส่ขอมั่นกันไว้แล้ว ก่อนที่จะได้อยู่กินด้วยกันก็ปรากฏว่า มารีย์มีครรภ์แล้วด้วยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่โยเซฟผู้หมั้นของเธอเป็นคนชอบธรรม ไม่ต้องการจะแพร่งพรายความเป็นไปของเธอ ต้องการจะถอนหมั้นเสียลับ ๆ เมื่อโยเซฟยังคิดเรื่องนี้อยู่ ก็มีทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันว่า โยเซฟบุตรดาวิด อย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภริยาของท่านเลย เพราะว่าผู้ซึ่งปฏิสนธิในครรภ์ของเธอเป็นโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ เธอจะให้พระกำเนิดบุตรชาย แล้วจงเรียกนามท่านว่า เยชู เพราะว่าท่านจะทรงช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากบาปของพวกเขา” (มัทธิว 1:18-21)

ขณะที่โยเซฟและมารีย์หมั้นหมายกัน มารีย์ตั้งครรภ์โดยเดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ โยเซฟคิดจะถอนหมั้น แต่ทูตของพระเจ้ามาปรากฏแก่ท่านและสั่งห้ามไม่ให้ท่านทำ โยเซฟและมารีย์หมั้นหมายกัน แต่โยเซฟก็ได้ชื่อว่าเป็นสามีของมารีย์ก่อนที่จะเข้าพิธีสมรสอย่างเป็นทางการ หรือก่อนมีความสัมพันธ์ทางกายต่อกัน

ในทำนองเดียวกัน เราต่างก็ “หมั้นหมาย” หรือ “แต่งงานแล้ว” กับพระคริสต์ ผู้เป็นสามีของเรา เรากำลังเฝ้ารอคอยให้ถึงวันที่การหมั้นหมายและพิธีมงคลสมรสจะเกิดขึ้นจริง ในระหว่างที่รอนี้ ผู้เขียนพระคัมภีร์ต่างก็ไม่รือรี้ที่จะพูดถึงความสัมพันธ์ของคริสเตียนที่มีต่อพระเยซูในกรอบของการแต่งงาน เปาโลอธิบายความสัมพันธ์ของคริสเตียนกับพระคริสต์ด้วยถ้อยคำที่สนิทแนบแน่นที่สุด แนบแน่นจนเรารู้สึกอายนัยด้วยซ้ำ แต่นี่คือความมหัศจรรย์ของข่าวประเสริฐ พระเจ้าทรงนำคนบาปให้คืนดีกับพระองค์โดยทางพระเยซูคริสต์ และเชิญชวนให้เราเข้าสู่ความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งและเป็นส่วนตัวนี้ พระองค์ไม่เพียงทรงอดทนต่อเรา แต่ทรงนำเราเข้าใกล้โดยมอบพระองค์เองให้เรา พระเยซูคริสต์ทรงเป็นสามีของเรา และเราเป็นเจ้าสาวของพระองค์ เราได้สมรสกับพระองค์แล้ว

“แต่งงานกับพระคริสต์” แปลว่าอะไร? พระเยซูคริสต์ทรงทำให้เราเป็นผู้รับความรักจากพระองค์ และเราควรต้องให้พระองค์ได้รับความรักสูงสุดในแบบเดียวกันกลับไปด้วย เปาโลพูดกับชาวโครินธ์ในฐานะบิดาที่ห่วงหาพันผู้ไม่ต้องการให้มีการลดทอนหรือยอมให้ใครมาแทนที่ในความสัมพันธ์นี้ ท่านหนุนใจไม่ให้ชาวโครินธ์หลงไปตามผู้ช่วยให้รอดปลอมและข่าวประเสริฐจอมปลอม แต่ให้หันความหวังและความรักทั้งหมดที่มีมาไว้ที่พระเยซูคริสต์ผู้เดียว

อะไรคือนักรักจอมปลอมที่ล่อลวงให้คุณลืมนามตัวจริงของคุณและความซื่อสัตย์ที่เขาสมควรได้รับ? ทำไมเราถึงไปนมัสการสิ่งอื่นแทนพระคริสต์? คำตอบง่ายมากคือ เรานมัสการสิ่งที่เราคิดว่าน่าดึงดูดใจ เราปล่อยยั้งให้หลายสิ่งมาบดบังความงามของพระคริสต์ เราทุ่มทั้งใจให้กับงาน กับผู้คน สภาพอารมณ์ (ความสะดวกสบาย ความมั่นคง) ความสำเร็จ อำนาจ ความสงบสุข หรือเงินทอง เรามีตัวเลือกต่าง ๆ มากมายข้างหน้า แต่เราไม่สามารถหาความหมายของชีวิตของเราได้จากสิ่งเหล่านี้

ผมถูกความสะดวกสบายล่อลวงได้ง่ายมาก หลังจากทำงานมาเหน็ดเหนื่อย อยากจะนั่งลงสบาย ๆ บอกกับตัวเองว่า ผมสมควรได้รับความสบายสักหน่อย ความสะดวกสบายและความเพลิดเพลินเป็นสิ่งที่ดี แต่เมื่อไร

ที่ความสะอาดสบายส่วนตัวของผมกลายเป็นสิ่งสำคัญสำหรับผมมากกว่า พระคริสต์ มันจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของผมในทางบาป ถ้าผมกลับถึงบ้าน ที่มีแต่เด็ก ๆ เต็มไปหมดมาคอยขัดขวางการพักผ่อนของผม ผมก็จะกลายเป็น คนแข่งกระด้างรุนแรงขึ้นมาในที่นี้ เพราะได้มอบตัวตนให้กับนักรักจอมปลอม ไปเสียแล้ว คือความสุขส่วนตัวของผม สิ่งนี้อาจเกิดขึ้นรวดเร็วมาก ถึงขั้น เกิดขึ้นได้แม้เพียงจะทำให้คำปรึกษากับผู้อื่นเรื่องการระงับใจที่มีแนวโน้มจะหลงไป

เปาโลพูดได้ตรงประเด็นเมื่อท่านร้องขอชาวโครินธ์ (และพวกเราด้วย) ให้จับจองอยู่ที่ความสัมพันธ์ของเราต่อพระคริสต์ในแบบเดียวกับที่สามีหรือ ภรรยาควรจับจองอยู่ที่คู่ของตน ให้ทุ่มเทให้กันอย่างซื่อสัตย์และบริสุทธิ์ พยายามรักษาใจของคุณให้พ้นจากสิ่งใดก็ตามที่แทรกเข้ามาในความสัมพันธ์ นี้ ต่อสู้กับสิ่งที่ทำให้ความซื่อสัตย์ของคุณตกอยู่ในข่ายน่าสงสัย เพราะเรา จะหลุดออกจากทางได้โดยง่าย คุณต้องสู้กับการทดลองทุกเวลานาที การ แต่งงานกับพระคริสต์ของผมเป็นความสัมพันธ์ที่สำคัญและเป็นเหตุการณ์ที่ สำคัญที่สุดในชีวิตของผม

คริสเตียนจำนวนมากอธิบายชีวิตคริสเตียนด้วยภาพที่ไม่ถูกต้อง หลายแบบ เช่น เป็นเหมือนการทำธุรกิจ เป็นงานหนักที่ได้รับค่าตอบแทน บางคนคิดว่าเป็นการออกกำลังกายฝ่ายวิญญาณ หรือคิดว่าเป็นการต่อยอด ทางการศึกษา เช่น การหาความรู้พระคัมภีร์และศาสนศาสตร์เพิ่มเติม และ เอาสิ่งนั้นไปเทียบเท่ากับว่ารู้จักและรักพระคริสต์แล้ว แต่เปาโลเตือนว่า ชีวิต คริสเตียนที่สนิทแนบแน่น เป็นเรื่องส่วนตัวและครอบคลุมมากกว่าสิ่งเหล่านี้ มาก ขอให้สังเกตความจริงล้าลึกสามประการที่เป็นส่วนหนึ่งของเราในความ เป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ ดังนี้:

ถ้าผมแต่งงานกับพระเยซูคริสต์แล้ว แขนกลางชีวิตปัจจุบันของผม ก็ไม่ใช่ความสุขส่วนตัว แต่เป็นความบริสุทธิ์ฝ่ายวิญญาณ

เช่นเดียวกับการแต่งงานทั่วไป ประเด็นใหญ่คือความซื่อสัตย์ ผมจะ ยังคงซื่อสัตย์ต่อพระเยซู หรือจะไปหาความพึงพอใจในที่อื่น? ความบริสุทธิ์ ฝ่ายวิญญาณ การทุ่มเทให้กับบุคคลเดียวและการเชื่อฟังเป็นสิ่งสำคัญที่สุด เมื่อผมแต่งงานกับพระคริสต์ ไม่ว่าจะเกิดสิ่งดีหรือความยากลำบาก ผมต้อง มุ่งความสนใจทั้งหมดให้ตรงอยู่กับพระเยซูคริสต์ผู้เป็นสามี

การหมั้นหมายของผมกับพระคริสต์มีองค์ประกอบอยู่ใน “ที่นี่และเดี๋ยวนี้”

ชีวิต “ในปัจจุบัน” ของผมเป็นการเตรียมตัวสำหรับการแต่งงานอย่างสมบูรณ์ของผมกับพระเยซูคริสต์ “ในวันข้างหน้า” เมื่องานอภิเษกสมรสของพระลูกแกะเปิดฉากเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์ ชีวิตของผมในวันนี้คือการเตรียมตัวสำหรับในวันนั้นของอนาคต วันที่ความสัมพันธ์นี้จะเสร็จสมบูรณ์ที่สุดในสวรรค์สถาน แม้ในตอนนี้นี้ผมก็ได้รับรู้ถึงสิ่งดี ๆ ในปัจจุบันหลายอย่างแล้ว และเนื่องจากพระคริสต์คือรางวัล อะไรก็ตามที่สามารถดึงผมออกห่างพระองค์ไปก็ไม่มี ความหมายอีกต่อไป ทุกช่วงเวลาของชีวิตปัจจุบันเต็มไปด้วยโอกาสที่จะเปลี่ยนแปลงไปเหมือนพระบุคคลที่ผมแต่งงานด้วย

ชีวิตคริสเตียนครอบคลุมทุกมิติของชีวิต

ชีวิตคริสเตียนเป็นมากกว่าการเฝ้าเดี่ยว การถวายทรัพย์ การร่วมทำพันธกิจ การรู้หลักศาสนาหรือมีความรู้สึกตื่นเต้นระหว่างนมัสการ ผมสามารถทำสิ่งเหล่านี้ได้โดยไม่มีพระคริสต์เป็นศูนย์กลางของชีวิต สำหรับเปาโล หัวใจของคริสเตียนคือความเชื่อสัตย์ต่อพระคริสต์ในท่ามกลางโลกที่มีนักกรักจอมปลอมมากมายที่พยายามแย่งชิงความรักและความผูกพันของผมไป

ถ้าพระเยซูคริสต์เป็นรางวัลเดียวที่คุ้มค่าแก่การดำเนินชีวิต เราจำเป็นต้องหยุดคิดและใคร่ครวญว่า พระองค์ทรงงดงามเพียงใด มีหลายแห่งในพระคัมภีร์ที่เราสามารถ “จับจ้องไปที่ความงดงามขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ได้ อย่างที่ผู้เขียนพระธรรมสดุดีพรรณนาไว้ในสดุดี 27:4 เราจะพูดถึงพระวจนะเฉพาะในตอนนี้อย่างเดียว ใครคือเจ้าบ่าวและสามีของเรา? พระองค์ทรงมีอะไรที่ดึงดูดใจเรา? และเราจะได้รับสิทธิประโยชน์ใดเมื่อเข้าผูกพันเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์?

พระคริสต์ผู้เป็นเจ้าบ่าว: โครโลสี 1:15-24

คำถามที่ชัดเจนและสำคัญที่สุดสำหรับคนที่กำลังจะแต่งงานมักถามก็คือ “คนที่ฉันจะแต่งงานด้วยเป็นคนแบบไหนกันแน่?” คนส่วนใหญ่ถึงกับกลุ้มใจหนักกับการตัดสินใจเรื่องนี้ เพราะรู้ว่า มันคือคำมั่นสัญญาที่ผูกพันชีวิตทั้งชีวิต

ถ้าผมจะผูกมัดตนเองกับใครสักคนไปชั่วชีวิต ผมก็อยากรู้จักเขาให้มากที่สุดเท่าที่จะรู้ได้ ก่อนจะพูดว่า “ตกลง” ทำนองเดียวกัน พระเยซูทรงบอกเราให้นับราคาที่ต้องจ่ายให้ดีกว่าตัดสินใจเป็นสาวกของพระองค์

ผู้คนเปลี่ยนแปลงอย่างไร

ในพระธรรมโคโลสี เปาโลได้ให้คำบรรยายที่น่าทึ่งถึงเจ้าบ่าวของเราที่ไม่อาจมีสิ่งใดเปรียบได้

“พระคริสต์ทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้าผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา ทรงเป็นบุตรหัวปีเหนือทุกสิ่งที่ยิ่งใหญ่ เพราะพระองค์ทรงสร้างทุกสิ่ง ได้รับการทรงสร้างขึ้น ทั้งสิ่งที่อยู่บนท้องฟ้าและบนแผ่นดินโลก ทั้งสิ่งที่มองเห็นและสิ่งที่มองไม่เห็น ไม่ว่าจะเป็นบัลลังก์แห่งพวกทูตผี หรือพวกทูตผีที่ปกครอง หรือพวกทูตผีที่ครอบครอง หรือพวกทูตผีที่มีอำนาจ ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ พระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนทุกสิ่ง และทุกสิ่งถูกยึดเข้าด้วยกันโดยพระองค์ พระองค์ทรงเป็นศีรษะของกายคือคริสตจักร พระองค์ทรงเป็นปฐม ทรงเป็นผู้แรกที่เป็นขึ้นจากตาย เพื่อว่าพระองค์จะทรงเป็นเอกในทุกสิ่ง เพราะว่าพระเจ้าพอพระทัยที่จะให้ความบริบูรณ์ทั้งหมดดำรงอยู่ในพระองค์ และโดยพระองค์ พระเจ้าทรงให้ทุกสิ่งคืนดีกับพระองค์เอง ไม่ว่าสิ่งนั้นจะอยู่บนแผ่นดินโลกหรืออยู่บนสวรรค์ โดยทรงทำให้เกิดสันติภาพโดยพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์

และเมื่อก่อนนี้พวกท่านถูกตัดขาดจากพระเจ้า และเป็นศัตรูในใจโดยการทำความชั่วต่าง ๆ แต่บัดนี้พระเจ้าโปรดให้คืนดีกับพระองค์เองโดยความตายของพระกายที่เป็นเนื้อหนังของพระคริสต์ เพื่อจะถวายพวกท่านเป็นผู้บริสุทธิ์ ไร้มลทิน และปราศจากตำหนิเฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ แต่ท่านทั้งหลายต้องดำรงอยู่ในความเชื่ออย่างแน่วแน่ มั่นคงและไม่โยกย้ายไปจากความหวังในข่าวประเสริฐที่ท่านได้ยิน ซึ่งได้ประกาศแก่มนุษย์ทุกคนทั่วใต้ฟ้า และข้าพเจ้าเปาโลเป็นผู้ปรณิบัติของข่าวประเสริฐนี้ เวลานี้ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากเพราะเห็นแก่พวกท่าน และความยากลำบากอย่างพระคริสต์ ที่ทรงทนเพราะเห็นแก่พระกายของพระองค์คือคริสตจักร ซึ่งยังขาดอยู่นั้น ข้าพเจ้าก็ทนจนครบบริบูรณ์ในเนื้อหนังของข้าพเจ้า” (โคโลสี 1:15-24)

พระเยซูทรงยิ่งใหญ่ และงดงามเกินกว่าสรรพสิ่งทรงสร้างใด! เมื่อเราได้เห็นพระองค์อย่างที่ทรงเป็นจริง ๆ แล้ว ทำไมเราถึงอยากเอาความรักของเราไปทุ่มเทให้คนอื่นอีก? ภาพเหมือนของพระคริสต์ในตอนนี้นำให้เราเห็นรายชื่อ

อันทรงเกียรติของพระนาม คุณลักษณะ และพระราชกิจของพระองค์ เพื่อช่วยเราให้มองเห็น และนมัสการพระองค์อย่างสมกับที่พระองค์ทรงมีค่ายิ่งนัก:

1. พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ทรงสำแดงพระสิริของพระเจ้า เพราะพระองค์คือพระเจ้า
2. พระองค์ทรงเป็นผู้ทรงกำเนิดก่อนเหนือสิ่งทรงสร้างทั้งปวง ทรงเป็นพระเจ้าสูงสุดเหนือทุกสรรพสิ่ง
3. พระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้างทุกสิ่ง ทุกสิ่งเกิดขึ้นและดำเนินไปได้ เพราะพระองค์
4. ทุกสิ่งถูกสร้างมาเพื่อพระองค์ พระองค์ทรงเป็นศูนย์กลางของจักรวาล
5. พระองค์ทรงเป็นนิรันดร์ (“ก่อนสรรพสิ่งทั้งมวล”) พระองค์ทรงอยู่ภายนอกและอยู่เหนือการทรงสร้าง
6. พระองค์เป็นผู้ผดุงทุกสิ่งไว้ พระองค์ทรงยึดทุกสิ่งไว้ให้ดำรงอยู่และไม่แตกสลาย
7. พระองค์ทรงเป็นศีรษะของพระกาย ทรงเป็นจอมกษัตริย์ และเป็นผู้ประทานชีวิตให้กับคริสตจักร
8. พระองค์ทรงเป็นปฐม และเป็นผู้ทรงกำเนิดก่อนในหมู่คนตาย ถ้าพระองค์ไม่ทรงฟื้นคืนพระชนม์ การฟื้นคืนของชีวิตอื่น ๆ ก็เป็นไปได้ไม่ได้เลย
9. พระองค์ทรงยิ่งใหญ่สูงสุดไม่มีสิ่งใดอาจเทียบเทียมพระองค์ได้!
10. พระองค์ทรงเป็นความบริบูรณ์ของพระเจ้า เราไม่จำเป็นต้องไปหาความบริบูรณ์ในที่ใดอีก
11. พระองค์ทรงให้ทุกสิ่งคืนดีกับพระเจ้า งานแห่งการทรงไถ่ของพระองค์ไม่เหลือสิ่งใดในจักรวาลอยู่นอกขอบเขตของพระองค์
12. พระองค์เป็นผู้สร้างสันติ ทรงนำการปกครองของพระเจ้าย่างโลกนี้ และนำคนบาปมาหาพระองค์เพื่อพวกเขาจะได้ชื่นชม (โดยไม่ถูกพระสง่าราศีนั่นบดขยี้) พระสง่าราศีของพระองค์ สิ่งนี้เกิดขึ้นได้ เพราะพระองค์ทรงละพระสง่าราศี เพื่อเสด็จลงมาตายแทนเรา และทรงเป็นขึ้นมาเพื่อเรา!

พระบุคคลผู้ยิ่งใหญ่เช่นนี้สมควรได้รับการยกย่องเป็นที่สุดในชีวิตคุณ พระองค์เท่านั้นสมควรได้รับการทูลเทที่บริสุทธิ์และจริงใจจากคุณ ทรงเป็น

ผู้สร้างคุณ เป็นพระผู้ไถ่ เป็นพระผู้ค้ำจุนคุณไว้ เป็นสามีที่เที่ยงแท้ของคุณ อาจดูประหลาดที่คริสเตียนไม่ว่าจะเป็นหญิงหรือชายที่สามารถพูดถึงพระเยซูได้แบบนี้ แต่นี่คือความจริงฝ่ายวิญญาณ การสมรสของมนุษย์เป็นเพียงภาพจำลองของความผูกพันระหว่างเราและพระคริสต์เท่านั้น พระเจ้าทรงเจิมตั้งการแต่งงานเพื่อช่วยเราให้เข้าใจความหมายของความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระองค์

พระคริสต์ทรงเป็นศูนย์กลางชีวิตคุณหรือเปล่า? คุณได้อุทิศตนอย่างจริงจังและบริสุทธิ์แด่พระองค์ให้ผู้คนเห็นได้ในครอบครัว หน้าที่การงาน มิตรภาพ ชีวิตคู่ การกินอยู่ เพศสัมพันธ์ พันธกิจ ความคิด ความเพลิดเพลิน เวลา และเงินทองหรือเปล่า?

พระเยซูทรงเป็นเจ้าของหรือเป็นสามีที่ดีเลิศที่สุด พระองค์ทรงนำสิ่งใดเข้ามาในความผูกพันเป็นหนึ่งเดียวนี้? และเรานำสิ่งใดเข้าไป? พระธรรมโคโลสี 1:21-23 และ 2:1-15 เพิ่มเติมให้เราเห็นอย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

พระพรในการเป็นหนึ่งเดียวของเรากับพระคริสต์: โคโลสี 1:21-23 และ 2:1-15

เมื่อผมแต่งงานกับภรรยา เรายังไม่ค่อยเข้าใจว่าเรากำลังก้าวไปเจอกับอะไรบ้าง แต่เราก็ก้าวไปด้วยความเชื่อโดยตั้งอยู่บนสิ่งที่เรารู้แล้ว เรามอบการตัดสินใจไว้ที่พระคุณและพระเมตตาของพระเจ้า เชื่อมั่นว่าพระองค์จะทรงทำให้เราเติบโตในชีวิตแต่งงาน เมื่อเวลาผ่านไป เราได้พบจุดแข็งที่แต่ละคนนำเข้ามาในชีวิตแต่งงาน เรายังได้ค้นพบว่าอีกฝ่ายมีบาปและความอ่อนแออะไรบ้าง การแต่งงานกับพระคริสต์นั้นแตกต่างออกไป พระคริสต์ทรงนำทรัพย์สินสมบัติเข้ามาให้เรา ส่วนเรานำมาแต่หนี้สิน ทว่าพระคริสต์ยังคงทรงยินดีผูกพันเราเข้าเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์

เมื่อคู่รักแต่งงานกัน บางครั้งพวกเขาก็แอบสงสัยว่าอีกฝ่ายจะมีปฏิกริยาอย่างไรเมื่อได้รู้จักกันจริง ๆ การแต่งงานจะเป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างแท้จริง ก็ต่อเมื่อคู่ของคุณได้รู้จักตัวตนที่แท้จริงของคุณแต่ยังงี้ก็ยังคงรักคุณ เช่นเดียวกับการแต่งงานกับพระคริสต์ เราไม่อาจชื่นชมพระพรที่พระคริสต์นำเข้ามาได้อย่างเต็มที่ จนกว่าเราจะเห็นตัวเราอย่างที่เป็น แล้วเราจะทิ้งที่พระเยซูเปี่ยมด้วยพระคุณและพระเมตตาต่อเราเพียงใด ในโคโลสี บทที่ 1 และ 2 เปาโลบรรยายถึงพระคริสต์และของประทานที่พระองค์นำเข้ามา

สู่ความสัมพันธ์นี้ โดยวางไว้คู่กับภาพที่จริงจัง เพื่อเห็นความแตกต่างชัดเจนว่าเราเป็นใคร

“และเมื่อก่อนนี้พวกท่านถูกตัดขาดจากพระเจ้า และเป็นศัตรูในใจ โดยการทำชั่วต่าง ๆ แต่บัดนี้พระเจ้าโปรดให้คืนดีกับพระองค์เอง โดยความตายของพระกายที่เป็นเนื้อหนังของพระคริสต์ เพื่อจะถวายพวกท่านเป็นผู้บริสุทธิ์ ไร้มลทิน และปราศจากตำหนิเฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ แต่ท่านทั้งหลายต้องดำรงอยู่ในความเชื่ออย่างแน่วแน่ มันคงและไม่โยกย้ายไปจากความหวังในข่าวประเสริฐที่ท่านได้ยิน ซึ่งได้ประกาศแก่มนุษย์ทุกคนทั่วใต้ฟ้า และข้าพเจ้าเปาโลเป็นผู้ปรนนิบัติของข่าวประเสริฐนี้” (โคโลสี 1:21-23)

เปาโลกล่าวต่อไปว่า

“เพราะว่าข้าพเจ้าต้องการให้ท่านทั้งหลายรู้ว่าข้าพเจ้าต่อสู้มากเพียงไรเพื่อท่าน เพื่อชาวเมืองเลาดีเซีย และเพื่อทุกคนที่ไม่เคยเห็นหน้าข้าพเจ้าเป็นส่วนตัว เพื่อว่าพวกเขาจะได้รับการหนุนใจและผูกพันกันในความรัก ซึ่งจะ使他เปี่ยมด้วยความมั่นใจอย่างบริบูรณ์ในด้านความเข้าใจและทำให้พวกเขาได้รับความล้ำลึกของพระเจ้า คือพระคริสต์ ซึ่งคลังสติปัญญาและความรู้ทุกอย่างซ่อนอยู่ในพระองค์ ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนั้นเพื่อจะไม่ให้ใครล่อลวงพวกท่านด้วยคำชักชวนที่น่าฟัง เพราะว่าถึงแม้ตัวข้าพเจ้าไม่อยู่ แต่ใจก็อยู่กับท่านทั้งหลาย และมีความชื่นชมยินดีที่เห็นท่านอยู่กันอย่างเรียบร้อย และเห็นความเชื่อมั่นคงของพวกท่านในพระคริสต์

เพราะฉะนั้น ในเมื่อพวกท่านรับพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าไว้แล้ว ก็จงดำเนินชีวิตในพระองค์ด้วย จงหยั่งรากและก่อร่างสร้างขึ้นในพระองค์ จงมั่นคงในความเชื่อตามที่ได้รับการสอนมาแล้ว และจงให้การขอบพระคุณทวียิ่งขึ้น

จงระวังให้ดี อย่าให้ใครทำให้พวกท่านตกเป็นทาสด้วยหลักปรัชญาและคำหลอกลวงที่เหลวไหลตามตำนานของมนุษย์ ตามพวกภูตผีที่ครอบงำของจักรวาล ไม่ใช่ตามพระคริสต์

เพราะว่าความเป็นพระเจ้าที่ครบบริบูรณ์ทั้งล้นดำรงอยู่ในพระกายของพระองค์ และพวกท่านได้รับความครบบริบูรณ์ใน

ผู้คนเปลี่ยนแปลงอย่างไร

พระองค์ ผู้ทรงเป็นศิระเหนือกุติที่ครอบครองและกุติที่มีอำนาจทั้งหมด ในพระองค์นั้นท่านทั้งหลายได้รับการเข้าสู่หนัดด้วยพิธีเข้าสู่หนัดที่ไม่ได้ทำด้วยมือมนุษย์โดยการขจัดเนื้อหนังบาปด้วยการเข้าสู่หนัดจากพระคริสต์ พวกท่านถูกฝังร่วมกับพระองค์ในการบัพติศมา ที่พระเจ้าทรงให้ท่านเป็นขึ้นมาร่วมกับพระองค์ด้วยความเชื่อในพละนาภาพของพระเจ้าผู้ทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นจากตาย

และท่านซึ่งตายแล้วเนื่องด้วยการละเมิดทั้งหลาย และเนื่องด้วยการไม่ได้เข้าสู่หนัดในเนื้อหนังของพวกท่าน พระเจ้าทรงทำให้พวกท่านมีชีวิตร่วมกับพระคริสต์ และทรงให้อภัยการละเมิดทั้งหลายของเรา พระองค์ทรงฉีกเอกสารหนี้ที่มีค่าสิ่งต่าง ๆ ซึ่งต่อสู้อยู่และขัดขวางเรา และทรงขจัดไปเสียโดยตรึงไว้ที่กางเขน พระองค์ทรงปลดพวกกุติที่ครอบครองและพวกกุติที่มีอำนาจ พระองค์ทรงประกาศพวกมันอย่างเปิดเผย และมีชัยชนะเหนือพวกมันโดยทางกางเขนนั่น” (โคโลสี 2:1-15)

สิ่งที่พระคริสต์ทรงนำเข้ามาในชีวิตสมรสช่างแตกต่างอย่างสุดซึ้งจากสิ่งที่เรานำมาเอง! เราควรถามว่า “พระคริสต์ทรงเห็นอะไรในเรา จนทำให้เราเป็นผู้รับความรักและพระคุณของพระองค์?” คำตอบที่ชัดเจนคือ “ไม่มีเลย” พระองค์ทรงลำแดงพระเมตตาแก่เราเพราะพระองค์ทรงเลือกที่จะทำเช่นนั้น!

เราน่าสิ่งใดเข้ามาในการแต่งงานนี้?

เราเต็มไปด้วยความผิดบาปและถูกตัดขาดจากพระเจ้า (ดูโคโลสี 1:21-23) มีสองคำรุนแรงที่อธิบายถึงสถานะของเราต่อพระพักตร์พระเจ้า เราถูกตัดขาดจากพระเจ้า และเราเป็นศัตรูต่อต้านพระเจ้า บาปทำให้เราเห็นห่างจากพระองค์และยืนอยู่ตรงข้ามพระองค์ เราทั้งกบฏและดื้อดึงต่อพระองค์

เราโง่เขลาและมีดบอด (ดูโคโลสี 2:1-5) ความบาปทำให้เราเป็นคนโง่ เราถูกหลอกได้ง่าย ถูกชักจูงให้เชื่อในปรัชญาที่กลวงและหลอกกลวง และถูกล่อลวงด้วยคำโต้เถียงที่นำเราออกห่างจากพระคริสต์ บาปทำให้เรามีดบอดต่อบาปของตนเอง! เราคิดว่าเราสบายดี เราคิดว่าเรารู้ดีและมีกำลังที่จะดำเนินชีวิตไปเองได้ แต่ความเป็นจริงกลับเป็นตรงกันข้าม!

เราขาดกำลังและเราตกเป็นทาส (ดูโคโลสี 2:9-15) เปาโลใช้คำว่า “ตายแล้ว” เพื่ออธิบายว่า เราติดกับและช่วยตนเองไม่ได้

เมื่อคุณตายแล้ว คุณทำอะไรไม่ได้เลย คุณไม่อาจทำให้ตนเองดีไปกว่านี้ แม้ว่าเราอยากทำตามที่เราเจ้าต้องการ (ซึ่งความจริงเราไม่อยากทำเพราะเราเป็นศัตรูที่ถูกตัดขาดจากพระองค์) แม้เราจะรู้ว่าสิ่งใดเป็นที่พอพระทัย (ซึ่งความจริงเราไม่รู้เพราะเราโง่เขลาที่กีดความจริงไว้ด้วยความอธรรม) เราไม่อาจทำอะไรได้เพราะเราไร้ความสามารถที่จะทำในสิ่งที่พอพระทัย แต่ทั้ง ๆ ที่เป็นเช่นนี้ พระคริสต์ก็ยังทรงปรารภว่าที่จะมีความสัมพันธ์กับเรา ตามที่เปาโลสรุปไว้ว่า “แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เรา คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อเรา” (โรม 5:8)

ในแง่หนึ่ง ข้อความตอนนี้ทำหน้าที่เหมือนรายการตรวจสอบความเรียบร้อยก่อนพิธีสมรสกับพระคริสต์ในวันรุ่งขึ้น ถ้าคุณยอมรับความจริงตามที่พระคัมภีร์อธิบาย คุณก็จะเต็มไปด้วยความรู้ลึกซึ้งและอภัยต่อสามีในอนาคตของคุณ และรู้ตัวดีว่าไม่อาจเป็นคู่สมรสที่ดีได้! คุณจึงมีสองทางเลือกคือ: คุณอาจวิ่งหนีไป เพราะถูกถมทับด้วยความคิดเรื่องความล้มเหลว หรือคุณอาจปลอบใจตนเองด้วยการเพ่งมองไปที่พระลักษณะของผู้ที่คุณจะสมรสด้วย

เปาโลต้องการให้เราเลือกตัวเลือกที่สอง และนี่คือเหตุผลที่ทำให้ในช่วงกลางของพระวจนะตอนนี้ คุณถูกเรียกให้มาดำเนินชีวิตแต่ละวันโดยมีสามัคติธรรมและมีความเป็นมิตรกับพระเยซูคริสต์ เฉลิมฉลองการเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์โดยติดตามพระองค์ไปทุกวัน (ดูโคโลสี 2:6-8) สิ่งที่พระคริสต์นำเข้ามาในความสัมพันธ์นี้ เติมเต็มความขาดแคลน ไร้ความสามารถ และต่อความไม่คู่ควรที่เรานำเข้ามาในความสัมพันธ์นี้ในฐานะคนบาป

พระเยซูทรงทำให้เราเป็นคนชอบธรรม เราเป็นคนบาปที่ถูกตัดขาด มีความผิดและเป็นกบฏต่อพระเจ้า แต่ด้วยพระชนม์ชีพ การสิ้นพระชนม์ และการคืนพระชนม์ของพระองค์ ทรงปลดปล่อยเราให้พ้นจากความผิด ความอับอาย ถูกลงโทษ และความแปลกแยกที่เกิดจากบาป เปาโลกล่าวว่า เราเป็นผู้บริสุทธิ์แล้วในสายพระเนตรปราศจากตำหนิ และเป็นไทจากการฟ้องผิด (ดูโคโลสี 1:22) สิ่งนี้ยากเกินกว่าที่เราจะจินตนาการได้ แต่นี่คือพระคุณในอดีต!

พระเยซูทรงเป็นพระปัญญาของเรา เราทั้งโง่เขลาและมีดบาด แต่พระเยซูทรงประทานขุมทรัพย์แห่งปัญญาและความรู้ทั้งสิ้นให้เรา ทรงปลดปล่อยเราให้เป็นไทจากการตกเป็นเชลยความโง่ของตนเองและประทานพระปัญญาให้ นี่คือพระคุณในปัจจุบัน

พระเยซูทรงเป็นฤทธิ์อำนาจของเรา เราไร้อำนาจและตกเป็นทาส พระองค์ทรงประทานพระคุณในปัจจุบันให้มากขึ้นอีก เพื่อให้เราสามารถดำเนิน

ชีวิตได้ตามที่ตั้งพระทัยไว้ เรายังได้รับพระสัญญาแห่งพระคุณในอนาคต เมื่อเรามองไปที่ความหวังตามภาพเปรียบเทียบการสมรสที่ชี้ให้เราเห็น (ดู โคโลสี 1:5) นั่นคือ ความหวังในสวรรค์ และความสัมพันธ์ชั่วนิรันดร์กับพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราจะได้อยู่ร่วมกับธรรมิกชนทุกคน ปราศจากความรู้สึกผิดและอำนาจของบาปที่เคยมี

ทำไมเราถึงต้องเน้นให้เห็นถึงการเปรียบเทียบนี้? เพราะชีวิตคริสเตียน ตั้งอยู่บนฐานรากของการเผชิญหน้าว่า แท้จริงแล้วเราเป็นใคร และเราสามารถวางใจในพระคริสต์ผู้เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ ทุกสิ่งที่คุณทำจะถูกขัดเกลามาตามระดับที่คุณรับและตอบสนองต่อพระพรซึ่งเป็นของคุณแล้วในพระคริสต์

ถ้าคุณแค่มองที่ตนเองและชอบเอาความรู้สึกผิดไปทุกหนแห่ง คุณก็จะคอยหลบซ่อนตัว มีข้ออ้าง โทษผู้อื่น หาเหตุผลมาหักล้าง และปกปิดความอายของคุณมากกว่าจะมีความสุขในเสรีภาพที่ได้จากการสารภาพและความสุขที่ได้รับการอภัย คุณจะไม่มีความสุขในผลที่ยั่งยืนที่เกิดจากการทำตามพระปัญญาที่มีแล้วในพระคริสต์! แต่คุณกลับจะไปลดทอนชีวิตคริสเตียนลงเหลือแค่รายการกฎระเบียบและพฤติกรรมแบบง่าย ๆ ที่ไม่อาจแตะไปที่ปัญหาแท้จริงได้ และคุณจะมีติดบอดต่อช่องว่างในความสัมพันธ์กับพระคริสต์

ลองนึกภาพเด็กผู้ชายที่เกิดมาในครอบครัวที่ยากจน เขาโตขึ้นมาอย่างขาดแคลนทั้งอาหาร เสื้อผ้าและความสะอาด เป็นที่ดูหมิ่นของคนรอบข้าง เขาแทบไม่ได้รับการศึกษาหรือแทบไม่มีอนาคตใด ๆ เมื่อโตพอก็จากบ้านไปทำอาชีพแคดดี้ในสโมสรที่หรูหรา วันหนึ่งเขาพบสาวน้อยจากครอบครัวมหาเศรษฐีที่มาเล่นกอล์ฟ

ด้วยความประหลาดใจมาก เธอขอให้เขาไปเป็นแคดดี้ นี่เป็นการเริ่มต้นความสัมพันธ์น่าทึ่งที่ยาวนานไปจนถึงขั้นแต่งงานกัน ในทันทีที่เขากล่าวคำปฏิญาณในพิธีแต่งงาน ชีวิตของเขาก็เปลี่ยนไปตลอดกาล เขาได้รับสถานะใหม่ ความมั่งคั่ง อำนาจ และเกียรติยศ ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้สร้างมาเองสักอย่างเป็นเพียงผลที่ได้จากความสัมพันธ์ใหม่นี้ การแต่งงานเปลี่ยนจากที่เขาเป็นใคร มีสิ่งใดและมีประสบการณ์ชีวิตแบบใดมา และจะมีชีวิตอย่างไรต่อไปในอนาคต

แน่นอนว่า ภาพจำลองจากเรื่องเล่านี้อาจยังไม่ครอบคลุมทุกสิ่งที่เรา มีในความสัมพันธ์กับพระเยซูคริสต์ผู้เป็นสามี มีหนึ่งองค์ประกอบที่หายไป เมื่อคุณและผมได้พบกับพระคริสต์ ไม่ใช่แค่สถานการณ์ ความสัมพันธ์และสถานะเท่านั้นที่เปลี่ยนไป แต่เราได้ลงลึกสู่ระดับ ที่ลึกที่สุดในจิตวิญญาณที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิง พระคุณของพระเยซูจะเปลี่ยนแปลงคุณลักษณะของ

จิตวิญญาณภายใน เราที่ครั้งหนึ่งตายแล้ว แต่บัดนี้กลายเป็น “สิ่งทรงสร้างใหม่” (2 โครินธ์ 5:17)

การเปลี่ยนแปลงนี้ไม่ได้เกิดจากเพียงเพราะการมีศาสนาที่ดีหรือ การเชื่อฟังตามบัญญัติ แต่เป็นผลมาจากความสัมพันธ์กับพระคริสต์ เพราะผมเข้าผูกพันเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ ผมจึงได้รับการสร้างใหม่ทุกวันโดยพระวิญญาณของพระองค์ ความชั่วร้ายที่มีในใจของผมจะค่อย ๆ ถูกแทนที่ ด้วยความสามารถที่จะรัก นมัสการ และชื่นชมยินดี ผมจะกลายเป็นผู้สร้างสันติ เรียนรู้ที่จะอดทน มีเมตตา มีความดี ซื่อสัตย์ สุภาพ และบังคับตนได้ ในขณะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำงานในชีวิตของผม

นี่คือชีวิตคริสเตียนที่เป็นจริง ๆ ด้วยความปีติยินดี ขอรับรองว่าผมเป็นผู้ถูกสร้างใหม่แล้วในพระคริสต์ ด้วยความถ่อมท้อขอสารภาพว่าผมยังมีความบาปหลงเหลืออยู่ในชีวิต และต้องการพระคุณของพระเจ้าในวันนี้มากพอ ๆ กับเมื่อเริ่มเชื่อในพระองค์ พระวิญญาณทรงมีฤทธิ์เหนือสิ่งทีครั้งหนึ่งเคยครอบงำชีวิตผม ผมอยู่ในพระองค์แล้ว แม้จะยังไม่เหมือนพระองค์ได้ครบถ้วน ดังนั้นผมจึงมอบตัวเองไว้กับการเปลี่ยนแปลงหัวใจอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นงานแห่งความรักที่พระเจ้าทรงมุ่งทำในผม

ทรพย์สินและหนี้สิน: คือหนทางที่ทำให้เราลิ้มพระคริสต์

อะไรเป็นตัวการขัดขวางการดำเนินชีวิตใหม่ในความสัมพันธ์กับพระเยซูคริสต์? นักรักจอมปลอมอะไรบ้างที่ดึงคุณออกไปจากการอุทิศตนอย่างบริสุทธิ์และจริงใจให้กับพระคริสต์? เปาโลตระหนักว่า ครั้งหนึ่งสิ่งทีท่านมองว่าเป็นทรพย์สินกลับกลายเป็นหนี้สิน เมื่อมันทำให้ท่านออกห่างจากความต้องการพระคริสต์

“แม้ว่าข้าพเจ้าเองก็มีเหตุทีจะไวใจในเนื้อหนึ่งด้วย ถ้าคนอื่นคิดว่า เขามีเหตุทีจะไวใจในเนื้อหนึ่ง ข้าพเจ้าก็มีมากกว่านั้นอีก ข้าพเจ้าเข้าสู่หนัดในวันที่แปดทีคลอດมา เป็นชนชาติอิสราเอล อยู่ในเผ่าเบนยามิน เป็นชาวฮีบรูทีเกิดจากคนฮีบรู ในด้านธรรมบัญญัติก็อยู่ในคณะฟาริสี ในด้านความกระตือรือร้นก็ได้ข้มเหงคริสตจักร ในด้านความชอบธรรมตามธรรมบัญญัติก็ไม่มีทีติ

แต่ว่าอะไรทีเคยเป็นกำไรของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ถือว่่าสิ่งนั้น เป็นการขาดทุนแล้วเพราะเหตุพระคริสต์ ยิ่งกว่านั้นข้าพเจ้าถือว่่า

ทุกสิ่งเป็นการขาดทุน เพราะเหตุคุณค่าอันสูงยิ่งของการได้รู้จักพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพราะเหตุพระองค์ข้าพเจ้ายอมขาดทุนทุกอย่าง และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนเศษขยะเพื่อว่าข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์เป็นกำไร และจะได้เห็นว่าข้าพเจ้าอยู่ในพระองค์ ไม่มีความชอบธรรมที่ได้มาจากธรรมเนียมใดมีแต่ที่ได้มาโดยความเชื่อในพระคริสต์ คือความชอบธรรมที่มาจากพระเจ้าโดยความเชื่อ” (ฟิลิปปี 3:4-9)

กรัฟยัสที่เราคิดว่าเป็นข้อได้เปรียบ

ในความสัมพันธ์ของมนุษย์ แต่ละฝ่ายจะนำผลงานและของประทานบางอย่างเข้ามามอบให้กันและกัน แต่ไม่ใช่ในกรณีนี้ เปาโลเคຍวางความมั่นใจของตนเองในกรัฟยัสและในความสำเร็จที่ท่านทำได้ในวงศ์ตระกูลของท่านและจริยธรรมของตัวเอง สิ่งเหล่านี้ถือเป็นพระพรก็จริง แต่ท่านกลับไปวางใจอย่างผิด ๆ ในสิ่งที่คิดว่าตนทำได้เอง เราเองก็เช่นกัน อาจมั่นใจในสิ่งที่เราทำและในการเชื่อฟังมากกว่าจะมองว่าเป็นของประทานและผลงานที่ควรสำนึกในพระคุณของพระเจ้า

ผลงานหรือกรัฟยัสใดที่ดึงดูดคุณออกห่างจากการสำนึกในพระคุณจนกลายเป็นความเย่อหยิ่ง? ไม่ว่าสิ่งใด มันอาจกลายเป็นหนี้สินที่บดบังไม่ให้คุณเห็นความจำเป็นที่ต้องมีพระเจ้าได้ ลองคิดว่าคุณเป็นพ่อแม่ที่สตัยชื่อในการเลี้ยงดูลูกให้อยู่ในทางของพระเจ้า เครื่องหมายแห่งพระคุณนี้กลายเป็นหนี้สินได้ไหม? ใช่ครับ คุณอาจคิดว่าคุณสามารถทำได้โดยมองไม่เห็นการพึ่งพิงพระเจ้า และคุณอาจเริ่มวิจารณ์พ่อแม่คนอื่นที่กำลังลำบากในการเลี้ยงดูลูก เมื่อคุณพึ่งพิงในของประทานมากกว่าพึ่งพิงในองค์พระเยซูคริสต์ คุณก็มองไม่เห็นของประทานตามความจริงว่ามันคืออะไร และมันทำให้คุณตาบอดจนมองไม่เห็นพระเยซู

กรัฟยัสของพระคริสต์

ในขณะที่พระเยซูทรงนำกรัฟยัสไม่ใช่หนี้สินเข้ามา (ฟิลิปปี 3:9) ยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ยังทรงจ่ายหนี้แทนเราด้วย เมื่อเราเห็นความจริงเช่นนี้ เราจะเปลี่ยนมุมมองที่มีต่อสิ่งที่เกิดขึ้น เมื่อได้รับพระพร นั่นคือโอกาสให้ขอบพระคุณสำหรับความดีของพระองค์ หากเมื่อมีความลำบากเข้ามา นั่นก็คือโอกาสให้เติบโตและพึ่งพิงพระองค์มากขึ้นยิ่งขึ้น

พวกเราทุกคนต่างก็ตอบสนองต่อชีวิตตามตัวตนที่เราคิดว่าเราเป็น และตามสิ่งที่เราคิดว่าเรามีอยู่ในมือ สมมุติว่าคุณเป็นคนไร้บ้าน ที่ต้องพยายามมีชีวิตตามท้องถนนโดยการขอเศษสตางค์จากผู้ที่ผ่านไปมา วันหนึ่งคุณได้รู้ว่าลุงของคุณที่เป็นเศรษฐีตายลง ทิ้งมรดกก้อนใหญ่ไว้ให้คุณ ทุกสิ่งที่เคยเป็นของคุณเดี๋ยวนี้เป็นของคุณทั้ง ๆ ที่คุณไม่ได้ทำอะไรที่สมควรจะได้มา คุณจะทำอย่างไร? มันคงเป็นเรื่องไร้เหตุผลอย่างยิ่งถ้าคุณยังคงนั่งขอทานอยู่ตามถนนต่อไป ถ้าคุณยังมีสติและความคิดอยู่ คุณก็จะไปถอนเงินนั้นมาหาซื้อบ้าน และคุณก็น่าจะหาทางช่วยเหลือคนอื่น ๆ ที่คุณเคยรู้จักตอนเดินขอทานอยู่ตามถนนด้วย

พระคริสต์ทรงนำทรัพย์สินมหาศาลเข้ามาในความสัมพันธ์กับคุณ ทรัพย์สินเหล่านั้นเป็นของคุณแล้ว พอ ๆ กับที่เป็นของพระองค์ พระองค์ทรงตั้งคุณให้เป็นผู้รับมรดก คุณไม่ได้เป็นขอทานข้างถนนอีกต่อไป บัญชีในธนาคารของคุณมียอดเงินที่สูงลิ่ว คุณสามารถเริ่มต้นชีวิตในแบบที่สะท้อนให้เห็นว่าเดี๋ยวนี้คุณเป็นใคร

ลงสู่ภาคปฏิบัติ

ใน 2 เปโตร 1:3-9 เปโตรกล่าวว่าคริสเตียนหลายคนมีชีวิตที่ไร้ประโยชน์และไร้ผล เพราะลืมไปว่าพวกเขาเป็นใครในพระคริสต์ ลองนำตัวอย่างนี้มาพิจารณาว่า ความเป็นหนึ่งเดียวที่คุณมีกับพระคริสต์หล่อหลอมวิธีการดำเนินชีวิตในพระพรและความทุกข้ออย่างไร?

การตกงาน

ในวัฒนธรรมของเรา การทำงานที่มีรายได้ดีเป็นเรื่องสำคัญ สำหรับบางคนนี่คือแหล่งแห่งความมั่นคงและเป็นตัวตนของเขา การตกงานไม่เพียงแต่สร้างความตึงเครียดด้านการเงิน แต่อาจสั่นคลอนโลกทั้งใบของพวกเขาได้ เพราะพวกเขาเอาตัวตนและความมั่นคงของตนไปผูกอยู่กับบางสิ่งที่ไม่มีการรับประกันความยั่งยืนว่ามันจะยังอยู่กับเขาในวันพรุ่งนี้ได้

ในทางกลับกัน ผู้เชื่อสามารถทำงานได้ด้วยความพึงพอใจอย่างลึกซึ้งในตัวตนและความมั่นคงที่มีในพระคริสต์ การตกงานอาจทำให้เจ็บปวดจริง แต่สิ่งที่มีคุณค่าที่สุดในชีวิตยังอยู่ คุณสมรสกับพระคริสต์ คุณมีแหล่งทรัพยากรที่เกินกว่าสติปัญญา คุณลักษณะ และกำลังที่คุณเองมี คุณมีสามที่ควบคุม

รายละเอียดในชีวิตของคุณ และทรงนำทุกอย่างในชีวิตคุณไปสู่ประโยชน์ฝ่ายวิญญาณของคุณ สิ่งนี้จะป้องกันไม่ให้คุณท้อถอยหรือเสียความเชื่อไปในช่วงเวลาที่ยากลำบาก

การทำงานที่ไม่เคยได้รับคำขอบคุณ

เมื่อเรามองไปที่ความสัมพันธ์ สถานการณ์ และความสำเร็จในแง่ที่ต้องได้รับการเติมให้เต็ม ก็ยากมากที่ต้องทำใจกับงานที่ไม่ถูกใจ แต่การเติมเต็มความพอใจของเรามีในพระคริสต์ เราไม่ได้ดำเนินชีวิตด้วยความรู้สึกว่าขาดสิ่งใด เราสามารถเผชิญแต่ละวันด้วยความพึงพอใจและความอึดใจที่การทำงานใดในโลกนี้ไม่สามารถให้ได้ สิ่งนี้ไม่ได้หมายความว่า คุณจะรู้สึกท้อ เหนื่อย หรือเบื่อหน่าย แต่หมายความว่า คุณมีบางคนที่ยังใจได้ และช่วยให้คุณผ่านความยากลำบากไปได้

จากคนจำนวนมหาศาล เราถูกเลือกให้มาดำเนินชีวิตใกล้ชิดและเป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซู ที่น่าทึ่งคือพระเจ้าทรงอดทนเราได้ แค่เชิญเราไปในพิธีสมรสก็ได้รับเกียรติแล้ว แต่ที่เกินความเข้าใจคือได้เป็นเจ้าสาวผู้เป็นที่รักของจอมกษัตริย์เหนือกษัตริย์ และจอมเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งปวง เมื่อเข้าใจสิ่งนี้ คุณจะอดไม่ได้ที่จะใช้ชีวิตโดยตระหนักถึงเกียรติ สิทธิพิเศษ และพระพรที่เป็นของคุณอยู่แล้ว อาจเป็นได้ที่คุณเบื่อหน่ายงานที่ทำอยู่ และมีความหวังจะได้ทำสิ่งที่สำคัญกว่านี้ คุณอยากจะหาทางออก แต่คุณไม่ได้ไปทำงานเพื่อแสวงหาการเติมเต็ม ถึงงานจะให้ความรู้สึกว่าคุณมีเกียรติ แต่ไม่ใช่สิ่งที่กำหนดตัวตนของคุณ เพราะในพระคริสต์คุณได้รับการเติมเต็มครบถ้วน มีความอึดใจและพึงพอใจ แม้งานของคุณจะเป็นงานที่ไม่มีใครเห็น ไม่มีใครขอบคุณ แต่คุณรู้ว่าพระเยซูไม่ทรงลืมนสิ่งที่คุณทำในพระนามของพระองค์ในฐานะเจ้าสาวของพระคริสต์ คุณมีโอกาสดูแลเชื่อมต่อกับสิ่งสำคัญที่สุดในจักรวาล และการเป็นหนึ่งในเดียวกับพระองค์ได้ให้ความหมายในทุกสิ่งที่คุณพูดและทำ

ภาระของคุณในฐานะพ่อหรือแม่เลี้ยงเดี่ยว

คุณรู้สึกตื่นตระหนกเมื่อรู้ตัวว่า คุณกำลังแบ่งงานของสองคน คือทั้งบทบาทของสามีและภรรยาในเวลาเดียวกัน มันเกินกำลัง! มันไม่ยุติธรรม!

ปฏิกิริยาเหล่านี้ฝังรากอยู่ในความความเข้าใจผิดที่สำคัญอย่างหนึ่งคือ: เรามักมองไปที่ตัวเราเพื่อดูว่าเรามีสติปัญญาและกำลังพอจะทำในสิ่งที่ต้องทำไหม แต่เมื่อตระหนักว่าไม่มี เราก็ก้มหัว โกรธเคืองและขมขื่น เราลืมไปว่า

เราเป็นใครในพระคริสต์ ไม่มีพ่อแม่เลี้ยงเดี่ยวคนใด (หรือแม่แต่ในชีวิตคู่) จะมีสติปัญญาและกำลังพอที่จะเลี้ยงดูลูก ๆ ได้เอง แต่พระเยซูคริสต์ทรงเป็นแหล่งแห่งปัญญาและกำลังทั้งปวง และพระองค์สัญญาว่าจะประทานให้กับเจ้าสาวของพระองค์ ไม่มีพ่อแม่เลี้ยงเดี่ยว (หรือคู่สมรส) จะมีคุณลักษณะในแบบของพระเจ้าตามบทบาทที่พวกเขาต้องทำ แต่พระเยซูคริสต์ทรงประทานพระวิญญาณให้เรา เพื่อให้เราพูดและทำในสิ่งที่ดีและถูกต้องได้ แม้คุณเป็นพ่อหรือแม่เลี้ยงเดี่ยว แต่คุณก็ยังสมรสอยู่กับพระคริสต์ พระองค์จะทรงจัดเตรียมทุกสิ่งอย่างครบถ้วน เพื่อให้คุณทำหน้าที่ที่ยากลำบากนี้ได้

ความทุกข์ทรมานเรื้อรังทางร่างกาย

เรามักคิดเอาเองว่าเราจะแข็งแรงและสุขภาพดีไปตลอด และความเจ็บปวดทางกายจะเป็นแค่ชั่วคราว แต่การทนทุกข์ทางกายจะยากกว่ามาก ถ้าสุขภาพเคยเป็นแหล่งความมั่นคงและคุณภาพชีวิตที่ดีของคุณ ในโลกที่ล้มลงนี้ ร่างกายของเราจะเสื่อมถอยลงไปเรื่อย ๆ จึงไม่ฉลาดนักที่จะฝากความหวังของเราไว้กับสุขภาพร่างกาย

ความแตกต่างมหัศจรรย์ เมื่อเรารู้ว่าสิ่งล้ำค่าที่สุดในชีวิตไม่ใช่เรื่องกายภาพ แม้สุขภาพที่แย่อาจทำให้ ชีวิตลำบาก แต่ไม่อาจปล้นเอาตัวตน ความหมายและเป้าหมาย ความอิมใจและการพักผ่อนส่วนตัวของคุณไปได้ เมื่อคุณตอบสนองต่อการทนทุกข์ทางกายโดยตระหนักถึงความเป็นหนึ่งเดียวนิรันดร์ของเราที่มีในพระเยซูคริสต์ คุณสามารถพูดกับเปาโลได้ว่า “ฉะนั้นเราจึงไม่ย่อท้อ ถึงแม้ว่าสภาพภายนอกของเรากำลังทรุดโทรมไป แต่สภาพภายในนั้นก็ได้รับการเปลี่ยนใหม่ทุก ๆ วัน” (2 โครินธ์ 4:16) ไม่ว่าสภาพร่างกายจะเป็นอย่างไร เราได้รับกำลังจากพระเมตตาคุณในทุก ๆ เข้า ได้รับกำลังใจจากความรักของพระเจ้า และได้รับฤทธิ์อำนาจจากพระวิญญาณ แม้เราอยากจะกักเก็บกำลังของเราไว้และหาทางหนีความเจ็บปวดที่เรื้อรัง แต่เราสามารถจับจ้องไปที่ความเป็นจริงในความผูกพันเป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูคริสต์และในพระพรที่พระองค์ประทานให้

ความสำเร็จและพระพรฝ่ายโลก

ก็เช่นเดียวกับความยากลำบากที่เราต้องเผชิญผ่านความผูกพันในพระเยซูคริสต์ เพราะแม้แต่สถานการณ์ที่ดีก็อาจเป็นกับดักหรือเป็นโทษได้พอ ๆ กับความยากลำบาก เมื่อทุกอย่างไปได้ดี เราอาจคิดว่าพระเจ้าโปรดปรานเรา

มากกว่าคนที่ต้องทนทุกข์ เราอาจคิดว่าตนเองชอบธรรมและวิพากษ์วิจารณ์คนอื่น พระเจ้าทรงทราบดีถึงการทดลองแห่งพระพร เมื่อพระองค์ประทานแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ให้แก่ชนชาติอิสราเอล ทรงเตือนชาวอิสราเอลไม่ให้หลงลืมพระองค์เมื่อพวกเขาได้เข้าสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญาว่า:

“ท่านจะได้รับประทานจนอิ่ม และจะสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ในเรื่องแผ่นดินดีซึ่งพระองค์ประทานแก่ท่านนั้น ท่านจงระวังตัว เกรงว่าจะลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน โดยไม่รักษาพระบัญญัติกฎหมายและกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ เกรงว่า เมื่อท่านได้รับประทานจนอิ่ม ได้สร้างบ้านดี ๆ และให้อาศัยอยู่ในนั้น และเมื่อฝูงโคและฝูงแพะแกะของท่านทวีจำนวนขึ้น เงินทองของท่านทวีมากขึ้น และทุกสิ่งที่ท่านมีอยู่ก็ทวีขึ้น แล้วใจของท่านจะผยองขึ้น และลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านผู้ทรงนำท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ คือออกจากแดนทาส ผู้ทรงนำท่านมาตลอดถิ่นทุรกันดารใหญ่น่ากลัว ซึ่งมีงูแมงสาบและแมงป่องและดินแห้งแล้งไม่มีน้ำ ผู้ประทานน้ำจากหินแข็งแก่ท่าน ผู้ทรงเลี้ยงท่านด้วยมานาในถิ่นทุรกันดาร ซึ่งบรรพบุรุษของท่านไม่รู้จัก เพื่อพระองค์จะทรงทำให้ท่านถ่อมใจและทรงทดสอบท่าน เพื่อทำให้เกิดประโยชน์แก่ท่านในบัดนี้ จงระวังให้ดีเกรงว่าท่านจะนึกในใจว่า ‘กำลังและเรี่ยวแรงของข้า นำทรัพย์มีค่านี้นำให้ข้า’ ท่านจงระลึกถึงพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานกำลังแก่ท่านที่จะได้ทรัพย์สมบัตินี้ เพื่อพระองค์จะทรงดำรงพันธสัญญาซึ่งทรงปฏิญาณต่อบรรพบุรุษของท่านตั้งวันนี้ ถ้าท่านลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน และไปติดตามพระอื่นและปรนนิบัตินมัสการพระเหล่านั้น ข้าพเจ้าขอยืนยันต่อท่านในวันนี้ว่า ท่านจะต้องพินาศแน่นอน เช่นเดียวกับประชาชาติซึ่งพระยาห์เวห์ทรงทำให้พินาศไปต่อหน้าพวกท่าน ท่านทั้งหลายจะพินาศอย่างนั้นแหละ เพราะท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 8:10-20)

เราถูกล่อลวงให้หลงลืมพระเจ้าได้ง่ายเมื่อเราเริ่มมีความตระหนง ไม่พึงพิงใครทั้งในยามทุกข์และพระพร แต่เมื่อคิดถึงความเป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูคริสต์ ทำให้เราตระหนักว่าสิ่งดีที่เกิดขึ้นเป็นมาจากพระเมตตาและพระคุณ

ไม่ใช่จากสติปัญญา ความดีหรือความ پاکเพียรของเรา ความ پاکเพียรที่เราเข้ามาในชีวิตมาจากกำลังที่พระองค์ประทานให้ และพระองค์ประทานให้อย่างต่อเนื่องเพราะทรงสัญญาจะท่วมเทให้เราตลอดไป

พระคริสต์ประทานทุกสิ่งที่เป็นเพียงพอเพื่อตั้งเราให้เข้าใกล้และชื่นชมยินดีในพระองค์ ในท่ามกลางความทุกข์และพระพร

เราอาจเหน็ดเหนื่อยแต่ไม่สิ้นหวัง เราอาจโศกเศร้าแต่ไม่หมดหวัง เราอาจต้องทนต่อความเจ็บปวดแต่จะไม่ยอมแพ้ เราปิติในพระพรแต่จะไม่เย่อหยิ่ง เราเห็นว่าชีวิตไม่ได้ขึ้นอยู่กับแค่สิ่งต่าง ๆ ที่เรามี ไม่ว่าความรู้สึกของเรา สิ่งที่เราทำได้ แต่อยู่ที่เราเป็นใครในพระคริสต์ สิ่งนี้ทำให้เรายินยอมอยู่ในที่ที่ครั้งหนึ่งเราเคยล้มลง

เมื่อคิดถึง การเปลี่ยนแปลงนี้ว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร เราจำเป็นต้องเริ่มจากจุดแรก เรามื่อนาคตเพราะพระเจ้าทรงท่วมเทเพื่อให้สิ่งที่พระองค์ทรงเริ่มต้นไว้ในเราสำเร็จลง เรามีพระผู้ไถ่ที่ช่วยเราออกจากความผิดบาป ประทานพระวิญญาณให้และให้เราได้เป็นเจ้าของพระองค์ นี่คือการจริงสำหรับเราแต่ละคน แต่เราก็กังเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนที่ใหญ่กว่า เราเป็นอวัยวะในพระกายของพระคริสต์ เจ้าสาวของพระเยซูคือทุกคนที่เข้ามาวางใจในพระองค์ และผูกพันเป็นหนึ่งเดียวกัน เราจะมาพบถึงชุมชนเพื่อการเปลี่ยนแปลงนี้ในบทต่อไป

บทที่ 5

การเปลี่ยนแปลง เป็นโครงการของชุมชน

ในบทก่อนหน้านี้ เราเน้นไปที่การเปลี่ยนแปลงและเติบโตขึ้นในพระคุณในระดับส่วนตัว แต่กระบวนการในบทนี้ไม่ได้มีสำหรับแต่ละคนเท่านั้น กระบวนการนี้เกิดขึ้นได้ดีที่สุด และโดยหลักแล้วเกิดขึ้นภายในชุมชนคริสเตียน ผมขอเล่าเรื่องของสตรีท่านหนึ่ง ครอบครัวของเธอเปิดบ้านให้มีสัมมนาธรรมในกลุ่มย่อย เธอพูดอย่างจริงใจว่าแม้จะเป็นภาระ แต่ก็นำมาซึ่งความปีติที่ลึกซึ้ง และความพึงพอใจที่ได้รับจากสมาชิกในกลุ่มย่อยในช่วงห้าปีที่ผ่านมา สิ่งที่เธอพูดคือแก่นของความเข้าใจความสำคัญของความสัมพันธ์ถ้าต้องการเติบโตในทางพระเจ้า

“ฉันและสามีได้เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มย่อยนี้มากกว่าห้าปี ... เช่นเดียวกับกลุ่มย่อยอื่น ๆ เราทานอาหารด้วยกัน แสดงความรักต่อกันอย่างเป็นรูปธรรม รับผิดชอบร่วมกันเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นนอกกลุ่มย่อยของเรา เรามีสการร่วมกันศึกษาพระคัมภีร์และอธิษฐานด้วยกัน เป็นเวลามีค่าที่เราต่างเติบโตขึ้นในความเข้าใจในพระเจ้า ในสิ่งที่พระเยซูทรงทำสำเร็จแล้วเพื่อเรา และในพระประสงค์ของพระองค์เพื่อเราในฐานะส่วนหนึ่งของราชอาณาจักรของพระองค์ รวมถึงฤทธิ์อำนาจและความปรารถนาที่พระองค์ต้องการเปลี่ยนแปลงเรา และยังมีความจริงที่ล้ำค่าอื่น ๆ อีก เราเติบโตขึ้นในความรักต่อพระเจ้าและต่อผู้อื่น ได้รับการท้าทายให้สำนึกผิดกลับใจและวางใจในพระเจ้าในทุกพื้นที่ของชีวิต

นับเป็นประสบการณ์ใหม่ที่ทำให้ความสดชื่นสำหรับพวกเรามาก เมื่อได้เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มซึ่งสมาชิกในกลุ่มยินดีแบ่งปันสิ่งที่พวกเขาต้องต่อสู้ ไม่ว่าจะเป็นการทดลองหรือความบาป และขอให้เราอธิษฐานเพื่อ ... เราได้รับการต้อนรับจากคนอื่น ๆ ได้รับการท้าทายให้ยอมเปิดเผยความอ่อนแอของตัวเอง

ได้รับการหนุนใจผ่านคำอธิษฐาน และได้รับกำลังใจอย่างเฉพาะเจาะจงในเรื่องยาก ๆ ที่ยังคงต้องต่อสู้ ที่สำคัญมิตรภาพของเรามีแต่หวานชื่นขึ้น เราได้ยินคำพยานของสตรีที่ขาข้างหนึ่งอยู่ในคริสตจักร ขณะที่ขาอีกข้างยังติดอยู่ในโลก เธอเปิดใจเล่าการต่อสู้ของตัวเองกับพวกเธออย่างตรงไปตรงมา เธออธิษฐานหลายครั้งให้พระเจ้าทรงชี้ทางออกจากการทดลองแก่เธอ และเราก็ได้เห็นพระเจ้าทำงานช่วยเธอให้หลุดพ้น ความเปิดเผยของเธอทำให้เรารวบรวมได้นั่งแถวหน้าดูการเข้าแทรกแซงของพระเจ้าในยามที่เธออ่อนแอที่สุด การเปิดใจอย่างต่อเนื่องและการเติบโตในทางพระเจ้าของเธอหนุนใจให้พวกเรามีความถ่อมต้อกัน และเชื่อว่าพระเจ้าสามารถเปลี่ยนแปลงเราได้เช่นกัน

ในกลุ่มย่อยที่ใกล้ชิดกันนี้ เมื่อหลายปีผ่านไป เราเห็นงานของพระเจ้าได้ชัดเจน ในการพบกันระหว่างสัปดาห์ ผู้ชายอีกคนหนึ่งเคยต่อสู้อย่างหนักและซีโมโห เขาเติบโตผ่านการกลับใจจากบาปและการเปิดใจทั้งแบบตัวต่อตัวและต่อหน้ากลุ่ม เขายอมรับฟังคำหนุนใจและคำท้าทายจากคนในกลุ่ม และยอมอยู่ในชุมชนของคริสตจักรตลอดการต่อสู้ ... เขากลายเป็นแบบอย่างในการปรนนิบัติผู้อื่น เป็นผู้รับฟังที่ดี สู่ภาพอ่อนโยนต่อภรรยามากขึ้น ในฐานะกลุ่มย่อยเราต้องเผชิญหน้ากันในความวิตกกังวล ดิ้นรนในเรื่องส่วนตัว ยอมให้อภัย ลึกกับค้นหา ปัญหาครอบครัว ความไม่เชื่อ ความกลัวผู้คน การหนีข้อใจคด การตกงาน ความเจ็บป่วย การขาดความรัก การกราบไหว้รูปเคารพ และความขัดแย้งในชีวิตคู่ เราได้รับการช่วยเหลือ มีความรับผิดชอบต่อกัน ยกชูกันและกัน ร้องให้ด้วยกัน เฉลิมฉลองด้วยกัน หัวเราะด้วยกัน มีเรื่องกระทบกระทั่งกัน คินดิกัน อุดหนุนต่อกัน ... และเรียนรู้ที่จะรักพระเจ้าและรักกันและกัน

ในช่วงฤดูใบไม้ผลิ มีเรื่องทำให้พวกเราารู้สึกเศร้าใจที่ผู้ชายคนหนึ่งเพิ่งเข้ามารวมกลุ่มเกิดไม่พอใจ คิดว่าเราทำให้เขาผิดหวัง โดยการไม่สนใจในความโดดเด่นของเขา จึงเลือกที่จะละจากไป ที่ผมเล่าให้ฟังเพราะจะบอกว่า แม้จะได้รับประโยชน์มากมายจากกลุ่มย่อย แต่เราก็คงเป็นกลุ่มของคนบาปอยู่ดี พระเยซูคริสต์ต่างหากคือผู้ทำให้การอยู่ด้วยกันเป็นสิ่งที่คุ้มค่า นอกจากความสัมพันธ์ที่มีกับพระองค์แล้ว ... เราไม่มีสิ่งใดที่จะมอบให้กันได้เลย แต่เมื่อเรามุ่งตรงไปที่พระเยซูคริสต์ กลุ่มของเราจึงมีความสามารถที่จะสร้างความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ และเปลี่ยนชีวิตของพวกเราทุกคนได้

...เมื่อถึงเวลาหนึ่งทุ่มของคืนวันจันทร์ ผมก็ตื่นเต้นที่จะได้พบหน้าพี่น้องในพระคริสต์ พวกเขาจะมาเคาะที่ประตูบ้าน และผมไม่รู้ว่คืนนั้นจะต้องเจอกับเรื่องอะไรที่สมาชิกนำเข้ามา จะได้รับการท้าทายอย่างไร หัวเราะหรือร้องไห้

เราจะแบ่งปันกัน แต่ผมรู้อยู่เสมอว่าพระผู้เลี้ยงที่ดีเลิศจะมาพบเรา และชีวิตเราจะมั่งคั่งและมั่นคงขึ้นกว่าเดิมเพราะเราได้อยู่ด้วยกัน

... ผมหวังว่าเมื่อได้ยินเรื่องนี้ คุณจะมีกำลังใจผูกพันเข้าเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มย่อย และรับพระพรของชุมชนคริสเตียนจากในกลุ่มเล็ก ๆ แต่ใกล้ชิดกว่าเป็นกันเองกว่า ซึ่งกลุ่มย่อยทำให้เกิดขึ้นได้⁶

การดำเนินชีวิตท่ามกลางความตึงเครียด

จากคำพยานนี้ เราเห็นความสำคัญของมิตรภาพแห่งการไถ่ในกระบวนการเปลี่ยนแปลง เรายังได้เห็นด้วยว่า ในความสัมพันธ์เหล่านี้มีทั้ง สิ่งที่เราได้รับ และสิ่งที่เราต้องอดทนเพื่อให้ความสัมพันธ์เดินหน้าไปได้ ภาพยนตร์เรื่อง “เป็นเรื่องของเด็กชายคนหนึ่ง” (About a boy) จับประเด็นเรื่องความตึงเครียดนี้ได้เป็นอย่างดี เรื่องเล่าถึงชายโสดคนหนึ่งพยายามจัดการกับเสรีภาพในฐานะคนโสด และในเวลาเดียวกันก็โยยหาความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้ง ในตอนต้นเขาต้องดิ้นรนกับสภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกนี้ว่า:

ในความเห็นของผม มนุษย์ทุกคนเป็นเหมือนเกาะที่โดดเดี่ยวกลางทะเล และยิ่งไปกว่านั้น ยุคนี้เหมาะที่สุดที่จะเรียกว่ายุคของเกาะ ยกตัวอย่าง สมัยเมื่อร้อยปีที่แล้ว คุณจำเป็นต้องพึ่งพาผู้อื่น ...แต่ในปัจจุบัน คุณสามารถสร้างเกาะสวรรค์เล็ก ๆ ของคุณเองได้ มีเสบียงครบ และที่สำคัญ มีทัศนคติที่มองว่าถูกต้อง คุณก็สามารถทำให้ชีวิตตัวเองเป็นเกาะเขตร้อนที่มีแดดส่องทั้งวัน และยังคงดูดนกทองที่ยาวหนุ่มสาวชาวสวีเดนได้อีกด้วย...แต่ความจริงที่น่าเศร้าคือ ไม่ว่าใครที่อยู่บนเกาะ สุดท้าย ก็มีบางเวลาที่คุณต้องขึ้นฝั่งไปที่แผ่นดินใหญ่

หนึ่งดำเนินไปจนเขาได้เข้าสู่ความสัมพันธ์ที่มีความหมาย ในที่สุดก็จะทิ้งอิสรภาพที่เคยเพลิดเพลินตอนเป็นโสด เป็นเรื่องราวที่เผยให้เห็นว่า ลึก ๆ แล้วมนุษย์ต่างโยยหาความสัมพันธ์ และบทสรุปของเรื่องคือ ความสัมพันธ์เหล่านั้นเป็นสิ่งที่คุ้มค่าต่อการแสวงหา

แต่ในอีกระดับหนึ่ง ความพยายามหลีกเลี่ยงความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งอาจเป็นเพราะต้องใช้เวลา ใช้แรง เสียสละ ถ่อมใจ และไม่เห็นแก่ตัว ในขณะที่

6 คำพยานจากสมาชิกคริสตจักร New Life Presbyterian ในเมือง Glenside P.A., 30 กันยายน 2004, โดย Jan Powers.

แนวคิดเรื่องการรักผู้อื่นก็ตะป่ไปที่บางสิ่งที่เป็นมนุษย์เผยให้เห็น คือ ความบาปที่เห็นแก่ตัวของเรา ในหนังสือชื่อว่า “คริสเตียนคนหนึ่งจะเติบโตได้ต้องอาศัยทั้งคริสตจักร: ชุมชนของพระเจ้าเปลี่ยนแปลงชีวิตเราอย่างไร” โดย ท็อด อี โบลซิงเกอร์ ตั้งข้อสังเกตว่า:

ยิ่งกว่าในยุคใด ชาวอเมริกันในปัจจุบันจำนวนมากเชื่อว่า “ฉันต้องเขียนบทชีวิตของตนเอง” ดังนั้น ความคิดว่า บทชีวิตนี้ต้องยอมอยู่ใต้เรื่องราวยิ่งใหญ่ของพระคัมภีร์ จึงเป็นสิ่งแปลกใหม่สำหรับพวกเขา และที่พวกเขาตกใจก็คือความคิดที่ต้องมอบเรื่องราวส่วนตัวให้เป็นไปตามเรื่องราวของพระเจ้า และจำเป็นต้องเกิดขึ้นผ่านชุมชนของผู้คนที่ล้มลงในบาป ซึ่งพูดกันตรง ๆ เราคงไม่ต้องการให้พวกเขาเข้ามาวนเวียนในความหวังและความฝันของเรา⁷

ในระดับหนึ่ง เราต้องการมิตรภาพ แต่ในอีกระดับหนึ่ง เราก็ไม่ต้องการในสรรพสิ่งทรงสร้าง เราถูกสร้างให้มาอยู่ในชุมชน แต่เป็นเพราะการล้มลง เรากลับวิ่งหนีจากมิตรภาพที่จำเป็น บ่อยครั้งความต้องการนี้กลับถูกความบาปเข้ามาปะปน เราจึงแสวงหามิตรภาพตราบไคที่พวกเขาตอบสนองความต้องการและความปรารถนาของเรา เรามีความสัมพันธ์แบบทั้งรักทั้งเกลียดกับความสัมพันธ์เหล่านี้!

พระคัมภีร์มองเห็นถึงความตึงเครียดที่ลึกลับนี้ แต่ยังวางแต่ละคนให้เติบโตในพระคุณโดยผ่านทางพระกายของพระเยซูคริสต์ พระวจนะวิงวอนให้เราเข้ามาสนิทสนมกันในความสัมพันธ์ที่เป็นพี่น้องในพระคริสต์ มีสามัคคีธรรมเป็นองค์ประกอบที่สำคัญเพื่อการเปลี่ยนแปลงที่ยั่งยืน งานแห่งการทรงไถ่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของแต่ละคนที่มีต่อพระเยซูคริสต์ควบคู่ไปกับความสัมพันธ์ที่มีต่อผู้อื่น

มิตรภาพและการเปลี่ยนแปลงชีวิตส่วนตัว

คุณเคยได้ยินใครพูดว่า “คุณปูที่นอนของคุณเอง ก็ต้องนอนเองสิ”? ในฐานะคริสเตียน เรารู้ดีว่าไม่มีอะไรขัดแย้งกับ ชาวประเสริฐไปมากกว่านี้อีกแล้ว เพราะประโยคนี้กำลังสื่อว่า สิ่งแรกคือ “คุณแก้ปัญหาที่ทำไว้ไม่ได้แล้ว คุณติดอยู่กับความยุ่งเหยิงที่ตัวเองสร้างขึ้น” สิ่งที่สองคือ “คุณต้องจัดการเองคนเดียว”

7 Tod E. Bolsinger, *It Takes a Church to Raise a Christian: How the Community of God Changes Lives* (Grand Rapids, MI: Brazos Press/Baker Book House, 2004), 22-23.

พูดอีกแบบคือ “อย่าไปหวังให้ใครมาช่วย ถ้าอยากมีอะไรเปลี่ยนแปลง คุณคงต้องหาทางช่วยตัวเอง”

โจเป็นคนโสด ชี้เหงาและซีโมโห เขาร้ายกาจกับผู้คนที่เข้ามาในชีวิต รู้สึกตลอดเวลาว่าตนเองถูกใช้ และดูหมิ่นทุกมิติสภาพดี ๆ ที่เข้ามา คิดว่าตนเองถูกหักหลังอย่างหนักโดยพวกคริสเตียนที่คอยหลบหน้าเขาเพราะความประพฤติที่เขาทำ

ชีวิตฝ่ายวิญญาณของโจไม่ดีนัก เขาตัดตัวเองออกจากคนอื่น ๆ แต่ก็ยังโหยหาคนที่เข้าใจ เมื่อไปหาความช่วยเหลือเพื่อแก้ปัญหา เขามักจะได้รับคำสอนจากพระคัมภีร์ในเรื่องที่เขาควรคิด เชื่อฟัง และตอบสนองต่อปัญหาของเขาอย่างไร เขาต้องรับการเปลี่ยนแปลงในฐานะเป็นส่วนตัว

โจจึงมีชีวิตอยู่ในความตึงเครียดที่หนักหน่วง เขาไม่ชอบคนอื่น ๆ แต่กลับให้ความสัมพันธ์ในท่ามกลางมนุษย์เป็นสิ่งที่ต้องการมากที่สุดในการมีชีวิต เขาจะหลีกเลี่ยงคนอื่น แต่กลับบ่นว่าไม่มีใครสนใจเขา คนที่มีความหวังดีมองว่าความสัมพันธ์เป็นรูปเคารพของเขา และพวกเขาก็ทำผิดโดยไม่พยายามเรียกเขาให้เข้ามาอยู่ท่ามกลางชุมชนที่ช่วยให้เขาเติบโตได้ เหมือนกับการพูดว่า “เพราะคุณได้ทำให้อาหารเป็นรูปเคารพ ดังนั้นก็ไม่ต้องกิน”

โจสับสนและขมขื่นอย่างเข้าใจได้ เขาต้องการความช่วยเหลือจริง ๆ เขาจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงและรับผิดข้อบกพร่องที่เขาตอบสนองต่อปัญหาชีวิต แต่เขายังต้องการกลุ่มเพื่อนที่คอยให้ความหวังและกำลังใจ รวมทั้งการตักเตือนแบบตรงไปตรงมาแบบจริงใจ และมีความรักมากพอ น่าเศร้าที่เขาไม่เคยได้รับกำลังใจเพื่อให้เดินหน้าต่อไปได้ในมิติสภาพภายใต้ชุมชนที่ได้รับการไถ่เหล่านี้อยู่

โจต้องการอะไร? เขาจำเป็นต้องรู้ว่าเมื่อพระคริสต์นำเขาเข้าสู่ครอบครัวของพระเจ้าแล้ว เขาจะไม่โดดเดี่ยวอีกต่อไปไม่ว่าเคยสร้างเรื่องวุ่นวายในชีวิตมาแค่ไหนก็ตาม! ยังมีคริสเตียนอีกหลายคนที่ยึดติดอยู่กับความหวังที่จะเปลี่ยนแปลงในแบบส่วนตัว แบบไม่ขอยุ่งกับใคร ผู้ช่วยเหลือหลายคนก็ไม่นำผู้คนที่ดินรนเหล่านี้ไปสู่พื้นที่แห่งมิติสภาพในการทรงไถ่ได้ พวกเขากลับยึดเอาความแข็งแรงของความเป็นส่วนตัวในสังคมสมัยใหม่นี้ มีกรอบความคิดของ “พระเยซูกับฉัน” ในการต่อสู้กับบาปและพยายามเป็นเหมือนพระองค์ ตอนแรกเราอาจคิดว่า “แล้วมันผิดตรงไหน? เพราะการเข้าไปข้องเกี่ยวกับผู้คนมีแต่เสียเวลาและนำเรื่องวุ่นวายมาให้ไม่เห็นจำเป็น ฉันอ่านพระคัมภีร์และอธิษฐานเองได้ ใช้เวลากับคนอื่น ๆ ไม่เห็นได้ประโยชน์ที่ตรงไหน”

แต่พระเจ้ามีแผนการที่ยิ่งใหญ่กว่าและพูดตามตรงคือ เป็นแผนที่วุ่นวายกว่า และดูไม่เกิดประโยชน์อะไรตามมาตรฐานของเรา แต่เมื่อเราอ่านคำพยากรณ์ต้นของบทนี้ การเปลี่ยนแปลงเป็นสิ่งที่พระเจ้าตั้งพระทัยให้คนของพระองค์มีประสบการณ์ร่วมกัน มีเป้าหมายร่วมกัน สิ่งที่พระเจ้าทำในแต่ละคนเป็นส่วนหนึ่งของเรื่องราวการทรงฤทธิ์ที่ยิ่งใหญ่กว่า และเกี่ยวข้องกับคนของพระองค์ทุกคนตลอดมาทุกยุคทุกสมัย ไม่ว่าจะเป็นคุณโจและผู้เชื่อคนอื่น ๆ ต่างก็เป็นส่วนหนึ่งในเรื่องราวและในครอบครัวนี้ และนี่คือบริบทซึ่งการเปลี่ยนแปลงเป็นส่วนตัวเกิดขึ้นได้ การเปลี่ยนแปลงภายในชุมชนมักขัดแย้งกับวิธีที่เราคิด แต่พระวจะนำเสนอชัดเจนว่านี่คือวิธีของพระเจ้าในการสร้างเราให้เป็นเหมือนพระคริสต์มากขึ้น

ดำเนินชีวิตในชุมชนเหมือนอย่างพระเจ้าเอง

คุณเคยสงสัยหรือไม่ว่า ทำไมการอยู่ด้วยกันในชุมชนจึงเป็นเรื่องสำคัญมาก? คำตอบที่ผุดขึ้นในใจคุณทันที มักจะเป็นเรื่องประโยชน์ส่วนตัวที่ได้จากมิตรภาพที่ดี สิ่งนี้มีคุณค่าจริง แต่เหตุผลสำคัญที่สุดสำหรับชุมชนคือความจริงว่า พระเจ้าทรงสถิตอยู่ในชุมชนด้วย ฟังดูแปลกหรือไม่? ไม่แปลกครับ พระเจ้าทรงอยู่กับเราในชุมชนด้วยตัวพระองค์เอง! ทรงอยู่ด้วยกันทั้งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงอยู่ร่วมกันในความรัก และเป็นหนึ่งเดียวกันอย่างสมบูรณ์แบบ เมื่อเราพูดถึงความสำคัญของชุมชน ศาสนศาสตร์ที่ดีจะเริ่มต้น “กับพระเจ้า” เมื่อทำเช่นนั้น จะปรับเปลี่ยนวิธีที่เราคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในทันที พระเจ้าจะกลายเป็นศูนย์กลาง ไม่ใช่ผู้คนเป็นศูนย์กลาง

บทสุดท้ายของคำเทศนาทั้งสิบหกบทใน 1 โครินธ์บทที่ 13 โจนาธาน เอ็ดเวิร์ด กล่าวว่า:

พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดของความรัก เหมือนดวงอาทิตย์เป็นแหล่งกำเนิดของแสงสว่าง ดังนั้นพระสิริในการสถิตอยู่ของพระเจ้าในสวรรค์สถานจึงทำให้ที่นั่นเต็มไปด้วยความรัก เหมือนดวงอาทิตย์อยู่ท่ามกลางสวรรค์ที่มองเห็นได้ในวันที่สดใส และทำให้โลกนี้สว่างไสว ท่านอัครทูตบอกเราว่า “พระเจ้าทรงเป็นความรัก” ดังนั้นเมื่อได้เห็นพระเจ้าผู้ทรงดำรงอยู่ไม่สิ้นสุด จึงรู้ว่าพระองค์เป็นแหล่งกำเนิดความรักที่ไม่มีวันหมดสิ้น เมื่อได้เห็นพระเจ้าผู้ทรงบริบูรณ์พร้อมทุกสิ่ง จึงรู้ว่าพระองค์ทรงเปี่ยมล้นจนรินไหล ทรงเป็นแหล่ง

ผู้คนเปลี่ยนแปลงอย่างไร

กำเนิดความรักที่ไม่มีวันเหือดแห้ง พระองค์ไม่ทรงเปลี่ยนแปลงและดำรงอยู่ชั่ววันรันดร์ พระองค์จึงเป็นแหล่งกำเนิดของความรักที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงและเป็นไปชั่ววันรันดร์

ที่นั่น แม้ในสวรรค์สถาน พระเจ้าประทับอยู่ พระองค์ทรงเป็นต้นกำเนิดของทุกสายน้ำแห่งความรักที่บริสุทธิ์ ทุกหยาดหยดทั้งในอดีตและยังดำเนินต่อไป ที่นั่น พระเจ้าพระบิดา พระเจ้าพระบุตร และพระเจ้าพระวิญญาณทรงสถิตเป็นหนึ่งเดียวกัน อยู่ในความรักเดียวกัน เป็นสิ่งที่เกินกว่าเราจะเข้าใจ เป็นความรักที่มีร่วมกันและเป็นนิรันดร์ ... และที่นั่น แหล่งกำเนิดที่เต็มด้วยพระสง่าราศีนี้จะไหลรินออกมาเป็นสายน้ำ เป็นแม่น้ำแห่งความรักและความปิตุยินดี และแม่น้ำนี้จะท่วมทันจนกลายเป็นมหาสมุทรแห่งความรักที่วิญญาณทั้งหลายที่ได้รับการไถ่แล้วจะได้จุ่มตัวลงในความสุขที่หวานล้ำและหัวใจของพวกเขาก็จะท่วมทันไปด้วยความรัก⁸

ทุกสิ่งที่แต่ละพระบุคคลในพระตรีเอกานุภาพทรงเป็นและทรงทำ จะเป็นหนึ่งเดียวกับอีกสองพระบุคคลเสมอ เราถูกสร้างให้เป็นเหมือนพระฉายของพระเจ้าผู้เต็มด้วยพระสง่าราศี สงสัยหรือไม่ว่า ทำไมความปรารถนาที่จะใกล้ชิดและเป็นมิตรต่อกันจึงถูกชักจูงเข้าเป็นคุณลักษณะของเรา? มนุษย์ต่างก็ต้องการมีความสัมพันธ์ เพราะนั่นคือสิ่งที่พวกเขาถูกสร้างมา เมื่อความบาปเข้ามาความปรารถนานี้ก็ผิดเพี้ยน กลายเป็นการนับถือรูปเคารพไปอย่างง่ายดาย เพราะความบาปเราจึงอยากเอาความหวังทั้งหมดของเราฝากไว้ในความสัมพันธ์กับมนุษย์ด้วยกัน ถ้าเราไม่ได้ในสิ่งที่ต้องการจากความสัมพันธ์นี้ เราก็จะทำในสิ่งที่เจ็บปวดและเป็นบาปต่อกัน บ่อยครั้งที่การเข้าสู่ความสัมพันธ์ของเรามีตนเองเป็นศูนย์กลาง

แต่พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ไถ่ พระองค์ทรงทำในสิ่งที่อัศจรรย์เกินบรรยาย ทรงนำเราคืนดีกับพระองค์และสู่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น ชาวประเสริฐเปิดประตูรับมิตรภาพที่เราต่างกำลังเปลี่ยนแปลงไปเหมือนพระฉายของพระคริสต์มากขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อเปาโลพูดถึงชุมชนใหม่นี้คือคริสตจักรเขามีภาพที่ชัดเจน ในเอเฟซัส 4:1-6 เขาหันจากการพูดถึงความรอดที่ยิ่งใหญ่ของเราในบทที่ 1-3 มาเป็นชุมชนใหม่ที่เรารู้ได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่ง เขาเริ่มสอนให้คริสต์จักรลงมือทำตามชาวประเสริฐ โดยเริ่มในชีวิตทุกวันและในความสัมพันธ์ต่าง ๆ ดังนี้

8 Jonathan Edwards, *Charity and Its Fruits* (Carlisle, PA: The Banner of Truth Trust, 1998), 327-28.

การเปลี่ยนแปลงเป็นโครงการของชุมชน

“เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าผู้เป็นนักโทษโดยเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอวิงวอนพวกท่านให้ดำเนินชีวิตสมกับการทรงเรียกที่ท่านได้รับการทรงเรียกมานั้น คือจงถ่อมใจและมีความสุภาพอ่อนโยนอยู่เสมอ จงอดทน จงอดกลั้นต่อกันและกันด้วยความรัก จงพยายามรักษาความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันที่มาจากพระวิญญาณนั้น โดยมีสันติภาพเป็นเครื่องผูกพัน มีกายเดียวและมีพระวิญญาณองค์เดียว เหมือนอย่างที่ท่านได้รับการทรงเรียกให้มาถึงความหวังเดียวในการทรงเรียกพวกท่านนั้น มืองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว พระเจ้าองค์เดียวผู้เป็นพระบิดาของทุกคน พระองค์ทรงมีอำนาจเหนือสรรพสิ่ง ทรงทำการผ่านสรรพสิ่งและทรงอยู่ในทุกคน” (เอเฟซัส 4:1-6)

ในความโศกเศร้าแห่งพระคุณของพระเจ้า เปาโลเรียกสมาชิกในชุมชนใหม่นี้ให้เข้ามามีความสัมพันธ์กับพี่น้องคริสเตียนด้วยกัน ด้วยความถ่อม สุภาพ อดทน และอดกลั้นต่อกัน ท่านผลักดันให้คริสตจักรคอยเฝ้าระวังให้คงความเป็นหนึ่งเดียวกันในพระวิญญาณ ท่านไม่ได้บอกให้พวกเขาต้องสร้างขึ้นมามี เพราะนี่เป็นความจริงที่มีอยู่แล้ว เมื่อคุณมาวางใจในพระเยซูคริสต์ คุณได้รับเชิญให้เข้าสู่การสามัคคีธรรมกับกับแหล่งกำเนิดของความรัก ทันที คือพระเจ้าพระตรีเอกานุภาพและเข้าสู่ครอบครัวของพระองค์คือคริสตจักร เมื่อรู้ความจริงเช่นนี้ จงใช้ความพยายามอย่างเต็มที่ที่จะให้ความสัมพันธ์นี้สะท้อนถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันในความรักของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทั้งหมดนี้เริ่มต้น ดำเนินไป และจะจบลงที่พระเจ้าเป็นศูนย์กลาง

เปาโลวางรากฐานคำเรียกนี้ให้เข้ามาสู่ชุมชนในงานแห่งการทรงไถ่ของพระตรีเอกานุภาพ สังเกตคำว่า “หนึ่งเดียว” ที่ใช้ในข้อ 4-6 นำมาใช้โดยแต่ละครั้งเชื่อมโยงกับพระบุคคลหนึ่งในพระตรีเอกานุภาพ มีพระวิญญาณเดียวทำงานในกายเดียว มืองค์พระผู้เป็นเจ้าเดียวที่เรามีความหวังเดียว ความเชื่อเดียว และบัพติศมาเดียว มีพระบิดาองค์เดียวผู้ทรงอยู่เหนือครอบครัวเดียวคือคริสตจักร พระพรทั้งสิ้นเป็นของเรา เพราะสิ่งที่พระตรีเอกานุภาพทรงทำผ่านสรรพสิ่งทรงสร้างและทรงไถ่

ให้เราไตร่ตรองกันว่า สิ่งที่พระตรีเอกานุภาพทรงทำเพื่อให้เราเป็นกายเดียวกัน เข้าเป็นหนึ่งเดียวกับพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในปฐมกาลบทที่ 15 เราพบเรื่องราวที่ดูแปลกอยู่ไม่น้อย แต่เต็มไปด้วยความหมายสำคัญเกี่ยวกับการไถ่

“แล้วพระองค์ตรัสแก่อับรามว่า ‘เราคือยาห์เวห์ผู้พาเจ้าออกจากเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย เพื่อจะยกดินแดนนี้ให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้า’ อับรามทูลว่า ‘ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์เจ้านาย ข้าพระองค์จะทราบได้อย่างไรว่า จะได้ดินแดนนี้เป็นกรรมสิทธิ์?’

พระองค์จึงตรัสแก่อับรามว่า ‘เอาลูกโคตัวเมียอายุสามปี แพะตัวเมียอายุสามปีและแกะตัวผู้อายุสามปี นกเขาตัวหนึ่งกับนกพิราบตัวหนึ่งมาให้เรา’

อับรามจึงนำสัตว์ทั้งหมดเหล่านี้นำถวาย และผ่าครึ่งวางข้างละซีกตรึงกัน แต่ไม่ได้ผ่าครึ่งนก เมื่อฝูงเหยี่ยวบินลงมาที่ซากสัตว์เหล่านั้น อับรามก็ไล่ไปเสีย

เมื่อเวลาดวงอาทิตย์ใกล้จะตก อับรามก็นอนหลับสนิท เวลานั้น ความกลัวและความมึนตึ๋นอย่างยิ่งก็มาทับถมอับราม พระองค์จึงตรัสแก่อับรามว่า ‘เจ้าจงรู้แน่เถิดว่าเชื้อสายของเจ้าจะเป็นคนต่างด้าวในดินแดนซึ่งไม่ใช่ที่ของพวกเขา และพวกเขาจะต้องรับใช้ชาวเมืองนั้น

ชาวเมืองนั้นจะกดขี่เขาถึงสี่ร้อยปี ส่วนชนชาติที่เขาจะใช้อยู่นั้น เราจะพิพากษาลงโทษ ต่อมาเชื้อสายของเจ้าจะออกมาพร้อมกับทรัพย์สินสมบัติมากมาย ฝ่ายเจ้าจะไปยังบรรพบุรุษของเจ้าอย่างสงบ เขาจะฝังศพเจ้าเมื่อเจ้าชรามากแล้ว ในช่วงอายุที่สี่เชื้อสายของเจ้าจะกลับมาที่นี่อีก ด้วยว่าความบาปชั่วของคนอาโมไรต์ยังไม่ครบถ้วน’

เมื่อดวงอาทิตย์ตกและมีดมิดก็มีเตาที่ควันพลุ้งอยู่ และคบเพลิงเลื่อนลอยมาระหว่างกลางซีกสัตว์เหล่านั้น ในวันนั้น พระยาห์เวห์ทรงทำพันธสัญญากับอับรามว่า ‘เรามอบดินแดนนี้ให้เชื้อสายของเจ้าแล้ว ตั้งแต่แม่น้ำอีฟิปต์ไปถึงแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส ทั้งแผ่นดินคนเคไนต์ คนเคเนส และคนชัดโมไนต์ กับคนฮิตไทต์ คนเปอร์ซี คนเรฟาอิม คนอาโมไรต์ คนคานาอัน คนเกอร์กาซี และคนเยบูนด้วย” (ปฐมกาล 15:7-21)

เกิดอะไรขึ้นในการมาพบกันที่แปลกประหลาดนี้? อับรามพยายามต่อสู้กับความยากที่จะเชื่อพระเจ้า พระเจ้าจึงทรงช่วยท่าน โดยสั่งให้ท่านนำสัตว์มาผ่าครึ่งและวางไว้ข้างละซีก คินนั้นมีเตาที่มีควันและคบเพลิงลอยลงมาระหว่างกลางซีกสัตว์เหล่านั้น พระเจ้ากำลังบอกว่า “ถ้าเราไม่รักษาสัญญาที่มีต่อเจ้า ขอให้สิ่งที่เกิดขึ้นกับสัตว์เหล่านี้เกิดขึ้นกับเรา” สิ่งนี้เรียกว่าคำสาบานที่

สาปแช่งตนเอง พระเจ้าทรงบอกว่า “ถ้าเราไม่รักษาสัญญาของฝ่ายเรา ขอให้เราถูกฉีกจนขาดสะบั้น” สองพันปีต่อมา พระเจ้าพระบุตรถูกตรึงที่บนกางเขน และพระองค์ทรงร้องออกมาว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย?” พระเจ้าทรงอนุญาตให้สิ่งที่สมควรเกิดแก่เราไปเกิดกับพระเยซูแทนเรา เราต่างหากที่เป็นฝ่ายผิดสัญญา แต่พระเจ้าพระตรีเอกานุภาพทรงถูกฉีกขาดออกจากกัน เพื่อให้เราได้เข้าเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ และเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในฐานะพี่น้องในพระคริสต์ ความรัก ความ เป็นหนึ่งเดียวกันและความปิติยินดีอันสมบูรณ์แบบในท่ามกลางพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณถูกทำลายลงชั่วคราว เพื่อเห็นแก่เรา

นี่คือพื้นฐานที่ความสัมพันธ์ของเราตั้งอยู่ ทุกครั้งที่คุณถูกทดลองให้ หลบเลี่ยงไปจากชุมชนผู้เชื่อ จำไว้ว่าพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณ ทรงยอมถูกฉีกขาด เพื่อให้คุณได้เข้าเป็นหนึ่งเดียวกัน

เมื่อคุณทำบาปหรือผู้อื่นทำบาปต่อคุณ คุณต้องเข้าไปหาพี่น้องใน พระคริสต์ของคุณโดยตระหนักว่าพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณทรง ถูกฉีกขาดเพื่อให้คุณได้คืนดีกัน! ถ้าเราเข้าสู่ความสัมพันธ์ในพระกายของ พระคริสต์ด้วยมุมมองนี้จริงๆ มันจะเปลี่ยนมิตรภาพของเราไปอย่างสิ้นเชิง ในเอเฟซัสบทที่ 4 เปาโลกล่าวว่า ยิ่งคุณทำเช่นนี้มากเท่าไร คุณก็จะยิ่ง ได้รับการ “เสริมสร้างขึ้น” (ข้อ 12) บรรลุถึง “ความเป็นผู้ใหญ่” (ข้อ 13) “โตเต็มถึงขนาดความบริบูรณ์ของพระคริสต์” (ข้อ 13) และจะ “เจริญขึ้นใน ทุกด้านสู่พระองค์ผู้เป็นศีรษะคือพระคริสต์” (ข้อ 15)

การเป็นสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้า

เมื่อเราเข้ามาวางใจในงานของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณเพื่อให้เป็น ที่ยอมรับจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และหยุดความพยายามที่จะทำให้พระองค์ ยอมรับเรา พระองค์ทรงพระคุณที่ได้อภัยบาปให้เราแล้ว และรับเราเข้าเป็น บุตร บ่อยครั้งที่พระพรแห่งการรับเข้าเป็นบุตรถูกมองในมุมส่วนตัวเท่านั้นว่า: ฉันเป็นลูกของพระเจ้า นี่คือการจริง แต่การถูกรับเป็นบุตรของคุณไปไกลเกิน กว่าพระพรที่เป็นส่วนตัว คุณถูกรับเข้าสู่ครอบครัวใหม่ด้วย พระพรของการ รับเข้าเป็นบุตรจึงเป็นทั้งส่วนตัวและส่วนรวม เมื่อผมและภรรยาจับอุ้มกับ ลูกคนที่สี่ เด็กคนนั้นไม่เพียงแต่มีพ่อแม่ แต่มีพี่ ๆ อีกถึงสามคนด้วย เขา กลายเป็นส่วนสำคัญของกลุ่มสังคมที่ใหญ่กว่า นั่นคือ ครอบครัวของเขาเอง

เมื่ออัครทูตเปาโลสร้างสาวกผู้เชื่อใหม่ ท่านคอยย้ำเตือนว่า มีความช่วยเหลือที่พร้อมอยู่ในพระคริสต์และในประชากรของพระองค์ สิ่งนี้สะท้อนอยู่ในเอเฟซัส 2:14-22 เปาโลบอกว่า พวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของบางสิ่งที่ใหญ่กว่าตัวพวกเขาเอง

“เพราะว่าพระองค์เองทรงเป็นสันติภาพของเรา โดยร่างกายของพระองค์ ทรงทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นหนึ่งเดียวกัน และทรงรื้อกำแพงที่แยกระหว่างสองฝ่ายคือการเป็นศัตรูกัน ทรงทำให้ธรรมเนียมปฏิบัติซึ่งประกอบด้วยบัญญัติและคำสั่งต่าง ๆ นั้นเป็นโมฆะ เพื่อสร้างให้เป็นคนใหม่คนเดียวกันในพระองค์จากคนสองฝ่ายนั้น เช่นนั้นแหละ พระองค์จึงทรงทำให้เกิดสันติภาพ และทำให้ทั้งสองฝ่ายคืนดีกับพระเจ้าเป็นกายเดียวโดยทางกางเขน จึงเป็นเหตุให้การเป็นศัตรูกันหมดสิ้นไป พระองค์ทรงมาประกาศสันติภาพแก่พวกท่านที่อยู่ไกลและแก่บรรดาคนที่อยู่ใกล้ เพราะว่าโดยทางพระคริสต์เราทั้งสองฝ่ายมีโอกาสดำเนินเข้าพระบิดาโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน

เพราะฉะนั้น พวกท่านจึงไม่ใช่คนนอกและคนต่างด้าวอีกต่อไป แต่เป็นพลเมืองเดียวกับบรรดาธรรมิกชน และเป็นครอบครัวของพระเจ้า ท่านทั้งหลายถูกก่อร่างสร้างขึ้นบนรากฐานของบรรดาอัครทูตและบรรดาผู้เผยพระวจนะ มีพระเยซูคริสต์เป็นศิลาหัวมุม ในพระองค์นั้นทุกส่วนของโครงสร้างถูกเชื่อมต่อกันและเจริญขึ้นเป็นวิหารอันบริสุทธิในองค์พระผู้เป็นเจ้า และในพระองค์นั้น พวกท่านก็กำลังถูกก่อร่างสร้างขึ้นด้วยกันให้เป็นที่พักพิงของพระเจ้าโดยพระวิญญาณ”

พระเจ้าปรารถนาจะเห็นประชากรของพระองค์เกิดผลในสิ่งใด? พระองค์ทรงมุ่งมั่นให้เราเป็นประชากรที่เคลื่อนไหวเข้าหากันในชุมชน ทรงกำจัดสิ่งที่เป็นตัวการขัดขวางทั้งหมดเพื่อให้เราเป็นประชากรที่มีความหวัง มีความรัก มีการนมัสการ และรับใช้กันและกัน นี่เป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับพระองค์

เป็นไปได้ที่จะอ่านพระวจนะตอนนี้แล้วเข้าใจเองว่า คริสเตียนเป็นเพียงศาสนาที่มี “ตัวฉันและพระเจ้า” เท่านั้น เคยได้ยินใครพูดใหม่ว่า “ใช่ ฉันเป็นคริสเตียน แต่ไม่ได้ไปโบสถ์ ทำไมต้องไปในเมื่อฉันมีพระเจ้าอยู่ด้วยแล้ว?” หรือ “สิ่งสำคัญที่สุดของฉันคือใช้เวลาตามลำพังกับพระเจ้า ไม่ใช่ที่โบสถ์” แต่พระคัมภีร์ไม่เคยแยกทั้งสองอย่างนี้ออกจากกันเลย ความรอดของเราเชื่อมเราเข้ากับพระเจ้าและกับประชากรของพระองค์ ไม่ใช่เลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง ต้องเป็นทั้งสอง ไม่ใช่ที่ในสวรรค์เท่านั้นที่เราจะอยู่ร่วมกันล้อมรอบพระที่นั่งของพระเจ้า ความสัมพันธ์ส่วนตัวของเรากับพระคริสต์จะรวมเรา

เข้ากับผู้อื่น ๆ นับแต่เดี๋ยวนี้!

สังเกตวิธีที่เปาโลพูดเรื่องนี้ ท่านกล่าวว่า พระเจ้า “ทรงเรียกแห่งที่แยกระหว่างสองฝ่าย.. เพื่อสร้างให้เป็นคนใหม่คนเดียวกันในพระองค์” เราเป็น “พลเมืองเดียวกับบรรดาธรรมิกชน และเป็นครอบครัวของพระเจ้า” เรากำลัง “ถูกก่อร่างสร้างขึ้นด้วยกัน เพื่อเป็นที่ประทับของพระเจ้าที่พระองค์ทรงสถิตอยู่” เราไม่อาจเป็นคริสเตียนอย่างที่เราควรเป็น โดยการมีชีวิตตามลำพังกับพระเจ้า นี่ไม่ใช่พระประสงค์ของพระเจ้าเลย สิ่งที่เราจะเป็น เราจะเป็นร่วมกัน

เรามักอ่านพระคัมภีร์ผ่านสายตาที่เป็นส่วนตัวมากเกินไป เราจึงต้องได้รับการเตือนให้เห็นแนวคิดเรื่องความแข็งแกร่งของชุมชนที่มีหัวพระคัมภีร์ทั้งเล่มในพระคัมภีร์เดิม พระเจ้าตรัสชัดเจนว่า “เราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะเป็นประชากรของเรา” คำว่า “เจ้า” เป็นคำพหูพจน์ เมื่อเปาโลและผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่ท่านอื่น ๆ ของพระกายพระเยซูคริสต์ คำพูดนี้ส่วนใหญ่เจาะจงถึงคริสตจักรในภาพรวมมากกว่าคนใดคนหนึ่ง ในโรม 12:1-2 เป็นตอนที่มักถูกนำมาใช้สำหรับคริสเตียนแต่ละคนเท่านั้น แต่จริง ๆ แล้วเปาโลกำลังวิงวอน “ท่านทั้งหลายให้ถวายตัวของท่าน (เป็นพหูพจน์) แต่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาอันบริสุทธิ์ที่มีชีวิต (เป็นเอกพจน์)” น่าสนใจหรือไม่ที่ทรงเรียกทุกคนเป็นรายบุคคลที่ก่อขึ้นมาเป็นคริสตจักร เพื่อถวายบูชาตนเองร่วมกันต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต

ภาพในความคิดที่เห็นนี้ส่งผลอย่างไรต่อคุณ? มันทำให้คุณประหลาดใจหรือไม่? ทำให้คุณกลัวหรือเปล่า? ทำให้คุณรำคาญใจหรือให้กำลังใจ? ชีวิตทุกวันนี้คุณยอมพัฒนาความสัมพันธ์ที่ลึกพอจนช่วยให้คุณเติบโตและเปลี่ยนแปลงอย่างไร? อะไรที่เป็นตัวการขัดขวางพัฒนาการความสัมพันธ์ของชีวิตที่ทรงไว้ในชีวิตของเรา? ลองพิจารณารายการด้านล่างนี้และถามตัวเองว่าข้อไหนบ้างที่เป็นตัวคุณ:

- ความวุ่นวายของชีวิต ทำให้ความสัมพันธ์ห่างเหินและเป็นไปอย่างผิวเผิน
- จมอยู่ในมิตรภาพที่เน้นกิจกรรม และความสนุกสนานเป็นหลัก
- หลีกเลี่ยงความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิด เพราะรู้สึกว่ามันกลัวเกินไปหรือวุ่นวายเกินไป
- ยอมเข้าร่วมทำกิจกรรมที่เป็นทางการของคริสตจักร แต่ไม่เกี่ยวข้อง กับใครเป็นส่วนตัว

ผู้คนเปลี่ยนแปลงอย่างไร

- เป็นมิตรภาพแบบดูแลผู้อื่นฝ่ายเดียว คอยดูแลจิตวิญญาณผู้อื่น แต่ไม่ปล่อยให้ผู้อื่นได้มีส่วนในการดูแลคุณ
- หมกมุ่นแต่ตนเอง คือเป็นความสัมพันธ์แบบ “ฉันต้องได้ตามที่ต้องการ” เป็นผู้รับฝ่ายเดียวแต่แทบไม่เคยให้
- เป็นการดำเนินชีวิตคริสเตียนแบบปลีกตัว ไม่ฟังพาใคร “มีเพียงฉันกับพระเจ้าเท่านั้น”
- ใช้ศาสนศาสตร์มาแทนที่ความสัมพันธ์ รู้จักพระเจ้าในฐานะเป็นชีวิตที่นำศึกษา มากกว่าติดตามพระองค์และเป็นประชากรของพระองค์

คุณเข้าข่ายข้อไหนบ้าง? ลองคิดถึงความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดที่สุดของคุณ เช่น คู่สมรส พ่อแม่ ลูก ๆ หรือกลุ่มย่อย มีสิ่งใดบ้างที่ต้องเปลี่ยนเพื่อให้ความสัมพันธ์นี้มีความหมายกับผู้คนที่มิในชีวิตคุณอยู่แล้ว? วัฒนธรรมอเมริกันอาจยกย่องมือปราบบุกเดี่ยวหรือซูเปอร์แมน เป็นวีรบุรุษที่เข้ามาจัดการกับความผิด และหายกลับไปตามลำพังหลังภารกิจเสร็จสิ้น แต่การใช้ชีวิตโดดเดี่ยวและไม่เปลี่ยนแปลงตัวเองเช่นนี้ห่างไกลจากพระวจนะในพระคัมภีร์ ที่จริงพระคัมภีร์มองว่าเป็นความอ่อนแอมากกว่าความเข้มแข็งเสียอีก! คนที่มีคุณลักษณะตามที่บ่งไว้ในพระวจนะจะมีมิตรภาพที่เที่ยงแท้และเป็นเพื่อนแท้ของผู้อื่นด้วย เพราะถึงอย่างไรนี่คือสาระสำคัญของพระมหาบัญชาที่ให้ “รักเพื่อนบ้าน” ใช่หรือไม่? เมื่อเราถูกรับเป็นบุตรในครอบครัวของพระเจ้า เรามีพี่น้องชายหญิงเพิ่มขึ้นอีกมากมายเพื่อให้เราได้รัก!

แต่สิ่งนี้ก็ไม่ง่าย การเข้าไปเกี่ยวกับผู้คนที่ต้องใช้เวลา วุ่นวาย ซ้ำซ้อนและมีปัญหา จากมุมมองของเรามันดูไม่ค่อยได้ผล แต่จากมุมมองของพระเจ้า นี่เป็นวิธีที่ดีที่สุดที่จะผลักดันให้เติบโตขึ้นในพระคุณ ระบบให้คุณค่าของเราจะปะทะกับของพระเจ้า แต่หนทางของพระองค์เพื่อการเปลี่ยนแปลงในเราคือวิธีที่ดีที่สุด สิ่งนี้หมายความว่า เราต้องใช้เวลาเพื่อให้มิตรภาพลงลึกและเติบโตขึ้น เราต้องอยู่กับความเป็นจริงด้วยว่า ความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกันอาจทำให้เราทำบาปต่อบางคน หรือบางคนจะทำบาปต่อเรา จำเป็นต้องมีเวลาของการสารภาพและให้อภัย มีบางเวลาที่คุณต้องปรนนิบัติบางคน แม้รู้สีกว่าคุณไม่มีความสามารถพอ และมีบางเวลาที่คุณได้รับการปรนนิบัติด้วย! ฟังดูอาจไม่ค่อยท้าทาย แต่ถ้าคุณเป็นพวกเยอหียัง นี่ก็คือสิ่งสุดท้ายที่คุณต้องการ!

นี่คือเหตุผลที่ทำให้ชุมชนเป็นส่วนสำคัญมากในแผนการของพระเจ้า เพื่อเปลี่ยนแปลงเราให้เป็นเหมือนพระคริสต์ การอยู่ในชุมชนจะผลักดันเรา

ให้ตายต่อตนเอง จะมีบางครั้งที่การรักผู้อื่นและยอมให้ผู้ขึ้นมาปรนนิบัติและแสดงความรักต่อเรารู้สึกเหมือนตายไปแล้ว แต่นี่เป็นเส้นทางสู่ชีวิตแท้จริงในพระคริสต์ ยิ่งเราเข้าใจหัวใจของเรามากเท่าไร จะยิ่งเห็นว่าต้องใช้การงานแห่งพระคุณของพระเจ้ามาเปลี่ยนแปลงเราที่ฝักใฝ่แต่ในตนเองไปสู่ชุมชนแห่งความรัก การอยู่ในความสัมพันธ์ของการทรงไถ่แสดงให้เห็นความจำเป็นที่เราต้องเปลี่ยนแปลง และช่วยให้เกิดขึ้นจริงได้

ได้รับความรักในฐานะครอบครัว

เอเฟซัส 3:14-21 เน้นให้เห็นวิธีการของพระเจ้าในการปลูกฝังชีวิตของคริสเตียนแต่ละคนให้เติบโตขึ้นในพระกาย ผมใช้เวลาหลายปีอ่านและสอนพระวจนะตอนนี้ โดยเน้นเบื้องต้นไปที่การเปลี่ยนแปลงของแต่ละบุคคลและความสัมพันธ์ที่มีกับพระคริสต์ ผมผิดพลาดที่ไม่ได้เชื่อมโยงชีวิตคริสเตียนส่วนตัวเข้ากับการชำระให้บริสุทธิ์ในภาพที่ใหญ่กว่าของพระกายพระคริสต์ แต่เปาโลก็ให้ความสำคัญอย่างยิ่งกับการเห็นทั้งชาวยิวและชาวต่างชาติอาศัยอยู่ด้วยกันในชุมชน แม้อาจไม่มีความคิดเห็นรุนแรงที่ชาวยิวและชาวต่างชาติ เพราะมีสถานะเท่าเทียมกันต่อพระเจ้าและต่อกันและกัน ซึ่งเป็นแนวคิดที่สดใสดังอย่างยิ่งในยุคนั้น! แต่ความตึงเครียดระหว่างชาวยิวและชาวต่างชาติในศตวรรษแรกนั้นลึกยิ่งกว่าปัญหาเผ่าพันธุ์และการแบ่งชนชั้นของอเมริกาในปัจจุบันเสียอีก ในมุมมองความตึงเครียดนี้ เปาโลพยายามนำข่าวแห่งพระคุณมาประยุกต์กับแต่ละคน แต่เป็นแต่ละคนที่อยู่ในการสามัคคีธรรมร่วมกัน มุมมองนี้ควรช่วยกันไม่ให้เราอ่าน เอเฟซัส 3:14-21 ผ่านทางมุมมองของความเป็นส่วนตัว

“เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงคุกเข่าต่อพระบิดา (คำว่า บิดา ของทุกตระกูลในสวรรค์ก็ดี บนแผ่นดินโลกก็ดี มาจากคำว่าพระบิดานี้) ข้าพเจ้าทูลขอให้ประทานความเข้มแข็งภายในจิตใจด้วยฤทธิ์านุภาพที่มาจากพระวิญญาณของพระองค์แก่พวกท่าน ตามพระลืออันอุดมของพระองค์ ให้พระคริสต์ประทับในใจของท่านโดยทางความเชื่อให้ท่านได้หยั่งรากและตั้งมั่นอยู่ในความรัก ข้าพเจ้าทูลขอให้ท่านสามารถเข้าใจร่วมกับธรรมิกชนทั้งหมดถึงความกว้าง ความยาว ความสูง และความลึก คือให้ซาบซึ้งในความรักของพระคริสต์ซึ่ง

เกินความรู้ เพื่อพวกท่านจะได้รับความบริบูรณ์ของพระเจ้าอย่าง
เต็มเปี่ยม

ขอให้พระเกียรติมีแด่พระองค์ผู้ทรงสามารถทำทุกสิ่งได้มาก
ยิ่งกว่าที่เราทูลขอหรือคิด โดยฤทธานุภาพที่ทำกิจอยู่ภายในเรา
ขอให้พระเกียรติจงมีแด่พระองค์ในคริสตจักรและในพระเยซูคริสต์
ตลอดทุกชั่วอายุคนเป็นนิตย์ อาเมน”

ขณะที่เปาโลอธิษฐาน ท่านต้องการให้ผู้เชื่อชาวเอเฟซัสเข้าถึงพระลักษณะ
ความรักของพระเจ้าที่มีให้พวกเขาในพระคริสต์ แน่ตอนที่คำอธิษฐานของ
ท่านสะท้อนถึงความปรารถนาให้แต่ละคนรู้จักพระเจ้าและเข้าใจความรักของ
พระองค์ แต่ความรู้นี้และ “ฤทธานุภาพที่มาทางพระวิญญาณ” มาถึงกลุ่มบุคคล
ที่มีชีวิตร่วมกับพระเจ้าและร่วมกันในชุมชนเป็นกายเดียว

ดูจากภาษาที่เปาโลใช้ คุณสัมผัสถึงความรักยิ่งใหญ่ของพระเยซูคริสต์
ได้หรือไม่? คุณจินตนาการได้หรือไม่ว่าการที่จะเข้าไปในความรักรักรนั้น จริง ๆ
ต้องเป็นอย่างไร? ความรักของพระเยซูคริสต์นั้นมากมายทั้งในความกว้าง
ความยาว ความสูง และความลึก (แปลว่าไม่มีขีดจำกัด) เราไม่สามารถเห็น
ความรักนี้หรือมีประสบการณ์ได้ทั้งหมดด้วยความจำกัดของเรา เราต้องพึ่ง
พระกำลังจากพระเจ้าเพื่อให้เข้าใจและเข้าถึง “ร่วมกับธรรมิกชนทั้งหมด”
(ข้อ 18) เหมือนกับคณะลูกขุนที่หวังฟังคนอีกสิบสองความคิดที่แตกต่าง
เพื่อให้เข้าใจความจริงทั้งหมดได้ครบถ้วน เมื่อเราอยู่ในความสัมพันธ์ที่มี
ความหมายต่อกัน เราต่างก็นำมุมมองและประสบการณ์ที่ไม่เหมือนกัน ไป
สู่ความรู้ในความรักของพระคริสต์มากขึ้น เช่น รายหนึ่งได้รับการช่วยเหลือ
จากสารเสพติดที่เป็นอันตราย อีกรายผ่านความทุกข์หนักมาอย่างยาวนาน
อีกรายโดยพระคุณพระเจ้าได้รับความช่วยเหลือให้พ้นจากชีวิตแต่งงาน
ที่ลำบาก และเรื่องอื่น ๆ อีกไม่รู้จบ เมื่อนำมาแบ่งปันกัน เราจะได้เห็นอีก
เหลี่ยมมุมในเพชรเม็ดเดียวกัน นั่นคือความรักของพระเยซูคริสต์ เมื่อเดินหน้า
ไปด้วยกันในความเข้าใจและในประสบการณ์ความรักที่ไม่มีที่สิ้นสุดของ
พระเจ้า เราจะเต็มเต็มขึ้น เข้มแข็งขึ้นและลงลึกขึ้น ไม่เพียงแต่ละคนจะเติบโต
ขึ้นในพระคุณ แต่ทั้งพระกายจะก่อขึ้นด้วยฤทธิ์อำนาจและความหวังใน
พระคุณ ชีวิตคริสเตียนไม่ได้มีน้อยไปกว่าการเติบโตส่วนตัวของแต่ละคน แต่
มันมีมากกว่านั้นมาก

การเปลี่ยนแปลงเป็นโครงการของชุมชน

ในคำอธิษฐานของเปาโลคือ ให้ชาวเอเฟซัสอยู่ร่วมกัน หยั่งรากและก่อตั้งขึ้นในความรัก เป็นหนทางเดียวที่พวกเขาจะได้รับการเติมเต็มด้วยความบริบูรณ์ และฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า เพราะคนที่แยกอยู่ตามลำพัง ไม่อาจไปถึงความเป็นผู้ใหญ่ตามที่พระเจ้าออกแบบไว้ให้เราได้ แต่จะเกิดขึ้นได้เมื่อเราดำเนินไปในความรัก ในชุมชนที่ได้รับการไถ่ ที่เราได้เฉลิมฉลองในทุกแง่มุมของข่าวประเสริฐ เมื่อเรามองไปที่เอเฟซัสบทที่ 4 จะเห็นว่าเปาโลยังตามต่อไปในคำอธิษฐาน พร้อมกับข้อปฏิบัติในอีกหลายรูปแบบ เพื่อการมีชีวิตและคงไว้ในความเป็นหนึ่งเดียวของชุมชน การเปลี่ยนแปลงที่เป็นส่วนตัวของเราต้องถูกนำไปใช้จริงและเกิดขึ้นภายในครอบครัวของพระเจ้า ข่าวประเสริฐไม่เพียงถูกมองเห็นและสัมผัสได้ชัดเจนยิ่งขึ้นภายในชุมชนเท่านั้น : แต่ข่าวประเสริฐเองต่างหากที่เป็นรากฐานของชุมชนนี้ด้วย

ตามที่เราเห็นในเอเฟซัส 4:4-6 ถ้าพระเจ้าสถิตอยู่ในชุมชน เราจะคาดหวังที่แตกต่างได้อย่างไร? ถ้าแผนการในการไถ่ทำให้พระองค์ต้องเสด็จลงมาในโลกเพื่อให้ใกล้ชิดกับเรา เราคงไม่ประหลาดใจว่าทำไมทรงเรียกลูก ๆ ของพระองค์ให้ทำในสิ่งเดียวกันและกันด้วย (4:1-3) สิ่งต่าง ๆ ที่เราทำเพื่อจะได้มีความชื่นชมยินดีในการสามัคคีธรรมที่ลึกซึ้งกับพระเจ้าและต่อกัน และกันในชุมชน คือสิ่งเดียวกับที่ทำให้เราลดความหมกมุ่นในตนเองลง และเป็นเหมือนพระคริสต์มากขึ้น เป็นการเปลี่ยนแปลงที่พระองค์ทรงมุ่งหมาย!

ในคริสตจักรที่ผมเคยเป็นศิษยาภิบาล ผมสังเกตเห็นว่า แต่ละบุคคลหรือแต่ละครอบครัวต่างตระหนักถึงในพระคุณของพระเยซูคริสต์จริง ๆ ก็ต่อเมื่อพวกเขามีประสบการณ์ผ่านชุมชนผู้เชื่อ ผมยังจำได้ถึงครอบครัวหนึ่งที่กำลังมีปัญหาในฝ่ายวิญญาณ พวกเขาต้องเผชิญหน้ากับช่วงเวลาแห่งความทุกข์ที่นำมาซึ่งความช่วยเหลือจากพี่น้องชายหญิงในพระคริสต์มากกว่าสิบคน พวกเขารู้ว่าคริสตจักรกำลังอธิษฐานเผื่ออย่างสม่ำเสมอ เมื่อครอบครัวนี้ได้เดินเคียงบ่าเคียงไหล่กับพี่น้องคนอื่น ๆ ทั้งเป็นส่วนตัวและเป็นครอบครัว และทั้งคริสตจักรตลอดการทดลองนั้น ยิ่งทำให้ความเชื่อของพวกเขาเข้มแข็งขึ้น การมาโบสถ์เข้าวันอาทิตย์ก็ไม่ได้เป็นเพียงกิจวัตรอีกต่อไป การมีส่วนร่วมในการนมัสการทำให้พวกเขาเติบโตขึ้น ก่อนหน้านั้นผมสงสัยว่าเขาจะอยู่นมัสการจบโดยไม่เบื่อเสียก่อนได้หรือ แต่หลังจากที่พวกเขาผ่านประสบการณ์ไปกับชุมชน พวกเขาที่มีส่วนร่วมมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ไม่ว่าจะเป็นตอนร่วม

ร้องเพลง แบ่งปันคำพยาน คือการร่วมพิธีมหาสนิท ที่สำคัญพวกเขาเริ่มจดจำคำเทศนาได้ด้วยซ้ำ!

ต่อมา ผมถามพวกเขาว่าอะไรที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงนี้ โดยไม่รบกวนพวกเขาอธิบายว่า ได้เห็นพระคุณของพระเยซูคริสต์ผ่านคนที่มาช่วยเหลือพวกเขา มันเป็นการผสมกันระหว่างการได้เห็นข่าวประเสริฐถูกนำมาใช้จริงในทางปฏิบัติ กับการสร้างความสัมพันธ์ส่วนตัวที่แน่นแฟ้นขึ้น มีหลายครั้งเพื่อน ๆ ของพวกเขาได้เป็นพยานว่าพระเจ้าทรงช่วยให้พวกเขาเข้มแข็งขึ้นอย่างไรในท่ามกลางการทดลอง พวกเขาได้อธิษฐานร่วมกันเป็นครอบครัว พระเจ้าได้นำให้ครอบครัวนี้เข้ามาพึ่งพิงในพระกายของพระคริสต์ และได้อยู่ร่วมกันกับพี่น้องคริสเตียน ความลึกซึ้งและความงามของข่าวประเสริฐผ่านทางมิตรภาพเช่นนี้ เป็นหนึ่งในวิธีการหลักที่พระเจ้าทำให้เราเติบโต

ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ในฐานะครอบครัว

เราได้เห็นว่า พระเจ้าทรงวางเราไว้ในชุมชนที่ได้รับการไถ่เพื่อเปลี่ยนแปลงเราให้เป็นเหมือนพระคริสต์ เราเข้าใจในความรักของพระเยซูได้สมบูรณ์ขึ้นเมื่อมองไปด้วยกันกับผู้ที่เชื่อคนอื่น ๆ อีกองค์ประกอบในการเติบโตของคริสเตียน เกี่ยวข้องกับการปฏิเสธสิ่งที่เป็นอันตราย และตอบรับในสิ่งที่ทำให้เกิดผลในทางพระเจ้า ที่นี้ มิตรภาพของคริสเตียนไม่เพียงแต่ช่วยให้เรามองเห็นบางสิ่ง (คือความรักของพระเจ้า) เท่านั้น แต่ยังช่วยเราให้ทำบางสิ่งด้วย (คือเชื่อฟังพระเจ้า) ทั้งสองสิ่งสำคัญพอ ๆ กัน และต้องรักษาไว้ด้วยกันเมื่อเป็นชีวิตคริสเตียน มิตรภาพของคริสเตียนไม่เพียงทำให้เราอบอุ่นอยู่ในแสงแห่งพระคุณ แต่ยังช่วยเราให้พ้นแค้นเลื้อยขึ้นต่อผู้เพื่อให้คงอยู่ในความบริสุทธิ์

ในทิตัส 2:11-14 เราเห็นชุมชนแห่งความเชื่อเป็นดังสถานที่ที่ช่วยกันและกันตามนิติวิถีชีวิตที่พอพระทัยพระเจ้า

“เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าปรากฏแล้ว เพื่อช่วยทุกคนให้รอด และเพื่อสอนเราให้ละทิ้งความอธรรมและโลกีย์ตื้นหนา และให้ดำเนินชีวิตในยุคนี้อย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรมและให้ดำเนินตามทางพระเจ้า ในขณะที่เรากำลังรอคอยความหวังอันน่ายินดี และการมาปรากฏของพระสิริของพระเจ้ายิ่งใหญ่คือพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระองค์ประทานพระองค์เองแก่เรา เพื่อไถ่เราให้พ้นจากการอธรรมทุกอย่าง และเพื่อชำระเราให้บริสุทธิ์

จะได้เป็นประชากรของพระองค์โดยเฉพาะซึ่งมีใจกระตือรือร้นที่จะ
ทำการดี”

นี่เป็นพระวจนะอีกตอนหนึ่งที่ดูเผิน ๆ เหมือนมอบพระคุณของพระเจ้า
ให้แต่ละคน แล้วสั่ง “ให้ละทิ้งความอธรรมและโลกีย์ตนหาของตัวเอง” แต่
เมื่อพระวจนะตอนนี้อธิบายถึงเป้าหมายสุดท้ายแห่งพระคุณของพระเจ้าที่
กล่าวว่าพระเยซูประทานพระองค์เองแก่เรา “เพื่อไถ่เราให้พ้นจากการอธรรม
ทุกอย่าง...และมีใจกระตือรือร้นที่จะทำการดี” (ข้อ 14) เป้าหมายสูงสุดของ
พระคุณคือ พระกายที่แข็งแกร่ง กระตือรือร้น และเป็นหนึ่งเดียวกันของผู้เชื่อ
ครอบครัวที่พ้นจากการอธรรมทุกอย่างและการตกเป็นทาส ประชากรเหล่านี้
แหละที่ได้รับการชำระ กระตือรือร้นที่จะทำการดี นี่คือมรดกที่ล้ำค่าจาก
พระเจ้า

เช่นเดียวกับในเอเฟซัส ทิตัสบทที่ 2 ก็รวมคำสั่งสอนให้ผู้เชื่อดำเนินชีวิต
ไปด้วยกัน เราต่างต้องการความช่วยเหลือจากกันและกัน เมื่อเราเรียนรู้ที่จะ
ตอบรับหรือตอบปฏิเสธเพื่อทำในสิ่งที่ถูกต้อง เปาโลเรียกร้องให้ผู้เชื่อดำเนิน
ชีวิตในแบบที่ช่วยเสริมสร้างผู้อื่นให้เติบโต และในขณะเดียวกันก็ช่วยให้เราถูก
สร้างขึ้นเป็นหนึ่งเดียวกันด้วย เราต้องร่วมกันเสริมสร้าง เพราะการแบ่งแยก
หรือแตกคอกันเป็นสิ่งที่เลวร้าย เมื่อมีการทะเลาะกัน และมีผู้หัวนเมลิตพันธุ์
แห่งความริอาชานลงไปที่เท่ากับเป็นการทำลายชุมชนของพระเจ้า เปาโลเตือน
เราถึงเรื่องนี้อย่างจริงจัง พระกายของพระเจ้าต้องเสริมสร้างกันและกัน
ให้แข็งแกร่ง เพราะเป็นไปได้ว่าเมื่อผู้คนไม่เข้ามาหรือมีส่วนร่วมกันอย่าง
เต็มที่ ก็เท่ากับกำลังทำให้พระกายผิดรูปและพิการ ในทำนองเดียวกันใน 1 เปโตร
2:4-5, 9-10 ที่นำภาษาที่ทรงพลังจากพระคัมภีร์เดิมมาใช้อธิบายว่า การ
ชำระให้บริสุทธิ์ของเรานั้นมีลักษณะเป็นหมู่คณะ เป็นเรื่องของชุมชนไม่ใช่เรื่อง
ลำพังคนเดียว:

“จงมาหาพระองค์ พระศิลาที่มีชีวิต ที่แม้ถูกมนุษย์ปฏิเสธแล้ว แต่
กลับเป็นศิลาที่ทรงเลือกสรร และล้ำค่าในสายพระเนตรพระเจ้า
และพวกท่านเองเป็นดังศิลาที่มีชีวิต จงรับการสร้างขึ้นเป็น
พระนิเวศฝ่ายวิญญาณ เพื่อเป็นปุโรหิตบริสุทธิ เพื่อถวายเครื่องบูชา
ฝ่ายวิญญาณ อันเป็นที่ชอบพระทัยของพระเจ้าโดยทางพระเยซู
คริสต์..... แต่พวกท่านเป็นพงศ์พันธุ์ที่ทรงเลือกสรร เป็นพวก
ปุโรหิตหลวง เป็นชนชาติบริสุทธิ์ เป็นประชากรอันเป็นกรรมสิทธิ์

ของพระเจ้า เพื่อให้พวกท่านประกาศพระเกียรติคุณของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกพวกท่านให้ออกมาจากความมืด เข้าไปสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์ เมื่อก่อนพวกท่านไม่ใช่ประชากร แต่บัดนี้พวกท่านเป็นประชากรของพระเจ้าแล้ว เมื่อก่อนพวกท่านไม่ได้รับพระเมตตา แต่บัดนี้พวกท่านได้รับพระเมตตาแล้ว”

เปโตรพูดถึงแต่ละคนที่เป็น “ดั่งศิลาที่มีชีวิต” ที่ได้ “รับการสร้างขึ้นเป็นพระนิเวศฝ่ายวิญญาณเพื่อเป็นปุโรหิตบริสุทธิ” เช่นเดียวกับพระธรรมที่ดั่งในภาพรวมใหญ่ ท่านเรียกร้องแต่ละคนที่ได้รับการไถ่จากพระเจ้าให้พ้นจากวิถีชีวิตที่เคยตกเป็นทาสของความบาปและความมืด

มีการเน้นคุณลักษณะของการเติบโตขึ้นในท่ามกลางชุมชนแห่งพระคุณไว้หลายที่ในพระวจนะ เช่นโรม 12:1-8, 1 โครินธ์ 12, เอเฟซัส 4:7-16 และ 1 เปโตร 4:10-11 เปาโลและเปโตรพูดถึงของประทานที่แตกต่างกัน ใน 1 โครินธ์ 12 เจาะจงไว้อย่างสำคัญ เพราะเปาโลพูดถึงของประทานที่มีแตกต่างหลากหลาย ในขณะที่ใช้ภาพอุปมาของร่างกายมนุษย์ ผู้เชื่อแต่ละคนจะได้รับของประทานจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อ “ประโยชน์ร่วมกัน” (ข้อ 7) เราต่างต้องดำเนินชีวิตในฐานะส่วนตัวและในฐานะเป็นส่วนหนึ่งในพระกายของพระเยซูคริสต์ เราต่างก็เชื่อมโยงกันในการปรนนิบัติและรับการปรนนิบัติจากส่วนอื่น ๆ ของพระกาย (ข้อ 12, 14) ไม่มีผู้ใดหรืออวัยวะใดคิดว่าตนเองไร้ค่า โดยเฉพาะเมื่อนำไปเปรียบเทียบกับอวัยวะที่สำคัญกว่า หรือ “มีเกียรติ” กว่า (ข้อ 15-27)

ลองคิดถึงของประทานที่พระเจ้ามอบให้คุณ คุณจะนำของประทานนี้ไปใช้ปรนนิบัติผู้อื่นในพระกายได้อย่างไรในขณะที่พวกเขาพยายามถวายเกียรติแด่พระคริสต์? คุณต้องการของประทานจากผู้ใดเพื่อให้คุณทำในแบบเดียวกันได้?

เมื่อเราไม่ได้คิดถึงของประทานของเราในแบบที่เป็นไปเพื่อชุมชน ของประทานที่มอบให้เราเพื่อเป็นพรให้กับชุมชนก็จะถูกใช้ทำให้เกิดการแตกแยกได้ ผมยังจำเหตุการณ์หนึ่งได้ เมื่อคริสตจักรของเราตั้งอยู่ใกล้ที่จอดรถพ่วงที่เป็นบ้านเคลื่อนที่ หลายปีที่ผ่านมา คริสตจักรพยายามยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือในชุมชนรถพ่วงนี้ แต่ก็ไม่มีผล วันหนึ่งในที่ประชุมสมาชิก ศิษยาภิบาลได้หนุนใจให้ที่ประชุมลองใช้ความพยายามทุ่มเทให้กับชุมชนรถพ่วงนี้อีกครั้ง สมาชิกคนหนึ่งพูดขึ้นว่า สิ่งที่เราเคยทำมาไม่ได้ผลเลย เพราะคริสตจักรขาด

ความสามารถในการบริหารจัดการ อีกคนพูดว่า คริสตจักรทำไม่ได้เพราะขาดความรู้ในเรื่องความต้องการของคนในชุมชนนั้น อีกคนพูดว่าคริสตจักรขาดความกระตือรือร้นในการออกไปประกาศข่าวประเสริฐ

ในแต่ละกรณี คนที่พูดวิพากษ์วิจารณ์ต่างก็มีของประทานที่จะทำให้เกิดความพยายามนี้เกิดผล คนที่มองว่าคริสตจักรขาดการบริหารจัดการที่ดีเป็นผู้มีของประทานในการบริหารจัดการ คนที่บอกว่าคริสตจักรขาดความรู้เรื่องความต้องการของคนในชุมชนก็มีของประทานในการเป็นผู้ให้ และคนที่พูดว่าคริสตจักรขาดความกระตือรือร้นในการประกาศก็มีของประทานในการออกไปประกาศ งานที่ควรเกิดผลถ้าได้ยื่นมือออกไป กลับถูกบั่นทอนจนไม่อาจเกิดขึ้นได้ เพราะพวกเขาไม่ได้นำของประทานมาใช้ ของประทานที่จำเป็นที่สุดต่อพันธกิจนี้ แต่พวกเขากลับใช้คำวิพากษ์วิจารณ์แบบจับผิดโดยกล่าวหาคนอื่นว่าไม่ทำอะไรเลย

หนึ่งเดือนหลังจากนั้น ทั้งสามคนนี้หันหน้ามาร่วมมือกัน นำของประทานของแต่ละคนเข้ามา ของประทานในการประกาศ ในการเป็นผู้ให้ และในการบริหารจัดการ จนสามารถเริ่มพันธกิจที่มีผลและรับใช้คนในชุมชนนั้นได้อย่างดี บทเรียนนี้ชัดเจนมากคือ เราทำได้ดีกว่าเมื่อเราอยู่ร่วมกัน หากไม่มีของประทานที่หลากหลายมารวมกันเพื่อสำแดงพระคุณของพระคริสต์ พระคุณนั้นก็จะถูกบดบังไว้ด้วยความไร้ประสิทธิภาพและความเย่อหยิ่งของประทานของเราไว้เพื่อประโยชน์ส่วนรวม ไม่ใช่เพื่อยกย่องตนเอง เมื่อเรามองสิ่งเหล่านี้ไม่ออก เราจะทำให้ของประทานนั้นกลายเป็นสิ่งที่สร้างความแตกแยกภายในพระกาย แทนที่จะผูกพันเป็นหนึ่งเดียวกัน

มีพื้นที่ใดในพระกายของพระคริสต์ที่ต้องการของประทานของคุณบ้างไหม? คำถามที่ดีกว่าคือ ของประทานของคุณจำเป็นสำหรับที่ใดบ้าง? หนึ่งในวิธีการนำของประทานของคุณไปใช้คือให้ถามตนเองว่า ตรงไหนในพระกายที่อ่อนแอ เป็นไปได้มากกว่าการที่คุณเห็นจุดอ่อนเหล่านี้เพราะคุณกำลังมองไปที่คริสตจักรด้วยสายตาแห่งของประทาน ที่ใดที่คุณเห็นความอ่อนแอ อาจเป็นที่ที่พระเจ้าต้องการให้คุณนำของประทานไปรับใช้พี่น้องในชุมชนของคริสตจักร

คุณเคยเห็นไหมว่า เกิดอะไรขึ้นในคริสตจักร เมื่อมีคนในครอบครัวเสียชีวิต? ศิษยาภิบาลและพี่น้องต่างก็ปลอบประโลมครอบครัวนี้ด้วยพระสัญญาในพระคัมภีร์ บางคนทำอาหารไปให้ บางคนไปช่วยดูแลเด็ก ๆ บางคนช่วยโทรศัพท์ติดต่อ รังจัดการเรื่องต่าง ๆ ให้ ทำความสะอาดบ้าน ช่วยขับรถพาครอบครัวไปพิธีไว้อาลัยและไปที่สุสาน ช่วยจัดเตรียมเรื่องจำเป็นต่าง ๆ บางคนช่วยเรื่องเงิน

เพื่อให้เพียงพอกับค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นแบบไม่คาดคิด บางคนช่วยเรื่องธนาคาร บประมาณและประกันภัย บางคนแค่มานั่งอยู่ด้วย ร้องให้กับคนที่ร้องไห้ อยู่ เป็นเพื่อนกับครอบครัวผู้สูญเสีย นี่คือพระกายที่นำของประทานมาใช้ร่วมกัน เพื่อแสดงถึงพระคุณของพระคริสต์ออกมาเป็นรูปธรรม

คุณเคยสัมผัสความรักของพระคริสต์ผ่านความหลากหลายแบบนี้ หรือไม่? เห็นด้วยหรือไม่ว่า ความรักของพระเจ้าและฤทธิ์อำนาจของพระองค์ จะถูกสำแดงเต็มทีมากขึ้น เมื่อทุกคนนำของประทานมาใช้ร่วมกัน สิ่งนี้ให้ความหวังแก่นาคตของคุณมากกว่า ให้กำลังใจเพื่อวางใจในพระเจ้าได้มากกว่า และเสริมเรี่ยวแรงให้เราดำเนินชีวิตและเป็นคนแบบที่พระเจ้าทรงเรียกให้เป็นมากกว่า ของประทานทุกสิ่งจะมีฤทธิ์อำนาจมากขึ้นเมื่อนำมา รวมกันใช้ในพันธกิจต่าง ๆ ในพระกาย

ศาสนพิธี

มีความหมายมากมายเกี่ยวกับการบำเพ็ญตบาศและศีลมหาสนิท ที่เป็นดั่งหนทาง แห่งพระคุณในชีวิตคริสเตียน ศาสนาพิธีเหล่านี้เป็นวิธีที่จับต้องได้มากที่สุด ในสิ่งที่เราพูดและแสดง เป็นการย้ำเตือนที่เป็นรูปธรรมทั้งเป็นส่วนตัวและ เป็นคุณลักษณะของชุมชนชีวิตคริสเตียน เกิดขึ้นได้โดยมีข่าวประเสริฐวาง ไว้เป็นศูนย์กลางอย่างชัดเจน

เมื่อคิดถึงพิธีบำเพ็ญตบาศ ขณะที่เปโตรเทศนาให้ฝูงชนฟังในกิจการบทที่ 2 ผู้คนตอบสนองเมื่อท่านเรียกให้เข้ามาวางใจในพระเยซูคริสต์ พวกเขาต่าง ถามกันว่า “พี่น้องเอ๋ย เราจะทำอย่างไรดี?” เปโตรจึงตอบว่า “จงกลับใจใหม่ และรับบัพติศมา” เปโตรเรียกร้องให้พวกเขากลับใจเป็นส่วนตัวและมาเชื่อ ในพระคริสต์ ในขณะเดียวกันก็เรียกให้พวกเขาผูกพันตัวกับพระกายของ พระคริสต์ด้วย จากที่เห็นในกิจการบทที่ 2 พิธีบำเพ็ญตบาศเป็นทั้งภาพของการ บังเกิดใหม่ และการได้รับชำระฝ่ายวิญญาณของแต่ละบุคคล รวมถึงเรียกร้อง ให้เข้าสู่พระกายของพระคริสต์โดยตั้งอยู่บนพระคุณของพระเจ้า ขณะเดียวกัน ก็เป็นสัญลักษณ์ของการชำระจิตวิญญาณส่วนตัว และมีตัวตนเดียวกันกับ คริสตจักรในฐานะชุมชน

ในทำนองเดียวกัน ศีลมหาสนิทเป็นทั้งมิติส่วนตัวและมิติของชุมชน เช่นกัน ช่างเป็นความย้อนแย้งอย่างยิ่ง เมื่อความคิดที่มุ่งเน้นตัวเองและ ความเห็นแก่ตัวของมนุษย์ กลับปรากฏออกมาอย่างชัดเจนที่สุดในช่วงเวลา

ที่ศีลมหาสนิทถูกตั้งไว้ต่อหน้าคริสตจักร เมื่อพระเยซูทรงนำให้พวกสาวกรับประทานอาหารค่ำมื้อสุดท้ายกับพระองค์ ยูดาสก็กำลังเตรียมที่จะทรยศพระองค์ และต่อมาเปโตรก็จะปฏิเสธพระองค์ ยากอบและยอห์นต้องการเป็นคนสำคัญในฐานะผู้ติดตามพระเยซู เมื่อเปาโลมีคำสั่งสอนเรื่องศีลมหาสนิทใน 1 โครินธ์บทที่ 11 ท่านกำลังตอบสนองต่อเหตุการณ์ที่แสดงให้เห็นว่าผู้คนล้มเหลวในการรักกันและกัน คำสอนของเปาโลเรื่องศีลมหาสนิทใน 1 โครินธ์บทที่ 10 และ 11 ยังเน้นชัดเจนให้เห็นมิติที่เป็นทั้งส่วนตัวและส่วนรวม

ใน 11:28 ท่านขอให้ผู้เชื่อทุกคนสำรวจตัวเองก่อนร่วมศีลมหาสนิทว่า “ทุกคนจงสำรวจตัวเอง แล้วจึงกินขนมปังและดื่มจากถ้วยนี้” นี่เป็นการเรียกร้องให้กลับใจและความเชื่อในระดับส่วนตัว แต่ใน 10:17 ท่านพูดว่า “แม้เราเป็นบุคคลหลายคน แต่เนื่องจากมีขนมปังก้อนเดียว เราจึงเป็นร่างกายเดียว เพราะว่าเราทุกคนรับประทานขนมปังก้อนเดียวกัน” ข้อนี้ชี้ให้เห็นถึงมิติของชุมชน ดังนั้น ศาสนาพิธีและการมีส่วนร่วมในพิธีเป็นสิ่งที่ย้ำเตือนว่าชีวิตคริสเตียน มีทั้งความเป็นส่วนตัวและส่วนรวมในชุมชนผู้เชื่อ ขาดด้านใดด้านหนึ่งไม่ได้ นี่ไม่ใช่เป็นการเลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง และแม้เราไม่ได้รับอนุญาตให้แยกสองสิ่งนี้จากกัน แต่บ่อยครั้งเรากลับทำเช่นนั้น

ทั้งหมดนี้ ประเด็นคืออะไร? งานแห่งการเปลี่ยนแปลงของพระเจ้ามีความสัมพันธ์เป็นแกน เป็นวิธีที่จำเป็นและเป็นเป้าหมายที่มหัศจรรย์ ชุมชนที่มีความถ่อมใจไม่ใช่เป็นแค่หน้าต่างบานเดียวของชีวิตคริสเตียน แต่ความจริงแล้วเป็นแค่ทั้งก้อน ความสัมพันธ์ในความรักเป็นหนทางสู่การเติบโตเป็นส่วนตัว เป็นสัญลักษณ์ของประชากรของพระเจ้าที่กำลังถูกชำระให้บริสุทธิ์ และเป็นข้อโต้แย้งที่ชัดเจนให้โลกนี้ได้เห็นความจริงแห่งข่าวประเสริฐ

เมื่อเราแต่ละคนมุ่งแสวงหาการเติบโตขึ้นฝ่ายวิญญาณผ่านความสัมพันธ์ในชุมชนที่ได้รับการไถ่ เราจะมีผลกระทบที่มีฤทธิ์อำนาจที่ทำให้เจ้าสาวของพระคริสต์งดงามขึ้น ขณะเตรียมตัวรอพบกับเจ้าบ่าว ในบทต่อไป เมื่อเราพูดถึงการเปลี่ยนแปลงในแบบเจาะจง ขอให้จดจำความสำคัญในความสัมพันธ์ที่พระคัมภีร์กำหนดไว้อย่างเด่นชัด นี่เป็นสิ่งที่คอยเตือนว่าเราต้องเติบโตจากจุดไหน และเราต้องการพระคุณมากเพียงใดเพื่อทำให้สิ่งนี้เกิดขึ้น เราต้องไม่นำกระบวนการของการเปลี่ยนแปลงออกจากบริบทที่พระเจ้าวางเราไว้ เราต้องเติบโตไปด้วยกัน!

บทที่ 6

ภาพรวมทั้งหมด

ผมเป็นคนชอบเมืองใหญ่มาตลอด และงานรับใช้ของผมทำให้ผมได้ไปหลายเมืองใหญ่ทั่วโลก เมื่อใดที่ได้ไปในที่ใหม่ ๆ ผมชอบออกไปสำรวจบ้านเมือง และแทบทุกครั้งก็หลงทางเสมอ เมื่อไม่กี่ปีก่อนผมไปที่กรุงโซล ประเทศเกาหลีใต้ ผมเดินวนเวียนอยู่ในตรอกซอกซอยอยู่เป็นชั่วโมง ก่อนจะรู้ว่าหาทางกลับโรงแรมไม่ถูก ผมเดินไปเจอร้านขายขนมปังเล็ก ๆ ตรงหัวมุมถนน มีผู้ชายคนหนึ่งยืนขายอยู่ ผมคิดว่าถ้าพูดกับเขาช้า ๆ ผมคงก้าวข้ามเรื่องภาษาที่ใช้สื่อสารได้ เพื่อเขาจะช่วยบอกทางให้ ผมพูดว่า “ผม-หลง-ทาง” เขาไม่ได้ตอบอะไร ผมก็คิดว่าพูดให้ดังอีกหน่อยอาจช่วยได้ คราวนี้ผมพูดเสียงดังขึ้น “ผม-หลง-ทาง” ผู้ชายคนนั้นเงยหน้าขึ้นมองผมแล้วพูดว่า “คุณมาจากไหน อเมริกาหรือ?” โดยไม่ทันคิด ผมตอบกลับไปช้า ๆ และดัง ๆ ว่า “ฟิ-ลา-เดล-เฟีย” พอนึกขึ้นได้เราก็อหวัมระก้านออกมาดั่งลั่น แล้วเขาก็พูดต่อเป็นภาษาอังกฤษอย่างคล่องแคล่วบอกทางกลับโรงแรมให้ผม

ลองจินตนาการว่า คุณและผมกำลังยืนอยู่ที่หัวมุมถนนในเมืองใหญ่แห่งหนึ่ง เราต้องไปสถานที่ที่หนึ่งแต่ไม่รู้จะไปอย่างไร เราต้องรู้ทิศทาง ขณะที่เรตัดสินใจว่าจะทำอะไร คนที่นั้นก็เดินมาถามว่าต้องการความช่วยเหลือหรือเปล่า แล้วเธอก็บอกทางให้เราไปจากที่ที่เรายืนอยู่ไปยังจุดหมายที่ต้องการไป เธอช่วยแก้ปัญหาทั้งหมดให้เราหรือเปล่า? ก็ไม่เชิง ถ้าเราเดินพลาดไปเล็กน้อยจากคำแนะนำของเธอ เราก็อาจจะหลงทางอีก เพราะเราไม่รู้จักเมืองนี้ดีพอ

เราจำเป็นต้องมีในสิ่งที่ผู้หญิงคนนี้มีจริง ๆ คือ: ภาพรวม หรือ “ภาพมุมสูงจากเฮลิคอปเตอร์” ของเมือง ในความคิดของเธอ เธอมองเห็นทุกซอกทุกมุมของเมือง เห็นบ้านเรือน เห็นถนนที่เชื่อมต่อกัน เธอมีภาพรวมใหญ่อยู่ในหัว

และถ้าเธอสามารถโอนข้อมูลภาพรวมนั้นมาไว้ที่เราได้ เราไม่เพียงแต่ไปถึงจุดหมายปลายทาง แต่จะไม่มีวันหลงทางในเมืองนั้นอีกต่อไป

หนึ่งในความผิดพลาดที่เรานำพระวจนะของพระเจ้ามาใช้คือ เราลดทอนพระคัมภีร์ลงมาให้เหลือเพียงชุดกำกับเส้นทางสำหรับการดำเนินชีวิต เรามองหาคำสั่งสอนเกี่ยวกับความสัมพันธ์ เกี่ยวกับการดำเนินชีวิตที่คริสตจักรเรื่องเพศ การเงิน ชีวิตแต่งงาน ความสุข การเลี้ยงลูก ฯลฯ เราเข้าใจผิดคิดว่าถ้าเรามีคำแนะนำที่ชัดเจน เราก็จะไม่ใช่ไร แต่เรายังหลงทางเป็นประจำ คำแนะนำที่เปี่ยมด้วยสติปัญญาและความแม่นยำในพระคัมภีร์ทั้งหมดไม่ได้ป้องกันถ้าเราหลงทางในท่ามกลาง “เมืองใหญ่” ในโลกส่วนตัวของเรา

พระคัมภีร์ไม่อาจถูกลดทอนลงมาให้เหลือแค่เพียงคู่มือสู่ความสำเร็จในการดำเนินชีวิต สิ่งนี้สร้างความเสียหายต่อคุณลักษณะของพระวจนะและปล้นเอาฤทธิ์อำนาจไป พระคัมภีร์เป็นเรื่องราวที่สำคัญที่สุดในโลก คือเรื่องราวแห่งพระราชกิจของพระเจ้าในการฟื้นฟูจักรวาลผ่านการทรงไถ่ พระคัมภีร์เป็นหนังสือแห่ง “ภาพรวมใหญ่” เป็นหนังสือที่แนะนำเราเข้าไปหาพระเจ้า บอกให้รู้ถึงตัวตนของเรา บอกเราถึงความหมายและเป้าหมายของชีวิต และแสดงให้เห็นว่าจะหาความช่วยเหลือให้พ้นจากเชื้อโรคร้ายที่กัดกินเราอยู่ คือความบาปนี้ได้จากที่ใด ถ้าคุณพยายามลดทอนพระคัมภีร์ลงเหลือเพียงหนังสือแนะนำทาง คุณไม่เพียงแต่จะพลาดจากพระปัญญาทั้งหมดเท่านั้น แต่คุณจะไม่สามารถเข้าใจแม้แต่คำแนะนำเหล่านั้นเอง เพราะคำแนะนำจะมีความหมายได้ ก็ต่อเมื่อถูกอ่านและเข้าใจภายในบริบทของเรื่องราวทั้งหมดเท่านั้น

พระคัมภีร์เชิญเราให้บินสูงขึ้นไปเหนือถนนแห่งชีวิตประจำวันเพื่อให้เห็นภาพมุมกว้างใหญ่ เชิญให้เรามองว่าในแผนการของพระเจ้าทุกสิ่งจะเชื่อมโยงกับสิ่งอื่น ๆ อย่างไร และพระคุณของพระเจ้าทำให้เราเดินหน้าไปสู่ที่ที่พระองค์ต้องการให้เราไปถึงอย่างไร และต้องการให้เราเห็นความเป็นจริงที่ลึกซึ้งที่เราไม่มีวันจะเข้าใจได้ถ้าเดินอยู่บน “ถนนเบื้องล่าง” และพระคัมภีร์เชิญชวนให้เราเข้าสู่ความสัมพันธ์กับพระองค์ผู้เป็นหนึ่งเดียวของผู้นำทางสูงสุด พระเยซูทรงมองเห็นทุกสิ่งจากจุดเริ่มต้นจนถึงจุดหมายปลายทาง และนำเราไปในที่ที่เราจำเป็นต้องไป พระคัมภีร์มอบสติปัญญาที่ครบถ้วนที่นำไปปฏิบัติได้เพื่อป้องกันไม่ให้เราหลงทางอีกต่อไป

บางทีคุณอาจกำลังหลงทางอยู่ในชีวิตแต่งงาน และไม่รู้จะไปไหนในเส้นทางที่ต้องไปได้อย่างไร บางทีคุณอาจหลงทางอยู่ในการเลี้ยงลูก ครึ่งหนึ่งคุณเคยรู้จักเส้นทาง แต่ตอนนี้ไม่ใช่อีกต่อไป หรือบางทีคุณอาจหลงทางอยู่ในมิตรภาพที่ออกนอกเส้นทางเพราะความขัดแย้ง และคุณไม่รู้จะแก้ไขอย่างไร บางทีคุณหลงทางอยู่ในความโกรธ ความกลัว ความริษยา หรือความท้อใจ คุณถามหาทางอยู่หลายครั้ง แต่คำตอบไม่ได้ช่วยให้คุณเจอเส้นทางนั้นได้ คุณอาจรู้สึกหลงทางในความสัมพันธ์กับพระเจ้า ชีวิตฝ่ายวิญญาณก็ไม่ถูกต้อง แต่คุณไม่รู้ว่าจะมีโอกาสเปลี่ยนแปลงได้หรือเปล่า

พระเจ้าทรงเข้ามาสู่เส้นทางที่เราหลงอยู่นั้นด้วยพระปัญญาที่เข้าใจได้ และสามารถทำได้ด้วยพระวณะของพระองค์ พระคัมภีร์เปิดเผยชีวิตในแบบที่พระเจ้าทอดพระเนตรเห็น เชิญชวนให้เราเข้ามารู้จักพระองค์ รู้จักตนเอง รู้จักชีวิต และรู้ว่าพระเจ้าทรงทำงานอย่างไรเพื่อจัดการกับความเสียหายที่บาปทำกับเราแต่ละคน พระคัมภีร์เป็นเข็มทิศฝ่ายวิญญาณที่เที่ยงตรงที่สุดสามารถบอกเราได้แม่นยำว่าเรากำลังอยู่ที่ไหน และเราควรจะต้องไปที่ไหน

ในบทที่ 3 เรามองเห็นเหตุผลชัดเจนถึงความหวังในการเปลี่ยนแปลงคือองค์พระเยซูคริสต์ ด้วยฤทธิ์อำนาจทั้งสิ้นของพระองค์จะเปลี่ยนแปลงเราตั้งแต่วินาทีแรกที่เรามาวางใจในพระองค์อย่างถึงรากถึงโคน ผมเป็นสิ่งทรงสร้างใหม่แล้วในพระเยซูคริสต์ และผมจะมีความชื่นชมยินดีไม่น้อยไปกว่าการเปลี่ยนแปลงอย่างสมบูรณ์แบบที่จะเกิดขึ้นในอนาคต! ในบทที่ 4 เราพูดถึงพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นพระบุคคลที่เปลี่ยนแปลงเรา การสมรสกับพระคริสต์ได้เปลี่ยนแปลงหัวใจของเรา และเมื่อหัวใจถูกเปลี่ยนชีวิตเราก็กถูกเปลี่ยนตามด้วย ในบทที่ 5 เราเรียนรู้ว่าพระเจ้าทรงเตรียมสภาพแวดล้อมอันงดงามเพื่อการเปลี่ยนแปลงในพระกายของพระคริสต์ พระเจ้าทรงทราบดีว่าเราไม่สามารถทำสิ่งนี้เพียงลำพังได้ ดังนั้น พระองค์จึงทรงวางเราไว้ในชุมชนที่รับใช้กันและกัน ซึ่งมีการช่วยเหลือส่วนตัวในชีวิตประจำวันอย่างต่อเนื่อง

บัดนี้ เราพร้อมแล้วที่จะพิจารณา กระบวนการของการเปลี่ยนแปลง บทนี้จะเริ่มต้นด้วยการมองภาพรวมขององค์ประกอบต่าง ๆ ในกระบวนการนั้น

พระเจ้าแห่งพระคุณและภาพเปรียบเทียบของชีวิต

เมื่อคุณศึกษาพระคัมภีร์ คุณจะนึกภาพมุ่มสูงจากเฮลิคอปเตอร์ของชีวิตไม่ออก เมื่อคุณอ่านเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยของประวัติศาสตร์และลำดับวงศ์วาน

หรือพยายามทำความเข้าใจในข้อโต้แย้งของศาสนศาสตร์ พระคัมภีร์ดูเหมือนนำมาใช้ในชีวิตจริงไม่ได้เลย! พระวจนะดูเหมือนเพียงแค่รวบรวมเรื่องเล่าต่าง ๆ บทกวี คำสอน และคำสั่งที่มาจากไม่มีแบบแผน แต่เมื่อคุณสำรวจพระคัมภีร์อย่างจริงจัง คุณจะเห็นว่า พระวจนะให้ภาพรวมของชีวิตไว้ สิ่งนี้จะสำคัญมากก็ต่อเมื่อคุณมีความเข้าใจแผนการโดยรวมว่าพระเจ้าทรงทำสิ่งใดอยู่ คุณจึงจะสามารถเข้าใจรายละเอียดต่าง ๆ ในชีวิตของตนเองได้

พระคัมภีร์พูดถึงองค์ประกอบสี่อย่างในกระบวนการการเปลี่ยนแปลงที่พระเจ้าตั้งขึ้นในชีวิตลูก ๆ ของพระองค์ ถ้าคุณสนใจในการเปลี่ยนแปลงเป็นส่วนตัว ถ้าคุณติดอยู่กับรูปแบบบางอย่างและไม่สามารถหลุดออกมาได้ ถ้าคุณปรารถนาจะมีประสบการณ์ความลึกลับที่เต็มเต็มและลึกซึ้งกับพระเยซูคริสต์ หรือคุณอยากช่วยบางคนให้เดินหน้าไปในเส้นทางนี้ได้ องค์ประกอบนี้จะช่วยให้คุณเข้าใจว่า พระเจ้าทรงใช้สถานการณ์และความสัมพันธ์ในชีวิตแต่ละวันเพื่อเปลี่ยนแปลงจิตใจเราอย่างไร

พระคุณและความรักของพระเจ้าถูกเปิดเผยผ่านวิธีที่พระองค์ออกแบบไว้ให้โลกของพระองค์ โลกของพระองค์ไม่เพียงแต่สำแดงพระลักษณะของพระองค์เท่านั้น ยังทำหน้าที่เป็นพาหนะแห่งความจริงด้วย ในความรักแห่งการไถ่กู้ พระเจ้าทรงสร้างโลกที่ชี้นำเราไปหาพระองค์อยู่ทุกย่างก้าว ดวงอาทิตย์ ดอกไม้ ก้อนหิน ผืนทราย สายน้ำ มด ตูลาการ เจ้าสาว ท้องทะเล ต้นไม้ หนาม กบตัน นก มิดดาบ วัชพืช รากไม้ เมืองหลวง หุบเขา ผลไม้ และอื่น ๆ ล้วนเป็นสิ่งธรรมดาทั่วไปในชีวิตประจำวัน แต่ในขณะเดียวกันก็ยังเป็นเครื่องมือแห่งความจริงที่เปิดเผยถึงพระเจ้าให้เรารู้จักด้วย พระเจ้าทรงทราบดีว่าเรามีขอบข่ายวิญญานได้ง่ายเพียงใด เรามองเห็นสิ่งที่ เป็นความจริงทางกายภาพได้ดีกว่าความจริงฝ่ายวิญญานที่อยู่เบื้องหลังสิ่งเหล่านั้น แต่พระเจ้าทรงใช้สิ่งต่าง ๆ ที่คุ้นเคยนี้เป็นเลนส์เพื่อช่วยเราให้มองเห็นตนเองภายในและด้วยความเข้าใจ

คุณเข้าใจพระเจ้า ตัวคุณ และชีวิตที่ได้รับการส่องสว่างจากสิ่งทรงสร้างทางกายภาพแค่ไหน? พระเจ้าทรงใช้เมล็ดมีสตาร์ดเพื่ออธิบายถึงความเชื่อทรงใช้น้ำแห่งชีวิตเพื่อช่วยให้เข้าใจการสถิตอยู่ของพระวิญญานบริสุทธิ์ภายในเรา ทรงใช้ดอกกลิลี้อธิบายถึงความห่วงใยของพระบิดา เราตื่นขึ้นมาทุกเช้าในโลกที่สำแดงให้เห็นถึงความจริงที่เปลี่ยนชีวิตได้ พระเจ้าไม่ได้ต้องการให้เราดำเนินชีวิตไปอย่างสะดุดล้มในความมืด พระองค์ทรงไม่ยอมให้เราถูกหลอกโดยคำโกหกของศัตรูและความจริงครึ่ง ๆ กลาง ๆ พระองค์

ทรงรักเรามากเกินกว่าจะปล่อยให้เราหาความหมายและคำอธิบายเอาเอง พระเจ้าของเราเป็นพระเจ้าแห่งพระปัญญาและแห่งการเปิดเผย ทรงเป็นแหล่งความรู้สูงสุด และทรงตระหนักดีว่าเราควรเข้าใจความจริงที่เราไม่อาจเข้าใจได้ถ้าไม่มีพระองค์ โลกของพระองค์คืออุปกรณ์ของพระองค์เพื่อนำเราให้เห็นโลกฝ่ายวิญญาณ

ภาพรวมทั้งหมด

เมื่อเราพูดถึง “ภาพรวมทั้งหมด” ของพระเจ้า เราต้องยอมรับว่า พระคัมภีร์ไม่ได้อธิบายแบบจำลองนี้ในบทใดบทหนึ่งอย่างเจาะจง แบบจำลอง “ภาพรวมทั้งหมด” ที่เรานำเสนอในหนังสือเล่มนี้ จะจัดเรียงภาพต่าง ๆ ที่พระเจ้าใช้ เพื่อช่วยให้เราเห็นว่า:

- ชีวิตในโลกที่ล้มลงนี้เป็นอย่างไร
- เราเป็นใครในฐานะมนุษย์ที่ล้มลง
- พระองค์ทรงเป็นผู้ใดในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด และพระเจ้าของสรรพสิ่งทรงสร้าง
- พระองค์ทรงเปลี่ยนแปลงเราอย่างต่อเนื่องโดยพระคุณของพระองค์อย่างไร

องค์ประกอบของแบบจำลองนี้มีอยู่หลายตอนในพระวจนะ แต่ถูกนำเสนอด้วยภาษา การจัดเรียง และเน้นความสำคัญในแบบที่แตกต่างไป ภาพใหญ่ที่เรานำเสนอจะช่วยให้เริ่มต้นจากคำสอนที่มีอยู่มหาศาลไปในรูปแบบที่มองเห็นได้ง่ายและกระชับขึ้นจัดเรียงให้เห็นและเข้าใจวิธีที่พระเจ้าทำงานในเรา เมื่อคุณเห็นจากพระวจนะ เริ่มองค์ประกอบเหล่านี้และนำมาใช้เพื่อแปลความหมายของชีวิตได้ คุณก็จะเพิ่มความเข้าใจอย่างลึกซึ้งว่า พระคัมภีร์สอนอะไรเกี่ยวกับพระเจ้า เกี่ยวกับคุณ และเกี่ยวกับชีวิต คุณจะเติบโตขึ้นในพระปัญญาที่นำไปใช้ได้จริง เมื่อดำเนินชีวิตบนเส้นทางสู่การเปลี่ยนแปลงส่วนตัวไปกับพระเจ้าของคุณ แบบจำลองของภาพรวมทั้งหมดนี้ เป็นเรื่องราวของผู้เชื่อทุกคน พระเจ้าทรงเชิญเราให้ก้าวเข้าไปมีส่วนร่วมในโครงเรื่องนั้น!

ขณะที่นำภาพรวมทั้งหมดมาพิจารณา อย่าคิดว่าคุณกำลังศึกษาศาสนศาสตร์เท่านั้น แม้ว่าสิ่งที่คุณกำลังเรียนรู้มีความสำคัญทางศาสนศาสตร์ แต่ที่youกำลังศึกษาคือชีวประวัติฝ่ายวิญญาณของตัวเอง ภาพตามแบบ

พระคัมภีร์นี้มีไว้เป็นกระจกเงาใช้ส่องให้เห็นตัวตนจริง ๆ ของคุณ เป็นอุปกรณ์เพื่อวินิจฉัยและบอกคุณว่า มีอะไรผิดปกติภายใน และเป็นแผนที่ที่ช่วยให้เห็นว่าคุณอยู่ที่ไหนและจะไปในที่ที่ต้องไปอย่างไร

ภาพนี้ถูกออกแบบมาให้เหมือนหน้าตาต่างที่เปิดไปสู่การดำเนินชีวิตในแบบใหม่ แม้ในยามที่สถานการณ์รอบตัวยังเหมือนเดิม มันยังเป็นเหมือนพลังที่ช่วยขุดลงไปข้างใต้คำพูดและการกระทำของคุณ เพื่อให้เข้าใจว่าทำไมคุณทำในสิ่งที่ทำอยู่ และมันยังเป็นเครื่องช่วยเตือนว่า คุณไม่ได้อยู่ตามลำพังในการต่อสู้นี้ และคุณมีทุกสิ่งที่เป็นเพียงพอที่พระคริสต์ทรงเตรียมไว้ให้ ภาพนี้สอนให้คุณรู้จักเข้าถึงทรัพยากรแห่งพระคุณของพระเจ้า เพื่อให้เป็นอย่างที่คุณทรงตั้งใจไว้ตั้งแต่แรก แต่ละองค์ประกอบของภาพล้วนเกี่ยวข้องกับชีวิตของคุณในความสัมพันธ์กับพระเจ้า

ตอนหนึ่งในพระคัมภีร์ที่ใกล้เคียงที่สุดกับการสรุปแบบจำลองที่เรากำลังใช้นี้ คือ พระธรรมเยเรมีย์ 17:5-10

“พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า

‘คนที่วางใจในมนุษย์

และให้เนื้อหนังเป็นกำลังของเขาและใจของเขาหันออกจาก

พระยาห์เวห์

คนนั้นก็เป็นที่แสลงสาป

เขาเป็นเหมือนพุ่มไม้ที่อยู่ในทะเลทราย

และจะไม่เห็นสิ่งดีที่มาถึง

เขาจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่แตกกระแหงในถิ่นทุรกันดาร

ในแผ่นดินเค็มที่ไม่มีคนอาศัย

คนที่วางใจในพระยาห์เวห์ย่อมได้รับพระพร

คือผู้ที่ความวางใจของเขาอยู่ในพระยาห์เวห์

เขาเป็นเหมือนต้นไม้น้ำที่ปลูกไว้ริมน้ำ

ซึ่งหยั่งรากของมันออกไปข้างลำน้ำ

เมื่อแดดส่องมาถึงก็ไม่กลัว

เพราะใบของมันคงเขียวอยู่เสมอ

และไม่กระวนกระวายในปีที่แห้งแล้ง

เพราะมันไม่หยุดที่จะเกิดผล

ผู้คนเปลี่ยนแปลงอย่างไร

จิตใจก็เป็นตัวล่อลวงเหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมด

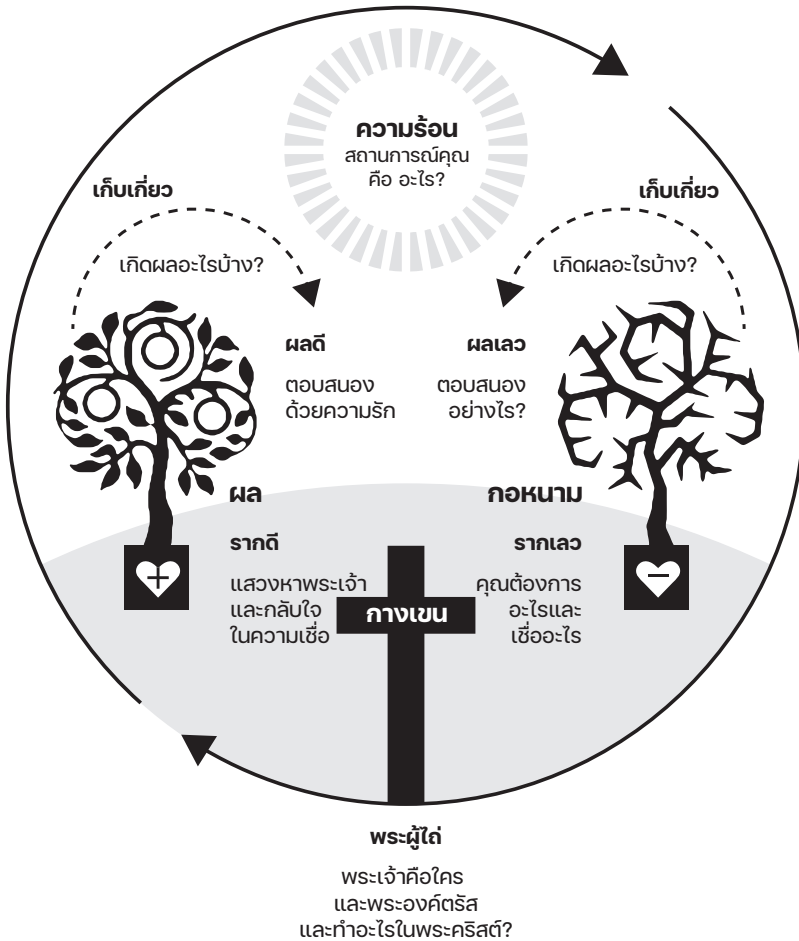
มันเลื่อมทราชมอย่างร้ายทีเดียว

ใครจะรู้จักใจนั้นเล่า?

เราคือพระยาห์เวห์ตรวจค้นดูจิตและทดสอบดูใจ

เพื่อให้แก่ทุกคนตามพฤติกรรมของเขา

ตามผลแห่งการกระทำของเขา”

ภาพสาริต 6.1 ผู้คนเปลี่ยนแปลงอย่างไร?

ให้เราสำรวจภาพหลักในพระวณะที่มีพลังในตอนนี้นัก ในข้อ 8 ภาพของความร้อนและแห้งแล้งอธิบายถึงชีวิตในโลกที่ล้มลงในบาป ข้อ 6 พูดถึงกอบหมายในทะเลทราย อธิบายถึงคนธรรมดาที่หันไปจากทางของพระเจ้า ข้อ 5 และข้อ 7 ให้ภาพที่ชัดเจนของพระเจ้าพระผู้ไถ่ ผู้ทรงปลดปล่อยโลม ชำระและประทานฤทธิ์อำนาจแก่บรรดาคนที่วางใจในพระองค์ เราใช้ทางเขนเป็นสัญลักษณ์แทนส่วนนี้ เพื่อสรุปพระราชกิจแห่งการไถ่ทั้งหมดของพระเจ้าที่ทรงกระทำเพื่อเรา ในข้อ 7 และ 8 เราเห็นอุปมาต้นไม้ที่มีผล เป็นตัวแทนของคนชอบธรรมที่วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้า ข้อ 9 และ 10 แสดงให้เห็นถึงพระเจ้าที่ไม่ได้จับจองอยู่แต่ที่ความประพฤติของเรา แม้พระองค์จะไม่ทรงมองข้ามสิ่งนั้น แต่จุดเน้นของพระองค์อยู่ที่หัวใจของเรา พระองค์ทรงเป็นผู้ตรวจค้นจิตใจอย่างแท้จริง เพราะนั่นเป็นศูนย์กลางของกระบวนการการเปลี่ยนแปลงที่ทรงเข้ามารับผิดชอบในฐานะพระผู้ไถ่ของเรา

ภาพรวมทั้งหมดนี้ไม่ได้เป็นแนวทางแบบทีละขั้น แต่เป็นภาพมุมมองจากเบื้องบนของชีวิตแต่ละวันที่ช่วยให้เราเข้าใจ กระตุ้นเรา เตือนสติและชี้แนะเรา ภาพชีวิตที่เรียบง่ายแต่ลึกซึ้งนี้ เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบสี่ประการ (ดูภาพสถิติ 6.1)

1. **ความร้อน** เป็นสถานการณ์ของผู้คนในชีวิตแต่ละวัน มีความยากลำบาก พระพร และการทดลอง
2. **กอบหมาย** เป็นการตอบสนองต่อสถานการณ์ของผู้คนที่ไม่ใช่พระเจ้า รวมถึงพฤติกรรม หัวใจที่ผลักดันพฤติกรรมนั้น และผลที่ได้จากการกระทำ
3. **ทางเขน** เป็นการจับจองไปที่การสถิตอยู่ของพระเจ้า พระสิริแห่งการไถ่และความรัก โดยทางพระเยซูคริสต์พระองค์นำการปลดปล่อยโลม การชำระ และฤทธิ์อำนาจในการเปลี่ยนแปลง
4. **ผล** เป็นการตอบสนองต่อสถานการณ์ของผู้คนในแบบใหม่ ซึ่งเป็นผลมาจากฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่ทำการอยู่ในหัวใจ รวมถึงพฤติกรรม หัวใจที่เปลี่ยนใหม่โดยพระองค์ และผลที่งอกงามตามมา

ภาพง่าย ๆ ในเยเรมีย์ 17:5-10 นี้สรุปรวมเนื้อหาทั้งสี่ของพระคัมภีร์ และจับแก่นหลักของกระบวนการเปลี่ยนแปลงในชีวิตแต่ละวันได้อย่างชัดเจน คือ ความร้อน-กอบหมาย-ทางเขน-ผล

การใช้ภาพรวมนี้ในทางปฏิบัติ

จากพระวจนะสองตอนใน 1 โครินธ์ 10:1-13 และ 2 โครินธ์ 1:3-11 ผ่านเลนส์ของภาพรวมนี้ (ความร้อน-กอบหนาม-ทางเขน-ผล) แต่ละตอนจัดเรียงไปตามองค์ประกอบทั้งสี่นี้ แม้จะมาในรูปแบบที่แตกต่าง

1 โครินธ์ 10:1-13 วางองค์ประกอบทั้งสี่นี้ในบริบทของความยากลำบากของชีวิต (ภาพรวมของกระบวนการเปลี่ยนแปลง) ใน 2 โครินธ์ 1:3-11 นำเสนอในบริบทประสบการณ์ส่วนตัวของเปาโล (กรณีศึกษา) ขณะที่เราศึกษาผ่านพระวจนะสองตอนนี้ ลองเลือกด้านหนึ่งในชีวิตของคุณที่ต้องการการเปลี่ยนแปลง และพยายามหาว่าองค์ประกอบเหล่านี้ช่วยคุณเข้าใจตัวเองในเชิงปฏิบัติได้อย่างไร

“พี่น้องทั้งหลาย เพราะว่าข้าพเจ้าต้องการให้ท่านทั้งหลายเข้าใจว่าบรรพบุรุษของเราทั้งหมดได้อยู่ได้เมฆ และได้ผ่านทะเลไปทุกคน ได้รับบัพติศมาในเมฆและในทะเลเข้าสนิทกับโมเสสทุกคน ได้รับประทานอาหารฝ่ายจิตวิญญาณเดียวกับทุกคน และได้ดื่มน้ำฝ่ายจิตวิญญาณเดียวกันทุกคน เพราะว่าพวกเขาได้ดื่มจากพระคิลาฝ่ายจิตวิญญาณที่ติดตามเขาไป พระคิลา นั่นคือพระคริสต์ แต่ถึงกระนั้นก็มีคนส่วนมากในพวกนั้นที่พระเจ้าไม่พอพระทัย เราทราบได้จากที่เขาล้มตายกันเกลื่อนกลาดในถิ่นทุรกันดาร

เหตุการณ์เหล่านี้เป็นเครื่องเตือนใจเราให้ปรารภนาสิ่งชั่วเหมือนเขาทั้งหลาย พวกท่านอย่านับถือรูปเคารพเหมือนบางคนในพวกเขาได้ทำ ดังที่มีเขียนไว้ว่า ‘ประชาชนก็นั่งลงกินและดื่ม แล้วก็ลุกขึ้นเล่นสนุกสนาน’ อย่าให้เราล่องประเวณีเหมือนบางคนในพวกเขาได้ทำ แล้วก็ล้มลงตายในวันเดียวสองหมื่นสามพันคน อย่าให้เราล่องดีพระคริสต์ เหมือนบางคนในพวกเขาได้ทำ แล้วต้องพินาศด้วยงูร้าย อย่าให้เราบ่นเหมือนบางคนในพวกเขาได้ทำ แล้วต้องพินาศด้วยองค์เปชฌมาต

เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นกับพวกเขาเพื่อเป็นตัวอย่าง และได้เขียนไว้เพื่อเตือนสติเราผู้ซึ่งมาถึงวาระสุดท้ายของยุคนี้แล้ว เพราะเหตุนี้คนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จงระวังไม่ให้ล้มลง ไม่มีการทดลองใด ๆ เกิดขึ้นกับท่านทั้งหลาย นอกเหนือการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ พระเจ้าทรงซื่อสัตย์ พระองค์จะไม่ทรงให้พวกท่าน

ต้องถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ และเมื่อถูกทดลอง พระองค์
จะทรงให้มีทางออกด้วย เพื่อพวกท่านจะมีกำลังทนได้ ” (1 โครินธ์
10:1-13)

เปาโลใช้ประสบการณ์ของชาวอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร เพื่อช่วยให้ชาวโครินธ์
เข้าใจในสถานการณ์ของตนเอง เราเองก็ควรได้รับกำลังใจจากความเชื่อตรง
ของพระคัมภีร์ในประสบการณ์ขณะที่อยู่ในโลก พระเจ้าทรงเข้าใจว่าเกิด
อะไรขึ้นรอบตัวเราและภายในเรา ช่วงเวลาประวัติศาสตร์ของอิสราเอลตามที่
พูดถึงใน 1 โครินธ์บทที่ 10 มีบันทึกอยู่ในกันดารวิถีบทที่ 11-14 บทเหล่านี้
อธิบายถึงความกดดัน การทดลอง พระพรที่ชาวอิสราเอลเผชิญในถิ่นทุรกันดาร
และการตอบสนองของพวกเขา เมื่อคุณอ่านบทสรุปของพระวจนะในตอนน
ี้ลองพยายามเชื่อมโยงระหว่างชาวอิสราเอล ชาวโครินธ์ และชีวิตของคุณดู

- กันดารวิถี 11:1 ชาวอิสราเอลบ่นต่อว่าพระเจ้าถึงความยากลำบาก
ของพวกเขา และพวกเขาไปไกลถึงขนาดโทษพระองค์ที่ทำให้พวกเขา
ต้องเผชิญกับความลำบาก ถ้าเราจริงใจ เราคงต้องยอมรับว่าเมื่อเรา
เผชิญปัญหา คำบ่นจากปากของเรามีมากกว่าคำสรรเสริญ
- กันดารวิถี 11:4-6 ชาวอิสราเอลบ่นต่อว่าอาหารที่พระเจ้าประทาน
ให้พวกเขา
- กันดารวิถี 11:10-15 โมเสสบ่นเกี่ยวกับชาวอิสราเอล และภาระที่ท่าน
ต้องแบกรับพวกเขาไว้ในฐานะผู้นำ
- กันดารวิถี 12:1 มิเรียมและอาโรนบ่นต่อว่าโมเสส เพราะพวกเขา
ไม่ชอบใจภรรยาของท่าน
- กันดารวิถี 13:26-29 ประชาชนบ่นเกี่ยวกับสงครามที่พวกเขาต้อง
ต่อสู้เพื่อครอบครองสิทธิในดินแดนพันธสัญญา
- กันดารวิถี 14:1-14 ชุมชนทั้งสิ้นของอิสราเอลบ่นถึงความยากลำบาก
ในถิ่นทุรกันดาร พวกเขาโทษโมเสสและต้องการได้ผู้นำคนใหม่

สังเกตการตอบสนองต่อความยากลำบากของชาวอิสราเอลและนำมา
เทียบกับของเรา เราเผชิญเรื่องยาก ๆ และเราบ่นแม้แต่เรื่องเล็กน้อยอย่าง
เมนูอาหาร กว่าที่เรารู้ตัวคำบ่นของเราก็กลายเป็นคำกล่าวโทษ และคำกล่าว
โทษนั้นก็ลามไปถึงพระเจ้า เป็นคำถามไปที่พระปัญญาและความดีของพระเจ้า
เราต่างก็อยู่ในถิ่นทุรกันดารของโลกที่ลึ้มลง เรายังไม่เข้าไปสู่ดินแดนแห่งพันธ

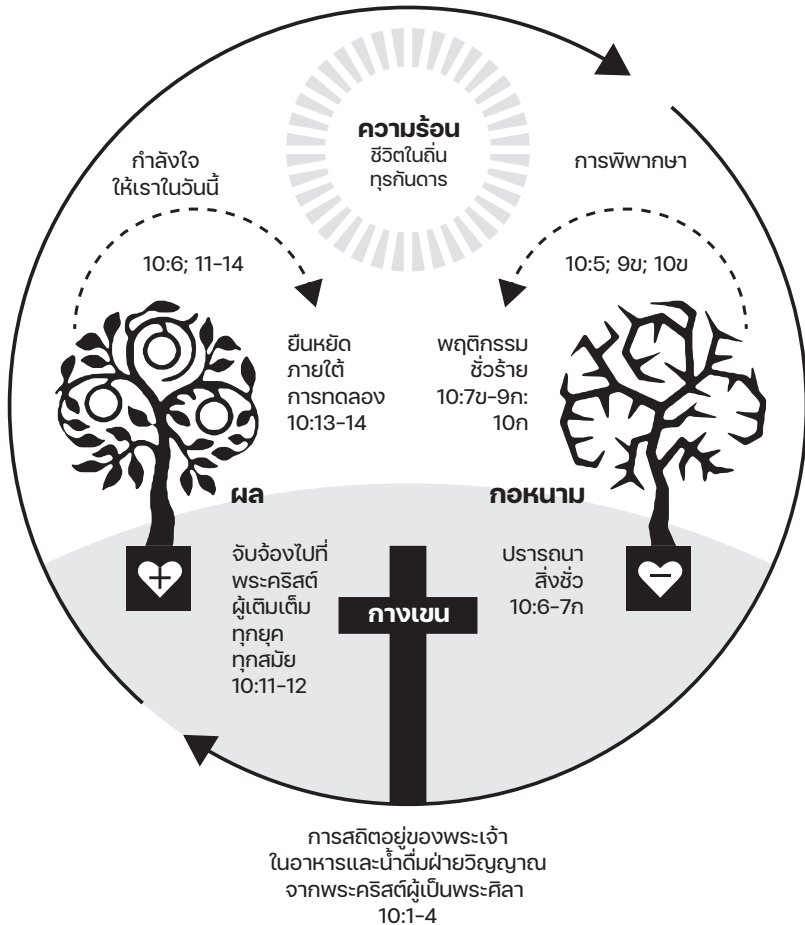
สัญญาในรันดร์ เราจึงเผชิญกับความยากลำบากเหมือนชาวอิสราเอล เปาโลบอกกับชาวโครินธ์ (และกับเรา) ว่าเราได้รับประโยชน์มากมายฝ่ายวิญญาณเมื่อเรียนรู้จากตัวอย่างของพวกเขา

มาดองค์ประกอบในแบบของภาพรวมใหญ่ตามที่เห็นจากเยเรมีย์บทที่ 17 (ดูภาพสาริต 6.2) ประการแรกเราเห็นความร้อน ในข้อ 11-14 ของ 1 โครินธ์ 10 เปาโลใช้ประสบการณ์ของชาวอิสราเอลเพื่อช่วยให้ชาวโครินธ์เข้าใจสถานการณ์ของตนเอง

ในโลกนี้ก่อนถึงสวรรค์ เรามีชีวิตอยู่ภายใต้ความร้อนของการทดลองในรูปแบบต่าง ๆ ตัวอย่างเช่น มาร์คมีเจ้านายที่ไม่เคยพอใจอะไรเลย สามิของแอนนุทิสตนีให้การตกปลามากกว่าชีวิตแต่งงาน ชาร่าห์ต้องทนต่ออาการปวดที่เรื้อรัง ลูกชายวัยรุ่นของทิมสร้างแต่ปัญหามาตั้งแต่อายุ 13 คริสตจักรของราเชลมีเรื่องแตกแยกกันอย่างรุนแรง เจอร์รี่ต้องดิ้นรนกับภาระที่เพิ่มขึ้นหลังจากได้เลื่อนตำแหน่ง บรูคสูญเงินหลังเกษียณไปเกือบหมดเพราะนำไปลงทุนผิดพลาด เฟรดกำลังต่อสู้กับโรคหัวใจ เจนนิเฟอร์ไม่อาจควบคุมน้ำหนักได้ บ็อบนึกถึงวันเก่า ๆ ที่เรียบง่ายก่อนที่จะได้มรดกก้อนโต เจสันต้องคอยหลบหน้าพ่อซึ่งโมโหตลอดเวลา วัยชรากำลังคุกคามร่างกายของอเล็กซ์อย่างหนัก

เรายังเห็นกอหนามใน 1 โครินธ์ 10:5-10 เปาโลให้รายละเอียดในทำที่เลวร้ายที่ชาวอิสราเอลตอบสนองต่อความร้อนแห่งการทดลอง (รูปเคารพ ความสำราญของคนต่างชาติ การผิดศีลธรรมทางเพศ การทดลองพระเจ้า การบ่นต่อว่า) ว่าอย่าหลงไปตามรายละเอียดนั้น เราต่างก็ตอบสนองในแบบเดียวกันต่อความร้อนในชีวิตเรา จิลบ่นมากจนเพื่อน ๆ พากันหลบหน้า เอ็ดเวิร์ดตอบสนองต่อแรงกดดันด้วยแอลกอฮอล์ เท็ดกำลังคิดว่าสมควรไปโบสถ์หรือไม่ในเมื่อพระเจ้าไม่เคยตอบคำอธิษฐาน ทุกคืนดรูว์ใช้เวลาหมดไปกับการดูโทรทัศน์ที่ไร้สาระ ไมค์ตั้งใจจะให้เจ้านายให้เกียรติเขาบ้างไม่ว่าจะแลกด้วยอะไรก็ตาม บาบาร่ากำลังจะออกจากกลุ่มย่อยเพราะคิดว่าไม่มีใครสนใจเรื่องของเธอเลย เด็บบร้ากำลังถูกความริษยากัดกิน

ภาพรวมทั้งหมด

ภาพสาริต 6.2 แบบอย่างตามพระคัมภีร์เพื่อการเปลี่ยนแปลง

(1 โครินธ์ 10:1-14)

สรุปสั้น ๆ ว่าการตอบสนองในบทนี้เป็นกระเจกเงาสะท้อนมาที่เรา แต่พระคัมภีร์ชี้ให้เห็นองค์ประกอบสำคัญสามประการในการตอบสนองเหล่านี้ ในข้อ 7ข, 9ก, และ 10ก เปาโลเน้นไปที่พฤติกรรมเจาะจงของชาวอิสราเอล ในข้อ 6-7ก ท่านเน้นไปที่หัวใจที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมของเรา ในข้อ 5, 9ข, และ 10ข ท่านสำรวจผลที่เกิดตามมา

ผู้คนเปลี่ยนแปลงอย่างไร

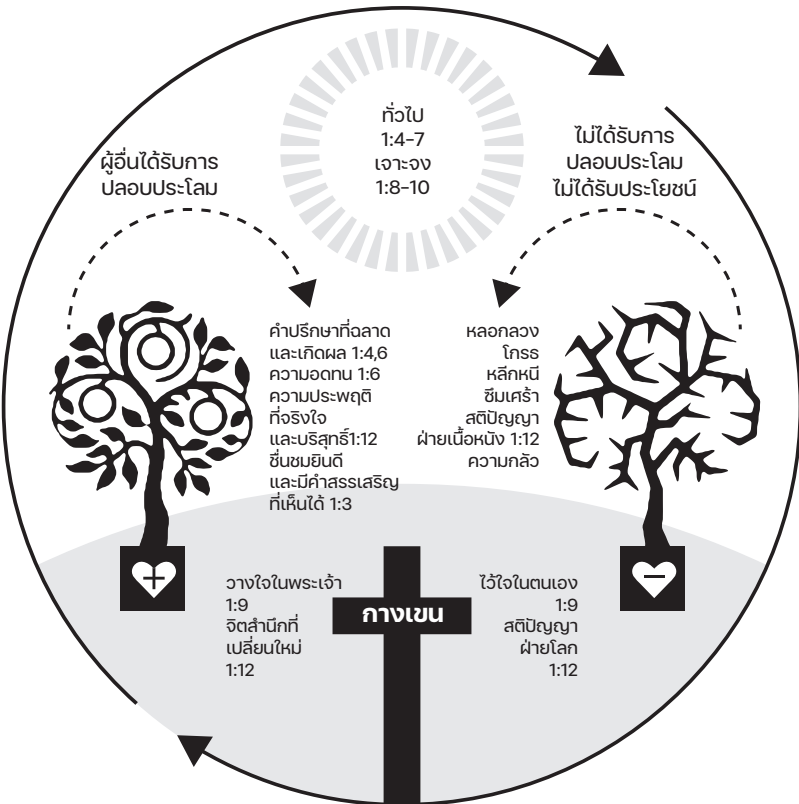
ขณะที่เราดำเนินชีวิตเราต้องรับมือกับความยากลำบากและพระพรในแต่ละวัน หัวใจเราจะมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสถานการณ์และความสัมพันธ์ตลอดเวลา เรามีความคิดและความปรารถนาอยู่เสมอ พยายามหาเหตุผลในสิ่งที่เกิดขึ้น มีสิ่งที่เราต้องการอยู่ตลอดเวลา ความคิดและความปรารถนาเหล่านี้จะปรับวิธีที่เราตอบสนองต่อสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น และเพราะเราเป็นคนบาป เรามีแนวโน้มตอบสนองด้วยความบาป ทุกสิ่งที่เราพูดและทำจะส่งผลหรือมีบางอย่างเกิดขึ้นตามมา เราเก็บเกี่ยวสิ่งที่เราหว่าน และในทุก ๆ วัน เราหว่านเมล็ดพันธุ์ที่เราจะได้เก็บเกี่ยวในอนาคต

ผมขอยกตัวอย่างให้เห็นว่า สิ่งนี้เกิดขึ้นอย่างไร เจอร์รี่เป็นสมาชิกของคริสตจักรที่ดีแห่งหนึ่ง เขาเคยไปเข้าร่วมชั้นเรียนการเป็นพ่อแม่ตามคำชวนของสมาชิกที่นั่น แต่ลูกชายวัยรุ่นของเจอร์รี่เป็นเด็กที่ก้าวร้าวชอบโต้เถียง (ความร้อน) การที่ลูกไม่ให้ความเคารพทำให้เจอร์รี่แทบคลั่ง (กอดหนามในหัวใจ) เจอร์รี่จึงตะคอกใส่หน้าลูก บอกลูกว่าจะไม่อดทนต่อพฤติกรรมที่ไม่ให้ความเคารพของเขาอีกต่อไป (กอดหนามในพฤติกรรมของเขา) สิ่งนี้ทำให้ความสัมพันธ์กับลูกชายเริ่มห่างเหินและเต็มไปด้วยความโกรธเคือง (ผลที่ตามมา)

แต่ภาพรวมใหญ่ของพระคัมภีร์ไม่ได้ปล่อยให้เรตกอยู่ในความลำบากและรอรับผลที่เกิดขึ้น และเช่นกัน ใน 1 โครินธ์ 10:1-4 เราเห็นไม้กางเขนเปาโลพูดถึงการสถิตอยู่ของพระเจ้ากับชาวอิสราเอลที่ในถิ่นทุรกันดาร การจัดเตรียมที่ล้นด้วยของพระองค์ และฤทธานุภาพของพระองค์ที่ทำการแทนพวกเขา “ได้รับประทานอาหารฝ่ายจิตวิญญาณเดียวกันทุกคน และได้ดื่มน้ำฝ่ายจิตวิญญาณเดียวกันทุกคน เพราะว่าพวกเขาได้ดื่มน้ำจากพระศิลาฝ่ายจิตวิญญาณที่ติดตามเขาไป พระศิลานั้นคือพระคริสต์” (1 โครินธ์ 10:3-4)

ความหวังของชาวอิสราเอลและความหวังของชาวโครินธ์ก็เป็นความหวังของเราด้วย ความหวังที่เปาโลพูดถึงคือ พระบุคคลหนึ่งที่มีพระนามว่าพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นอาหารฝ่ายวิญญาณที่ให้อุสหาและพลังแก่เราในการเผชิญความยากลำบากทั้งหลาย พระองค์ทรงเป็นน้ำดื่มฝ่ายวิญญาณที่ดับกระหายสิ่งที่เกิดจากความร้อนในชีวิตคุณ พระคริสต์ทรงคำจูนผมไว้เพื่อให้ดำเนินชีวิตไปกับพระองค์และเพื่อพระองค์แม้ในขณะที่ผมดิ้นรนต่อสู้ได้ พระคุณของพระเยซูไม่เพียงแต่ให้อภัย แต่ช่วยให้ผ่านพ้นไปได้ พระองค์ประทานพระปัญญา พระลักษณะ และพระกำลังให้แก่ผม ทั้งหมดนี้เป็นหัวใจของสิ่งที่พระเจ้าปรารถนาให้เกิดผลในตัวผม

ในที่สุด เปาโลหันไปพูดถึงผลในข้อ 11-14 และเรียกให้ผู้อ่านเข้ามายึดพระคริสต์ไว้ ข้อ 11 พูดถึงการเสด็จมาครั้งแรกของพระเยซูเพื่อ “เติมเต็มวาระสุดท้ายของยุค” เปาโลต้องการให้ผู้อ่านของท่านเห็นว่า พวกเขาได้รับสิทธิประโยชน์พิเศษเพียงใดเมื่อพระเจ้าทรงต้อนรับพวกเขาโดยพระคุณของพระเจ้า เปาโลบอกพวกเขาว่า “พระสัญญาทั้งหมดที่เคยเป็นความหวังกับประชากรของพระเจาก็เป็นจริงแล้วในพวกคุณ ในพระคริสต์พวกคุณได้รับเกินกว่าที่หัวใจจะเข้าใจได้หมด!” สิ่งที่เปาโลพูดกับชาวโครินธ์คือสิ่งที่ท่านพูดกับเราด้วยเช่นกัน

พระเมตตาของพระเจ้า / ปลอบประโลมในพระคริสต์ 1:2-4
พระเจ้าทรงให้คืนจากความตาย 1:9 “เพื่อที่จะ” 1:9
คำอธิษฐานของธรรมิกชน 1:11
การช่วยกู้ของพระเจ้าในทันที 1:10
พระคุณที่เกิดผลไปสู่ความประพฤติที่เกิดผล 1:12

ภาพสาริต 6.3 แบบอย่างตามพระคัมภีร์เพื่อเปลี่ยนแปลง
(2 โครินธ์ 1:3-12)

ในข้อ 11-12 พูดกับผู้เชื่อที่มีหัวใจใหม่ ตามคุณลักษณะที่สำรวจตนเองอย่างจริงจังและถ่อมใจ หัวใจใหม่นี้ยินดีที่จะยึดเอาพระคริสต์ไว้ จงสำรวจดูหัวใจคุณอย่างซื่อสัตย์และยอมรับว่าคุณจำเป็นต้องมีพระองค์อย่างที่สุด

ข้อ 13-14 อธิบายถึงพฤติกรรมแบบใหม่ที่รวมถึงการยืนหยัดภายใต้การทดลอง (ข้อ 13) และการเฝ้าระวังที่จะไม่โอนอ่อนผ่อนไปตามรูปเคารพซึ่งเป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่ลึ้มลง สิ่งที่เราเฝ้าระวังไม่ใช่เป็นแค่การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นเมื่อมารู้จักพระคริสต์ครั้งแรกเท่านั้น แต่เป็นการเปลี่ยนวิถีชีวิตที่เป็นผลมาจากจิตสำนึกของการทรงไถ่ (การชำระให้บริสุทธิ์ที่พัฒนาอย่างต่อเนื่อง)

นั่นคือภาพรวมใหญ่ - ความร้อน-กอบหมาย-กางเขน-ผล เป็นภาพของมนุษย์ที่ซื่อสัตย์ มีปัญญา และถ่อมใจ และเหตุผลที่ทำให้เราถึงทำสิ่งที่ทำอยู่นี้เป็นการมองด้วยความหวังต่อวิธีที่พระเจ้าเสด็จมาในโลกของเรา เพื่อเปลี่ยนแปลงหัวใจของเราและให้กำลังเราทำในสิ่งที่ถูกต้อง เป็นภาพที่ทำให้กำลังใจของผลดีที่ได้เกิดขึ้น เมื่อเราตอบสนองด้วยความเชื่อในพระเจ้า

เรื่องราวส่วนตัว

โครงร่างทั่วไปใน 1 โครินธ์บทที่ 10 แสดงให้เราเห็นเรื่องราวส่วนตัวของเปาโล ใน 2 โครินธ์ 1:3-12 พระวาทะตอนนี้ เราเห็นเปาโลใช้ภาพของความร้อน-กอบหมาย-กางเขน-ผล เพื่อสะท้อนชีวิตของท่านเอง ภาพสาดิต 6.3 จะนำให้คุณเห็นผ่านพระวาทะตอนนี้ที่เป็นส่วนตัวและเต็มไปด้วยการนำไปใช้ได้จริง

“สาธุการแด่พระเจ้า พระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระบิดาผู้ทรงพระเมตตากรุณา พระเจ้าแห่งการหนุนใจทุกอย่าง พระองค์ผู้ทรงหนุนใจเราในความยากลำบากทั้งหมดของเรา เพื่อเราจะสามารถหนุนใจคนอื่นทั้งหลาย ที่มีความยากลำบากอย่างใดอย่างหนึ่งได้ด้วยการหนุนใจ ซึ่งเราเองได้รับจากพระเจ้า เพราะความรักของพระคริสต์มากท่วมทับเราอย่างไร การหนุนใจของพระคริสต์ก็มากท่วมทับเราอย่างนั้น ที่เราทนความยากลำบากนั้น ก็เพื่อให้พวกท่านได้รับการหนุนใจและได้รับความรอด และที่เราได้รับการหนุนใจ ก็เพื่อให้พวกท่านได้รับการหนุนใจด้วย ซึ่งท่านจะได้รับเมื่อลืบทความทุกข์เช่นเดียวกับที่เราทนอยู่นั้น และเราก็มีความหวังแน่นอนในท่านทั้งหลาย เพราะรู้ว่าพวกท่านมีส่วนใน

ความทุกข์ของเราอย่างไร ท่านก็จะมีส่วนในการหนุนใจของเราอย่างนั้น

พี่น้องทั้งหลาย เราอยากให้พวกท่านรู้ถึงความยากลำบากที่เกิดขึ้นกับเราในแคว้นเอเชีย คือเราเผชิญความทุกข์หนักอย่างยิ่งชนิดที่เกินกำลัง จนเราหมดหวังที่จะเอาชีวิตรอดมาได้ ที่จริงเรารู้สึกว่าถูกตัดสินให้ถึงที่ตายแล้ว ทั้งนี้เพื่อเราจะไม่ไวใจตัวเอง แต่ไวใจพระเจ้าผู้ทรงให้คนทั้งหลายเป็นขึ้นจากตาย พระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากมรณภัยมาแล้ว และพระองค์จะทรงช่วยเราอีก เราหวังในพระองค์ว่าพระองค์จะทรงช่วยเราต่อไปอีก ในเมื่อพวกท่านก็มีส่วนช่วยโดยการทูลขอเพื่อเรา เพื่อคนจำนวนมากจะขอบพระคุณเพราะเรา เนื่องจากพระคุณที่ประทานแก่เราผ่านคำทูลขอของคนจำนวนมากนั้น

นี่เป็นสิ่งที่เราอด คือมโนธรรมของเราเป็นพบว่า เราประพาศิตัวในโลกด้วยความบริสุทธิ์ใจ และด้วยความจริงใจที่มาจากพระเจ้า ไม่ใช่ประพาศิตโดยปัญญาของมนุษย์แต่โดยพระคุณของพระเจ้า และต่อพวกท่านเราประพาศิตยิ่งกว่านั้นเสียอีก”

เปาโลตรงไปตรงมามากเมื่อพูดถึงความร้อนใน ช่วงนั้นของชีวิต ท่านกล่าวถึง “ความยากลำบากที่เกิดขึ้นกับเราในแคว้นเอเชีย” และ “เผชิญความทุกข์หนักอย่างยิ่งชนิดที่เกินกำลัง” แม้มีคำอธิบายให้เราทราบเพียงประโยคเดียว แต่ก็ เป็นชีวิตจริงที่สัมผัสได้ถึงความรุนแรงของสถานการณ์ ท่านถ่อมลงพูดอย่างจริงใจถึงการตอบสนองของท่านว่า “จนเราหมดหวังที่จะเอาชีวิตรอดมาได้” และ “ที่จริงเรารู้สึกว่าถูกตัดสินให้ถึงที่ตายแล้ว” ถ้อยคำเหล่านี้ สัมผัสได้ถึงประสบการณ์ความกลัวที่ท่วมท้น เปาโลพูดถึงกอลนาแหมแห่งการพึ่งพาตัวเอง (ข้อ 9) และสติปัญญาแบบโลก (ข้อ 12) ซึ่งบ่อยครั้งมักจะกำหนดพฤติกรรมในการตอบสนองของเราต่อสถานการณ์เช่นนี้อยู่เสมอ จากนั้น ท่านอธิบายทรงพลังไปที่กางเขน ซึ่งก็คือ: พระเมตตาและการพลบโยนของพระเจ้า (ข้อ 1) การสถิตอยู่ของพระเจ้า (ข้อ 8, 9) ฤทธิ์อำนาจของพระองค์คือ “ทรงช่วยคนทั้งหลายให้เป็นขึ้นจากตาย” (ข้อ 10) และการจัดเตรียมของพระองค์เพื่อพระกายของพระคริสต์ “ผ่านคำทูลขอของคนจำนวนมาก”

เปาโลยังอธิบายถึงผลของความเชื่อเมื่อท่านแบ่งปันเรื่องราวของท่านเอง คือ: ความชื่นชมยินดีที่เห็นได้ (ข้อ 3) ความอดทน (ข้อ 6) วางใจในพระเจ้า (ข้อ 9) ความประพาศิตที่ถูกต้อง (ข้อ 12) และงานรับใช้ (ข้อ 5-7)

เช่นเดียวกับอัครสาวกเปาโล เราเองจะพบว่ามักต้องตกอยู่ในสถานการณ์ที่เกินความสามารถจะทนได้ บางทีปัญหาที่เกิดขึ้นในคริสตจักรเกินกว่าจะรับไหว บางทีเงินก็คือการทดลอง บางทีเลี้ยงดูลูกทำให้คุณเหน็ดเหนื่อยและรู้สึกว่าได้ไม่ได้พอ บางทีดำเนินชีวิตตามทางพระเจ้าในที่ทำงานที่ไม่ได้นับถือพระเจ้า ก็เป็นเหมือนการทรงเรียกที่แทบเป็นไปไม่ได้ หรือบางทีคุณรู้สึกย่ำแย่กับความสัมพันธ์ในครอบครัว

มีตรงไหนที่คุณคิดว่าเกินกำลังจะรับไหวไหม? พระคัมภีร์พูดถึงประสบการณ์แบบเดียวกันนี้ พระเจ้าทรงเสด็จมาในเรื่องราวของเราด้วยความหวังในพระเยซูคริสต์ พร้อมแสดงให้เห็นว่าเราอยู่ตรงไหนและจำเป็นต้องไปที่ไหน

แม้การดิ้นรนของชาวอิสราเอลและเปาโลเกิดขึ้นในยุคและสถานการณ์ที่แตกต่างกัน แต่เราจะพบว่าองค์ประกอบทั้งสี่นั้นเหมือนเดิม เป็นภาพที่ช่วยให้เราเข้าใจชีวิตของเราตามมุมมองของพระเจ้า คุณและผมไม่จำเป็นต้องหลงทางอยู่ในเรื่องราวชีวิตของเราเอง ไม่ต้องสงสัยว่าเรามาถึงจุดนี้ได้อย่างไร และจะไปในที่ที่เราควรไปอย่างไร คุณจะรู้ได้ชัดว่าพระคริสต์ทรงเตรียมสิ่งใดไว้เพื่อให้ดำเนินชีวิตอย่างที่พระองค์ทรงเรียกมา เช่นเดียวกับในพระวจนะตอนนี้ พระเจ้าจะมาพบเราและเปลี่ยนแปลงเราในท่ามกลางความท้าทายของชีวิต ความร้อนอาจไม่หายไป ที่จริงอาจร้อนแรงกว่าเดิมด้วยซ้ำ! แต่เราไม่ได้อยู่ตามลำพัง พระเจ้าทรงอยู่กับเรา ทรงเตรียมพระคุณที่จำเป็นเพื่อให้เราเผชิญได้เมื่อทรงเรียกเราเข้ามา

ในบทต่อ ๆ ไป เราจะมองลงไปในรายละเอียดขององค์ประกอบทั้งสี่ที่มีส่วนในกระบวนการการเปลี่ยนแปลงของพระเจ้า ถ้าคุณยินดีที่จะใช้แต่ละองค์ประกอบให้เป็นเหมือนกระจกเงา คุณจะเติบโตขึ้นในสติปัญญาเกี่ยวกับโลกนี้ ความรู้เกี่ยวกับตนเอง และมีตรรกะกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของคุณ เราอธิษฐานขอให้หนังสือเล่มนี้ช่วยให้คุณค้นพบจุดที่คุณจำเป็นต้องเติบโตในฐานะบุคคลและในความสัมพันธ์กับพระเจ้า เราอธิษฐานขอให้สิ่งนี้สร้างรากฐานให้คุณเพื่อให้ทำสิ่งเดียวกันนี้ช่วยเหลือผู้อื่น

ชีวิตอย่างที่พระเจ้าทรงมองเห็น และการเปลี่ยนแปลงอย่างที่เราควรทำ

หลงทางหรือ? ยังมีความหวัง อยู่ใกล้คนที่หลงทางหรือ? ยังมีความช่วยเหลือ ขอให้มุมมองที่พระเจ้าทรงมองชีวิตให้ความหวังกับคุณเป็นส่วนตัวและนำไป

รับใช้พระองค์ในการหนุนใจผู้อื่น ขอให้การเปรียบเทียบง่าย ๆ ของพระเจ้า เป็นเหมือนไฟส่องสว่างนำทางเรา

ความร้อน (สถานการณ์ของคุณคืออะไร?)

คุณและผมต่างมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นรอบตัวเสมอ ไม่ว่าจะเป็นความร้อนแห่งความลำบากที่แผดเผา หรือกำลังตกอยู่ภายใต้ฝนชุ่มฉ่ำแห่งพระพรที่ไม่คาดคิด คุณจะมียุติกรรมตอบสนองต่อสิ่งที่เกิดขึ้นกับคุณเสมอไม่ว่าเรื่องอะไร พระคัมภีร์ล้นด้วยข้อเสนอแนะสิ่งที่เกิดขึ้นในโลกนี้ คุณจะจำโลกในพระคัมภีร์ได้เพราะมันเป็นโลกใบเดียวกับที่คุณอาศัยอยู่ทุกวัน

กอบกู้ (คุณตอบสนองอย่างไร? คุณต้องการอะไร และเชื่อสิ่งใดอยู่?)

คุณและผมไม่เคยได้อยู่หนึ่งเฉย เราจะตอบสนองต่อความร้อน (หรือสายฝน) อยู่ตลอดเวลาในชีวิต อาจเป็นเจ้านายที่เข้มงวด หรือครอบครัวใหญ่ที่วุ่นวาย ลูกที่ดื้อดึงหรืออาการเจ็บป่วยเรื้อรัง อาจเป็นโอกาสในอาชีพใหม่ หรือเพิ่งได้รับมรดก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใด พระคัมภีร์จะช่วยให้เห็นวิธีตอบสนองที่เราทำต่อความร้อนในหัวใจและพฤติกรรมที่เราแสดงออกมา และเตือนเราว่าคนบาปจะตอบสนองต่อโลกที่ลุ่มลงนี้ด้วยความบาป แต่ละการตอบสนองเราจะต้องเป็นผู้เก็บเกี่ยวผลที่จะเกิดตามมา

กอบกู้เกี่ยวข้องกับ “สติปัญญาตามเนื้อหนัง” ตามที่พระคัมภีร์แบ่งประเภทไว้ คือการตอบสนองแบบโง่เขลาที่เป็นไปตามธรรมชาติของเราเมื่อมีบางสิ่งเกิดขึ้น เมื่อบางคนพูดไม่ดีกับเรา เราเก็บสะสมความขมขื่นนั้นไว้ เมื่อมีบางสิ่งที่ไม่คาดคิดเกิดขึ้น และเราตอบสนองในเชิงปฏิเสธ หลบเลี่ยง โทษผู้อื่น หรือหาทางควบคุม เมื่อมีเรื่องไม่ดีเกิดกับเราแล้วเราก็ปล่อยใจให้ตัวเราสงสัยพระเจ้า และทำให้การเข้าร่วมในการนมัสการและงานรับใช้ลดถอยลง เมื่อเราได้รับพระพรเป็นเงินก้อนใหญ่ที่ไม่คาดคิดแล้วนำไปใช้ปรนเปรอตนเอง หรือไม่ได้รับเงินเดือนขึ้นทั้ง ๆ ที่คิดว่าสมควรได้ เราจึงทำงานแบบให้แค่ครึ่งใจ

พระวจนะพูดชัดเจนว่าการตอบสนองของเราไม่ได้ถูกบีบบังคับโดยแรงกดดันของสถานการณ์ สิ่งที่เราทำมาจากภายในเรา สิ่งที่เกิดขึ้นกับผมจะมีอิทธิพลต่อการตอบสนองที่ผมไม่ทันได้แยกแยะ การตอบสนองเช่นนี้จะ

ไหลล้นออกมาจากความคิดและแรงจูงใจในหัวใจ นี่คือเหตุผลที่ถ้ามีห้าคน เเชิญสถานการณแบบเดียวกัน การตอบสนองจะแตกต่างกันได้ถึงห้าแบบ

กางเขน (ใครคือพระเจ้า? และพระองค์ทรงตรัสอย่างไร และทรงทำอย่างไรในพระคริสต์?)

เราควรได้รับกำลังใจอย่างมหาศาลที่เห็นพระเจ้าในพระคัมภีร์ตรัสถึงพระองค์เองว่าทรงเป็น “ความช่วยเหลือที่พร้อมอยู่ในยามยากลำบาก” (สดุดี 46:1) ตัวอย่างที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในเรื่องนี้คือองค์พระคริสต์ ผู้ทรงรับพระนามว่า อิมมานูเอล ผู้เสด็จลงมาในโลกที่ลึกลงนี้ มาดำเนินชีวิต สิ้นพระชนม์ และกลับคืนพระชนม์ และยังทรงเป็น “พระเจ้าท่ามกลางเรา” โดยทรงสถิตอยู่กับเรา ทางพระวิญญาณของพระองค์ ประทานทุกสิ่งที่เราจำเป็นต้องต่อชีวิตในทางของพระเจ้า พระสัญญาของไม้กางเขนเป็นมากกว่ากำลังใจใหม่ ๆ หรือสติปัญญาที่กว้างไกล พระเยซูคริสต์ทรงประทานพระองค์เองให้เรา เมื่อทำเช่นนั้นพระองค์สร้างเราขึ้นใหม่จากภายในสู่ภายนอก ถ้าคุณเป็นผู้เชื่อ คุณก็กำลังอยู่ในกระบวนการการสร้างใหม่เพื่อสะท้อนพระลักษณะของพระเยซู และองค์พระผู้เป็นเจ้าของคุณจะใช้ทุกสถานการณ์และทุกความสัมพันธ์ในชีวิตของคุณเพื่อให้เป้าหมายของพระองค์สำเร็จลง

ผล (พระเจ้าทรงเรียกฉันให้แสวงหาพระองค์อย่างไรผ่านการกลับใจและความเชื่อ?)

เพราะสิ่งที่พระคริสต์ทรงทำเพื่อเรา เราสามารถตอบสนองต่อแรงกดดันแบบเก่าด้วยวิธีใหม่ เมื่อรับพระพร เราต้องมองหาทางส่งต่อพระพรนั้นไปสู่ผู้อื่น ในยามมีปัญหา เราวิงวอนพระเจ้าไม่ใช่วิ่งออกห่างจากพระองค์ เราต้องไม่พยายามหลบชีวิต แต่เข้าไปหาด้วยความกล้าและความเชื่อ เราไม่แค้น แต่มอบตัวตนของเราให้กับพระเจ้าผู้ทรงพิพากษาผู้ทรงพระปัญญาเพียงผู้เดียว นี่คือนิยามแห่งการสถิตอยู่ของพระเจ้าและพระคุณของพระคริสต์ที่ทำให้เป็นไปได้ การตอบสนองแบบใหม่นี้จะเกิดผลดีในชีวิตของเราและในชีวิตของผู้อื่น

จงมองไปที่ชีวิตของคุณเองผ่านสายตาของพระผู้ไถ่ ให้พระองค์เปิดเผยพฤติกรรมและหัวใจของคุณ ความกล้าที่จะสำรวจตัวตนของคุณจะเป็นการนำไปสู่ความหวังที่จะเปลี่ยนแปลงคุณอย่างส่วนตัวและถาวรเมื่อพระเจ้าทรงเข้ามามีส่วน องค์อิมมานูเอลได้เข้ามาสู่เรื่องราวของคุณแล้ว และทุกสิ่งจะไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

บทที่ 7

ความร้อน 1 : พระเจ้าในโลกแห่งความเป็นจริง

เมื่อเขาถูกเจ้านายเรียกให้ไปพบที่ห้องทำงานเช้าวันนั้น เขาแค่คิดว่าคงได้เงินเดือนขึ้น แผนที่ดีคิดว่าได้ผล เขาต้องการสร้างความก้าวหน้าในอาชีพให้ตนเอง เก็บเงิน แล้วค่อยคิดเรื่องแต่งงานและสร้างครอบครัว ที่จริงเขาประสบความสำเร็จมาก เป็นบุคลากรอายุน้อยที่สุดที่เคยมีมาของบริษัทที่ขึ้นมาคุมทีมออกแบบ มีข่าวลือเรื่องโบนัส แม้กระทั่งให้เลื่อนขึ้นเป็นผู้ำนวยการแผนกออกแบบ เขามีความสัมพันธ์ที่ดีกับเจ้านายเสมอมา จึงตั้งตารอที่จะได้คุยเกี่ยวกับอนาคตที่หวังไว้ในบริษัทนี้

แต่เมื่อเข้าไปในห้องทำงาน เจ้านายดูเคร่งเครียดกว่าปกติ ซึ่งน่าแปลก เพราะทีมออกแบบของเขาเพิ่งทำงานออกแบบผลิตภัณฑ์ที่ได้ชื่อว่าล้ำสมัยที่สุดเสร็จลง ใช้เงิน บุคลากร และเวลาของบริษัทไปค่อนข้างมาก และกำลังจะเปิดตัวต้นแบบนี้ในไม่ช้า

“ผมมีข่าวร้ายจะแจ้ง” เจ้านายเริ่มต้น ผลิตภัณฑ์ที่คิดกันว่าโดดเด่นยิ่ง ถูก อีกบริษัทหนึ่งเปิดตัวไปก่อนแล้ว เพราะพวกเขาทุ่มอยู่แต่ที่การออกแบบ จนลืมค้นคว้าเรื่องการตลาด ความผิดพลาดราคาแพงนี้ที่อาจทำให้บริษัทล้มลงได้ง่าย ๆ เขาได้ยินถ้อยคำที่ไม่เคยคิดว่าจะได้ยิน “ผมคงต้องให้คุณออกและพูดตามตรง ผมไม่คิดว่าคุณจะได้ทำงานในอุตสาหกรรมนี้อีกหรือเปล่า”

ชีวิตเขาจบสิ้นแล้ว แผนการที่วางไว้พังพินาศเพราะบทสนทนาเพียงครั้งเดียวที่ได้ยินในวันนั้น ไม่น่าเป็นไปได้ และแน่นอนว่าความรู้สึกไม่จริงเอาเสียเลย แต่ในเดือนต่อ ๆ มาเขาจะรู้ว่ามันเป็นจริงอย่างเจ็บปวดขนาดไหน

การเปลี่ยนแปลงของอารมณ์

มีเพียงไม่กี่คนที่ตื่นขึ้นมาในตอนเช้าแล้วตัดสินใจจะเปลี่ยนหลักความเชื่อทางศาสนา ศาสตร์ของตัวเอง การเปลี่ยนแปลงระบบความเชื่อของผู้คนยากที่จะเกิดขึ้นอย่างรู้ตัวแบบนั้น เรื่องของผู้ชายที่คุณเพิ่งอ่านไป เขาเจอกับประสบการณ์ที่แสนเจ็บปวดในแบบที่เราไม่ทันสังเกต ประสบการณ์เหล่านี้ทำหน้าที่เป็นเลนส์ตีความชีวิต ที่เราใช้แปลความชีวิต ที่แย่คือเราไม่ทันรู้ตัวว่านี่คือสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น

อารมณ์เบื้องต้นที่เรารู้สึกเมื่อเข้าสู่ประสบการณ์ที่ยากลำบากจะไม่คงที่จะแปรเปลี่ยนไปสู่ความอ่อนไหวที่ส่งผลต่อความคิดที่มีต่อพระเจ้า ต่อตัวเอง ผู้อื่น และชีวิต แต่การเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในสิ่งที่เราเชื่อไม่ได้ถูกนำมาพิจารณาอย่างรอบคอบ เราไม่ได้นำตัวตนเข้าสู่การพิจารณาตามหลักศาสนา ศาสตร์ให้ละเอียดพอ แต่ความรู้สึกที่ไม่ได้รับการแก้ไขจะกลายเป็นการแปลความชีวิตของเรา อารมณ์จะแปรเปลี่ยนไปเป็นการสรุปเอาเอง และจบลงที่ไม่เชื่อในสิ่งที่เราบอกว่าเราเชื่ออยู่เดิม

เรื่องของผู้ชายที่เราอ่านไป เขารู้สึกท้อแท้และโดดเดี่ยว สงสัยว่าทำไมเรื่องนี้ถึงเกิดขึ้นกับเขา เขาถามว่าพระเจ้าไปอยู่ที่ไหน ทำไมพระองค์ปล่อยให้เรื่องเลวร้ายขนาดนี้เกิดขึ้นได้ มีบางครั้ง เขาสงสัยคุณค่าความเชื่อที่เขามี แต่ส่วนใหญ่เขาไม่เคยตระหนักถึงเรื่องสงครามฝ่ายวิญญาณที่กำลังต่อสู้อยู่ภายใน

คุณเคยรู้สึกโดดเดี่ยวไหม สงสัยว่ามีใครเข้าใจสิ่งที่คุณกำลังเผชิญอยู่หรือเปล่า? คุณเคยปกปิดการดิ้นรนของคุณเอาไว้เพราะกลัวว่าคนอื่นจะคิดอย่างไรกับคุณ? เคยคิดหรือไม่ว่าปัญหานี้ใหญ่เกินกว่าจะแก้ได้? สิ่งนี้เคยทำให้คุณหันไปสงสัยว่าพระเจ้าเข้าใจหรือสนใจคุณจริงหรือเปล่า? ลองคิดถึงความเชื่อของคุณว่า เป็นความคิดที่แค่ปรับไปตามคำสอน คำเทศนา และศึกษาพระคัมภีร์เป็นส่วนตัวเท่านั้นหรือเปล่า? หรือมีช่องว่างระหว่างสิ่งที่คุณพูดว่าเชื่อกับสิ่งที่คุณเชื่อจริง ๆ เมื่อเจอกับสถานการณ์จริงที่หนักหน่วง? บางทีคุณอาจอยู่ใกล้บางคนที่กำลังเผชิญความลำบากและยากที่จะรักษาความเชื่อเอาไว้ ถ้าคุณคุ้นเคยกับเรื่องแบบนี้ บทเรียนเรื่องความร้อนของชีวิตในแต่ละวันก็มีไว้ให้คุณโดยเฉพาะ

ความร้อน: มุมมองของพระเจ้าต่อโลกของฉัน

เราได้เห็นตามที่พระคัมภีร์พูดแล้วว่า เรามีชีวิตอยู่ภายใต้ความร้อนแรงของปัญหาที่แผดเผาหรือสายฝนชุ่มฉ่ำแห่งพระพร ไม่ว่ากรณีใด เรา กำลังตอบสนอง

ต่อสิ่งที่เกิดขึ้นกับเราเสมอ พระคัมภีร์ไม่ได้นำเสนอชีวิตแบบที่สะอาดสวยงาม หรือวิธีที่เราตอบสนอง แต่เต็มไปด้วยเรื่องราวที่มีดমন ตื่นตระหนก และเจ็บปวดอยู่ในนั้น พระวณะแสดงให้เราเห็นมนุษย์ที่คิด กระทำ วางแผน ตัดสินใจ และพูดในแบบเดียวกับที่เราทำ ถ้าพระคัมภีร์ไม่มีเรื่องชีวิตจริงของการฆาตกรรม ขมขื่น กันดารอาหาร โรคระบาด การพิพากษา ความสิ้นหวัง สงคราม การล่วงประเวณี การโจรกรรม การทุจริต และความกลัวอย่างท่วมท้น จะเชื่อได้อย่างไรว่าพระวณะของพระเจ้าช่วยเราได้จริง?

เราได้รับกำลังใจอย่างเหลือล้นเมื่อตระหนักว่า พระคัมภีร์พูดถึงโลกที่เราใช้ชีวิตอยู่จริง ๆ พระเจ้าแสดงให้เห็นชัดเจนว่าพระองค์เข้าใจดีถึงความร้อนที่เราเผชิญในแต่ละวัน เราอาจรู้สึกไม่สบายใจกับเรื่องจริงที่บันทึกอยู่ในพระวณะ แต่ที่จริงแล้วนั่นคือการปลอบประโลม เพราะทำให้เราตระหนักได้ว่าเราจะไม่วันเพ็ญประสพการณ์ที่ไม่ว่ามีดมีดหรือยาแก้อันที่ทำให้พระเจ้ารู้สึกตื่นตระหนก ความหวังใจและความช่วยเหลือที่พระเจ้ามีให้ลูก ๆ ของพระองค์สะท้อนให้เห็นว่าพระองค์ทรงทราบดีถึงประสบการณ์ที่มนุษย์เผชิญในทุกมิติอย่างแท้จริง

นี่คือเหตุผลที่พระวณะบางตอนที่ปลอบประโลมใจเรามากที่สุด อาจไม่มีคำว่า “ปลอบประโลม” อยู่ในนั้น บางตอนไม่ได้มีการผูกเรื่องให้จบแบบมีความสุข หรือพูดมากมายเกี่ยวกับพระสัญญา ความรัก และพระคุณ แต่กระนั้น ก็เป็นสิ่งที่ให้ความหวัง เพราะมันบรรยายความจริงในสิ่งที่เรากำลังเผชิญ สดุดีบทที่ 88 เป็นหนึ่งในพระวณะที่เราพูดถึงนี้

คำอธิษฐานขอความช่วยเหลือในยามท้อแท้

“ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์

กลางวันข้าพระองค์ร้องทูล กลางคืนก็อยู่เฉพาะพระพักตร์
พระองค์

ขอคำอธิษฐานของข้าพระองค์มาอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์

ขอเงี่ยพระกรรณฟังเสียงร้องทูลของข้าพระองค์

เพราะจิตใจของข้าพระองค์ลำบากเต็มที

และชีวิตของข้าพระองค์เข้าใกล้แดนคนตาย

ข้าพระองค์ถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ที่ลืมนามพระนาม

ข้าพระองค์เป็นเหมือนชายที่ไม่มีกำลังใจ

เหมือนคนที่เขาทิ้งไว้ท่ามกลางคนตาย

เหมือนคนถูกฆ่าที่นอนอยู่ในหลุมศพ
ที่พระองค์มิได้ทรงระลึกถึงอีก

เพราะเขาทั้งหลายถูกพรากจากพระหัตถ์ของพระองค์
พระองค์ทรงวางข้าพระองค์ไว้ที่ก้นบึ้งของหลุมมรณา
ในแดนที่มีมืดและลึก

พระพิโรธของพระองค์อยู่บนข้าพระองค์
และพระองค์ทรงไถ่ข้าพระองค์ด้วยคลื่นใหญ่ทั้งสิ้นของ
พระองค์

พระองค์ทรงให้เพื่อนสนิทของข้าพระองค์เหินห่างจากข้าพระองค์
พระองค์ทรงทำให้ข้าพระองค์เป็นที่รังเกียจแก่เขาทั้งหลาย
ข้าพระองค์ถูกขัง ข้าพระองค์จึงออกไปไม่ได้

ดวงตาของข้าพระองค์มัวไปเพราะความทุกข์
ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ทุกวัน
ข้าพระองค์ชูมือต่อพระองค์

พระองค์จะทรงทำการอัศจรรย์เพื่อคนตายหรือ?

ผู้ตายจะลุกขึ้นยกย่องพระองค์ได้หรือ?

เขาประกาศความรักมั่นคงของพระองค์ในหลุมศพหรือ?

หรือประกาศความซื่อสัตย์ของพระองค์ในแดนพินาศหรือ?

การอัศจรรย์ของพระองค์จะเป็นที่รู้จักกันในความมืดหรือ?

และการช่วยกู้ของพระองค์จะเป็นที่รู้จักในแผ่นดินแห่งความ
หลงลืมหรือ?

ข้าแต่พระยาห์เวห์ แต่ข้าพระองค์ทูลขอความช่วยเหลือต่อ
พระองค์

ในเวลาเช้าคำอธิษฐานของข้าพระองค์ขึ้นไปเฝ้าพระองค์

ข้าแต่พระยาห์เวห์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์?

ไฉนพระองค์ซ่อนพระพักตร์เสียจากข้าพระองค์?

ตั้งแต่เด็ก ข้าพระองค์ทุกข์ยากและเจ็บตาย

ข้าพระองค์ทนต่อความสยดสยองของพระองค์ ข้าพระองค์
ท้อแท้

ความเดือดดาลของพระองค์กวาดไปเหนือข้าพระองค์

บรรดาสิ่งที่น่ากลัวจากพระองค์ทำลายข้าพระองค์

พวกมันล้อมข้าพระองค์อย่างน่าทึ่งวันยังค่ำ
มันโอบล้อมข้าพระองค์ไว้รอบด้าน
พระองค์ทรงให้คนรักและสหายห่างเหินไปจากข้าพระองค์
ความมืดกลายเป็นเพื่อนสนิทของข้าพระองค์”

โดดเดี่ยวในความมืด

คุณรู้สึกอะไร เมื่อได้อ่านสดุดีบทที่ 88? ลองอ่านพระวจนะข้อเหล่านี้อีกครั้ง และลองให้ตัวเราเข้าไปอยู่ในสถานการณ์ของผู้เขียน

- ข้อ 3-5 คุณกำลังตกอยู่ในความลึนหวังที่หาทางออกไม่ได้
- ข้อ 6-7 คุณรู้สึกว่าคุณพระเจ้าทอดทิ้ง
- ข้อ 8ก คุณสูญเสียเพื่อนไป
- ข้อ 8ข คุณรู้สึกติดกับ ช่วยตัวเองไม่ได้
- ข้อ 9-12 คุณรู้สึกเหมือนใกล้จะตาย ร้องขอความช่วยเหลือ แต่ไม่มีคำตอบ
- ข้อ 13-14 คุณรู้สึกเหมือนพระเจ้าหันหลังให้คุณแล้ว
- ข้อ 15-17 คุณรู้สึกว่าไม่มีแต่เรื่องร้าย ๆ ที่เกิดกับคุณ และไม่มีอะไรที่จะเปลี่ยนแปลงได้
- ข้อ 18 คุณรู้สึกว่าตื้นขึ้นมาสู่โลกที่มีมืดมิดในทุก ๆ เข้า

คุณรู้สึกหงุดหงิดหรือไม่ที่สดุดีบทนี้ไม่ได้จบลงในเชิงบวก คุณรู้สึกไม่สบายใจหรือเปล่าที่มีสดุดีบทนี้อยู่ในพระคัมภีร์? เคยสงสัยหรือไม่ว่าเราควรได้ประโยชน์อะไรจากการอ่านสดุดีบทนี้? ผมขอพูดถึงบางสิ่งที่เราได้รับจากสดุดีบทนี้

1. พระเจ้าทรงเข้าใจในประสบการณ์ทั้งหมดของมนุษย์ จากความยินดีที่สุดไปถึงความโศกเศร้าที่บีบคั้นหัวใจที่สุด
2. พระสัญญาของพระเจ้าไม่มีไปถึงผู้คนที่ใช้ชีวิตอยู่ในโลกที่เต็มไปด้วยเหตุการณ์เหล่านี้
3. ความเชื่อตรงที่พระเจามีต่อเหตุการณ์เหล่านี้เชิญชวนให้ผมเชื่อตรงต่อสิ่งที่ผมกำลังเผชิญอยู่ ชีวิตคริสเตียนที่ดำเนินตามพระคัมภีร์จะไม่มีวันมืดบอดหรือเฝ้าเฉยต่อปฏิกิริยาที่ตอบสนองต่อชีวิต
4. การเข้าหาพระเจ้าพร้อมกับความลึนหวัง สงสัย และความกลัวเป็นท่าทีของความเชื่อ สดุดีบทที่ 88 เตือนให้เราเข้าหาพระเจ้าในช่วงที่ลึนหวัง ไม่ใช่วิ่งหนีจากพระองค์ไป

5. พระคัมภีร์ไม่ได้เป็นหนังสือเกี่ยวกับโลกในอุดมคติที่เต็มไปด้วยคนที่มีชื่อเสียง ที่เลือกทำแต่สิ่งที่ถูกต้องเสมอ แต่พระคัมภีร์พูดถึงโลกที่เรารู้จักและคุ้นเคย มีทั้งเรื่องดีและเรื่องร้าย มีผู้ที่เลือกทำสิ่งดีและสิ่งชั่ว พระคัมภีร์พูดถึงโลกในแบบที่บางทีทำให้เราหัวเราะ แต่บ่อยครั้งก็ทำให้เราต้องร้องไห้

เมื่อคุณสำรวจชีวิตตนเอง คุณเป็นเหมือนผู้เขียนสดุดีหรือไม่? คุณสามารถชื่อตรงต่อพระเจ้าได้หรือเปล่า? คุณกลัวที่จะต้องเผชิญกับการตอบสนองของคุณต่อความรื้อในชีวิตหรือเปล่า? คุณสงสัยหรือไม่ว่าพระเจ้าจะยอมรับความเชื่อตรงของคุณ จึงไม่แน่ใจว่าควรจะนำความทุกข์ใจของคุณไปทูลพระองค์หรือเปล่า? รู้สึกหรือไม่ว่าคุณต้องสวมหน้ากากเพื่อแสดงความเชื่อที่ไม่หวั่นไหวให้พระเจ้าและคนของพระองค์เห็น? ความเชื่อของคุณส่งผลต่อการดำเนินชีวิตจริง ๆ ในแต่ละวันหรือไม่?

ผมมีบางสิ่งแวบเข้ามาในหัวเมื่อคืนวันพุธ ขณะที่เราใช้เวลาด้วยกันในกลุ่มย่อยระหว่างที่คนในกลุ่มกำลังเสนอหัวข้ออธิษฐาน รายการเดิม ๆ เหมือนที่เราจด เวลาไปซื้อของชำ สถานการณ์เดิม ๆ ปกป้องในเรื่องเดิม ๆ เป็นคำอธิษฐานที่เกี่ยวกับสถานการณ์ภายนอก ซึ่งถูกปลอมตัวให้ดูเหมือนการเปิดใจและการเปิดเผยตัวเอง ผมคิดในใจว่า ทำไมเราต้องทำให้คำอธิษฐานของเราดูดีก่อนนำเสนอออกไป? ทำไมเราเชี่ยวชาญในการปรับแต่งตัวตนของเราผ่านคำอธิษฐาน? ทำไมเราเก่งในการแบ่งปันสถานการณ์ลำบากที่เผชิญ แต่กลับไม่กล้าพูดถึงการดิ้นรนของเราในท่ามกลางความทุกข์นั้น? ที่จริงเรากำลังลดความคิดของคนอื่นที่มีต่อเรามากกว่าต้องการความช่วยเหลือใช่ไหม? เราคิดจริง ๆ หรือว่าพระเจ้าจะรังเกียจความบาปและความอ่อนแอของเรา? ผมสงสัยว่าเรากำลังหลอกลวงใครกันอยู่? ดูเหมือนเราต่างก็เห็นด้วยกับกติกาที่ได้ตกลงกันอย่างเงียบ ๆ กลายเป็นการสมรู้ร่วมคิดแบบนิ่งเงียบ

ผมมองไปรอบ ๆ ห้อง นี่คือนักกลุ่มคนที่ผมคิดว่ารู้จักพวกเขาดี ผมไม่รู้ว่าหลายคนกำลังเผชิญเรื่องอะไร แต่ผมแทบไม่รู้อะไรเลยในสงครามที่พวกเขาต่อสู้ภายใน

ผมดึงความคิดกลับมาที่ในกลุ่มย่อย ต้องละลายความเงียบนี้ลงให้ได้ ไม่ได้คิดว่าตนเองดีกว่าใคร ผมเองก็สมรู้ร่วมคิดอยู่ในความเงียบไปกับพวกเขาด้วยความเต็มใจ แต่ผมตั้งใจจะไม่เป็นเช่นนั้นแล้ว คืนนั้นผมอธิษฐานขอให้พระเจ้าทำลายกำแพงความกลัวที่กั้นไม่ให้เราแบ่งปันหัวใจภายใน

ของเราต่อกัน และกีดกันไม่ให้เรากล้าทำสิ่งที่เกิดขึ้นไปมอบให้พระเจ้า ผมทูลขอพระเจ้าให้ประทานความหวัง ความเชื่อ และความกล้าทำสิ่งที่เราดันรนอยู่มาเป็นคำพูดเพื่อไปถึงพระภรณ์ของพระองค์ พระเจ้าผู้เป็นแหล่งสูงสุดของความเมตตา การอภัย พระปัญญาและฤทธิ์อำนาจ ผมรู้สึกประหลาดใจที่คนในกลุ่มเริ่มอธิษฐานในแบบที่คล้ายกัน สารภาพถึงความกลัว ความสงสัย และสิ่งที่พวกเขาดันรนอยู่ พระเจ้าทรงเริ่มเปลี่ยนแปลงกลุ่มย่อยของเรา นับแต่คืนนั้น

สดุดีบทที่ 88 เป็นคำเชิญให้เราเชื่อตรงในแบบเดียวกัน เรียกเราให้เปิดเผยความเชื่อที่แท้จริงในท่ามกลางความเจ็บป่วย ภาวะที่มี การถูกเพื่อนปฏิเสธ ความบอบช้ำจากการถูกทำร้าย การตกงาน การทดลองเรื่องความสำเร็จ ลูก ๆ ที่ต้อง ความตายของคนที่เรารัก ความแตกแยกในโบสถ์ ความอยู่ดีธรรมเมฆหมอกแห่งภาวะซึมเศร้า และเรื่องอื่น ๆ อีกมากมายที่เกิดขึ้นในชีวิต ในสดุดีบทที่ 88 พระเจ้าทรงเชิญเราให้ออกจากเงามืด ทรงชี้ให้เห็นในสิ่งที่เราดันรนเมื่อได้ทำเราจะพบว่าพระเจ้าทรงทราบดีและทรงเข้าใจเป็นอย่างดีอยู่แล้ว

ยังให้กำลังใจมากกว่านั้นอีก

สดุดีบทนี้ได้ชื่อว่าเป็นบทเพลง ทำไมพระเจ้าถึงอยากให้ประชากรของพระองค์ร้องเพลงที่ท้อแท้และโศกเศร้าราวกับเพลงสวดศพ? อะไรคือประเด็นที่ต้องใส่ใจ คำว่า “ความมืดกลายเป็นเพื่อนสนิทของข้าพระองค์” ลงในบทเพลง? นี่คือการกำลังใจที่ผู้เขียนบทเพลงนี้ได้รับมากที่สุด

สดุดีบทที่ 88 เป็นบทเพลงของตระกูลโคราห์ ชาวโคราห์ทำหน้าที่เฝ้าประตูพลับพลา เป็นผู้ที่น่าชาวอิสราเอลเข้าสู่การนมัสการและถวายเครื่องบูชา เพลงที่ร้องคร่ำครวญนี้เป็นหนึ่งในบทเพลงที่พวกเขาต้องร้อง! คุณเข้าใจความหมายหรือไม่? พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้นำการคร่ำครวญที่มีมืดมิดที่สุดของมนุษย์มาพร้อมกับความหวังที่เจิดจ้าที่สุดของมนุษย์ การคร่ำครวญอย่างจริงจังถึงความกลัว ความเจ็บปวด และความสงสัยได้รับการต้อนรับในสถานนมัสการในการลบบาป และการให้อภัยของพระองค์ ความทุกข์ยากของมนุษย์ได้รับเชิญให้เข้าสู่พระสิริและพระคุณอันล้ำลึกของพระเจ้า

ไม่มีสดุดีบทใดที่มีอำนาจในการสื่อสารเท่า “จงมาหาเราอย่างที่เป็น มาพร้อมกับความสงสัยและความกลัว ความเจ็บปวดและความท้อถอย นำความหวังและความฝันที่แหลกสลายของเจ้ามา มาพบกับการไถ่และการ

หยุดพัก แม้ในเวลาที่คุณเหมือนไม่มีหนทางใดหลงเหลืออยู่เลย อย่ารีรอเลย เพราะใจของเจ้าอ่อนล้าและความคิดก็สับสนเต็มที อย่ารีรอเพราะเจ้าสงสัยในความดีและความรักของเรา จงมาอย่างที่เราเป็น เพราะการถวายบูชานี้มีเพื่อเจ้า อย่างที่เจ้าเป็นอยู่” ความเชื่อตรงต่อเบื้องพระพักตร์นี้ ถูกกำหนดให้เป็นส่วนหนึ่งของการนมัสการ ช่างเป็นคำเชิญชวนที่ช่วยเยียวยาและให้ความหวังจริง ๆ ! เราสามารถเข้าเฝ้าพระเจ้าอย่างที่เราเป็น เพราะความรักของพระองค์มั่นคง และพระคุณก็มีเพียงพอเสมอ

ความจริงของพระคัมภีร์

พระวจนะอีกตอนที่สะท้อนความจริงของพระคัมภีร์อย่างชัดเจนคือ ยากอบ 1:1-15

“จาก ยากอบ ผู้รับใช้ของพระเจ้าและของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า ถึงคนสิบสองเผ่าที่กระจัดกระจายอยู่นั้น ขอสวัสดิ์พี่น้อง พี่น้องของข้าพเจ้า เมื่อพวกท่านพบกับการทดลองใจต่าง ๆ ก็จงถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดียิ่ง เพราะพวกท่านรู้ว่าการทดสอบความเชื่อของท่านนั้นทำให้เกิดความทรหดอดทน และจงให้ความทรหดอดทนนั้นมีผลอย่างสมบูรณ์ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนที่มีสมบูรณ์และดีพร้อม โดยไม่ขาดสิ่งใดเลย แต่ถ้าใครในพวกท่านขาดสติปัญญา ให้คนนั้นทูลขอจากพระเจ้าผู้ประทานให้กับทุกคน ด้วยพระทัยกว้างขวางและไม่ทรงตำหนิ แล้วเขาก็จะได้รับตามที่ทูลขอ แต่จงขอด้วยความเชื่อและไม่สงสัย เพราะว่าคนที่สงสัยนั้นเป็นเหมือนคลื่นในทะเลที่ถูกลมพัดซัดไปมา คน ๆ นั้นจงอย่าคิดเลยว่าจะได้รับสิ่งใดจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาเป็นคนสองจิตสองใจ ไม่มั่นคงในบรรดาทางของตน

ให้พี่น้องที่ต่ำต้อยภาคภูมิใจเมื่อได้รับการเชิดชู และคนมั่งมีก็ภาคภูมิใจเมื่อต่ำต้อยลง เพราะเขาจะร่วงโรยไปเหมือนดอกหญ้า เพราะว่าเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นพร้อมกับความร้อนแรงกล้าก็ทำให้หญ้าเหี่ยวแห้ง และดอกหญ้าก็ร่วงหล่น แล้วความงามของมันก็สูญสิ้น คนมั่งมีก็เช่นกัน เขาจะสูญสลายไปในระหว่างที่เขากำลังรุ่มรวยอยู่กับการดำเนินธุรกิจ

คนที่ลืบทนต่อการทดลองใจก็เป็นสุข เพราะเมื่อเขาผ่านการทดสอบแล้ว เขาจะได้รับมงกุฎแห่งชีวิตที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้กับคนทั้งหลายที่รักพระองค์

อย่าให้คนที่ถูกล่อลวงกล่าวว่า ‘พระเจ้าทรงล่อลวงข้าพเจ้า’ เพราะว่าพระเจ้าจะไม่ถูกความชั่วล่อลวง และพระองค์เองก็ไม่ทรงล่อลวงใครเลย แต่ทุกคนถูกล่อลวงด้วยตัณหาของตัวเอง คือถูกตัณหาที่ล่อลวงและชักนำเมื่อตัณหาฟักตัวขึ้นแล้วก็ก่อให้เกิดบาป และเมื่อบาปเจริญเต็มที่แล้วก็ก่อให้เกิดความตาย”

พระวจนะทุกตอนเขียนขึ้นในบริบทของประวัติศาสตร์ และตอนนี้ก็เช่นเดียวกับตอนอื่น ๆ จะสูญเสียพลังความหมายไปอย่างมากถ้าได้ออกจากบริบทนั้น ๆ ที่จริงอาจดูผิวเผินด้วยซ้ำไปจนกว่าคุณจะเข้าใจในผู้เขียนและผู้อ่าน ยากอบเป็นศิษยาภิบาลผู้โดดเด่นในกรุงเยรูซาเล็ม คริสตจักรของท่านอยู่ในท่ามกลางการถูกข่มเหงอย่างรุนแรง น่าจะอยู่ในช่วงเดียวกับที่สเตเฟนถูกหินขว้างตายในกิจการบทที่ 7 และ 8 ฉากหลังนี้ ทำให้เราเห็นคำเทศนาของยากอบว่าไม่ได้จำเจซ้ำซากที่มาจากนักศาสนศาสตร์ที่อยู่ห่างไกลจากความทุกข์จริงของผู้คน แต่เป็นคำแนะนำที่มีปัญญาและมีความห่วงใยจากศิษยาภิบาลที่มีความรักและผ่านประสบการณ์มาอย่างหนักหน่วง ยากอบนำสิ่งที่ท่านรู้ว่าเป็นความจริงเกี่ยวกับพระปัญญาและการปลอบประโลมจากพระเจ้า ท่านนำมาใช้ให้กำลังใจเพื่อน ๆ ที่กำลังทนทุกข์อย่างสาหัส ให้มาดูแลสิ่งที่ท่านแบ่งปันกับพวกเขา

ในข้อ 2 ยากอบเตือนคริสตจักรของท่านอย่างอ่อนโยนว่า การทดลองเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ สังเกตการใช้คำ “เมื่อพวกท่าน” และไม่ใช่คำว่า “ถ้า” ยากอบกำลังบอกว่าการทดลองจะมาถึง ท่านรู้ดีว่าความยากลำบากจะกลายเป็นยากยิ่งกว่าเมื่อเราคิดอย่างไร้เดียงสาว่ามันจะไม่เกิดกับเรา พระเจ้าไม่เคยสัญญาว่าลูก ๆ ของพระองค์จะหนีโลกที่ลุ่มลงนี้พ้น ในพระปัญญาของพระเจ้าพระองค์ทรงเลือกให้เราใช้ชีวิตอยู่ในท่ามกลางความเสื่อมสลายนี้ ไม่ว่าจะเป็นวัชพืชหรือเชื้อโรคร้าย ถูกปฏิเสธหรือโดนกดขี่ สงครามหรือมลพิษ ความผิดหวังหรือภัยอันตราย ไม่ว่าจะเป็นอย่างไร เราก็ถูกกระแทกกระเทือนด้วยโลกที่ลุ่มลงนี้ในทุก ๆ วัน เราจึงไม่ควรประหลาดใจเมื่อความทุกข์และความยากลำบากผ่านเข้ามาในชีวิต ที่จริง เราควรประหลาดใจด้วยซ้ำถ้าไม่มีสิ่งนี้เข้ามา

ผู้คนเปลี่ยนแปลงอย่างไร

ยากอบต้องการปกป้องคนในคริสตจักรของท่านจากความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นอย่างไม่ทันคาดคิด ท่านต้องการให้พวกเขามีชีวิตที่เข้มแข็ง และดำเนินชีวิตไปตามความสมจริงของพระคัมภีร์ เช่นเดียวกับในฟิลิปปี 1:29 และ 1 เปโตร 4:12 เปาโลและเปโตรหนุนใจให้เราตระหนักไว้ว่า เราอยู่ในโลกที่การทดลองเป็นเรื่องปกติของชีวิตไม่มีข้อยกเว้นในสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น แต่เป็นกฎตายตัว

ในข้อ 2 ถึงข้อ 4 ยากอบเน้นเรื่องพระพรแห่งการทดลอง ประโยคนี้ดูขัดแย้งหรือไม่? ยากอบมีวิธีพูดถึงการทดลองที่แปลกประหลาด ท่านแนะนำว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นต่อเรา พวกเราส่วนใหญ่จะไม่บอกพระเจ้าว่า “พระเจ้าครับ ทราบหรือไม่ชีวิตผมตอนนี้สบายมาก ผมจะรู้สึกดีใจมากถ้าพระองค์จะส่งความทุกข์มาให้บ้าง” สัญชาตญาณของเรากลับเป็นตรงข้าม เรามองการทดลองว่าเป็นสิ่งที่ต้องพยายามทุกทางที่จะหลีกเลี่ยง แต่ยากอบพูดว่า แทนที่จะเป็นอุปสรรคต่อการทำงานของพระเจ้า การทดลองกลับเป็นส่วนหนึ่งในแผนการของพระองค์

ถ้าหากปราศจากการทดลองที่เราไม่ชอบเหล่านี้ ยากอบบอกว่า เราก็คงจะไม่โต ไม่สมบูรณ์ และยังเป็นคริสเตียนที่บกพร่องอยู่ การทดลองจะช่วยให้เราเมื่อผ่านการทดลองเราจะเป็นผู้ใหญ่ขึ้น สมบูรณ์ขึ้น จนในที่สุดเราไม่ขาดสิ่งใดอีกเลย!

ในข้อ 5 ถึงข้อ 8 ยากอบให้ความมั่นใจว่า ท่านรู้ดีว่าการทดลองไม่ใช่เรื่องง่าย ท่านไม่ได้สนับสนุนให้ใบหน้าต้องเคลือบไปด้วยความสุขและปกปิดการดิ้นรนที่ต่อสู้ไว้ภายใน หรือเป็นคริสเตียนแบบนิ่งเฉยไม่สนใจ ยากอบกลับหนุนใจให้เราวิ่งเข้าหาพระเจ้าเพื่อขอความช่วยเหลือและขอพระปัญญา เมื่อได้ทำเช่นนั้น เราจะพบว่าพระเจ้าประทานให้อย่างเหลือล้นสำหรับคนที่ถ่อมใจลงต้นแบบในการตอบสนองต่อการทดลองของยากอบ ไม่ใช่ให้ “บ่นออกมา” แต่ให้ “ร้องออกมา” เมื่อเราร้องหาพระเจ้าผู้ทรงพอเพียงในทุกสิ่ง เราจะได้รับพระปัญญาทั้งหมดตามที่เรากำลังต้องการ

ในข้อ 9 ถึง 12 ยากอบยังทำให้เราประหลาดใจต่อด้วยวิธีที่ท่านมองการทดลอง ท่านเตือนว่าการทดลองอาจจะมาในรูปแบบความทุกข์ยากหรือพระพรก็ได้เช่นกัน ความมั่งคั่งก็เป็นการทดลองได้พอ ๆ กับความยากจน การตกงานหรือได้เลื่อนขั้น การถูกปฏิเสธหรือได้รับการยกย่องจากผู้คน ความล้มเหลวหรือประสบความสำเร็จ การเจ็บป่วยหรือสุขภาพดี ทุกเหตุการณ์ก็เป็นรูปแบบของการทดลองตามที่ยากอบ (และที่อื่น ๆ ในพระคัมภีร์) บอกไว้ ทั้งคู่เปิดโอกาส

ได้ทั้งการทดลองและความบาป รวมถึงการทดสอบและการเติบโตฝ่ายวิญญาณ

ลองย้อนดูชีวิตคุณเองสิ การทดลองทุกอย่างของคุณคือช่วงเวลาแห่งความทุกข์ยากเท่านั้นหรือ? เงินเดือนที่เพิ่มขึ้นทำให้คุณใช้เงินอย่างเห็นแก่ตัวหรือเปล่า? สุขภาพที่แข็งแรงของคุณทำให้ขาดวินัยในการกินหรือการออกกำลังกายหรือเปล่า? หรือเกิดทะเลาะวิวาทเพราะงานรับใช้ได้รับค่าชมมากมาย? เราไม่เพียงแต่ต้องดิ้นรนอยู่ในความยากได้เท่านั้น แต่เรายังดิ้นรนอยู่ในพระพรด้วย คำเตือนของยากอบจึงให้เราทั้งปัญญาและเหมาะแก่เราทุกคนอย่างยิ่ง

ในข้อ 13-15 ยากอบปรับมุมมองจากการทดลองไปเป็นการล่อลวง สำหรับยากอบ (และในพระวาระทั้งเล่ม) การทดลองเป็นสถานการณ์ภายนอก (ความร้อน) ที่เปิดเผยว่าเกิดอะไรขึ้นกับหัวใจของเรา (ไม่ว่าจะเป็นกบหนามหรือผล) การทดลองอาจจะนำเราไปสู่การเติบโตฝ่ายจิตใจอย่างลึกซึ้ง หรืออาจนำไปสู่การล่อลวงและบาปก็ได้ พุดอีกแบบคือ ผืนดินแห่งการทดลองสามารถให้เกิดเป็นผลหรือเป็นกบหนามก็ได้ แล้วอะไรที่สร้างความแตกต่างนี้ล่ะ?

ยากอบพูดว่า ผลผลิตขึ้นอยู่กับสิ่งที่เกิดขึ้นภายในใจมนุษย์ ถ้าการทดลองนำไปสู่การล่อลวงให้ทำบาปก็เป็นเพราะคนผู้นั้น “ถูกตัณหาอันล่อลวงและชักนำ” โดย “ตัณหาของตัวเอง” ในหัวใจ เป็นเรื่องสำคัญที่ต้องถ่อมใจยอมรับว่า การทดลองไม่ได้ทำให้คุณทำบาป พระเจ้าไม่ได้ล่อลวงให้คุณทำบาปโดยส่งการทดลองเข้ามาในชีวิต ถ้าเราตอบสนองต่อการทดลองที่พระองค์ส่งมาด้วยความบาป ไม่ได้เป็นเพราะเราถูกบังคับให้ทำ แต่เพราะหัวใจของเราเลือกที่จะทำเช่นนั้นเอง

เราเชื่อจริง ๆ ตามที่ยากอบพูดหรือไม่เรื่องการทดลองและวิธีตอบสนองของเราต่อพวกมัน? ตัวอย่างเช่น มีคนพูดว่า “จิมทำให้ฉันโกรธมาก” ในประโยคนี้ จิมต้องรับผิดชอบต่อความโกรธที่คน ๆ นั้นแสดงออกหรือไม่ หรือเรามักจะพูดว่า “การจราจรนี้ทำให้ฉันแทบเป็นบ้า” การจราจรมีอำนาจทางศีลธรรมที่ทำให้เราประพฤติตัวต่างไปจากคุณลักษณะแท้จริงในหัวใจเราได้หรือ? นี่คือการจริงที่ทำให้เราถ่อมใจลงอย่างมาก: การทดลองไม่อาจทำให้เราเป็นคนในแบบที่ไม่เคยเป็น แต่จะเปิดเผยว่าเราเป็นมาอย่างไรตั้งแต่ต้น ผลผลิตจากการทดลองให้คือผลที่มาจากรากที่ฝังแน่นอยู่แล้วในหัวใจของเรา

และท้ายที่สุดข้อ 16 ถึงข้อ 18 ยากอบเตือนคริสตจักรของท่านถึงความดีงาม พระคุณความรักและพระเมตตาของพระเจ้าในช่วงเวลาแห่งความทุกข์ยากว่า

“พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า อย่าถูกหลอกเลย ของประทานที่ดีและเลิศทุกอย่างนั้นมาจากเบื้องบน คือมาจากพระเจ้าผู้สร้างแห่งบรรดาดวงสว่าง ในพระองค์ไม่มีการแปรปรวนหรือเงาของการเปลี่ยนแปลง เมื่อตั้งพระทัยแล้ว พระองค์ทรงให้เราบังเกิดด้วยพระวาทะแห่งความจริง เพื่อให้เราเป็นผลผลิตแรกของสิ่งต่าง ๆ ที่พระองค์ทรงสร้าง”

พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าที่ประทานแต่สิ่งดีให้เรา และพระพรดีเลิศที่สุดคือองค์พระเยซูคริสต์ พระผู้ไถ่และพระสหายของเรา โดยทางพระองค์เราได้รับสิ่งที่คนบาปทุกคนต้องการเป็นที่สุดคือ ชีวิตใหม่!

นับเป็นคำแนะนำที่น่าทึ่งและหอมหวาน ถ้อยคำของยากอบเต็มไปด้วยพระคุณและความจริง ท่านไม่ได้ผละหนีจากความจริงของการทนทุกข์ แต่เรียกเราให้วิ่งด้วยความซื่อสัตย์และความถ่อมเข้าหาพระเจ้า ท่านยังเตือนเราถึงรูปแบบของความขมขื่น ความลึกลับ และความบาป ที่เรามักนำมาอ้างแก้ตัวเพราะสถานการณ์ของเรา ท่านชี้เราให้ไปที่พระเจ้าผู้ทรงรักเราและไถ่เราออกมา จงนำพระวาทะตอนนี้มาพิจารณาเมื่อคุณตกอยู่ในการทดลองของคุณเอง:

1. ความแน่นอนของการทดลอง (ข้อ 2) มีการทดลองใดที่เคยเกิดขึ้นกับคุณโดยไม่ทันตั้งตัวไหม? และสิ่งที่ไม่คาดคิดนั้นทำให้คุณตอบสนองอย่างไร?
2. ประโยชน์ที่ได้จากการทดลอง (ข้อ 2-4) คุณจะเห็นได้อย่างไรว่าพระเจ้าทรงใช้สถานการณ์นี้สร้างคุณให้สมบูรณ์ขึ้นฝ่ายวิญญาณ? ถ้าไม่มีการทดลองนี้คุณจะพลาดการเติบโตด้านใดไปบ้าง?
3. ความจำเป็นที่ต้องมีสติปัญญา (ข้อ 5-8) ชีวิตแห่งการอธิษฐานของคุณเปลี่ยนไปอย่างไรผ่านการทดลองนี้? เมื่อรู้ว่าพระเจ้าทรงเข้าใจประสบการณ์ของคุณอย่างแท้จริง จะเปลี่ยนวิธีที่คุณรับมือกับสถานการณ์หรือไม่?
4. การทดลองสองแบบ (ข้อ 9-12) การมองเห็นว่าความทุกข์ยากและพระพร ทั้งคู่ล้วนเป็นการทดลองช่วยคุณได้อย่างไร? คุณมองเห็นทั้งสองสิ่งนี้ในชีวิตคุณหรือไม่?
5. การล่อลวงและการทดลอง (ข้อ 13-15) การล่อลวงอะไรที่คุณต้องเผชิญในท่ามกลางการทดลอง? พระวาทะตอนนี้ที่จับจ้องไปที่

ตัวบุคคลและสภาพจิตใจภายใน มันส่งผลต่อวิถีคิดเกี่ยวกับสถานการณ์ (ความร้อน) ของคุณอย่างไร?

6. การหลีกเลี่ยงความขมขื่นและความสิ้นหวัง (ข้อ 16-18) อะไรที่กระจ่างขัดในความดีงามและพระคุณของพระเจ้าเมื่อคุณผ่านการทดลอง? ความรักที่คุณมีต่อพระคริสต์เพิ่มขึ้นหรือลดลง?

สดุดีบทที่ 88 และยากอบบทที่ 1 เตือนเราว่า พระคัมภีร์พูดถึงพระเจ้าผู้ปลดปล่อยประชากรของพระองค์ในท่ามกลางความทุกข์ยากแท้จริงในโลกที่แปดเปื้อนไปด้วยความบาป สดุดีบทที่ 88 ย้ำเตือนว่า พระเจ้าทรงเข้าใจอย่างแท้จริงว่า เรากำลังเผชิญกับอะไรอยู่ ยากอบบทที่ 1 แสดงให้เราเห็นต้นแบบของผู้เลี้ยงหรือศิษยาภิบาลคนหนึ่งที่น่าความจริงนี้ไปสู่ชีวิตของผู้คนที่ท่านรักอย่างลึกซึ้ง ในพระวาระทั้งสองตอน การยอมรับความเป็นจริงของความร้อนและตอบสนองในแบบที่ช่วยนำไปสู่เสรีภาพแท้จริง เพราะเราไม่ได้อยู่ลำพัง พระเจ้าทรงเข้าใจจริง ๆ

ตัวคุณ พระเจ้าของคุณ และการทดลอง

ลองใช้โอกาสสำรวจตัวคุณเองในความเข้าใจในเรื่องนี้ คิดก่อนว่าทำไมความทุกข์ยากถึงทำให้เราประหลาดใจ ถามตัวเองว่า “สมมุติฐานอะไรที่ฉันชอบคิดเกี่ยวกับความทุกข์ยาก และมันเพิ่มความเจ็บปวดที่ได้รับอย่างไร?” ด้านล่างนี้คือสมมุติฐานผิด ๆ ที่พบได้บ่อย:

- คุณมักคิดว่าชีวิตไม่ควรจะเจ็บปวดหรือยากลำบากมากถึงเพียงนี้หรือไม่?
- คุณคาดหวังว่าชีวิตควรจะปลอดจากปัญหาหรือไม่? (สิ่งนี้เกิดขึ้นเสมอเมื่อเราคิดว่าเราดำเนินชีวิตได้ดีกว่าเมื่อเทียบกับคนอื่น ๆ)
- คุณคิดว่าสิ่งดีและสิ่งเลวเป็นประสบการณ์ที่แยกจากกันโดยสิ้นเชิงหรือไม่? ทั้งที่ในความเป็นจริง ความทุกข์ยากบ่อยครั้งแอบซ่อนมาในพระพร และพระพรพบได้ในท่ามกลางความทุกข์ยาก
- คุณคิดว่าสิ่งดีต่าง ๆ ที่คุณมีจะคงอยู่ถาวรหรือไม่?
- คุณดำเนินชีวิตราวกับจะอยู่ตลอดไป คิดว่ามีปัญญาและกำลังที่จะหลีกเลี่ยงหรือเผชิญความทุกข์ได้หรือไม่? คุณประหลาดใจหรือไม่เมื่อมันทำไม่ได้?

ผู้คนเปลี่ยนแปลงอย่างไร

- คุณไว้วางใจชีวิตไว้ในเทคโนโลยีสมัยใหม่ราวกับมันสามารถปกป้องหรือช่วยเราได้เสมอหรือไม่?
- คุณมั่นใจในความสามารถของคนที่จะควบคุมชีวิตตนเอง โดยเข้าใจผิดคิดว่า คุณจะจัดการให้ตนเองพ้นจากความทุกข์ได้หรือไม่?

ตอนนี้ลองใช้เวลาสักครู่คิดถึงชีวิตคุณเองว่า ความร้อนในสถานการณ์ปัจจุบันของคุณอยู่ที่ตรงไหนบ้าง? ใช้คำถามด้านล่างเพื่อให้การตอบสนองของคุณชัดเจนและเชื่อมกับชีวิตจริงมากขึ้น

- ความกดดันอะไรบ้างที่คุณมักเจอเป็นประจำ?
- พระเจ้าทรงประทานโอกาสอะไรให้คุณบ้าง?
- อะไรคือความรับผิดชอบในแต่ละวันของคุณบ้าง?
- คุณกำลังเผชิญกับสถานการณ์ที่ยากลำบากด้านใดอยู่บ้าง?
- คุณกำลังเผชิญกับการล่อลวงอะไรบ้าง?
- ใครคือคนที่รับมียากในชีวิตของคุณ?
- คุณได้รับพระพรที่ไม่เคยคาดคิดอะไรมาบ้าง?
- สถานการณ์ใดที่คุณรู้สึกโดดเดี่ยวหรือไม่มีใครเข้าใจ?
- ค่านิยมของโลกสมัยใหม่ทำลายคุณในด้านใดบ้าง?
- ด้านใดที่คุณคิดว่า “ได้รับ” มากเกินไป (พระพรหรือความยากลำบาก)?
- ด้านใดที่คุณถูกล่อลวงให้ซ่อนตัวหรือหลีกหนี?
- สถานการณ์ใดล่อลวงให้คุณพูดว่า “ไม่เป็นไร” ทั้ง ๆ ที่เป็น?
- อะไรคือประสบการณ์ที่ยากที่สุดในอดีตของคุณ?
- อะไรคือสิ่งที่คุณกลัวที่สุดสำหรับอนาคต?

เมื่อคุณตอบคำถามเหล่านี้ จำไว้ว่าคุณเป็นที่รักมากมายของพระเจ้าผู้เข้ามาในความสัมพันธ์กับคุณ พระองค์เข้าใจทุก ๆ ความลำบากที่คุณเผชิญ และทรงอยู่กับคุณในทุกสถานการณ์นั้น พระองค์เชิญให้คุณนำความกังวล ความผิดหวัง ความกลัว ความสงสัย และความเสียใจไปให้พระองค์ เมื่อชีวิตจะเดินหน้าต่อไปไม่ได้เพราะความร้อนมันท่วมท้น จงวิ่งไปหาพระเจ้าของคุณ อย่าวิ่งหนีไป คุณจะได้พบกับการหนุนใจ การปลอบโยน และกำลังที่คุณจะไม่มีทางพบได้ในที่อื่นใดเลย

บทที่ 8

ความร้อน 2 : ตัวคุณในโลกแห่งความเป็นจริง

คอนคิดว่าคุณจะเป็นอย่างไร?

คุณอยากมีชีวิตที่เป็นระบบระเบียบ สงบเงียบไปเรื่อย ๆ แผนที่วางไว้ก็ไม่มีอุปสรรคขัดขวางใช่ไหม? คุณคิดเอาเองหรือว่าผู้คนจะเห็นด้วยกับคุณและยอมรับตามที่คุณเลือก? คุณคิดว่าคุณหลีกเลี่ยงความเจ็บป่วย อุบัติเหตุ หรือการบาดเจ็บได้จริงหรือ? คุณเชื่อว่าคุณสามารถเอาชนะความเครียดและหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่คิดว่าเกินรับมือไหวได้หรือ?

ประสบการณ์ของเราจะยากขึ้น เมื่อเราดำเนินอยู่นอกกรอบพระคัมภีร์ และนำความคาดหวังที่ไม่เป็นจริงเข้าไปในชีวิต เราตระหนักเมื่อพบว่าตนเองตกอยู่ในสถานการณ์ที่ตึงเครียด เราเริ่มถามถึงความดีงามของพระเจ้าและสงสัยว่าเกิดอะไรผิดพลาดกับความเชื่อของเรา เราคิดว่าพระเจ้าเปลี่ยนกฎกติกากลางทางไปแล้ว

และนี่คือเหตุผลที่ทำให้เราจมจืดถึงขีดหวัง เขาเป็นหนึ่งในกลุ่มคนที่เรียกได้ว่าเป็นคนดี ทำตามกฎเกณฑ์ของพระเจ้า ทำงานหนัก ตัดสินใจอย่างฉลาด และทำตามระเบียบวินัยมากที่สุด เขาจริงจังกับความสัมพันธ์ระหว่างเขากับพระเจ้า และกระตือรือร้นในงานรับใช้เสมอ จอชเป็นสามเณรที่ซื่อสัตย์ของजूดีและเป็นพ่อที่ใส่ใจลูก ทั้งหมดที่เขาทำ จอชคิดว่าพระเจ้าจะประทานแต่ “ชีวิตดี ๆ” ให้เขา

เขาไม่ได้ต้องการอะไรหรรษา แค่ต้องการให้ชีวิตไปได้ดี มีเพื่อนคริสเตียน และมีครอบครัวที่พร้อมไปด้วยกันโดยไม่มีอุปสรรค แต่ตอนนี้จอชกำลังยืนอยู่หน้าประตูบ้านที่เคยเป็นความฝันของเขา บ้านที่จอชสร้างมากับมือและजूดีช่วยตกแต่ง นี่เป็นสถานที่ของพวกเขา แต่ตอนนี้ไม่มีบ้านอีกแล้ว พายุเฮอริเคน

พัดถล่มเอาทุกอย่างไป เหลือทิ้งไว้แต่ภาพถ่ายเก่า ๆ ทุกอย่างหายไปหมด จอช
ไม่อาจคำนวณค่าความเสียหายได้เลย

พระเจ้าอยู่ที่ไหน? ทำไมพระองค์ปล่อยให้เรื่องนี้เกิดขึ้น? ทำไมเขาถึง
ต้องทำงานหนักเพื่อสิ่งที่จะสลายหายไปต่อหน้าต่อตา? จอชรู้ว่าเขาควรจะ
อธิษฐานแต่ไม่อยากทำเลย เขาทั้งซื่อ กอธเคื่อง และผิดหวัง มันไม่ควร
เป็นแบบนี้

โลกก็เป็นจริง : รายละเอียดของชีวิต

คุณจะใช้คำหรือประโยคอะไรดี เพื่อที่จะอธิบายถึงโลกนี้? ในโรมบทที่ 8
เปาโลจับประเด็นสาระสำคัญของชีวิตในโลกนี้ว่า:

*“เพราะว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นต้องเข้าอยู่ในอำนาจของอนิจจัง ไม่ใช่
ตามใจชอบของตนเอง แต่เป็นไปตามที่พระเจ้าได้ทรงให้เข้าอยู่นั้น
ด้วยมีความหวังว่า สรรพสิ่งเหล่านั้นจะไถ่รอดจากอำนาจแห่งความ
เสื่อมสลายและจะเข้าในเสรีภาพและศักดิ์ศรีแห่งลูก ๆ ของพระเจ้า
เรารู้ยู่ว่าสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดนั้นกำลังคร่ำครวญด้วยกัน
และเจ็บปวดแบบหญิงคลอดลูกมาจนทุกวันนี้”* (โรม 8:20-22)

เปาโลใช้สามประโยคอธิบายถึงชีวิตในโลกระหว่างการล้มลงและการเสด็จ
กลับมาครั้งที่สองของพระคริสต์

อยู่ใต้อำนาจของอนิจจัง

เราเผชิญกับอนิจจังของโลกที่เสื่อมสลายนี้ ไม่มีอะไรแก้ไขได้ ไม่มีอะไร
เปลี่ยนแปลงได้ เหมือนความพยายามของคุณสตูเบลา คุณตื่นขึ้นมาใน
ตอนเช้าด้วยท้องไส้ที่ปั่นป่วนเพราะรู้ว่ามီးอะไรอยู่ ความผิดหวังและหงุดหงิด
มีตั้งแต่เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น รถติดไปจนถึงหายนะใหญ่หลวงอย่างพายุเฮอริเคน
คุณเห็นได้เมื่อลูก ๆ ทะเลาะกันจนทำลายบรรยากาศบนโต๊ะอาหาร และตอนที่
ผู้บริหารที่โลกเงินจนทำให้บริษัทล้มละลาย และทิ้งคุณไว้โดยไม่มีงานทำ

ความบาปได้ทำให้ทั้งจักรวาลเต็มไปด้วยความผิดหวังและไม่มีใครหนีพ้น
ในสถานการณ์ใดบ้างที่คุณต้องเผชิญกับความอนิจจังและความท้อแท้ใจ
ในชีวิต?

พันนาการของความเสื่อมสลาย

ทุกสิ่งมีชีวิตกำลังตายลงไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ความสามารถของเราถูกพันนาการไว้จนไม่อาจสวนกระแสของกระบวนการนี้ มันใกล้กับตัวเราพอ ๆ กับร่างกายของเรา จากวินาทีที่คุณปฏิสนธิ กระบวนการไปสู่ความตายก็เริ่มต้นทันที คุณเห็นได้ในสิ่งอื่น ๆ ด้วยรถยนต์หุคันใหม่วันหนึ่งข้างหน้าจะผุพังเป็นสนิม และเครื่องยนต์ไม่อาจใช้การต่อไปได้ ซ่อดอกไม้อาจงามอีกไม่นานก็จะเหี่ยวแห้งโรยไป บ้านของเราที่ทรุดโทรมไปตามกาลเวลา และมิตรภาพก็แตกหัก แม้แต่ชีวิตฝ่ายวิญญาณก็อาจล่องลอยไปสู่ความเย็นชาและตายลง พระเจ้าที่ครั้งหนึ่งเราเคยใกล้ชิดเดี๋ยวนี้อยู่ห่างไกล พระคัมภีร์ที่ครั้งหนึ่งปลุกจิตวิญญาณของเราให้ตื่นขึ้นด้วยความกระตือรือร้นกลายเป็นแห้งแล้งและน่าเบื่อ

ในแผนการแรกของพระเจ้า ชีวิตถูกสร้างขึ้นเพื่อให้ต่อเนื่องไปจนถึงนิรันดร์ แต่ความบาปได้เข้ามาทำให้โลกนี้เน่าเปื่อยและเสื่อมสลาย พวกเราไม่มีใครหนีสภาพนี้พ้น ในสถานการณ์ใดที่คุณต้องเผชิญความเป็นจริงนี้ในชีวิต?

คร่ำครวญเหมือนความเจ็บปวดจากการคลอดลูก

ไม่มีหญิงคนใดที่ให้กำเนิดลูกสามารถอ่านถ้อยคำนี้ได้อย่างเฉยเมย! สองประโยคแรกที่เปาโลกล่าวอธิบายว่าชีวิตเป็นอย่างไร เป็นประโยคที่แสดงถึงประสบการณ์ของเราในท่ามกลางเหตุการณ์เหล่านี้ ชีวิตเต็มไปด้วยการดิ้นรนและความเจ็บปวด ภาพของการคลอดบุตรเตือนว่า ความเจ็บปวดเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการ ตอนนี้เจ็บปวดเพราะต่อไปจะเจ็บลง เด็กกำลังจะคลอดทำให้ผู้เป็นแม่เผชิญความเจ็บปวดขณะคลอด ตัวอย่างเรื่องการคลอดบุตรเตือนเราว่า มีเป้าหมายของการทรงไถ่ที่ทำงานอยู่ในท่ามกลางความเจ็บปวด แต่ก็ไม่อาจทำให้ความเจ็บปวดหายไป เมื่อเข้าใจความหวังของข่าวประเสริฐ ทำให้เราไม่อาจเมินเฉยหรือปฏิเสธความจริงได้ คุณไม่ได้รับมือกับความเจ็บปวดโดยทำให้มันลดลง เปาโลพูดไว้ชัดเจนว่า : ความเจ็บปวดมีอยู่ แล้วเราไม่ควรรู้สึกตระหนกเมื่อมันเข้ามาในทางของเรา ตอนนี้คุณกำลังเผชิญกับความเจ็บปวดในเรื่องใดบ้าง?

เมื่อพิจารณาพระวจนะตอนนี้ สังเกตดูเปาโลใช้ถ้อยคำที่คล้ายกันในแต่ละประโยค อนิจจัง ความเสื่อมสลาย ความเจ็บปวด ล้วนเป็นจริงใน “สรรพสิ่งทรงสร้าง” ทั้งหมด คือรวมทุก ๆ สิ่งแต่ไม่รวมพระเจ้า ทุกสิ่งถูกบาปแตะต้องและล้มลง ไม่มีอะไรที่ฉันไม่เกี่ยวข้องด้วย ไม่มีอะไรที่อยู่ล้อมรอบตัวฉันทำงาน

ผู้คนเปลี่ยนแปลงอย่างไร

เหมือนที่ถูกกำหนดไว้แต่แรก ทุกสิ่งแตกหักในแบบต่าง ๆ กัน คุณเห็นได้ทุกในทงหนแห่ง

- ในธรรมชาติ พายุฝน มลพิษ ภัยพิบัติทางธรรมชาติ สัตว์ร้าย
- ในร่างกายของเรา เชื้อโรค ความอ่อนแอ และวัยชรา
- ในความสัมพันธ์ ความขัดแย้ง แยกแยก ความรุนแรง
- ในโลกของเครื่องจักร เครื่องบินตก รถไฟตกราง อุปกรณ์เสียหาย
- ในวัฒนธรรมมนุษย์ เช่น ค่านิยมถูกบิดเบือน การเหยียดผิว ผู้นำทุจริตคดโกง การกวาดล้างชาติพันธุ์และความอยุติธรรม
- ในที่ทำงาน ซึ่งเต็มไปด้วย “วชิพชและกอนนาม” รวมทั้งปัญหาทั้งหมดที่กล่าวมา ทำให้การทำความากินหนักหน่วงและเหนื่อยยากยิ่งขึ้น

พระคัมภีร์เพิ่มมิติของความเป็นจริงให้เราสะท้อนใจยิ่งกว่านั้นอีก คือการมีอยู่ของความชั่วร้ายในตัวคน คำพูดว่าการเข้ามาในโลกของบาปทำให้ชีวิตในโลกนี้อยู่ยากยิ่งน้อยไป พระคัมภีร์ปลุกเราให้เข้าสู่ความจริงของปัญหาในอีกระดับ คือศัตรูฝ่ายวิญญาณที่ชื่อซาตาน มันมีชีวิตอยู่เพื่อล่อลวง สร้างกับดัก และทารุณกรรมต่อมนุษยชาติโดยใช้การลั้มลงเป็นเครื่องมือทำความชั่ว มันทั้งโจมตีโดยตรงและในแบบแนบเนียนดูไม่ออก เพื่อบิดเบือนเป้าหมายและพระประสงค์ที่พระเจ้าทรงมีต่อเราและต่อโลกนี้ ขณะที่พระเจ้าทรงทำงานเพื่อนำทุกสิ่งทีลั้มลงคืนสู่สภาพดี ซาตานกลับใช้ความเสียหายมาสร้างผลประโยชน์ให้ตนเอง มันใช้สิ่งที่เป็นอนิจจังสร้างความเจ็บปวดเป็นอาวุธมาทำร้ายเรา ทำร้ายหัวใจและทำให้ความเชื่อของเราอ่อนแรงลง มันเป็น “ศัตรูของพวกท่านคือมารดุจสิงโตคำรามเดินวนเวียนเที่ยวเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้” (1 เปโตร 5:8) ในข้อต่อไป เปโตรรวมถึงสิ่งที่มารทำโดยเฉพาะในเรื่องของความยากลำบาก (ความร้อน) เมื่อท่านพูดว่า “...โดยรู้ว่าพวกพี่น้องของพวกท่านทั่วโลกก็ประสบความทุกข์ลำบากอย่างเดียวกัน” (5:9)

คุณตื่นขึ้นมาสู่ความเสื่อมสลายในทุกเช้า ความอนิจจัง ความเปื่อย และความเจ็บปวด ประสบการณ์ของคุณไม่ได้เป็นสัญลักษณ์ว่าคุณถูกลืม ถูกทิ้งหรือถูกพระเจ้าจับแยกเอาไว้ แต่มันเป็นสิ่งที่ปกติที่เกิดขึ้นกับทุกคนในโลกใบนี้ เมื่อคุณเผชิญกับสภาพแวดล้อมที่แตกหัก ความแตกหักที่เกิดจากบาปภายในคุณ และการมีอยู่จริงของศัตรูคือซาตาน คุณจะรับมืออย่างไร?

บทเรียนจากถิ่นทุรกันดาร

ถ้าคุณเป็นคนถ่ายวิดีโอ ตัวคุณก็ไม่ได้อยู่ในนั้น คุณเห็นทุกคนและทุกสิ่งแต่จะไม่เห็นตัวคุณเพราะคุณอยู่หลังกล้อง

บ่อยครั้งเราก็จะเล่าเรื่องของเราเองในแบบนั้น เราสามารถทำให้ตัวเราหายไปจากเรื่องราวชีวิตของเราเองได้ ตัวอย่างเช่น เด็กเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นที่โรงเรียนให้พ่อแม่ฟังโดยไม่มีตัวเองหรืออ้างว่าตัวเองอยู่ในนั้น พ่อแม่ได้รู้มากมายเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและพฤติกรรมของนักเรียนคนอื่น ๆ แต่แทบไม่รู้เรื่องของลูกตนเองเลย

พระคัมภีร์แตกต่างจากการมองชีวิตแบบนี้มาก พระวณะจะพบคน ๆ นั้นในท่ามกลางสถานการณ์ และจับจ้องไปยังสิ่งที่คุณ ๆ นั้นทำ พระคัมภีร์ต้องการมากกว่าภาพที่ถูกต้องในสถานการณ์ของคุณ แต่เรียกให้ฉันจับจ้องไปยังสิ่งที่ฉันกำลังทำท่ามกลางเรื่องราวนั้น

พระคัมภีร์ใช้ภาพทางกายภาพมากมาย เพื่อถ่ายทอดความจริงมาสู่เรา หนึ่งในภาพที่โดดเด่นในพระคัมภีร์เดิมคือภาพของ “ถิ่นทุรกันดาร” เป็นการอธิบายถึงชีวิตในท่ามกลางความลำบาก สถานที่ที่ผู้คนดิ้นรนในสถานการณ์ที่ลำบากแตกต่างกันไป พระธรรมอพยพบทที่ 6 พูดถึงการเดินทางของชนชาติอิสราเอลเป็นตัวอย่างสำคัญ และใน 1 โครินธ์ 10 เปาโลบอกเราว่า บทเรียนในถิ่นทุรกันดารเป็น “ตัวอย่างที่ถูกบันทึกไว้เป็นเครื่องเตือนใจ” เพื่อให้เราเห็นตนเองและวิถีที่เรามักตอบสนองต่อความร้อนคือการทนทุกข์ในโลกของเรา ประเด็นของเปาโลคือ ไม่ใช่แค่ตระหนักว่ามีความร้อนและความทุกข์ยากอยู่ในโลกนี้เท่านั้น แต่เราต้องพิจารณาด้วยว่า เราตอบสนองต่อมันอย่างไร

ให้ลองมาดูรายละเอียดในภาพย่อสามภาพของพระธรรมกันดารวิถี และคำอธิบายจากเฉลยธรรมบัญญัติซึ่งเป็นคำเตือนที่ทรงพลังเป็นพิเศษ

หายนะของการเปื้อนอาหาร

“คนที่ปะปนมากับเขาทั้งหลายเป็นพวกที่มีความอยากกินเป็นอย่างมาก และคนอิสราเอลก็ร้องไห้คร่ำครวญอีกด้วยว่า ‘ใครจะให้น้ำเรากิน? เราคิดถึงปลาที่เราเคยกินโดยไม่ต้องซื้อในอียิปต์ อีกทั้งแตงกวา แตงโม กระเทียมจีน หอมใหญ่ หัวกระเทียม บัดนี้จิตใจของเราก็อ่อนแอ เราไม่เห็นอะไรเลยนอกจากมานานี้’

(มานานี้เหมือนเมล็ดผักชี สีของมันเหมือนยางไม้ตะคร้ำ ประชาชนจะออกไปเก็บมาโม่ด้วยหินโม่หรือตำในครก และใส่หม้อ ต้มทำขนม รสของมานาเหมือนรสของขนมคลุกเคล้าด้วยน้ำมัน เมื่อน้ำค้างตกลงมาเหนือค่ายตอนกลางคืน มานาก็จะตกลงมากับ น้ำค้างด้วย)

เมื่อโมเสสได้ยินประชาชนร้องไห้กันไปทั่วตระกูลต่าง ๆ โดยแต่ละคนอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน และพระยาห์เวห์ก็รื้ออย่างยิ่ง โมเสสก็ไม่พอใจด้วย โมเสสจึงกราบทูลพระยาห์เวห์ว่า ‘ทำไมพระองค์ จึงทรงให้ผู้รับใช้ของพระองค์ลำบากเช่นนี้? ทำไมข้าพระองค์จึง ไม่เป็นที่โปรดปรานต่อพระองค์? พระองค์จึงทรงวางภาระเรื่อง ประชาชนทั้งหมดนี้ลงบนข้าพระองค์ ข้าพระองค์ตั้งครุฑคนพวกนี้ มาหรือ? ข้าพระองค์คลอดคนพวกนี้หรือ? พระองค์จึงตรัสกับ ข้าพระองค์ว่า ‘จงโอบอุ้มเขาทั้งหลายไว้ในอกของเจ้าเหมือนพี่เลี้ยง โอบอุ้มเด็กทารก และนำไปยังแผ่นดินที่พระองค์ทรงปฏิญาณ ต่อบรรพบุรุษของเขา’ ข้าพระองค์จะหาเนื้อจากไหนมาให้แก่ คนทั้งหมดนี้? เพราะพวกเขาร้องไห้ต่อข้าพระองค์ว่า ‘ขอเนื้อให้ เรากิน’ ข้าพระองค์ไม่สามารถโอบอุ้มคนเหล่านั้นแต่ลำพังเพราะ เป็นภาระหนักเกินไปสำหรับข้าพระองค์ ถ้าพระองค์จะทรงทำต่อ ข้าพระองค์เช่นนี้ และถ้าข้าพระองค์เป็นที่โปรดปราน ก็ขอทรง ประหารข้าพระองค์ทันทีที่เกิด ขออย่าให้ข้าพระองค์เห็นความ ทุกข์ยากของข้าพระองค์เลย

พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า ‘จงรวบรวมพวกผู้ใหญ่ในอิสราเอล ให้เราเจ็ดสิบคน เป็นคนที่เจ้ารู้ว่าเป็นผู้ใหญ่ของประชาชนและ เป็นเจ้าหน้าที่ของเขาทั้งหลาย จงพาพวกเขามาที่เต็นท์นัดพบและ ให้ยืนอยู่พร้อมกับเจ้าที่นั่น เราจะลงมาสนทนากับเจ้าที่นั่น และ เราจะเอาจากวิญญานที่มีอยู่บนเจ้ามาใส่บนคนเหล่านั้นด้วย และ ให้เขาทั้งหลายแบกภาระของประชาชนเหล่านั้นร่วมกับเจ้า เพื่อเจ้า จะไม่ต้องแบกคนเดียว’

และจงกล่าวกับประชาชนว่า ‘ให้พวกท่านชำระตัวให้บริสุทธิ์ ในวันพรุ่งนี้ และท่านจะได้รับประทานเนื้อเพราะพวกท่านร้องไห้ ต่อพระกรรมของพระยาห์เวห์ว่า ใครจะทำให้เรามีเนื้อกิน? เมื่ออยู่

ในอียิปต์เราก็กู้สขสบาย เพราะฉะนั้นพระยาห์เวห์จะประทานเนื้อให้ท่านทั้งหลาย และพวกท่านจะได้รับประทาน ท่านจะได้รับประทานไม่ใช่แค่วันเดียว หรือสองวัน หรือห้าวัน หรือสิบวัน หรือยี่สิบวัน แต่หนึ่งเดือนเต็ม ๆ จนเนื้อล้นมาทางรูจมูกของพวกท่าน จนท่านเอือมระอา เพราะท่านทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระยาห์เวห์ผู้ประทับท่ามกลางพวกท่าน และร้องไห้เฉพาะพระพักตร์พระองค์กล่าวว่าทำไมเราจึงออกมาจากอียิปต์?’

แต่โมเสสกราบทูลว่า ‘คนที่ข้าพระองค์อยู่ด้วยนั้นเป็นผู้ชายหกแสนคน’ และพระองค์ตรัสว่า ‘เราจะให้เขาทั้งหลายกินเนื้อจนครบหนึ่งเดือน’ จะมีฝูงแพะแกะและฝูงโคเพียงพอที่จะมาให้เขาทั้งหลายกินหรือ? หรือแม้จะรวบรวมปลาทั้งหมดในทะเลมา แล้วจะมีเพียงพอให้พวกเขากินหรือ?

พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า ‘พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์สันไปหรือ? บัดนี้เจ้าจะเห็นว่าคำของเราจะสำเร็จเพื่อเจ้าจริงหรือไม่’” (กัณดารวิถี 11:4-23)

สิ่งที่น่าตกใจในพระวจนะตอนนี้คือ “การทดลอง” นั้น เป็นเรื่องที่เล็กน้อยจริง ๆ ศูนย์กลางของเรื่องตั้งอยู่บนเมนูที่ข้าซากจำเจคือ “มานา” พระคัมภีร์ไม่ได้จับจ้องไปที่การทดลอง แต่จับไปที่วิธีที่ประชาชนตอบสนอง อะไบบ้างที่พวกเขามีปฏิกิริยาตอบสนอง? พวกเขาบ่น คร่ำครวญ โหยหาอดีตที่ดูเหมือนงดงาม วิจารย์ผู้นำ ปฏิเสธพระเจ้า และตั้งคำถามกับแผนการของพระองค์เมื่อเราเผชิญความยากลำบาก เรามีแนวโน้มทำในแบบเดียวกันหรือเปล่า?

- เราอยากกลับไปหาชีวิตแบบเดิมที่เราจากมา
- เรามองหาคนที่เราโทษได้
- เราตั้งคำถามในความดีงาม ความสัตย์ซื่อ ความรัก และพระปัญญาของพระเจ้า

มองดูการตอบสนองแบบนี้ให้ดี ใครที่ควรจะอยู่ที่นั่นแต่กลับหายไป เราใครครับเราเอาตัวเองออกจากภาพตรงนั้นและพาไปที่สถานการณ์ พระเจ้า หรือคนอื่น ๆ ลืมไปว่า ความลำบากของเรายิ่งลำบากมากขึ้นเพราะวิธีตอบสนองของเราเอง

ความกลัวต่อสถานการณ์ที่คุกคาม

“แล้วชุมนุมทั้งหมดก็ร้องลั่นขึ้นมา และประชาชนร้องไห้ในคืนวันนั้น คนอิสราเอลทั้งหมดบอกว่าโมเสสและอาโรน ชุมนุมชนทั้งหมด กล่าวกับท่านทั้งสองว่า ‘ให้เราตายเสียที่อียิปต์ หรือตายในถิ่นทุรกันดารนี้ยังดีกว่า ทำไมพระยาห์เวห์ทรงนำเรามาในแผ่นดินนี้ ให้ล้มตายด้วยคมดาบ? ลูกเมียของเราต้องถูกปล้นเอาไป เรากลับอียิปต์ไม่ดีกว่าหรือ?’ เขาพูดต่อกันและกันว่า ให้เราตั้งคนหนึ่งขึ้นเป็นหัวหน้า แล้วกลับไปอียิปต์” (กันดารวิถี 14:1-4)

พระวณะตอนนี้ขยับไปไกลยิ่งขึ้น ถ้าการดิ้นรนในถิ่นทุรกันดารท่วมท้นจนเกินรับไหว โอกาสที่จะเข้าไปในดินแดนพันธสัญญาจะยิ่งหนักหนาแค่ไหน ในกันดารวิถีบทที่ 13 มีผู้สอดแนมเข้าไปในแผ่นดินคานาอันเพื่อประเมินสถานการณ์ว่าต้องทำอะไรจึงจะเข้าไปยึดครองได้ ผู้คนตื่นตระหนกเมื่อรู้ว่าแม้แต่แผ่นดินที่พวกเขาหวังมานานว่าจะได้เข้าไปอยู่ก็ไม่ขาดเรื่องการทดลอง พวกเขาตระหนักได้ว่าต้องเผชิญอุปสรรคขนาดใหญ่ในแผ่นดินแห่งพันธสัญญา ในกันดารวิถีบทที่ 14 พวกเขาแตกตื่นทันที พวกเขาถามตัวเองว่า “ให้เราตายเสียที่อียิปต์ หรือตายในถิ่นทุรกันดารนี้ยังดีกว่า ทำไมพระยาห์เวห์ทรงนำเรามาในแผ่นดินนี้ให้ล้มตายด้วยคมดาบ? ลูกเมียของเราต้องถูกปล้นเอาไป เรากลับอียิปต์ไม่ดีกว่าหรือ?” ถ้าเราจริงใจ เราต้องยอมรับว่าเราก็ทำเหมือนกัน เพราะเราก็มักจะถามว่า:

- “ฉันมาถึงจุดนี้ได้อย่างไร?”
- “ในทั้งหมดนี้ พระเจ้าอยู่ที่ไหน?”
- “แล้วตอนนี้จะเกิดอะไรขึ้นกับฉัน?”
- “ฉันจะอย่างไรดี?”

คุณเคยถามคำถามแบบนี้หรือไม่? มันเปิดเผยให้เห็นถึงระดับความกลัว ความสงสัย และความตื่นตระหนกที่ทำให้สถานการณ์ที่ยากและซับซ้อนอยู่แล้ว แย่ลงไปอีก

เกมโทษกันไปมา

“ชุมนุมชนทั้งหมดของคนอิสราเอลเข้ามาในถิ่นทุรกันดารคิน ในเดือนที่หนึ่ง ประชาชนพักอยู่ที่คาเดช และมีริยมลันชีวิต แล้วถูกฝังไว้ที่นั่น

และชุมชนมุมนั้นไม่มีน้ำ เขาทั้งหลายประชุมกันต่อต้านโมเสส และอาโรน ประชาชนได้เถียงกับโมเสสและกล่าวว่า ‘เมื่อพี่น้องเราตายเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์นั้น ถ้าเราตายเสียด้วยก็ดี ทำไมท่านพาชุมชนของพระยาห์เวห์มาในถิ่นทุรกันดารนี้ และให้ตัวเราและสัตว์เลี้ยงของเราตายกันที่นี่? และทำไมท่านจึงให้เราออกจากอียิปต์ และนำเรามายังที่เลวทรามนี้? ซึ่งเป็นที่ที่ไม่สามารถหว่านข้าว ไม่มีต้นมะเดื่อ ไม่มีองุ่นหรือทับทิม และไม่มีน้ำดื่ม’” (กัณดารวิถี 20:1-5)

เมื่อคนอิสราเอลเดินทางต่อ เรื่องกลับยิ่งแย่งไปอีก พวกเขาหมดความอดทนต่อความลำบาก และบ่อยครั้งก็เป็นเรื่องเดียวกับธรรมชาติบาปของมนุษย์ พวกเขามองหาคนที่จกกล่าวโทษ โมเสสเป็นเป้าที่ง่ายและใกล้ตัวที่สุด แต่โมเสสไม่ได้เป็นต้นเหตุต่อสถานการณ์ที่ชาวอิสราเอลกำลังเผชิญอยู่เลย พระเจ้าเองต่างหาก (โดยทางเสาเฟลึงและเสาเมม) นำพวกเขามาถึงสถานที่แห่งนี้ พระองค์ทรงทำเช่นนี้เพราะมีเป้าหมายเจาะจงบางอย่างในพระทัย นี่เป็นโอกาสอีกครั้งที่พระองค์จะแสดงฤทธิ์อำนาจให้ชาวอิสราเอลซึ่งสงสัยได้เห็น แต่พวกเขากลับไม่ได้แปลความหมายของสถานการณ์ในแบบนั้นเลย!

พระวจนะตอนนี้แสดงให้เห็นว่าความเจ็บปวดเปลี่ยนไปเป็นความโกรธอย่างรวดเร็วได้อย่างไร และเรียกให้เราถ่อมลงยอมรับว่า ในฐานะคนบาปเรามีแนวโน้มที่จะตอบสนองต่อความลำบากที่เผชิญด้วยความบาป คนใช้ซึ่งหุดหงิดจะตะคอกใส่พยาบาล สามีที่รู้สึกว่าการกรรยาทอดทิ้งและไม่ให้ความสำคัญจะจู้จี้และชอบออกคำสั่ง พนักงานขายติดอยู่ในการจรรยาที่ติดขัดจะบีบแตรใส่รถคันหน้าอย่างโมโห แม่ที่ติงเครียดจะใช้คำพูดที่รุนแรงและดุด่าลูก ๆ ของตน

พระวจนะตอนนี้ทำให้เห็นสิ่งหนึ่งชัดเจน ความโกรธที่แสดงออกในท่ามกลางการทดลองจะพุดเกี่ยวกับตัวเราได้มากกว่าการทดลองนั้นเสียอีก พระคัมภีร์จับจ้องมาที่ตัวเราเสมอ! มันเผชิญหน้ากับความชอบธรรมและความมีขอบเขตของเรา ที่ทำให้คิดว่าปัญหาใหญ่ที่สุดของเราอยู่ภายนอกตัวเรา ไม่ใช่ภายในใจเรา เรามักคิดว่าถ้าสถานการณ์ สถานที่ และความสัมพันธ์เปลี่ยนไป จะทำให้เราตอบสนองได้ดีกว่านี้ แต่พระคัมภีร์สอนย้ำแล้วย้ำอีกว่าสถานการณ์ของเราไม่ได้เป็นต้นเหตุให้เราทำสิ่งที่เราทำ แต่จะเปิดเผยให้เราเห็นถึงสถานภาพแท้จริงในหัวใจของเราโดยแสดงออกมาทางการกระทำและคำพูด

สิ่งที่พระเจ้าทรงทำในถิ่นทุรกันดาร

“ท่านจงระลึกถึงทางซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทรงนำท่านในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปี เพื่อจะทรงทำให้ท่านถ่อมใจ และทรงทดสอบเพื่อจะทราบว่าคุณใจของท่านเป็นอย่างไร เพราะว่าท่านจะรักษาพระบัญญัติของพระองค์หรือไม่ พระองค์ทรงทำให้ท่านถ่อมใจ ทรงปล่อยท่านให้หิว และทรงเลี้ยงท่านด้วยมานา ซึ่งท่านเองหรือปูย่าตายายของท่านก็ไม่ทราบว่าเป็นอะไร เพื่อพระองค์จะทรงทำให้ท่านเข้าใจว่า มนุษย์ไม่ได้ดำรงชีวิตอยู่ด้วยอาหารเพียงสิ่งเดียว แต่มนุษย์จะดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยทุกสิ่งทุกอย่างที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระยาห์เวห์ ในเวลาสี่สิบปีนั้น เสื้อผ้าของท่านก็ไม่ขาด และเท้าของท่านก็ไม่บวม ท่านจงตระหนักในใจเถิดว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทรงเตือนท่าน เหมือนกับบิดาเตือนบุตรของตนเช่นกัน

เพราะฉะนั้น ท่านจงรักษาพระบัญญัติของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน โดยดำเนินตามทางของพระองค์และยำเกรงพระองค์ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะทรงพาท่านเข้าไปในแผ่นดินที่ดี เป็นแผ่นดินที่มีลำธาร น้ำพุ และน้ำบาดาลไหลออกมากลางหุบเขา และเนินเขา เป็นแผ่นดินที่มีข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์ เกาอยู่จนมะเดื่อและต้นทับทิม เป็นแผ่นดินที่มีน้ำมันมะกอกและน้ำผึ้ง เป็นแผ่นดินที่ท่านจะรับประทานอาหารอย่างอุดมสมบูรณ์ ท่านจะไม่ขาดอะไรเลย เป็นแผ่นดินที่ศิลาเป็นเหล็กและท่านจะขุดทองแดงได้จากภูเขา

ท่านจะได้รับประทานจนอิ่ม และจะสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ในเรื่องแผ่นดินดีซึ่งพระองค์ประทานแก่ท่านนั้น ‘ท่านจงระวังตัว เกรงว่าจะลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน โดยไม่รักษาพระบัญญัติกฎหมายและกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ เกรงว่า เมื่อท่านได้รับประทานจนอิ่ม ได้สร้างบ้านดี ๆ และได้อาศัยอยู่ในนั้น และเมื่อฝูงโคและฝูงแพะแกะของท่านทวีจำนวนขึ้น เงินทองของท่านทวีมากขึ้น และทุกสิ่งที่ท่านมีอยู่ก็ทวีขึ้น แล้วใจของท่านจะผยองขึ้น และลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านผู้ทรงนำท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ คือออกจากแดนทาส’” (เฉลยธรรมบัญญัติ 8:2-14)

การรอนแรมอยู่ในถิ่นทุรกันดารไม่ได้บ่งถึงการเป็นผู้นำที่อ่อนด้อยของโมเสส ไม่ใช่เป็นสัญลักษณ์ว่าพระเจ้าทรงหลงลืม ไม่ลี้ภัยชื่อ หรืออ่อนแอ แต่นี่เป็นสิ่งที่ลูกหลานอิสราเอลคิดและแปลสถานการณ์เอง พวกเขาสงสัยในพระเจ้ามากจนเริ่มคิดที่จะกลับไปอียิปต์ เฉลยธรรมบัญญัติบทที่ 8 บอกเราว่าพระเจ้ามีพระประสงค์ในทุกการทดลองที่เกิดขึ้น ในแต่ละการทดลองพระเจ้าทรงทำสามสิ่งเพื่อคนอิสราเอลคือ สั่งสอน ทำให้ถ่อมลง และลงวินัย ทำไม่ครับ?

ประการแรก พระเจ้าทรงเตรียมพวกเขาให้พร้อมสำหรับอุปสรรคฝ่ายวิญญาณที่พวกเขาต้องเผชิญ ทั้งในความทุกข์ยากและพระพรของแผ่นดินแห่งพระสัญญา พวกเขาจำเป็นต้องมีประสบการณ์การทดลองเพื่อให้เข้าใจว่าไม่ว่าสิ่งต่าง ๆ จะเป็นอย่างไร พระหัตถ์ของพระองค์จะพญูกพวกเขาไว้เสมอ เช่นเดียวกับคนบาปทุกคน ชาวอิสราเอลก็ปล่อยตัวให้ตกลงไปในการพึ่งตนเองและความเป็นอิสระจากพระเจ้า

ประการที่สอง พวกเขาจำเป็นต้องเห็นแนวโน้มของหัวใจตนเอง ที่ลอยห่างออกไปจากความไว้วางใจพระเจ้าและการเชื่อฟังคำสั่งของพระองค์

ประการที่สาม พวกเขาจำเป็นต้องเห็นฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า เพื่อพวกเขาจะได้ไม่กลัวสิ่งที่พวกเขาไม่อาจเอาชนะได้ด้วยตนเอง

การทดลองเหล่านี้ไม่ได้เรียกร้องให้สงสัยในพระลักษณะของพระเจ้า แต่กลับเป็นเหมือนสัญลักษณ์ของการรักษาพันธสัญญาแห่งความรักของพระองค์ พระเจ้าทรงทราบดีว่าทรงกำลังทำอะไรอยู่ พระองค์ทรงจับสายพระเนตรไปที่ลูก ๆ แต่ละคนของพระองค์และพระกรรณทรงฟังทุกคำร้องขอ แต่พระเจ้าจะเพิ่มความร้อนเพื่อให้ลูก ๆ ของพระองค์สามารถเผชิญการทำหายที่รอคอยอยู่ได้

ปัญหาของชาวอิสราเอลไม่ใช่การที่พวกเขาเผชิญการทดลอง แต่คือสิ่งที่พวกเขาทำอย่างไรกับการทดลองนั้น ปัญหาของคนอิสราเอลอยู่ในความคิดและความปรารถนาในหัวใจพวกเขา พวกเขาแปลความการทดลองไม่ถูกต้องและมองว่าเป็นตัวการทำให้พวกเขาสงสัยในความดีของพระเจ้า แทนที่จะมองเป็นหลักฐานของความดีงามนั้นเอง พวกเขาเลือกความสะกดกลายเหนือการเตรียมพร้อมฝ่ายวิญญาณที่จะเผชิญการทดลองที่รออยู่ในดินแดนแห่งพันธสัญญา

ในทำนองเดียวกันชาวอิสราเอลก็เหมือนเรา ถ้าคุณถ่อมใจลง คุณจะยอมรับว่า การตอบสนองของพวกเขาที่เราคุ้นเคยดี คุณก็ทำในแบบเดียวกันเมื่อเผชิญการทดลอง คุณหงุดหงิดไม่สบายใจและโกรธเคือง คุณมองหาคนที่

จะโทษได้ คุณถึงขั้นตั้งคำถามไปที่ความดีของพระเจ้าที่คุณบอกว่าคุณรัก เปาโลจึงพูดว่า เหตุการณ์เหล่านี้ถูกบันทึกไว้ให้เรา (1 โครินธ์บทที่ 10) เพื่อเป็นการเตือนและกันไม่ให้เรตกกลับไปในความสงสัยและความบาปในแบบเดียวกัน

เรายังคงอยู่ในถิ่นทุรกันดาร

ชีวิตในโลกนี้คือถิ่นทุรกันดาร แต่ทุกวันเราต้องเผชิญกับเรื่องยากลำบากที่ไม่คาดฝัน แม้แต่พระพรบางทีก็ทำให้เราตั้งรับไม่ทัน ในทั้งหมดนี้พระเจ้าทรงทำงานเพื่อเปิดโปง เปลี่ยนแปลง และทำให้เราเติบโตขึ้น พระองค์ไม่ได้ลืมนคุณหรือหลงลืมพระสัญญาที่ให้ไว้กับคุณ พระองค์ไม่ได้ทิ้งคุณไว้ให้ตกอยู่ในสถานการณ์ที่เกินกำลังและสติปัญญาของคุณ ในแบบที่ทรงพระสิริที่บ่อยครั้งเราไม่เข้าใจว่า พระเจ้าทรงสถิตอยู่ในท่ามกลางความร้อนนั้น ทรงเรียกเราให้เลิกที่จะตั้งคำถามกับพระองค์และหันมาสำรวจตนเอง ตรงไหนที่คุณมีคำถามในความดี พระคุณ และความรักของพระองค์? ตรงไหนที่คุณอดคิดถึงเรื่องกลับไป “อีลิปต์” ไม่ได้? เมื่อไรที่คุณเริ่มไม่อ่านพระคัมภีร์และไม่นมัสการทุกวันเหมือนเคย? ตรงไหนที่คุณต้องดิ้นรนในเรื่องความโกรธ อิจฉา ผิดหวัง และโทษผู้อื่น?

ลองคิดถึงสถานการณ์หรือความสัมพันธ์ที่เป็นพื้นที่ที่คุณต้องดิ้นรน คุณคิดอย่างไรเกี่ยวกับพระเจ้า คนอื่น และตัวคุณเอง ขณะที่คุณคิดถึงการตอบสนองต่อความร้อนในชีวิตของคุณ? คุณโยยหาอะไรอยู่ (“ถ้าเพียงแต่นันมี...”) ? คุณตอบสนองต่อสถานการณ์นั้น ต่อคนอื่น และต่อพระเจ้าอย่างไร?

เมื่อคุณมองย้อนดูการตอบสนองของตัวเองต่อความร้อนในชีวิต คุณได้เรียนรู้อะไรเกี่ยวกับตนเองบ้าง? อะไรคือสิ่งที่กระทบคุณแรงที่สุด?

- ปัญหาในความสัมพันธ์?
- ความยากในที่ทำงาน?
- ผิดหวังในชีวิตแต่งงาน?
- ปัญหาในคริสตจักรของคุณ?
- ความสัมพันธ์กับญาติพี่น้อง?
- ปัญหาสุขภาพ?
- ความเครียดในการเลี้ยงลูก?

ความร้อน 2 : ตัวคุณในโลกแห่งความเป็นจริง

- ตารางงานที่แน่นล้น?
- แรงกดดันจากสังคม?
- ดึงเครียดเรื่องการเงิน?
- ความคาดหวังของคนอื่น?
- การทดลองเรื่องการเลื่อนตำแหน่งสูงขึ้น?
- การทดลองเรื่องความมั่งคั่ง?
- ความยากลำบากในงานรับใช้?

พระเจ้าไม่ได้หายไปจากความร้อนของคุณ สดุดี 46:1 เตือนว่า พระองค์ทรงเป็น “ความช่วยเหลือที่พร้อมในความยากลำบากเสมอ” เมื่อคุณตกอยู่ในท่ามกลางความร้อน คุณก็ไม่ได้ออกไปจากวงจรความรักและความห่วงใยของพระเจ้า พระองค์เพียงนำคุณไปในในที่ที่คุณไม่อยากจะไป เพื่อสร้างบางอย่างที่คุณไม่อาจทำได้ให้สำเร็จลง เมื่อคุณพักพิงในความรักของพระเจ้า คุณจะเรียนรู้เกี่ยวกับหัวใจที่อยู่เบื้องหลังการตอบสนองของตนเอง เพื่อให้คุณเติบโตขึ้นในความเชื่อ ความหวัง และความรักตามที่ทรงเรียกคุณมา ความร้อนยังคงอยู่เพราะโลกนี้ล้นหลาม และเราจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลง แต่ในทั้งหมดนี้พระคุณของพระองค์ยังอยู่ด้วยเสมอและพอเพียงเสมอ

บทที่ 9

หนาม 1 : อะไรคือหนามที่พันรอบการคุณไว้

ป็นน่าอายที่จะยอมรับ แต่บางที่คุณอาจเคยเป็นเหมือนผมก็ได้ เรื่องก็คือ เธอต้องมารับผมตอน 6 โมงเห็น ผมโทรไปหาตอนหกโมงสิบห้า เธอบอกว่า ใกล้ถึงแล้ว ไม่น่าเกินห้านาที แต่เธอมาถึงตอนหกโมงครึ่ง ผมโมโหมาก เธอไม่รู้เลยหรือว่าผมนั่งทำงานมาสิบสองชั่วโมงแล้ว ความคิดผมคือ “ไม่รู้เลยหรือว่าผมเหนื่อยแค่ไหน? เธอรู้อยู่แกล้งว่า เธอออกมาจากบ้านสายจนมารับผมไม่ทัน” เธอพยายามชวนคุยระหว่างทางกลับบ้าน แต่ผมไม่อยากจะคุย ผมอยากให้เธอรู้ตัวว่าได้ทำให้ผมโกรธ

โชคดียกหนามที่บรรยายกาศนี้เป็นไปได้ไม่เกินสองสามนาที ผมบริหารจัดการกับความโกรธของตัวเอง แล้วทุกอย่างก็คืนสู่ปกติ แต่เหตุการณ์โง่ ๆ นี้แสดงให้เห็นถึงการต่อสู้ของเราในฐานะคนบาป เป็นความจริงที่พระเยซูคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา และการสถิตอยู่ของพระองค์ภายในจะเปลี่ยนแปลงเรา เราเป็นสิ่งที่สร้างใหม่ในพระคริสต์แล้วแม้โลกนี้ยังเต็มไปด้วยความร้อนก็ตาม แต่เราต่างก็รู้ว่า มันง่ายแค่ไหนที่จะลืบลึงอัครจริยต่าง ๆ ที่เป็นของเราในฐานะลูกของพระเจ้า มันง่ายที่จะเปิดทางให้กับความคิด อารมณ์ และความปรารถนาที่ไม่ควรครอบงำเราเข้ามา และง่ายแค่ไหนที่ให้อุปสรรคกำหนดตัวเรามากกว่าที่จะมองเห็นพระคุณพระเจ้า เพราะเหตุนี้เอง เราจึงต้องระลึกอยู่เสมอถึงลักษณะนิสัยใหม่และรูปแบบการดำเนินชีวิตใหม่ที่มีอยู่ในเราเพราะพระเยซู คุณมีหัวใจดวงใหม่แล้ว คุณเปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิงโดยพระคุณของพระองค์ และกำลังพัฒนาในแต่ละวันอย่างต่อเนื่อง นี่คือการเป้าหมายงานที่พระเจ้าทรงทำและทรงจับจองอยู่ในชีวิตของคุณตอนนี้

วิธีที่จะชื่นชมกับความเป็นจริงนี้อย่างเหมาะสมคือ ต้องถ่อมใจลงถามว่า “พระเจ้าครับ ในส่วนใดที่พระองค์กำลังเรียกผมให้เปลี่ยนแปลงมากยิ่งขึ้น? คุณสมบัติใดที่พระองค์สัญญากับลูก ๆ ของพระองค์ที่ยังไม่เกิดขึ้นในใจผม? พระองค์ปรารถนาให้เห็นสิ่งใดในพระองค์?”

ปัญหาที่คนมารับผมเข้าแสดงให้เห็นถึงความสำคัญต่อคำถามนี้ เป็นสิ่งที่พิสูจน์ถึงพระคุณของพระเจ้าในชีวิตผม และนี่คือเหตุผลที่ผมรู้สึกผิดกับทำที่ไม่ถูกต้องที่ผมแสดงออกไป แต่ยังมีพื้นที่ที่ต้องเติบโตอีกในภาพการต่อสู้กับความโกรธของผม และทำให้ต้องมองไปที่กอหนามในภาพสาดิต 6.1 (ในบทที่ 6)

กอหนามเป็นตัวแทนความจริงว่า เราในฐานะคนบาป มีแนวโน้มจะตอบสนองต่อเหตุการณ์ที่เข้ามาในชีวิตด้วยความบาป เราบิดเบือนและบิดความจริงให้พ้นตัวเรา เช่น การปั้นเรื่องโกหกหน้าตาว่า “ผมส่งเช็คชำระหนี้ไปทางไปรษณีย์แล้วนะ” (ทั้งที่รู้อยู่เต็มอกว่าไม่ได้ทำ เพื่อประวิงเวลาหรือหนีความผิด) เราก็กเก็บความโกรธและความขมขื่นไว้ เช่น “ผมไม่อยากจะเชื่อทุกสิ่งที่คุณทำให้เธอ เธอกลับทำกับผมแบบนี้” เราย้ายที่ความผิด เช่น “ที่จริงฉันก็อยากจะทำ แต่เขาบอกเหตุผลว่าทำไมถึงไม่ควรทำ” เราชักจูงผู้อื่นให้คล้อยตามเรา เช่น “คุณเป็นคนที่มีคุณสมบัติมากที่สุดที่จะทำงานนี้” เราสื่อสารออกไปอย่างรุนแรง และตัดสินผู้อื่น เช่น “ฉันคงไม่ทำอย่างนั้นแน่ๆ ไม่อยากเชื่อว่าคุณโง่พอที่จะทำ” เราใช้ความยุ่ง ความมีนเมา หรือการสะสมสิ่งของมาบดบังและทำให้ความรู้สึกของเราซาไป เช่น “ฉันอยากคุยกับคุณเรื่องเมื่อคืนแต่ว่ามันยุ่งเกินไป” เราพยายามหาตัวตนของตนเองจากผู้อื่นหรือจากการกระทำของเรา เช่น “ไม่มีใครที่โบสถ์ที่ทำงานรับใช้มากไปกว่าผมแล้ว” เราพ่ายแพ้ต่อโรคแค้นหา เราหาทางแก้แค้น เช่น “ฉันอยากให้เธอเจ็บปวดเหมือนอย่างเธอที่ทำได้กับฉัน” เราปกป้องและกันตัวเองออกมา เช่น “ฉันขอไม่พูดถึงเรื่องนี้แล้วกัน!” เราตอบสนองอย่างเห็นแก่ตัวและไม่คิดถึงคนอื่น เช่น “ฉันไม่สนใจหรอกว่าเธอต้องการอะไร! วันนี้ขออยู่เงียบ ๆ หน่อย” เราพูดถึงผู้อื่นอย่างขาดความเมตตาและอิจฉาในสิ่งที่เขามี เราหาทางรวบอำนาจและควบคุม เราสาปแช่งผู้อื่นด้วยการปฏิเสธและเมินเฉย รายการนี้มีต่อไปได้ไม่รู้จบ

คุณพบตัวเองอยู่ในรายการเหล่านี้หรือไม่? เห็นรูปแบบและแนวโน้มเหล่านี้ในชีวิตของคุณหรือเปล่า? คุณอยู่ที่ไหนมากกว่าระหว่างกอหนามและต้นไม้ที่เกิดผล? ไม่มีใครที่กำลังกลับสู่สภาพดีจะเป็นเหมือนพระเยซู

คริสต์ได้ครบถ้วน ยังมีเงาแห่งกohnam เหล่านี้ในชีวิต เมื่อเราเปรียบเทียบระหว่างกohnam และต้นไม้ที่เกิดผล เราจะเข้าใจสิ่งที่พระเจ้าเจาจะเรียกเราแต่ละคนให้เติบโตขึ้นและเปลี่ยนแปลง พุดอีกแบบคือ การเผชิญหน้ากับนิสัยที่เป็นกohnam เป็นหนึ่งในวิธีหลักที่พระเจ้าทรงใช้เปลี่ยนแปลงเราให้เป็นต้นไม้ที่เกิดผล

พระเจ้าทรงใช้ความไม่พอใจเพื่อนำเราไปสู่การเปลี่ยนแปลงให้บริสุทธิ์ยิ่งขึ้น

ในกรณีของจอห์น ปัญหาคือเขามีความพอใจเกินไป เขาได้ไปถึงจุดที่มีความสัมพันธ์ที่ดีกับพระเจ้า มีความเชื่อที่เข้มแข็งและมีส่วนร่วมในงานรับใช้ แต่ยังมีกohnam อยู่ในชีวิตที่ไม่ยอมหายไปสักที ตัวอย่างเช่น จอห์นชอบระเบิดอารมณ์ เขามักอารมณ์พลุ่งพล่านในการจราจรที่ติดขัด และอารมณ์เสียใส่ภรรยาเวลาทำงานด้วยกันที่บ้าน เขาควบคุมอารมณ์ไม่ค่อยได้เมื่อเจอผู้คน เช่น เวลาที่ไปร่วมกิจกรรมก็ฟุ้งกับลูก ๆ

จอห์นยังต้องสู้กับหนี้สินที่มี แต่ก็ยังชอบไปหาซื้ออุปกรณ์ที่มีเทคโนโลยีใหม่ล่าสุด และ “ของเล่นผู้ใหญ่” ที่ออกมาใหม่ เขาขับรถรุ่นใหม่ล่าสุด และอาศัยอยู่ในบ้านที่กินกำลังเงินในกระเป๋า ไม่ว่าเงินเดือนจะขึ้นกี่ครั้ง และพยายามควบคุมงบประมาณค่าใช้จ่ายให้พอเหมาะ ความเป็นวัตถุนิยมของเขาก็นำเขาเข้าไปอยู่ในภาระหนี้สิน

จอห์นมีปัญหความสัมพันธ์กับเม็กภรรยาของเขา แทนที่จะเป็นความสัมพันธ์แบบรับใช้ด้วยความรัก มีความอ่อนโยนและความเป็นหนึ่งเดียวกัน แต่ชีวิตแต่งงานของทั้งคู่กลับเหมือนช่วงพักรบของทหาร พวกเขาไม่ได้ต่อสู้กันบ่อยนัก เพียงแต่มีชีวิตแบบต่างคนต่างอยู่ ตกกลางคืนก็กลับมานอนเตียงเดียวกัน เม็กไม่ได้รู้สึกใกล้ชิดกับจอห์น เธอจึงล่อตัวไว้ด้วยเพื่อน ๆ ที่เธอแบ่งปันทุกข์สุขกับพวกเขาได้

มีคนแบบจอห์นอยู่มากมายในคริสตจักรของเรา คือคนที่รู้จักพระเจ้า แต่ชีวิตยังต้องการการเปลี่ยนแปลง พวกเขายังอยู่ในชุมชนคริสเตียน ไม่ได้รู้สึกว่าต้องร้อนหรือต้องเติบโตเป็นส่วนตัว ในฐานะคริสเตียนพวกเขาเป็นพวกพอใจกับอะไรง่าย ๆ

พระเจ้าทรงเรียกคุณให้มาสู่ความไม่พอใจ คุณควรรู้สึกไม่พอใจ กระวนกระวาย และหิวกระหายฝ่ายวิญญาณ! ชีวิตคริสเตียนคือสถานะที่ขอบพระคุณพระเจ้าได้ในความไม่พอใจ หรือชื่นชมยินดีได้เมื่อไม่ถูกใจ นั่นคือ

ผมมีชีวิตในทุก ๆ วันด้วยใจขอบพระคุณในพระคุณที่เปลี่ยนแปลงชีวิตของผม แต่ผมยังไม่พอใจแค่นี้ ทำไมครับ? เพราะเมื่อมองมาที่ตนเองอย่างจริงจัง ผมต้องยอมรับว่า ผมยังไม่ได้เป็นอย่างที่ควรเป็นเต็มตัวในพระคริสต์ ผมขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับหลาย ๆ สิ่งในชีวิตที่คงเกิดขึ้นไม่ได้ถ้าไม่ใช่เพราะพระคุณ แต่ผมไม่ควรพอใจกับมรดกแค่บางส่วนเท่านั้น

ในแง่นี้ จึงเป็นเรื่องถูกต้องที่ผมไม่ควรจะพอใจ ถูกต้องที่ผมต้องการไม่น้อยไปกว่าทั้งหมดที่ควรเป็นของผมในพระคริสต์ พระองค์ไม่ต้องการให้เราชื่นชมกับส่วนเล็ก ๆ น้อย ๆ จากความมั่งคั่งฝ่ายวิญญาณที่พระองค์ประทานให้ แต่ทรงเรียกเราให้เข้ามาปล้ำสู้ จดจ่อ เฝ้าระวัง ตรวจสอบ ต่อสู้ วิ่ง อุตทนต์ สรรภาพ ต่อต้าน ยอมจำนน ติดตาม และอธิษฐานจนกว่าเราจะถูกเปลี่ยนไป เป็นเหมือนพระองค์

ชีวิตที่สำรวจตนเองและยินดีในความไม่พอใจนี้ ต้องไม่เอาไปสับสนกับชีวิตที่หยุดนิ่งอยู่กับที่เพราะโทษตนเอง พระเจ้าไม่ได้เรียกให้เราเกลียดชังตนเอง แต่ให้ยอมสำรวจชีวิตตนเองในแง่มุมแห่งความหวังใจของการเป็นสิ่งที่ทรงสร้างใหม่แล้วในพระคริสต์ ความหวังนี้ไม่ได้ตั้งอยู่บนพระสัญญาแห่งการให้อภัยเท่านั้น แต่อยู่บนพระสัญญาที่จะช่วยนำเราออกจากที่เดิมและนำกลับสู่สภาพดีเป็นส่วนตัวด้วย พระคุณเดียวกันนี้ที่ให้อภัยกำลังดำเนินไปในกระบวนการการเปลี่ยนแปลงตัวเราอย่างลึกซึ้งถึงรากถึงโคน ดังนั้น ผมไม่ควรพอใจจนกว่าการเปลี่ยนแปลงจะเสร็จสมบูรณ์ ขอพระคำในพระธรรมฮีบรูช่วยให้เราเข้าใจได้ชัดเจนขึ้น

“เพราะฉะนั้น เมื่อเรามีมหาปุโรหิตยิ่งใหญ่ผู้เสด็จผ่านฟ้าสวรรค์แล้ว คือพระเยซูบุตรของพระเจ้า ขอให้เรายึดมั่นในหลักความเชื่อที่ประกาศไว้ เพราะว่าเราไม่ได้มีมหาปุโรหิตที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา แต่ทรงเคยถูกทดลองใจเหมือนเราทุกอย่าง ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป ฉะนั้นขอให้เรามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณด้วยความกล้า เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา และจะพบพระคุณที่ช่วยเราในยามต้องการ มหาปุโรหิตทุกคนก็เลือกมาจากมนุษย์ และแต่งตั้งให้ทำหน้าที่แทนมนุษย์ ในบรรดาการซึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า คือนำของถวายและเครื่องบูชามาถวายเพื่อลบล้างบาป ท่านสามารถปฏิบัติอย่างนุ่มนวลต่อคนที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์และที่หลงผิด เพราะท่านเองก็มีความอ่อนแอ เพราะเหตุนี้

ท่านจึงต้องถวายเครื่องบูชาเพื่อลบล้างบาป สำหรับตัวเองและสำหรับประชาชนด้วย อนึ่ง ไม่มีใครรับตำแหน่งอันมีเกียรตินี้เองได้ เว้นแต่พระเจ้าทรงเรียกเขาเหมือนอย่างทรงเรียกอาโรน ในทำนองเดียวกัน พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงยกย่องพระองค์เองขึ้นเป็นมหาปุโรหิต แต่พระเจ้าตรัสกับพระองค์ว่า

‘เจ้าเองเป็นบุตรของเรา วันนี้เราให้กำเนิดเจ้า’
และตรัสอีกตอนหนึ่งว่า

‘เจ้าจะเป็นปุโรหิตชั่ววันรันดร์ตามแบบอย่างของเมลคีเซเดค’

ในระหว่างที่พระคริสต์ประทับในโลก พระองค์ทรงถวายคำอธิษฐานและคำร้องขอด้วยเสียงดังและน้ำพระเนตรไหล ต่อพระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้ และพระเจ้าทรงสดับเนื่องจากความยำเกรงของพระคริสต์ ถึงแม้ว่าพระองค์เป็นพระบุตร พระองค์ก็ทรงเรียนรู้ที่จะเชื่อฟังโดยการทนทุกข์ต่าง ๆ เมื่อพระเจ้าทรงทำให้พระเยซูพิียบพร้อมแล้ว พระเยซูจึงทรงเป็นแหล่งกำเนิดแห่งความรอดนิรันดร์สำหรับทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์ โดยพระเจ้าทรงตั้งพระองค์เป็นมหาปุโรหิตตามแบบอย่างของเมลคีเซเดค” (ฮีบรู 4:14-5:10)

ขณะที่ผมเผชิญกับการดิ้นรนที่สำคัญฝ่ายวิญญาณในชีวิต และได้เห็นว่าตรงไหนที่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลง ความหวังของผมคืออะไร? ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูชี้ไปที่หลัก:

1. พระเจ้าไม่ได้ประหลาดใจในสิ่งที่ผมดิ้นรน พระองค์ทรงมองเห็นปัญหาทั้งหมด พระองค์จะไม่วันคืนตระหนกหรือทำอะไรไม่ถูก และนี่คือเหตุที่พระองค์ส่งพระคริสต์เข้ามาในโลกนี้
2. พระคัมภีร์มีไว้ให้คนอย่างคุณและผม เมื่อผู้เขียนกล่าวว่า พระคริสต์ “ทรงเคยถูกทดลองใจเหมือนเราทุกอย่าง” (ฮีบรู 4:15) ท่านกำลังเตือนผมว่า พระคัมภีร์พูดถึงผู้คนธรรมดาที่ต่างก็ดิ้นรนในความเชื่อ และในลักษณะนิสัยแบบที่เราคุ้นเคยดี
3. พระคริสต์ทรงเข้ามาอยู่ในการดิ้นรนของผม พระองค์เคยผ่านมาก่อน เคยเผชิญการทดลองอย่างที่ผมเผชิญมาแล้ว และทรงทราบดีว่าต้องเผชิญกับอะไร

4. พระเยซูคริสต์จะทรงช่วยเรา ผมจึงมั่นใจได้ว่าไม่ได้ดิ้นรนอยู่เพียงลำพัง พระเยซูทรงประทานพระเมตตาและพระคุณที่เหมาะสมกับความจำเป็นของผม และทันเวลาเสมอ
5. พระคริสต์ทรงวิงวอนต่อพระบิดาแทนเรา ในการดิ้นรนของผม ผมมีผู้คอยแก้ต่างให้ ผู้ทำหน้าที่วิงวอนต่อพระบิดาแทนผมอย่างไม่หยุดยั้ง จนกว่าผมจะได้รับการปลดปล่อยอย่างสมบูรณ์จากการทดลองได้
6. ผมสามารถเข้าเฝ้าพระเจ้าได้ด้วย ความมั่นใจ ไม่จำเป็นต้องไปชำระตัวให้สะอาดหรือรอให้การดิ้นรนลดน้อยลง ผมสามารถไปเฝ้าพระเจ้าได้ตามสภาพที่เป็นอยู่ และรับในสิ่งที่จำเป็นสำหรับผม ในเวลาที่ต้องต่อสู้ ผมไม่จำเป็นต้องวิงวอนพระเจ้า ผมสามารถวิ่งเข้าไปหาพระองค์ และรับในสิ่งที่ผมเพียงพระองค์เท่านั้นที่จะประทานให้ได้

ความหวังแท้ไม่ได้หยั่งรากมาจากผลงานของผม ความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณของผม ความรู้ด้านศาสนา ศาสตร์ของผม หรือความสมบูรณ์แบบของผม ไม่ได้หยั่งรากในคุณสมบัติ คุณลักษณะ ชื่อเสียง หรือความสำเร็จในพันธกิจของผม แต่ความหวังของผมอยู่ในพระคริสต์! พระองค์ทรงอยู่ในชีวิตผมตลอดไป ทรงดูแลผมด้วยความอ่อนโยนและเมตตาสงสาร พระองค์จะคอย ๆ เปลี่ยนแปลงผมจนกว่างานของพระองค์จะสำเร็จลง นี่คือการหวังที่ช่วยเราให้อดทนต่อ กอหนามในชีวิตได้

อย่าดำเนินชีวิตเหมือนคนต่างชาติ

เอเฟซัส 4:17-6:18 เป็นหนึ่งในพระวจนะที่เกี่ยวกับความไม่พอใจแต่เต็มไปด้วยความหวัง และความยินดีในความไม่พอใจ เป็นการเปรียบเทียบความต่างระหว่างการดำเนินชีวิตแบบเก่าและแบบใหม่ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการเฉลิมฉลองในความรักของพระคริสต์ (เอเฟซัส 3:14-19) ความเป็นจริงในฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่อยู่ภายในเราโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (เอเฟซัส 3:20-21) ตำแหน่งหน้าที่ที่พระคริสต์ทรงตั้งไว้ในคริสตจักร และของประทานที่ทรงมอบให้คริสตจักร (เอเฟซัส 4:11-16) เราจะเฉลิมฉลองกับของประทานที่มหัศจรรย์นี้ได้อย่างไร? ก็โดยการดำเนินชีวิตที่มีการตรวจสอบตนเอง และการมุ่งมั่นให้ชีวิตเปลี่ยนแปลงเป็นเรื่องปกติในทุก ๆ วัน นี่คือการสิ่งที่เอเฟซัสบทที่ 4 พูดถึง

“เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าขอกล่าวเช่นนี้และยืนยันในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า อย่าดำเนินชีวิตแบบเดียวกับที่พวกต่างชาติดำเนินกันอีกต่อไป คือ มีใจจดจ่ออยู่กับสิ่งไร้สาระ ความคิดของเขาทั้งหลายถูกทำให้มืดมนไป และเขาขาดจากชีวิตที่มาจากพระเจ้าเนื่องจากความไม่รู้ที่อยู่ในตัว และความแข็งกระด้างในจิตใจ พวกเขาไม่มีความรู้สึกละอายและปล่อยตัวในการลามกเพื่อทำการโสโครกทุกแบบโดยปราศจากการเหนียวรั้งตน

แต่ท่านทั้งหลายไม่ได้เรียนรู้ถึงพระคริสต์แบบนั้น พวกท่านเคยฟังเรื่องของพระองค์แล้วอย่างแน่นอน และเคยได้รับการสอนเรื่องพระองค์ตามสัจธรรมที่อยู่ในพระเยซูแล้ว คือได้รับการสอนให้ทิ้งตัวเก่าของพวกท่านที่คู่กับการประพฤติแบบเดิม ซึ่งถูกค้นหา ล่อลวงทำให้พินาศไป และให้วิญญาณและจิตใจของพวกท่านได้รับการเปลี่ยนใหม่ และรับการสอนให้สวมสภาพใหม่ ซึ่งได้รับการสร้างขึ้นตามแบบของพระเจ้าในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์อย่างแท้จริง

ดังนั้นจงละทิ้งความเท็จ ให้พวกท่านแต่ละคนพูดความจริงกับเพื่อนบ้านของตน เพราะเราต่างเป็นอวัยวะของกันและกัน ‘จะโกรธก็โกรธได้ แต่อย่าทำบาป’ อย่าให้ถึงตะวันตกแล้วยังโกรธอยู่ อย่าให้โอกาสแก่มาร คนที่เคยขโมยก็อย่าขโมยอีกต่อไป แต่จงใช้มือ [ของตน] トラกตร้าทำงานที่ดีดีกว่า เพื่อจะได้มีอะไรแจกจ่ายให้คนที่มีความจำเป็น

อย่าให้คำเลวร้ายออกจากปากของท่านทั้งหลาย แต่จงกล่าวคำดี ๆ ที่เสริมสร้างและที่เหมาะสมกับความต้องการ เพื่อจะได้เป็นคุณแก่คนที่ได้ยิน และอย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียพระทัย ด้วยพระวิญญาณนั้นท่านได้รับการประทับตราไว้สำหรับวันที่จะได้รับการไถ่ จงเอาความขมขื่น ความฉุนเฉียว ความโกรธ การทู่ถ้อย การพูดจาดูหมิ่น รวมทั้งการร้ายทุกอย่างออกไปจากพวกท่าน แต่จงมีใจกรุณา ใจสงสาร และใจให้อภัยแก่กัน และกัน เหมือนอย่าง que พระเจ้าทรงให้อภัยพวกท่านในพระคริสต์” (อฟ.4:17-32)

ข้อ 17-24 เปาโลทำให้เห็นข้อแตกต่างระหว่างการดำเนินชีวิตของคนต่างชาติ (วิถีเก่ากอนาม) ที่หยั่งรากมาจากความคิดที่ผิด (ข้อ 17) และความปรารถนาที่ผิด (ข้อ 19) และผลของการตอบสนองต่อชีวิตที่ไม่ถูกต้อง ลองมาดูรายการตอบสนองในแบบต่างๆ เช่น: การไม่ละอายและปล่อยตัวในการลามก (ข้อ 19) กล่าวความเท็จ (ข้อ 25) ความโกรธที่ทำลายล้าง (ข้อ 26) การขโมย (ข้อ 28) คำพูดที่เสื่อมเสียและทำร้ายจิตใจ (ข้อ 29) การทู่หมัดเถียง ใส่ร้ายและไม่ให้อภัย (ข้อ 31-32) คุณไม่อาจจะขึ้นชนยินดีกับของประทานล้ำเลิศที่พระคริสต์ประทานให้ พร้อมกับมีความพอใจกับความบาปที่ยังมีอยู่ในชีวิตได้

เราว่ามันยังอยู่ เวลาที่เราเดินไปตามชายหาดและมีความคิดที่ไม่บริสุทธิ์อยู่ในใจ ภายใต้อิทธิพลกระตุ้น เรายังหลีกเลี่ยงความจริง หลบเลี่ยงภาษี หรือหยิบเครื่องเขียนจากสำนักงานไปโดยคิดว่าแค่ “ขอยืมก่อน” เราโกรธเพื่อน โกรธพ่อแม่ โกรธคู่สมรส และลูก ๆ และยอมทนกับความขัดแย้งมากมายในชีวิต เราทำให้บางคนเสียชื่อเสียงด้วยการนินทา และไม่ยอมให้อภัยผู้อื่น ทั้ง ๆ ที่ตัวเราเองบ่อยครั้งกลับต้องการ เราทุกคนจำเป็นต้องถามว่า “ตรงไหนที่วิถีเก่า ๆ แบบคนต่างชาติ (กอนาม) ยังปรากฏชัดในชีวิตเรา?”

ข้อ 20-24 เปาโลเปรียบเทียบ ความแตกต่างระหว่างวิถีแบบเก่าของคนต่างชาติ (กอนาม) กับวิถีแบบใหม่ที่ “ได้รับจากพระคริสต์” (ต้นไม้มิที่ติดผล) ซึ่งอยู่ที่การหยั่งรากลงในวิถีคิดแบบใหม่ (ข้อ 20-22) และความปรารถนาแบบใหม่ (ข้อ 22-24) ที่ส่งผลให้การตอบสนองในแบบใหม่คือ: การพูดความจริง (ข้อ 25) การโกรธแต่ไม่ทำบาป (ข้อ 26-27) มีใจกว้างขวาง (ข้อ 29) มีใจเมตตาสงสาร และความสัมพันธ์ที่ให้อภัยต่อกัน (ข้อ 30-31) ถ้าคุณใช้เวลาสำรวจตัวเอง คุณจะเห็นผลดีหลายอย่างจากการตอบสนองที่เกิดขึ้นในชีวิตคุณ เราต้องไม่คิดว่าเป็นฝีมือของเราเอง แต่เป็นสัญลักษณ์ที่บ่งว่าพระคริสต์ทรงสถิตอยู่ในเรา พระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงคุณแล้ว คุณไม่ได้เป็นเหมือนอย่างที่เคยเป็น และกระบวนการการเปลี่ยนแปลงยังดำเนินต่อไป เราจำเป็นต้องทู่หมัดเกี่ยวกับการเติบโตและการเปลี่ยนแปลงในแบบใหม่นี้

เมื่อหัวใจของเราที่เปลี่ยนไปเริ่มออกผลด้วยวิถีที่เราตอบสนองในแบบของพระเจ้า เปาโลแสดงให้เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงจะมาในสถานการณ์ต่าง ๆ ของมนุษย์ (เอเฟซัสบทที่ 5 และ 6) ได้แก่ ความสัมพันธ์ในแต่ละวัน (5:3-7) ปฏิกริยาตอบสนองต่อโลก (5:8-14) และในพระกายของพระคริสต์ (5:15-21) ชีวิตแต่งงาน (5:22-23) การเลี้ยงดูบุตร (6:24) และในที่ทำงาน (6:5-9) สรุปคือทั้งหมดในชีวิตถูกเปลี่ยนแปลง

ท้ายที่สุด เปาโลเตือนเราว่านี่คือหัวใจของสงครามฝ่ายวิญญาณ

“สุดท้ายนี้ จะเข้มแข็งขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้า และในอานุภาพอันทรงพลังของพระองค์ จงสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าเพื่อจะสามารถต่อสู้กับอุบายของมารได้ เพราะเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือด แต่ต่อสู้กับพวกภูตผีที่ครอบครอง พวกภูตผีที่มีอำนาจ พวกภูตผีที่ครอบงำพิภพในยุคนี้ ต่อสู้กับพวกวิญญาณชั่วในสวรรคสถาน เพราะเหตุนี้ จงรับยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าไว้ เพื่อท่านจะสามารถต่อสู้ในวันชั่วร้ายนั้น และเมื่อทำทุกอย่างแล้วจะยังยืนหยัดอยู่ได้ เพราะฉะนั้น จงยืนหยัดไว้ เอาความจริงคาดเอว เอาความชอบธรรมเป็นเกราะป้องกันอก และเอาความพร่งพร้อมในการประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุขมาสวมเป็นรองเท้า และพร้อมกับสิ่งทั้งหมดนี้ จงเอาความเชื่อเป็นโล่ ด้วยโล่นี้พวกท่านจะสามารถดับลูกศรเพลิงทั้งหมดของมารร้าย จงเอาความรอดเป็นหมวกเหล็กป้องกันศีรษะ และจงถือพระแสงของพระวิญญาณคือพระวจนะของพระเจ้า จงอธิษฐานในพระวิญญาณทุกเวลาโดยการอธิษฐานและการวิงวอนทุก ๆ อย่าง เพราะเหตุนี้ จงเฝ้าระวังด้วยความเพียรและด้วยการวิงวอนเผื่อธรรมิกชนทุกคนอยู่เสมอ” (เอเฟซัส 6:10-18)

หลายครั้งเมื่อให้ยินคำว่า “สงครามฝ่ายวิญญาณ” ความคิดของเราจะมุ่งไปที่ “การถูกผีสิง” และ “การขับผี” แต่เปาโลได้อธิบายให้เราเข้าใจว่า สงครามฝ่ายวิญญาณเกิดขึ้นที่ไหน? ในสถานการณ์ปกติและในความสัมพันธ์ธรรมดา ๆ ของชีวิตนี้เอง สงครามยิ่งใหญ่ที่สุดไม่ได้เกิดขึ้นระหว่างประเทศต่อประเทศ หรือมนุษย์ต่อมนุษย์ แต่เป็นสงครามแย่งชิงใจเรา และพระคริสต์ พระผู้ไถ่ของเราได้ชนะสงครามนี้ด้วยชีวิตของพระองค์ การสิ้นพระชนม์และกลับคืนพระชนม์ของพระองค์ เดียวนี้ ผมจึงมีสิทธิเต็มที่จะนำชัยชนะนั้นมาไว้ในหัวใจและในชีวิตของผมเอง ผมสามารถออกจากที่ซ่อน สาราภาพความจำเป็นของผม และเชื่อว่ามี ความหวังและความช่วยเหลือรออยู่สำหรับผมจริง ๆ

ชีวิตคริสเตียนก็คือสงคราม เราไม่อาจมีชีวิตด้วยความคิดว่าทุกอย่างสงบเรียบร้อยดี ผ่านคลายได้ หรือใช้เวลาเงียบ ๆ เพื่อให้จิตวิญญาณได้พักผ่อน ไม่มีใครในพวกเราไปถึงจุดหมายแล้ว ดังนั้น ด้วยความหวังในพระคริสต์เราจึงเดินตามไป เราต่อสู้เฝ้าระวังและอธิษฐาน โดยเชื่อมั่นว่า พรุ่งนี้เราจะดีกว่าวันนี้แน่นอน

การมองชีวิตแบบจริงจังกับตัวเอง

วิถีชีวิตแบบยีนดีในความไม่พอใจเกี่ยวข้องกับการมองตนเอง ในมุมมองเหมือนต้นไม้ที่เกิดผลและกอหนามใน ภาพสาธิต 6.1 (บทที่ 6) ลองพิจารณาการตอบสนองของคุณเองจากคำถามเหล่านี้:

- อะไรคือกอหนามของคุณบ้าง? (ขี้บ่น ขี้เกียจ ขี้โมโห ขี้อิจฉา ราคะ ตัณหา ขมขื่นใจ การหลีกเลี่ยง ความหยิ่ง การไม่สนใจ ใช้คำรุนแรง การโทษผู้อื่น ตัดสินผู้อื่น ความโลภ การขาดการบังคับตน ฯลฯ)
- ในส่วนใดที่การกระทำและการตอบสนองของคุณไม่อาจสำแดงผลของความเชื่อได้?
- ในสถานการณ์ปัจจุบันและในความสัมพันธ์ของคุณ คุณตอบสนองด้วยความบาปอย่างไร?
- ในสถานการณ์ใดที่คุณกำลังรับผลลัพธ์จากผลการตอบสนองของคุณ?
- เมื่อใดที่คุณเริ่มหย่อนยานฝ่ายวิญญาณ?
- เมื่อใดที่คุณปล่อยตัวให้โมโหหรืออิจฉา?
- เมื่อใดที่คุณเลิกทำในสิ่งที่พระเจ้าบอกกว่าดี?
- คุณพูดจาอย่างขาดความเมตตากับใครบ้าง?
- เมื่อใดที่คุณโทษคนอื่น?
- เมื่อไรที่คุณกล่าวหาพระเจ้า?
- คุณจัดการกับความรู้สึกของคุณโดยทำสิ่งที่ไม่เกิดประโยชน์? (เช่น กินมากเกินไป ใช้ยาเกินจำเป็น หมกมุ่นกับงาน หลบเลี่ยงด้วยการอยู่หน้าจอทีวี หรืออ่านนวนิยายเพื่อหนีความจริง หมกมุ่นอยู่กับเรื่องเลือผ้า รูปลักษณ์ บ้าน รถยนต์)

พระเจ้าเรียกคุณให้ถ่อมใจลงสำรวจตนเองอย่างจริงจัง ทรงเรียกคุณให้เชื่อและทำโดยตั้งอยู่บนพระสัญญาของชาวประเสริฐ ในเรื่องการให้อภัย การคืนสู่สภาพดี สติปัญญา กำลัง การช่วยกู้ และฤทธิ์อำนาจ โดยรับผิดชอบต่อกอหนามในชีวิตคุณ การไปให้ถึงต้นไม้ที่เกิดผล เริ่มต้นจากตรงนี้เสมอ ก้าวแรกในการปลูกต้นไม้ให้แข็งแรงในสวนที่งดงาม คือต้องกำจัดวัชพืชออกก่อน

การตอบสนองต่อโกหนาม

ถ้าคุณมองไปรอบ ๆ ไม่นานคุณก็จะตระหนักได้ว่า เราไม่ได้ตอบสนองต่ออุปสรรค การทดลอง การทนทุกข์ และความลำบากในแบบเดียวกัน และเราไม่ได้ตอบสนองต่อพระพร ความบริสุทธิ์ และความสำเร็จในแบบเดียวกันด้วยเช่นกัน การตอบสนองของเราไม่ได้ถูกกำหนดโดยสถานการณ์ แต่ถูกหล่อหลอมโดยความคิดและความปรารถนาที่ใจของเรานำเข้าไปในสถานการณ์นั้น ๆ อย่างไรก็ดี เราอาจได้ประโยชน์บางประการจากการมองวิธีที่ผู้คนตอบสนองต่อชีวิต คุณเห็นตัวตนของคุณในโกหนามเหล่านี้หรือไม่?

1. **ปฏิเสธ หลบเลี่ยงและหลบหนี** วิธีนี้เรากำลังสร้างว่าทุกอย่างโอเคดี เมื่อมันไม่โอเค เราสร้างว่าเราสบายดีทั้ง ๆ ที่ไม่สบาย เราหลีกเลี่ยงอะไรก็ตามที่พาเราเข้าไปใกล้ความโศกเศร้า และเรามองหาทางหลบหนี การหลบหนีแบบนี้อาจมาในรูปของการใช้ยาเสพติด ติดเหล้า ติดผู้คน หลบอยู่ในงานรับใช้ การทำสวน ทำงานหนัก ดูทีวี ใช้จ่ายเกินตัว หรือกินแบบหยุดไม่อยู่ ไม่ว่าเราเลือกทำอะไรใด เรากำลังปฏิเสธที่จะจัดการกับสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิต และมองไม่เห็นว่าการตอบสนองของเราแสดงให้เห็นความกระหายที่แท้จริงในหัวใจ

แอนดี้มีปัญหาหนักกับจอยส์ภรรยาของเขา และภาระที่ต้องเลี้ยงดูลูกเล็ก ๆ ทั้งสี่คน แม้จะรักษาภาพพจน์ของครอบครัวคริสเตียนที่มีความสุขไว้ได้ เขากลับพบว่า มันยิ่งยากเมื่อต้องเผชิญกับความรับผิดชอบที่บ้าน งานจึงเป็นที่หลบภัยของเขา เนื่องจากเขาเป็นเจ้าของธุรกิจเอง จึงสามารถหาเหตุผลในการ เข้างานแต่เช้าและกลับบ้านค่ำ ๆ เพื่อหลีกเลี่ยงแรงกดดันจากภาระที่บ้านได้

2. **เพิ่มขนาด ขยายใหญ่และหายหน้า** ตรงนี้ที่เราขอคิดว่า ชีวิตของเราถูกกำหนดด้วยความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นชั่วขณะนั้น ซึ่งทำให้มองไม่เห็นความดี ความจริง หรือความงามที่ทำให้ชีวิตมีคุณค่าอีกต่อไป เราใช้ความทุกข์เป็นเลนส์ให้เรามองโลกทั้งใบของเราและเห็นแต่ความเจ็บปวด การสูญเสีย และความขาดแคลน เราชักจูงตนเองว่าไม่มีใครเคยเจอเรื่องที่เราผ่านมาแน่ ยิ่งความทุกข์ของเราปรากฏมากขึ้นเท่าไร เรายิ่งมองไม่เห็นพระพรที่เราได้รับในแต่ละวัน

แม้เรามีเรื่องให้ขอบพระคุณได้มากมาย ลิซ่ากลับคิดว่าชีวิตของเธอมีย แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างไม่หยุดหย่อน ลิซ่าไม่ได้เผชิญความทุกข์ที่ผิดปกติรุนแรงอะไรเลย แต่เธอกลับมองชีวิตของเธอว่าเต็มไปด้วยความเจ็บปวดมากกว่าพระพรเสมอ และเธอก็แบกมุมมองที่ติดลบต่อโลกนี้เข้าไปในทุก ๆ ประสบการณ์ใหม่ที่เข้ามา

3. กลายเป็นคนที่ระวางง่าย และอ่อนไหวเกินเหตุ เมื่อเราต้องผ่านช่วงเวลาที่ยากลำบาก ทำให้ง่ายที่จะมองเห็นปัญหาทั้ง ๆ ที่ไม่มีปัญหา เราปล่อยให้ใจจมอยู่ในความโกรธและความขมขื่น รู้สึกอ่อนไหวเกินเหตุและพร้อมที่จะเจ็บปวดง่ายอยู่เสมอ “ฉันเจ็บมาแล้วครั้งหนึ่ง จะไม่ปล่อยให้เกิดขึ้นอีกต่อไป” เมื่อเราไม่ได้ให้พระเจ้าเป็นที่กำบังของเรา เราจะกลายเป็นคนมีความเครียดและวิตกกังวล เราจะมองอย่างสำรวจไปที่คนรอบข้างว่าปฏิบัติต่อเราอย่างไม่ดี หรือไม่ให้ความเคารพ เราคอยตั้งกำแพง ปกป้องตนเอง และระวังตัวอยู่ตลอดเวลา

โจแอนคอยสังเกตุเสมอว่า ผู้คนไม่ให้ความเคารพต่อเธอเท่าที่ควร ก่อนหน้านี้เจ้านายของเธอเชิญพนักงานผู้หญิงทุกคนไปทานอาหารกลางวัน ทุกคนยกเว้นโจแอนเพียงคนเดียว เธอรู้สึกเจ็บปวดและโกรธมากที่ถูกมองข้ามต่อหน้าคนอื่น ๆ แบบนั้น วันรุ่งขึ้นเธอจึงไปเผชิญหน้ากับเจ้านายเพื่อจะเรียนรู้ว่า ที่เธอไม่ได้รับเชิญไปทานข้าวนั้น เพราะเจ้านายปลื้มกับผลงานของเธอมาก แต่เป็นห่วงความรู้สึกของคนที่เหลือในแผนก

4. ตอบสนองต่อความชั่วด้วยความชั่ว คนรูปแบบนี้กำลังถูกความพยายามควบคุม สงสารตนเอง กลัว มองว่าตนเองชอบธรรม เศร้าสร้อย โกรธ อิจฉา และความแค้นกลืนกิน เราจะหมกมุ่นอยู่กับคนที่ทำผิดต่อเรา เราอยากจะทำอะไรตอบแทนความขมขื่น และการตอบแทนความชั่วด้วยความชั่วยิ่งทำให้ปัญหายิ่งเหิงขึ้น เราทำลายทั้งความสัมพันธ์กับผู้อื่นและกับพระเจ้า

บิลพูดชัดเจนเมื่อพูดถึงภรรยาที่ไม่ซื่อสัตย์ของเขา “ผมอยากให้เห็นเธอเจ็บปวดบ้าง เหมือนกับที่เธอทำกับผม” เขาไม่รู้เลยว่าความคิดนี้กำลังกำหนดพฤติกรรมทั้งหมดของเขาต่อเจนนี คำพูดเลียดลิตตลอดเวลา และการไม่ยื่นมือเข้าหากัน ทำให้ชีวิตแต่งงานของพวกเขาแย่ยิ่งขึ้นจนกลายเป็นการแค้น

5. หמדแรง ถูกทำให้เป็นอัมพาต และยอมแพ้ คนรูปแบบนี้ยอมแพ้ต่อความทุกข์ เขาเลิกแสวงหาเพื่อน ๆ คริสเตียน เลิกอ่านพระคัมภีร์หรืออธิษฐาน ไม่ค่อยมีงานมีสการ เลิกอาสารับใช้ในพันธกิจต่าง ๆ เขาคิดว่า ไม่มีอะไรคุ้มค่ากับที่ลงทุนไป เขาจึงถอนตัวออกจากทางของพระเจ้า นำตัวเองไปสู่การทดลองที่รุนแรงกว่าอย่างง่ายดาย

อาสาฟพูดไว้ได้ตรงที่สุดในสดุดีบทที่ 73 “ข้าพเจ้าได้รักษาใจให้สะอาด และชำระมือด้วยความบริสุทธิ์ก็เปล่าประโยชน์เห็นทีเดียว” ที่จริงเขากำลังพูดว่า “พระเจ้าครับ ผมได้เชื่อฟังพระองค์ แล้ว แต่นี่หรือคือสิ่งที่ผมได้รับหรือ?” บางทีเมื่อคุณมองไปที่ชีวิต และดูเหมือนพวกผู้ร้ายจะชนะเสมอ คุณจึงสงสัย

ว่ามันคุ้มค่าที่จะไปต่อหรือ มีหลายครั้งที่เราเหมือนเป็นอัมพาต เพราะสิ่งที่เรากำลังเผชิญมันดูใหญ่เกินกว่าจะรับไหว

6. มีข้ออ้าง มีความชอบธรรมให้ตนเอง ในรูปแบบนี้ ผมค่อย ๆ หยุดมองตนเองว่าเป็นคนบาป และโทษความบาปของผมไปที่คนอื่น เมื่อผมมองหัวใจที่เต็มไปด้วยบาปของตนเองไม่เห็น ผมกลายเป็นคนไม่อดทน ตัดสินคนอื่น โทษคนอื่นในความล้มเหลวของผมเอง

พ่อของทอมที่ทำตัวเย็นชาและห่างเหินทำให้ชีวิตที่บ้านของเขาค่อนข้างลำบาก แต่ทอมเองก็ทำให้ชีวิตของเขาลำบากยิ่งขึ้นด้วยความขี้โมโหและมักกบฏของตนเอง เขายังไม่ทันจบชั้นมัธยมก็ถูกยกเลิกใบขับขี่ แต่เมื่อทอมมองไปที่ปัญหาในชีวิตของเขา เขานำความล้มเหลวทั้งหมดนั้นไปวางไว้ที่เท้าของพ่อ เขาทำในสิ่งที่ยากอยู่แล้วให้ยากขึ้นไปอีก

เราแต่ละคนจำเป็นต้องสารภาพว่าเราก็ทำในสิ่งเดียวกัน ปฏิบัติทุกอย่างเหล่านี้อยู่ในเราทุกคนไม่มากก็น้อย แม้จะเพียงชั่วขณะก็ตาม เมื่อสำรวจตัวเราตามพระวาระของพระเจ้า และมองหากอหวนามที่งอกในจิตใจ การเติบโตในพระคริสต์ก็จะเกิดขึ้น พระองค์มีพระคุณอย่างล้นเหลือเตรียมไว้ให้เราในหนามทุกกอที่เราพบในชีวิต เพื่อให้กอหนามของคุณกลายเป็นต้นไม้ที่ให้ผลที่หอมหวานและสวยงาม!

ทุก ๆ ปฏิบัติเชิงลบไหลออกมาจากหัวใจของเรา พวกมันเปิดเผยว่าที่จริงแล้วหัวใจเราคิดอะไร ไว้อใจและรักในสิ่งใด และเรานำความหวังใจไปวางไว้ที่ไหน พุดอีกแบบคือ การตอบสนองเหล่านี้จะช่วยให้เรามองเห็นสิ่งที่มาแทนที่พระเจ้า สิ่งที่เราไปปรนนิบัติแทนพระเจ้า!

การตอบสนองแบบต้นไม้ที่ให้ผล

เมื่อเราเผชิญกับการตอบสนองต่อกอหนามของเรา พระเจ้าไม่ต้องการให้เราหยุดอยู่แค่นั้น พระองค์ทรงเรียกเราให้กลับใจ รับการอภัยจากพระเยซูคริสต์ และวางใจในฤทธิ์อำนาจของพระองค์ แทนที่การตอบสนองต่อกอหนามด้วยการตอบสนองแบบต้นไม้ที่ให้ผล ดังนี้:

1. เผชิญหน้าความจริง เป็นสิ่งถูกต้องที่จะรู้สึกเศร้าโศก เสียใจ ทรมาน และความเจ็บปวดเมื่อเจอกับความทุกข์ ความเสียใจอย่างซื่อสัตย์เป็นผลของความชอบธรรม พระเยซูก็ได้ดำเนินชีวิตโดยปราศจากความรู้สึก พระองค์ทรงกันแสง ทรงรู้สึกทรมาน ความเสียใจไม่ได้เป็นการขาดความเชื่อ แต่เป็นสิ่งที่เราตอบสนองอย่างเหมาะสมต่อความร้อนที่เราเผชิญ

เบ็ตตี้ไม่ได้รับมือกับการหย่าร้างด้วยการฝันทำเหมือนทุกอย่างโอเคแล้ว พูดว่า “สรรเสริญพระเจ้าอยู่ดี” ทั้งที่หัวใจกำลังแตกสลาย แต่ละวันของเธอ เต็มไปด้วยน้ำตาผสมกับความเศร้าใจที่จมลึกต่อชีวิตแต่งงานที่ล่มสลาย และความโกรธที่ชอบธรรมที่ก่อให้เกิดเรื่องนี้ขึ้น เธอไม่ได้ตกอยู่ในอาการอัมพาต จากการส่งสารตัวเอง หรือคิดแก้แค้น แต่ก็ไม่ได้นิ่งเฉย การคร่ำครวญของเธอเป็นส่วนหนึ่งของการตอบสนองอย่างเหมาะสมต่อความทุกข์ที่เธอเผชิญ

2. ตอบสนองต่อความเจ็บปวดอย่างพอดีตามความเป็นจริง ความเสียใจ ความทรมาน และความเศร้าโศกต้องแสดงออกมา แต่ในระดับที่เหมาะสม เพราะมีบางสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าหัวใจที่แตกสลายในขณะนั้น แม้ผมถูกทรยศ หรือสูญเสียสิ่งล้ำค่าไป ความสัมพันธ์ของผมกับพระเจ้า ตัวตนของผมใน พระคริสต์ ความจริงแห่งพระวาทะ และพระสิริขั้วนิน্দร์ของพระองค์ยังคง มั่นคงและไม่หวั่นไหว (ดู 2 โครินธ์ 4:7-5:10 เปาโลเปรียบเทียบการทนทุกข์ ของปัจจุบันกับอนาคตเมื่อได้รับการไถ่อย่างสมบูรณ์)

จอร์จอยู่ๆ ก็ตกงาน ถูกให้ออกโดยไม่รู้ล่วงหน้าและไม่เป็นธรรม เขาตกใจ เศร้าใจ และโกรธ แต่ก็ยังมีประสบการณ์ที่แปลก เขามีความสงบในจิตใจ และสามารถควบคุมตนเองได้ จอร์จเข้าใจว่านายจ้างสามารถเอางานของเขา ไปได้ แต่ไม่อาจพรางสิ่งที่มีความที่สุดในชีวิตเขาไปได้ แม้จะรู้สึกถูกหักหลัง แต่ก็คิดว่ามีอีกหลายเรื่องที่เขาอาจจะขอบคุณพระเจ้าได้

3. จงตื่นตัวอยู่เสมอ การทนทุกข์เป็นวิธีปลุกเราให้ตื่นขึ้นจากจิตวิญญาณ ที่เฉื่อยชา มันเป็นห้องทำงานของพระเจ้าที่สลักเสลาเราให้เป็นเหมือนพระฉาย ของพระองค์ จึงเป็นเวลาที่ต้องออกแรง มีวินัย และบากบั่น เป็นเวลาที่เราจะ ได้สัมผัสความจริงของพระสัญญาต่าง ๆ ที่เราเคยพูดว่าเป็นความหวังของเรา ในรูปแบบใหม่และลึกยิ่งขึ้น นานที่ที่ได้ยินทามาร่าพูดว่า “ฉันขอบคุณพระเจ้า มากสำหรับประสบการณ์นี้ ฉันคิดว่าฉันรู้จักพระเจ้าดี แต่ตอนนี้ต่างหากที่ รู้จักจริง ๆ ฉันคิดว่ารู้จักตัวเองดี แต่เพิ่งรู้ว่าที่จริงแล้วไม่ใช่ ฉันคิดว่าฉันไว้วางใจ ในพระสัญญา แต่สิ่งที่พระเจ้านำออกไปจากฉันกลับเป็นสิ่งที่ฉันปล่อยปละไปวางใจ หวังว่าฉันไม่ต้องเจอกับเรื่องแบบนี้อีก แต่ถ้าจำเป็นต้องเจอ ฉันรู้แล้วว่าพระองค์ มีพระประสงค์ ฉันเคยหลับไปและพระเจ้าปลุกให้ตื่นขึ้นมา ตอนนี้ฉันมีชีวิต ด้วยเป้าหมายที่ไม่เคยมีมาก่อน”

4. มีส่วนในกิจกรรมที่สร้างสรรค์ การกระทำที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่โศกเศร้า และเจ็บปวดบ่อยครั้งเป็นการกระทำที่เราต้องเสียใจภายหลัง เราตื่นตระหนก และวิ่งหนีไป เราทำให้ความสัมพันธ์แตกหัก เราจะทิ้งคำมั่นสัญญา เราสงสัย

พระเจ้า เราทำให้ตัวเองเจ็บปวด แต่พระเจ้าทรงเรียกเราให้มาทำในสิ่งที่ดี แสงหาพระองค์ วิ่งกลับไปหาพระกายของพระคริสต์ หาคำปลอบโยนจากพระวจนะ ทำในสิ่งธรรมดา ๆ ที่พระเจ้าทรงเรียกให้ทำ อะไรที่บ่งการการกระทำของคุณอยู่? การตอบสนองของคุณปรับไปตามหัวใจที่พระเจ้าครอบครองอยู่ หรือไปตามความตระหนกเพราะการสูญเสีย?

โดยการทนทุกข์ของพระองค์ จิมได้เรียนรู้คุณค่าของสิ่งดีที่พระเจ้าเรียกให้ทำ แม้เขาจะถูกทดลองให้เลิกเสีย จิมกลับเดินหน้าต่อ พระวจนะเป็นสิ่งที่ปลอบประโลมเขา พระกายของพระคริสต์คือแหล่งแห่งสติปัญญาและกำลัง ให้เขา เวลาแห่งการอธิษฐานคือเชื้อเพลิงให้เขาในทุก ๆ วัน จิมฟังคำตักเตือนอย่างจริงจัง และยอมอุทิศให้กับการเปลี่ยนแปลงตัวเอง เขาหาหนังสือคริสเตียนมาอ่าน และพยายามอ่านให้ได้สม่ำเสมอ เขาไม่ยอมให้ความทุกข์เอาชนะ และไม่ยอมที่จะเติบโตไปตามลำพัง แต่นำผู้อื่นให้เติบโตไปด้วยกัน

5. จดจำพระคุณอยู่เสมอ ความหวังและพระสัญญาทั้งหมดของข้าวประเสริฐเป็นของคุณแล้ว ในพระคริสต์คุณถูกสร้างใหม่แล้ว เพราะพระองค์ทรงรักคุณ พระเจ้าไม่ได้ต้องการให้คุณมีประสบการณ์แค่บางส่วน ในมรดกที่พระองค์ส่งพระบุตรลงมามอบให้เรา พระองค์ทรงทำงานอยู่ในทุกสถานการณ์เพื่อให้การเปลี่ยนแปลงที่เริ่มไว้ในหัวใจเราสำเร็จลง

ทุกวันนี้เราควรเตือนตัวเองถึงความเรียบง่ายในการปลอบโยนและการทรงเรียกของพระองค์ ประการแรก พระเจ้าทรงปลอบโยนเราด้วยการสถิตอยู่ และด้วยฤทธิ์อำนาจ และทรงเรียกเราให้เข้ามาวางใจในพระองค์ เราจำเป็นต้องมอบสิ่งที่เกินความควบคุมของเราให้พระองค์ ประการที่สอง พระเจ้าเรียกเราให้เชื่อฟัง และสัญญาจะประทานพระพรถ้าเราทำตาม ไม่ว่าในสถานการณ์ที่ดีหรือเลว เราต้องถามว่า “พระเจ้าทรงเรียกฉันให้มาทำอะไร และพระองค์ทรงเตรียมสิ่งใดไว้ในพระคริสต์เพื่อให้ฉันสามารถทำได้”

ฉันสามารถยอมรับในความผิดพลาดได้โดยไม่ต้องไปหาทางลดทอนหลบซ่อน หรือปล่อยยให้ชีวิตแน่นิ่งไปด้วยความรู้สึกผิด ฉันสามารถสารภาพได้ว่าฉันยังต้องเติบโตโดยไม่ต้องโทษิตนเอง ฉันสามารถร้องทูลออกมาได้เมื่อชีวิตยากลำบาก แต่ยอมรับผิดขอต่อวิธีที่ฉันตอบสนองต่อมันได้ ฉันไม่จำเป็นต้องปกปิดบาปของฉัน ปรับแต่งชื่อเสียงและภาพลักษณ์ หรือเก็บบัญชีความสำเร็จไว้พิสูจน์คุณค่า ฉันสามารถมองวันข้างหน้าด้วยความกระตือรือร้นและความหวัง ฉันยังเป็นคนที่บกพร่องในโลกที่แตกสลายนี้ แต่มุ่งมั่นที่มีต่อตนเองไม่มีติดหรือกดดันอีกต่อไป เพราะข้าวประเสริฐ

หนาม 1 : อะไรคือหนามที่พันนาการคุณไว้

ได้นำมาซึ่งความหวัง พระเยซูทรงอยู่กับฉันและอยู่ในฉัน และฉันจะไม่ตกอยู่ในสถานการณ์ที่พระองค์ยื่นพระหัตถ์แห่งการทรงไถ่เข้าไปช่วยเหลือไม่ได้ แม้การเปลี่ยนแปลงจำเป็นอยู่ในหลาย ๆ ทาง ฉันก็ไม่ท้อใจ ฉันกำลังอยู่ในท่ามกลางงานแห่งการเปลี่ยนแปลงส่วนตัว เป็นกระบวนการที่มีความเจ็บปวด แต่ได้รับประโยชน์คุ้มค่า

เมื่อคุณสำรวจตัวเอง และแสดงให้เห็นหนามที่ยังมีในชีวิต จงเชื่อว่า คุณจะเกิดผลดีแม้ชีวิตกำลังถูกความร้อนแห่งความยากลำบากแผดเผา ในความประหลาดใจ ความเจ็บปวด และความผิดหวัง อย่าวิ่งหนีไปจากพระผู้ไถ่ของคุณ! พระองค์ทรงห่วงใยและทรงเข้าใจ พระองค์จะทรงประทานพระเมตตาและพระคุณในแบบที่เหมาะสมต่อการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นภายในคุณ

บทที่ 10

บทที่ 2 :

ทำไมคุณถึงถูกพันธนาการไว้

ททำไมฉันถึงทำบาป? ถ้าคุณเป็นคริสเตียน คุณจะหนีคำถามนี้ไม่พ้น หรือ
ไม่อาจตอบแบบผ่านๆ ไป ทำไมพ่อแม่ถึงโกรธมากที่ลูกไม่ยอมช่วยงานบ้าน
เล็กๆ น้อยๆ? ทำไมหญิงหรือชายคนหนึ่งยอมตกอยู่ในการยั่วยวนในทางเพศ
ของเพื่อนร่วมงาน? ทำไมพวกวัยรุ่นถึงซึ่มเคร้าเมื่อถูกเพื่อนๆ เมินใส่? ทำไมคุณ
ถึงทำสิ่งที่คุณทำอยู่? มันเหมือนเป็นคำถามที่ธรรมดา แต่ที่จริงแล้วไม่ใช่เลย

หน้าที่ของคุณก็เหมือนของคนเป็นหมอ สิ่งที่คุณวินิจฉัยว่าผิดปกติ
จะบอกคุณว่าคุณคิดจะรักษาอย่างไร ถ้าหมอวินิจฉัยว่าคุณมีแผลติดเชื้อ
เธอคงสั่งยามาเชื้อให้ทาน ถ้าวินิจฉัยว่าเป็นมะเร็ง เธออาจสั่งให้คุณรับการ
ฉายแสงหรือทำเคมีบำบัด การรักษาจะได้ผล ถ้าการวินิจฉัยถูกต้อง ถ้า
วินิจฉัยผิดการรักษาอาจนำไปสู่ความเจ็บปวดหรือถึงตายได้ เมื่อพูดถึงการ
ดูแลจิตวิญญาณ ถ้าวินิจฉัยปัญหาของใครผิดพลาด ผลที่ตามมาอาจเป็น
อันตรายถึงชีวิตเช่นกัน ตอนแรกทุกอย่างอาจดูเป็นปกติ แต่เมื่อเวลาผ่านไป
สถานการณ์อาจแย่งกว่าที่คิด

ในบทก่อน เราได้เห็นหลายรูปแบบที่บาปพันธนาการเราไว้ในบทนี้ เราจะมา
พิจารณาว่า ทำไมเราจึงทำบาป คำตอบของคุณต่อคำถามนี้ จะเป็นตัวกำหนด
ว่าคุณคิดว่าการรักษาคืออะไร พระคัมภีร์มองทะลุการวิเคราะห์ปัญหาแบบ
ผิวเผิน ทั้งจากโลก (และแม้แต่จากคริสเตียนจำนวนมาก) เราจำเป็นต้องมี
ความชัดเจนและความเข้าใจจากพระคัมภีร์ว่า เหตุใดเราจึงทำในสิ่งที่เราทำ
หากเราต้องการพบการรักษาที่แท้จริงและยั่งยืน

เราต้องการคำตอบที่มีทั้งฤทธิ์เดชและสติปัญญามากพอที่จะช่วย
คนอย่างใจและแมรีได้ ทั้งคู่แต่งงานกันมาแล้วยี่สิบสองปี ตลอดเวลานั้น แมรี

ท้อและเหน็ดเหนื่อยเกินกว่าจะรับไหว ขณะที่พวกเขาเล่าเรื่องให้ฟัง มันชัดเจนว่าแมรีแต่งงานกับผู้ชายชื่อโมโห เขาไม่ได้แสดงอาการนี้ก่อนที่จะแต่งงานกับเขาเลย แต่เมื่อแต่งงานแล้วบางสิ่งก็เปลี่ยนไปในทันที ระหว่างดื่มน้ำผึ้งพระจันทร์ โจจะเปิดอารมณ์ใส่แมรีเป็นครั้งแรก มันไม่น่าดูเลย แต่แมรีไม่ได้ถือโกรธเพราะคิดว่าเป็นเพียงอารมณ์ชั่ววูบจากความเครียดของงานแต่งงานสามสัปดาห์จากนั้น โจก็ยังทำเหมือนเดิม คราวนี้เขาส่งเสียงดังและอาละวาดเมื่อกลับมาบ้านในคืนหนึ่ง และพบว่าอาหารเย็นซิดไปแล้ว นี่คือจุดเริ่มต้นของยี่สิบสองปีของชีวิตคู่ที่โจมีอาการ “หลุด” อยู่เป็นประจำ ลูก ๆ ก็โตมาด้วยความกลัวว่าเมื่อไรพอจะอารมณ์เสียใส่ พวกเขาทั้งกลัวและขมขื่นใจ ยี่สิบสองปีหลังจากนั้น ไม่ว่าจะไม่มีใครเข้ามาแทรกแซง ศิษยาภิบาลและผู้ให้คำปรึกษามากมายเข้ามาช่วย ครอบครัวก็ยังใกล้จะล่มสลายจนโจและแมรีมาถึงจุดแตกหัก โดยพระคุณของพระเจ้า พวกเขาแสวงหาความช่วยเหลือต่อไป แต่ตอนนี้ภรรยาก็ต้องทนกับสามีชื่อโมโห เธอตกอยู่ในความกลัวและขมขื่นใจ สถานการณ์ดูมืดมนอย่างยิ่ง

ต้องให้เครดิตกับโจที่ว่า เขาเคยแสวงหาความช่วยเหลือมาหลายปี แต่น่าเสียดายที่การวินิจฉัยอาการของเขาไม่ได้ลงลึกพอ จึงไม่แปลกที่การเสนอทางออกไม่เพียงพอต่อการแก้ไขให้หายขาดได้ มีบ้างที่โจยอมอดทนแต่ก็เป็นไปได้ไม่นาน เดียวนี้เขาไม่ยอมทนอีกต่อไป เขาปล่อยตัวให้กลับไปเป็นเหมือนเดิม อย่างไรก็ตาม สิ่งนี้ไม่อาจเปลี่ยนแปลงความจริงว่า บาปของเขาได้ทำให้ผู้อื่นเจ็บปวด เพราะเขาตอบสนองต่อชีวิตด้วยกอนาหมที่แหลมคมและที่มแทง การวินิจฉัยและเสนอทางรักษาให้โจในหลายปีที่ผ่านมาไม่เคยได้ผล เขาเปลี่ยนไม่ได้ ให้เรามาดูวิธีวินิจฉัยและการรักษาที่กำลังเป็นที่นิยมของสังคมยุคนี้กัน

การวินิจฉัยปัญหาที่ “แท้จริง”

โทษคนอื่น

หลายปีที่ผ่านมา โจสรุปเอาเองถึงปัญหาของเขาวว่า เขาแค่แต่งงานกับคนผิด แมรีเป็นคนเย็นชา หลีกเลียงไม่ยอมพูดกับเขา เขาไม่เคยรู้ลึกกว่าเธอ มีตัวตนอยู่ในชีวิตแต่งงาน 100 เปอร์เซ็นต์ เกมเธอยังเป็นคนที่ดีเยี่ยและขาดระเบียบ โจสรุปว่าถ้าแมรีหยุดหลีกเลียงเขา และทำหน้าที่แม่บ้านให้ดีกว่านี้ ปัญหาเรื่องความโกรธก็จะหมดไป นี่คือนิสัยที่แมรีพยายามทำมาตลอด

สองทศวรรษ มีบางเวลาที่มีการเลี้ยงดูลูกทำให้เธอไม่อาจดูแลบ้านได้ดีพอ โจ้ก็จะหงุดหงิดและตำหนิว่าแม่เป็นคนที่ไม่ระบียบสิ้นเชิง เป็นความจริงว่าแม่ไม่ได้มีระเบียบเท่ากับโจ้ จนทำให้เธอคิดว่าเธอคือตัวปัญหา โดยเฉพาะเมื่อโจ้บอกว่าเขาจะทำตัวให้ดีขึ้นถ้าเธอทำหน้าที่ของเธออย่างดียอดเยี่ยม เขาบอกอีกด้วยว่าเธอต้องเป็นคนแก้ไขความขัดแย้งนี้ให้ได้ โจ้มองไม่ออกว่าเขาเป็นคนที่ไม่มีใครอยากให้เขาพูดคุยด้วยนาน ๆ เขาสามารถเอาชนะการโต้เถียงได้โดยส่งเสียงให้ดังยิ่งกว่า

ศิษยาภิบาลที่โบสถ์บอกให้แม่ไปหาคนที่ให้คำแนะนำเรื่องการดูแลบ้านให้เป็นระเบียบ เขาคิดว่าน่าจะช่วยลดแรงกดดันจากสองคนนี้ และสร้างความสัมพันธ์ที่ดีขึ้นได้ ทีมอาสาสมัครจากที่โบสถ์ไปช่วยแม่จัดบ้านให้เป็นระเบียบ ช่วยดูแลต้นไม้ และกวาดถูบ้านสัปดาห์ละครั้ง ช่วยคิดเมนูอาหารล่วงหน้าสำหรับทั้งสัปดาห์ด้วย สิ่งนี้ช่วยได้ระยะหนึ่ง แต่โจ้ก็เรียกร้องและทำตัวไม่เป็นมิตรมากยิ่งขึ้น เขามีวิธีหาข้อบกพร่องต่าง ๆ ในบ้านที่ไม่ถูกใจอยู่ตลอดเวลา บางครั้งก็โทรไปฟ้องศิษยาภิบาลว่าทีมอาสาสมัครจากโบสถ์ที่มาช่วย ทำงานได้ไม่ดีพอ เขาแนะนำให้ทางโบสถ์คัดสรรคนที่ดีกว่านี้มาแทน รวมถึงให้รายชื่อบรรดาภรรยาของสมาชิกที่เขาคิดว่าน่าจะทำได้ดีกว่า ที่น่าแปลกคือทางโบสถ์ยอมทำตาม ตอนแรกก็ดูไปได้ดี แต่ไม่นานโจ้ก็เริ่มไม่พอใจกับคนกลุ่มใหม่นี้ แม่จึงตกเป็นเป้าอีกครั้ง “ถ้าคุณมีระเบียบและดูแลเรื่องต่าง ๆ ได้ดีกว่านี้ เราคงไม่ต้องไปขอให้คนพวกนี้มาที่บ้าน พวกเขาไม่รู้หรือว่าต้องทำอะไร” นี่คือสิ่งที่โจ้พูด

และเมื่อทางออกเริ่มแคบลง โบสถ์ก็แนะนำให้พวกเขาไปหาคนที่จะช่วยพวกเขาสื่อสารได้ดีขึ้น ครั้งแรกก็ไปพบผู้ให้คำปรึกษา โจ้สามารถเล่าเรื่องความผิดพลาดของแม่ได้เป็นฉาก ๆ เขาควบคุมการพูดคุยทั้งหมดไว้ที่ปัญหาของแม่ ทั้งเรื่องปัญหาความขัดแย้งและเรื่องการสื่อสาร และอย่างที่คาดไว้ แม่ก็ได้รับคำแนะนำมากมายว่าเธอควรจะสื่อสารให้ดีขึ้นอย่างไร “คำตอบอ่อนหวานช่วยลดความเกรี้ยวกราด” เป็นคำแนะนำที่แม่ได้รับ เธอจึงเริ่มพยายามเปิดใจ แสดงความห่วงใยและความคิดเห็นต่อโจ้อย่างสุภาพที่สุด แต่ยิ่งทำให้โจ้โกรธมากยิ่งขึ้นไปอีก! เขาเริ่มตำหนิว่า แม่ชอบโต้เถียง ไม่เคยให้เขาในฐานะสามีเป็นผู้นำและคอยทำตาม ความพยายามนี้พังลงตั้งแต่เดือนแรก

ปัญหาของโจ้เก่าแก่พอ ๆ กับปฐมกาลบทที่ 3 เมื่อพระเจ้าทรงเรียกอาดัมให้มารายงานว่าได้ทำอะไรไป ประโยคแรกที่อาดัมปกป้องตัวเองคือ “หญิงที่พระองค์ประทานให้อยู่กับข้าพระองค์นั้นแหละ” การโทษไปที่ผู้อื่นเป็น

คำอธิบายบาปของเราที่สะดอกและเป็นธรรมชาติที่สุดของมนุษย์ และมันถูกนำมาใช้ตั้งแต่หลายพันปีที่แล้ว “ปัญหาของผมนักคือคุณ ดังนั้น คุณจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลง ถ้าคุณเปลี่ยน ผมนักจะเปลี่ยน” แน่่อนการวินิจฉัยแบบนี้ไม่ได้ลงลึกพอ

ครอบครัวต้นกำเนิด

คำอธิบายเรื่องบาปของเราที่ใช้โดยทั่ว ๆ ไปอีกแบบคือ โทษไปที่อดีต “ที่ฉันเป็นอย่างนี้ เพราะโตมาในครอบครัวที่ไม่ค่อยปกติ” ถ้าเหตุผลนี้เป็นจริง เราทุกคนก็นำมาอ้างได้ เพราะเราต่างก็โตมาในครอบครัวที่มีแต่คนบาปที่ทำบาปต่อเรามากบ้างน้อยบ้าง ในกรณีของโจ เขาถูกทำร้ายทางกายและล่องละเมิดทางเพศตั้งแต่ยังเป็นเด็ก และไม่เคยได้รับการแก้ไข ครอบครัวของเขามักส่งเสียงดังและเผชิญหน้ากันตลอดเวลา ในขณะที่ครอบครัวของแมรีอยู่กันอย่างเงียบ ๆ และหลบเลี่ยงการเผชิญหน้า โจจึงไวในการรับรู้แบบความบาปในครอบครัวของแมรีที่ทำให้เธอไม่กล้าจะจัดการกับเรื่องต่าง ๆ อย่างตรงไปตรงมา โจยังโทษพฤติกรรมของเขาไปที่ประสบการณ์ในวัยเด็ก “พ่อของผมนักเสียงดังและชี้โมโหตลอดเวลา ผมโตมาในบรรยากาศแบบนี้ และยากที่จะบังคับตัวเองไม่ให้ทำเหมือนกัน”

โจพูดไม่หยุดเลย เขาชี้ความรับผิดชอบไปที่แมรี “เธอนักเป็นเหมือนแม่ของเธอนัก ไร้ระเบียบ และคอยหลบเลี่ยงสามิเหมือนที่พากับผม” โจมีความเชี่ยวชาญพิเศษในการโทษปัญหาของเขาไปที่ผู้อื่น สิ่งนี้ไม่เพียงอธิบายถึงความโกรธของเขาเท่านั้น แต่ใช้เป็นข้ออ้างด้วย “อย่างน้อยผมนักไม่ได้ปฏิบัติต่อเธอเหมือนที่ผมนักได้รับการปฏิบัติ” “ผมนักไม่ได้เลวเท่าพ่อของผมนัก” “อย่างน้อยผมนักพยายามหาความช่วยเหลือ” ถ้อยคำเหล่านี้ถูกนำมาใช้เพื่อให้เขาดูดีขึ้นและชี้ความผิดไปที่ผู้อื่น

เมื่อโจพูดถึงครอบครัวเดิมของเขา เขาจะเริ่มมีอาการมึน บางทีถึงกับร้องไห้ด้วย แมรีได้รับการย้าให้เห็นใจในวัยเด็กและความทุกข์ที่โจเคยเผชิญ เธอพยายามหลีกเลี่ยงไม่ไปโดนปุมที่จะทำให้โจระเบิดอารมณ์ออกมา แมรีพยายามหลายครั้งที่เห็นใจและอดทนมากขึ้น แต่เมื่อเธอพยายามอยู่เงียบ ๆ โจก็บ่นเรื่องความเงียบของเธอ เมื่อเธอเริ่มพูด เขาก็นักว่าเธอหัวแข็ง การโทษปัญหาไปที่การเลี้ยงดูในวัยเด็กเป็นอีกรูปแบบการวินิจฉัยที่ง่ายเกินไป และถ้าจะให้เส้นทางแก้ไขสำหรับโจ ก็จะเป็นได้ไม่นาน

วันนี้ฉันเจอเรื่องแย่ ๆ มา

การวินิจฉัยแบบนี้ เป็นเพียงการเปลี่ยนมุมของการโทษผู้อื่น ในกรณีนี้ ปัญหาที่แท้จริงของฉันคือ ความลำบากของชีวิต โจชอบบ่นเรื่องความลำบากในที่ทำงาน เงินไม่พอใช้ และสารพัดปัญหา คินหนึ่งเขาบ่นเรื่องการจราจร ขณะขับรถกลับบ้าน “มีคนปาดหน้าตอนกำลังจะเลี้ยว ผมแทบยังอารมณ์ไม่อยู่!” พอเจอแมรี เขาเริ่มตะคอกใส่เธอเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อสามอาทิตย์ที่แล้ว เมื่อเขายอมรับว่าที่รุนแรงกับเธอเพราะถูกคนเลวๆ ขับรถปาดหน้า เขาขอโทษแมรี แต่ไม่เคยยอมรับความบาปที่ตนเองทำ

ร่างกายฉันบังคับให้ฉันทำ!

คำอธิบายที่เราเริ่มได้รับความนิยมมากขึ้นคือ อ่างปัสสาวะที่ใช้ทำให้ร่างกายอ่อนแอและพลาดไปทำบาป โจชอบโทษความโกรธของเขาไปที่การนอนไม่พอ ถ้าลิมกินยาตามที่หมอสั่ง เขาก็จะพูดว่าเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาโกรธ ในขณะที่ความเจ็บป่วยทางกายอาจทำให้เรามีแนวโน้มตอบสนองด้วยความบาป แต่พระคัมภีร์ไม่เคยอนุญาตให้เราโทษบาปของเราไปที่ร่างกาย ข้อพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์สำหรับเรื่อง “โรค” ว่าเป็นต้นเหตุของบาป ก็ยังเป็นเพียงการคาดเดามากกว่าข้อพิสูจน์ที่ชัดเจน และถึงแม้วิทยาศาสตร์อาจพิสูจน์ได้ถึงกระบวนการการทำงานของอวัยวะต่าง ๆ ในร่างกายของบางคนที่เกี่ยวข้องกับความโกรธหรือทำบาปบางอย่างมากกว่าคนอื่น แต่ก็ยังไม่อาจใช้เป็นข้ออ้างให้พฤติกรรมนั้นถูกต้องได้ อย่างมากที่สุด อาจช่วยให้เราเข้าใจว่า ทำไมแต่ละคนมีความไวต่อการต่อสู้กับบาปบางรูปแบบหนักกว่าคนอื่น แต่ไม่เคยลบความรับผิดชอบฝ่ายจิตวิญญาณได้เลย

มีตัวอย่างอีกมากมายเรื่องการวินิจฉัยผิด ที่มุ่งโทษสถานการณ์ความร้อนเป็นหลักและเสนอทางแก้ที่ผิดทิศ ตัวอย่างที่เรายกมานี้เป็นแบบที่พบได้บ่อยที่สุด ซึ่งผู้คนใช้เพื่ออธิบายและใช้เป็นข้อแก้ตัวในพฤติกรรมของตนมากที่สุด ในขณะที่สภาพภายนอกอาจมีอิทธิพลต่อชีวิตของเราและไม่ควรมองข้าม แต่พระคัมภีร์กล่าวว่า นั่นเป็นเพียงโอกาสให้ทำบาป ไม่ใช่เป็นสาเหตุ ความลำบากในชีวิตไม่ได้เป็นสาเหตุให้เราทำบาป ภูมิลักษณ์ ความสัมพันธ์ สถานการณ์ และสภาพร่างกาย ทั้งหมดเป็นเพียงการเปิดโอกาสให้กับความคิด คำพูด และการกระทำของเรา เผยให้เห็นสิ่งที่มีอยู่ในใจของเราอยู่แล้ว หัวใจของเราต่างหาก คือสาเหตุใหญ่ที่สุดในการตอบสนองทั้งหมด และนั่นคือสนามรบฝ่ายวิญญาณที่แท้จริง

คำเตือนสำคัญ

คุณอาจสังเกตเห็นจุดร่วมที่เชื่อมคำอธิบายเหล่านี้เข้ากับการตอบสนองด้วยบาปของเรา ทั้งหมดเน้นไปที่ปัจจัยภายนอก การวินิจฉัยโรคที่ไม่ได้ผลของจิตใจไปที่ความรื้อว่าเป็นสาเหตุของบาป ไม่น่าแปลกใจเลยที่การแก้ไขจึงมุ่งไปที่การเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ภายนอกเท่านั้น ถ้าปัญหาจริง ๆ ของผมคือคนอื่น ผมก็ต้องเปลี่ยนพวกเขาหรือไม่ก็หลบหน้าไม่ต้องเจอกัน ถ้าปัญหาจริง ๆ ของผมคือครอบครัวในวัยเด็ก ผมก็จำเป็นต้องออกห่างจากพวกเขา และหาคนมาทำหน้าที่พ่อแม่แทน ถ้าปัญหาจริง ๆ ของผมคือการทนทุกข์ ผมก็จำเป็นต้องหาคนที่มาคอยปลอบโยนให้ผมตลอดไป ถ้าปัญหาของผมคือความต้องการที่ไม่ได้รับการตอบสนอง ทางออกก็คือเติมสิ่งที่ขาดไปให้ผม ถ้าปัญหาจริง ๆ ของผมคือร่างกาย ผมก็จำเป็นต้องพักผ่อนให้มากขึ้น หรือกินยาที่ช่วยให้อาการดีขึ้น

เราไม่ได้มองข้ามความสำคัญของสิ่งต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อเรา และเราไม่ได้มองข้ามความทุกข์ที่ทุกคนต้องเผชิญ นี่จึงเป็นสาเหตุที่เราพูดเรื่องการทนทุกข์ไว้มากในบทที่ 7 และ 8 พระคัมภีร์เต็มไปด้วยเรื่องราวของคนที่เคยผ่านสถานการณ์ที่ยากลำบาก หลายคนถูกทำร้ายอย่างทารุณ พระวณะเดียนเสมอว่า เราไม่ควรเห็นการทนทุกข์เป็นเรื่องไม่สำคัญ เพราะพระเจ้าไม่ได้คิดแบบนั้น แกนหลักของพระคัมภีร์คือ พระเจ้าไม่ได้เมินเฉยต่อความทุกข์ แต่ทรงหาทางให้จบลงด้วยราคาที่แสนแพง พระองค์ส่งพระผู้ไถ่คือพระบุตรของพระองค์ พระเยซูคริสต์มาร่วมทนทุกข์กับเรา เพื่อให้ความหวัง ความหมาย และความอดทนในท่ามกลางการต่อสู้ในชีวิตแก่เรา แต่พระเยซูทรงเป็นมากกว่าผู้เห็นใจที่ยิ่งใหญ่ พระองค์ยังทรงสัญญาว่าจะกลับมาและทำให้ความอยุติธรรม ความเจ็บปวด และความเสื่อมทรามในโลกนี้จบสิ้นลงตลอดไปในฐานะผู้เชื่อที่มีชีวิตอยู่ท่ามกลางความทุกข์นี้ และถูกเรียกให้ไปปรนนิบัติผู้อื่นในพระนามของพระองค์ เราต้องไม่ทำให้ความเสื่อมสลายของโลกนี้ดูเล็กน้อยลง ซี เอส ลูวิส กล่าวไว้ว่า:

การเป็นคริสเตียนไม่ได้ต้องการให้เราไปลดทอนความเกลียดชังต่อความโหดร้ายและการทรยศแม้เพียงเศษเสี้ยวเดียว เราควรต้องเกลียดชังสิ่งเหล่านี้ แต่คริสต์ศาสนาต้องการให้เราเกลียดมันแบบเดียวกับที่เราเกลียดบาปซึ่งอยู่ในตัวเราเอง⁹

9 C.S. Lewis, Mere Christianity (New York: Macmillan, 1952), 106.

เมื่อพูดถึงหัวใจว่าเป็นเหมือนต้นธารของการตอบสนองต่อชีวิต เราต้องไม่ทำให้การทบทวนทุกซัณเล็กน้อยลงไม่ว่าจะเป็นของเราหรือของคนอื่น อย่างไรก็ตาม เราต้องแยกแยะความสำคัญระหว่างโอกาสที่ให้อภัยบาป และสาเหตุที่แท้จริงของบาป เพราะสิ่งนี้จะช่วยให้คุณให้เห็นและคิดถึงวิธีแก้ไขว่าควรเป็นอย่างไร และทำให้เรารู้ว่าใครเป็นผู้สมควรแก่พระสิริ...ตัวคุณหรือพระคริสต์! ถ้าปัญหาอยู่นอกตัวคุณจริง ๆ คุณก็ไม่จำเป็นต้องมีพระคริสต์ โอกาสที่จะได้สัมผัสความรัก พระคุณ และฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์ก็จะถูกแทนที่ด้วยสิ่งอื่น

โอกาสและสาเหตุ

ขณะที่เราแยกแยะระหว่างโอกาสและสาเหตุของบาป สิ่งสำคัญที่เราควรยอมรับคือ “วิธีแก้ไข” บางวิธีที่เรากล่าวมานั้น อาจเป็นหนทางช่วยเหลือบางคนให้รับมือกับความลำบากได้ แม้มันอาจไม่ใช่หนทางที่ดีที่สุดก็ตาม ตัวอย่างเช่น ถ้าใครบางคนกำลังถูกทำร้ายหรือถูกคุกคาม การแยกเขาออกจากผู้ที่ทำอันตรายนั้นชั่วคราวอาจเป็นสิ่งจำเป็น

และเป็นการสมควรที่จะปลอบโยนบางคนที่ถูกข่มเหงอย่างทารุณแม้การปลอบโยนอย่างเดียวยังอาจไม่เพียงพอ การทำเช่นนี้ คุณไม่ได้กำลังเอาใจสนองความต้องการที่เห็นแก่ตัวของใครบางคนอย่างไรหลักการ หลายครั้งที่พระเยซูทรงเตรียมอาหารให้กับคนที่มีความลำบาก ทรงให้อภัยคำที่ปลอบประโลมและทรงทำอัศจรรย์มากมาย สิ่งนี้ไม่เพียงแต่เป็นการรับรองถึงความ เป็นพระเจ้าของพระองค์ แต่เพราะพระองค์ทรงมีพระทัยเมตตาสงสารผู้ที่กำลังเจ็บปวด

แต่ในที่สุด พระเยซูทรงทราบว่ามีเรื่องที่ต้องลงลึกกว่านี้ พระองค์ไม่เคยมองข้ามหัวใจของผู้ใด (ลูกา 6:43-45) ทรงถือความทุกข์ในประชากรของพระองค์เป็นเรื่องจริงจัง และทรงดูแลพวกเขาด้วยพระทัยเมตตาสงสาร แต่นั่นยังไม่เพียงพอ ยังไม่ช่วยให้บางคนเปลี่ยนแปลงไปอย่างแท้จริงและยั่งยืน เพราะยังลงไปไม่ถึงที่หัวใจ การแก้ไขปัญหาวนเวียนนอกยังข้ามหัวใจหลักของชาวประเสริฐ พระคริสต์จึงกลายเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็นหรือพระองค์เป็นเพียงส่วนหนึ่งของการแก้ไขเท่านั้น

อะไรคือปัญหาที่ใหญ่ที่สุดของคุณ?

เมื่อเราค้นพบแหล่งที่มาของปัญหาได้ถูกต้อง เรากำลังมุ่งสู่การแก้ไขที่สามารถชื่นชมในพระคุณของพระเยซูคริสต์ได้ แต่เราต้องยอมรับก่อนว่าปัญหานั้นคือตัวเราเอง! มันอยู่ภายในเรา อยู่ลึกกลงไปในหัวใจของเรา คุณรู้สึกอย่างไรต่อข้อมูลนี้? ตกใจ? ผิดหวัง? ถูกสบประมาท? โกรธ? แน่นอนว่าไม่ใช่สิ่งที่เราอยากได้ยิน เวลาที่ผมหมดความอดทนกับลูก ๆ สิ่งสุดท้ายที่ผมอยากจะยอมรับคือมันเป็นความผิดของผมเอง ไม่เลย ผมอยากจะโทษไปที่ลูก ๆ และทำให้ความบาปของผมชอบธรรมมากกว่า! แต่ถ้าเราไม่เผชิญหน้ากับบาปของเรา เราจะไม่มีทางแก้ปัญหาได้จริง เราจะลดทอนความรักในการทรงไถ่ของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณลงหรือข้ามเลยไป นี่เป็นเรื่องสำคัญถึงชีวิต ไม่มีอะไรร้ายแรงไปกว่านี้อีกแล้ว!

พระคัมภีร์บอกว่าปัญหาแท้จริงของผมไม่ใช่เป็นเรื่องทางจิตวิทยา (เช่น การขาดความนับถือตนเอง หรือความต้องการที่ไม่ได้รับการตอบสนอง) ไม่ใช่เรื่องของสังคม (ความสัมพันธ์และอิทธิพลที่ไม่ดี) ไม่ใช่ประวัติศาสตร์ (อดีตของผม) หรือไม่ใช่เรื่องกายภาพด้วย (ร่างกายของผม) สิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลที่สำคัญก็จริง แต่ปัญหาที่แท้จริงของผมคือจิตวิญญาณ (หัวใจที่ออกห่างความต้องการที่มีพระคริสต์) ผมได้แทนที่พระคริสต์ด้วยสิ่งอื่น ผลก็คือหัวใจของผมหมดความหวังและหมดอำนาจ มันจะตอบสนองไปตามพันธนาการที่มีต่ออะไรก็ตามที่ผมไปปรนนิบัติแทนที่พระคริสต์ ในที่สุดปัญหาแท้จริงของผมก็คือเสียศูนย์ในการนมัสการ พระวจนะด้านล่างเน้นให้เห็นศูนย์กลางของหัวใจที่เราตอบสนองต่อชีวิตด้วยความบาป

พระบัญญัติและหัวใจ

พระบัญญัติสิบประการไม่ได้อยู่ในที่ที่คุณคิดว่าจะพบเรื่องศูนย์กลางของหัวใจแต่จริง ๆ แล้วอยู่ที่นั่น คุณต้องมองหาให้ดี

“เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์
คือออกจากแดนทาส

ห้ามมีพระเจ้าอื่นใดนอกเหนือจากเรา

ห้ามทำรูปเคารพสำหรับตน เป็นรูปสิ่งใดซึ่งมีอยู่ในฟ้าเบื้องบน
หรือบนแผ่นดินเบื้องล่าง หรือในน้ำใต้แผ่นดิน ห้ามกราบไหว้หรือ

ปรนนิบัติรูปเหล่านั้น เพราะเราคือยาหวั่นพระเจ้าของเจ้า เป็นพระเจ้าที่หวงแห่น ให้โทษของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานของผู้ที่ซึ่งเราจนถึงสามชั่วสี่ชั่วอายุคน แต่แสดงความรักมั่นคงต่อคนที่รักเรา และรักษาบัญญัติของเราจนถึงนับพันชั่วอายุคน

ห้ามใช้พระนามพระยาหวั่นพระเจ้าของเจ้าไปในทางที่ผิด เพราะผู้ที่ใช้พระนามของพระองค์ไปในทางที่ผิดนั้น พระยาหวั่นจะทรงลงโทษ

จงรักษาวินสบบาโต ถือเป็นวันบริสุทธิ์ ดังที่พระยาหวั่นพระเจ้าของเจ้าทรงบัญชาไว้แก่เจ้า จงทำงานทั้งสิ้นของเจ้าทุกวัน แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสบบาโตแด่พระยาหวั่นพระเจ้าของเจ้า ในวันนั้นห้ามทำงานใด ๆ ไม่ว่าเจ้าเองหรือบุตรชายบุตรสาวของเจ้า หรือทาสทาสีของเจ้า หรือโคของเจ้า หรือลาของเจ้า หรือสัตว์ใช้งานของเจ้า หรือแขกที่อยู่ในประตูเมืองของเจ้า เพื่อทาสทาสีของเจ้าจะได้หยุดพักอย่างเจ้า จะระลึกว่าเจ้าเคยเป็นทาสอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ และพระยาหวั่นพระเจ้าของเจ้าได้นำเจ้าออกมาจากที่นั่น ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์และด้วยพระกรที่เหยียดออก ดังนั้นพระยาหวั่นพระเจ้าของเจ้าจึงทรงบัญชาให้เจ้ารักษาวินสบบาโต

จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า ดังที่พระยาหวั่นพระเจ้าของเจ้าทรงบัญชาเจ้าไว้ เพื่อเจ้าจะมีชีวิตยืนนาน และเป็นการติดต่อเจ้าในแผ่นดินซึ่งพระยาหวั่นพระเจ้าของเจ้าประทานแก่เจ้า

ห้ามฆ่าคน

ห้ามล่วงประเวณีฝ่าเมียเขา

ห้ามลักขโมย

ห้ามเป็นพยานเท็จใส่ร้ายเพื่อนบ้าน

ห้ามโลภกรรยาของเพื่อนบ้าน และห้ามละโมบบ้านของเพื่อนบ้าน ไร่นาของเขา หรือทาสของเขา หรือทาสีของเขา โคของเขา หรือลาของเขา หรือสิ่งใด ๆ ซึ่งเป็นของของเพื่อนบ้าน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 5:6-21)

พระบัญญัติสามข้อแรกมุ่งไปที่คุณนั้สการใคร หรือนั้สการอะไร เป็นคำสั่งสำหรับเราที่จะต้องให้พระเจ้าเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้เพียงพระองค์เดียวของเรา และกล่าวโทษถ้าเราทำหรือให้สิ่งใดมาเป็นพระเจ้าแทน ลำดับของพระบัญญัติ

ก็เป็นเรื่องสำคัญมาก เพราะพระบัญญัติเริ่มต้นจากการจัดการหัวใจของเรา ที่มีแนวโน้มไปหารูปเคารพ เกลยธรรมบัญญัติ 6:4-5 จึงมุ่งเน้นไปที่หัวใจของการนมัสการ สองข้อนี้จับประเด็นสำคัญของพระบัญญัติสามข้อแรกไว้อย่างครบถ้วน

“โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด พระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์เท่านั้นทรงเป็นพระเจ้าของเรา ท่านจงรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิต สุดใจและสุดกำลังของท่าน”

เหตุผลที่เราไม่อาจรักษาพระบัญญัติข้อ 4 ถึง 10 ได้เพราะเราล้มเหลวในสามข้อแรก ถ้าคุณละเมิดพระบัญญัติข้อ 1 ไปจนถึงข้อ 3 คุณก็จะละเมิดข้อ 4 ไปจนถึงข้อ 10 อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ การตอบสนองที่เป็นบาปเป็นหนามในชีวิต ล้วนงอกออกมาจากหัวใจที่แปรเปลี่ยนไปด้วยการนมัสการสิ่งอื่น

ลองพิจารณาสถานการณ์ของชนชาติอิสราเอลดู พวกเขาได้รับการปลดปล่อยจากการเป็นทาสในอียิปต์และเดินทางมาอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เพื่อไปยังแผ่นดินคานาอัน การเดินทางสู่ดินแดนพันธสัญญาเต็มไปด้วยการทดลอง การล่อลวง ศัตรูและความทุกข์ สิ่งที่พระเจ้าทรงห่วงใยเป็นที่สุดไม่ใช่สิ่งที่พวกเขาเผชิญ (หรือจะต้องเผชิญในอนาคต) แต่คือพวกเขาจะนมัสการผู้ใด! พระองค์ทรงทราบว่าจะมีสงครามที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือหัวใจของพวกเขา แม้หลังจากที่ได้เห็นการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ผ่านโมเสสและผ่านประสบการณ์ความรักของพระเจ้าแล้ว พวกเขาก็ก็นำใจไปล่อลวงให้หันมานมัสการเทพอื่นหรือสิ่งอื่นแทนที่พระองค์ พระเจ้าทรงทราบว่า ถ้าพวกเขาไม่รักดีและซื่อสัตย์ต่อพระองค์ การเข้าสู่แผ่นดินแห่งพันธสัญญาจะกลายเป็นการทดลองที่นำไปสู่ความบาปยิ่งขึ้น

ลองพิจารณาพระบัญญัติข้อ 4 ถึง 10 ดูว่า ทำไมชนชาติอิสราเอลจึงล้มเหลวในการรักษาพระบัญญัติเหล่านี้บ่อยครั้ง? และทำไมผมและคุณก็ไม่อาจรักษาไว้ได้เช่นกัน?

- พระบัญญัติข้อที่ 4: จงระลึกถึงวันสะบาโตให้บริสุทธิ์ หัวใจของพระบัญญัติข้อที่สี่คือการเรียกให้ถวายเกียรติและเชื่อฟังพระเจ้า ทั้งในการนมัสการ ในการทำงาน และในการพักผ่อนของคุณ แต่เมื่อพระบัญญัติข้อ 1-3 ถูกละเมิด ผมก็นมัสการและปรนนิบัติตัวเอง และใช้เวลาของผมมุ่งไปยังเรื่องที่ผมสนใจ ผมให้งานมาเป็นพระเจ้า และ

กำหนดตัวตนของผมผ่านหน้าที่การงาน ผมก็ยกความสละดวงสบาย
ส่วนตัวให้อยู่เหนือพระเจ้า

- พระบัญญัติข้อที่ 5: จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า หัวใจของ
พระบัญญัติข้อที่ห้าคือการเรียกให้ถวายเกียรติและเชื่อฟังพระเจ้า
โดยให้ความเคารพแก่ผู้ที่มีสิทธิอำนาจ แต่เมื่อพระบัญญัติข้อ 1-3
ถูกละเมิด ความตั้งใจและการนับถือตนเองของผมก็มาก่อน
- พระบัญญัติข้อที่ 6: ห้ามฆ่าคน หัวใจของพระบัญญัติข้อที่หกคือ
การเรียกให้ถวายเกียรติและเชื่อฟังพระเจ้าโดยการรัก ประณิบัติ และ
ให้อภัยผู้อื่น แต่เมื่อพระบัญญัติข้อ 1-3 ถูกละเมิด ผมกลับเป็นฝ่าย
เรียกร้องความรักและการประณิบัติจากผู้อื่น เมื่อมีคนทำผิดต่อผม
ผมจะต้องแก้แค้น
- พระบัญญัติข้อที่ 7: ห้ามล่วงประเวณีผิดเมียเขา หัวใจของพระบัญญัติ
ข้อที่เจ็ด คือการเรียกให้ถวายเกียรติและเชื่อฟังพระเจ้าโดยรักษา
ความบริสุทธิ์ทางเพศ และด้วยการรักษาสัญญาที่ให้ไว้กับผู้อื่น แต่เมื่อ
พระบัญญัติข้อ 1-3 ถูกละเมิด ความเพลิดเพลินของผมก็เข้าครอบงำ
- พระบัญญัติข้อที่ 8: ห้ามลักขโมย หัวใจของพระบัญญัติข้อที่แปด
คือการเรียกให้ถวายเกียรติ และเชื่อฟังพระเจ้าโดยให้เรามีใจกว้าง
ขวาง แบ่งปันสิ่งที่มีให้ผู้อื่นด้วยใจยินดี แต่เมื่อพระบัญญัติข้อ 1-3
ถูกละเมิด ผมก็อยากได้และอยากเก็บเอาไว้ให้ตนเอง
- พระบัญญัติข้อที่ 9: ห้ามเป็นพยานเท็จใส่ร้ายเพื่อนบ้าน หัวใจของ
พระบัญญัติข้อที่เก้าคือ การเรียกให้ถวายเกียรติและเชื่อฟังพระเจ้า
โดยพูดความจริงในแบบที่เสริมสร้างผู้อื่น แต่เมื่อพระบัญญัติข้อ 1-3
ถูกละเมิด คำพูดของผมก็มีเพื่อให้ตัวเองดูดีและคนอื่นดูแย่
- พระบัญญัติข้อที่ 10: ห้ามโลภ หัวใจของพระบัญญัติข้อที่สิบ คือ
การเรียกให้ถวายเกียรติและเชื่อฟังพระเจ้าโดยชื่นชมยินดีในพระพร
ที่ผู้อื่นได้รับ แต่เมื่อพระบัญญัติข้อ 1-3 ถูกละเมิด ผมก็อยากได้ใน
สิ่งที่คุณมี และไม่อยากจะให้คุณได้มันด้วย!

โครงสร้างของพระบัญญัติสิบประการสอนว่า ที่เราไม่อาจรักษา
พระบัญญัติข้อ 4-10 ก็เพราะมีบางอย่างผิดปกติในเรา เราเอาหัวใจไปห่อหุ้ม
บางสิ่งที่ไม่ใช่พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และเราเชื่อคำโกหกว่า ถ้าไม่มีสิ่งนี้ชีวิตเรา
ก็หมดความหมาย

เมื่อเรามองไปที่โจด้วยมุมมองนี้ เราจะเข้าใจได้ดีขึ้นว่าทำไมเขาถึงโกรธ มีบางสิ่งมาแทนที่การนมัสการพระเจ้าองค์เที่ยงแท้ในหัวใจของเขา โจบอกว่า ต้องการให้ภรรยา “นับถือ” เขา ความปรารถนานี้มีความสำคัญต่อเขาแทนที่พระเจ้า เขาให้คุณค่าและความสำคัญของความ “นับถือ” มากกว่าพระเจ้าได้ เมื่อทำเช่นนั้นเขาก็ได้ละเมิดพระบัญญัติข้อ 1-3 และเมื่อไม่ได้ความนับถือที่แท้เป็นชีวิตของเขา เขาก็ละเมิดพระบัญญัติข้อที่หก แทนที่จะอดทน มีใจเมตตา และมีความรัก เขากลับใช้วาจา “สังหาร” แมรี ถ้าเธอทำบาปต่อเขาหรือไม่เคารพเขา เขาก็จะไม่ยอมให้อภัย แต่กลับจะเก็บความแค้นแล้วให้เธอชดใช้โดยการข่มขู่เธอ และใช้ความผิดทั้งหมดไปที่เธอ แมรีไม่ได้สมบูรณ์แบบ แต่ก็ไม่ใช่ต้นเหตุทำให้เขาละเมิดพระบัญญัติข้อที่หก โจละเมิดพระบัญญัติข้อ 6 เพราะเขาได้ละเมิดพระบัญญัติข้อ 1-3 ไปแล้ว เขาตัดสินใจเลือกไม่ว่าจะรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม ที่จะวางความหวังไว้บนบางสิ่งที่ไม่ใช่พระเจ้า เพื่อให้ชีวิตเขามีความหมาย มีจุดประสงค์ และมีคุณค่า

แน่นอนว่า สถานการณ์ภายนอกของโจมีส่วนหล่อหลอมให้เขาตอบสนองแบบนี้ เราจะไม่ข้ามข้อเท็จจริงว่า โจถูกล่วงละเมิดทางเพศหรือมีคนทำบาปต่อเขา ในขณะเดียวกัน เราต้องชี้ให้เห็นว่าโจไม่ได้กลายเป็นคนบาปหลังถูกล่วงละเมิด เขาเป็นคนบาปก่อนหน้านั้น และเขาก็ตอบสนองด้วยวิธีที่บาป เมื่อเราปลอบใจเขาด้วยพระเมตตาของพระเจ้า และเตือนว่าพระเจ้าทรงเกลียดชังบาปที่เขาถูกกระทำให้ เราต้องช่วยโจให้มองเห็นว่าประสบการณ์เหล่านี้และการตอบสนองของเขานั้น ได้นำให้เขาตกลงในเส้นทางบาปในความสัมพันธ์กับภรรยาเขาอย่างไร

“ความนับถือ” ที่โจเรียกร้องจากแมรีที่จริงคือความปรารถนาที่จะควบคุมและให้แมรีตกอยู่ใต้อำนาจความต้องการของเขาอย่างสิ้นเชิง แทบไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับความนับถือที่ภรรยาควรมีต่อสามีที่รักเธอด้วยความเสียสละตามที่พระคัมภีร์พูดไว้ ตรงกันข้าม “ความนับถือ” แบบนี้ (การควบคุมและให้เธอตกอยู่ภายใต้บังคับ) เป็นสิ่งที่โจให้ความสำคัญมากกว่าสิ่งอื่นใด ความคิดเกี่ยวกับชีวิตเพื่อถวายพระสิริแด่พระเจ้าแทบจะถูกผลักไปอยู่ขอบนอกของชีวิตเขาแล้ว สิ่งนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร?

โจจำเป็นต้องเห็นว่า เขาไม่เคยนำประสบการณ์ในอดีตมามอบให้พระเจ้า ไม่ยอมจำนนต่อฤทธิ์อำนาจในการเปลี่ยนแปลงของข่าวประเสริฐให้เข้าไปรักษาชิ้นส่วนที่แตกสลายในชีวิตของเขา แต่กลับตัดสินใจจะจัดการเอง สัญญากับตัวเองว่าจะไม่ปล่อยให้ใครมาทำให้เจ็บปวดได้อีก ตอบสนอง

โดยการปกป้องตนเอง ทำให้ผู้คนเอนเอียงไปสู่การควบคุมโลกของตนเองเอาไว้ ไม่ยอมรับการปฏิเสธหรือยอมถูกเอาเปรียบอีก เมื่อไรที่โจรู้สึกว่าคุณแม่รู้คุณคุณ ไม่ว่าจะเป็นแบบใด เขาจะเข้าไปควบคุมทันทีโดยใช้ถ้อยคำทำร้ายแม่รู้จนเธอต้องจำยอม สิ่งที่อยู่กลางหัวใจของโจทำให้พระเจ้าไม่มีพื้นที่ทำงานในสถานการณ์ที่เขาจำเป็นต้องฟังแม่รู้ ยอมรับในบาปของตนเอง และรับการอภัย ความกลัวจะถูกปฏิเสธ กระหายความนับถือ และได้รับการยอมรับตลอดเวลาเป็นสิ่งที่กักขังใจเอาไว้ ทางแก้ไขที่ไม่ใช่ในแบบของพระเจ้า จะยึดเขาไว้ในที่ที่เขาพยายามหนีออกมาเสมอ และทำให้ชีวิตในครอบครัวนี้ตกอยู่ในความทุกข์ด้วย โจไม่ใช่คนที่มีเสรีภาพ มีความสงบ ถ่อมใจ รักพระเจ้า และรักผู้อื่น ความเป็นจริงนี้ไม่ควรถูกมองข้ามถ้าต้องการช่วยให้ใจเติบโตและเปลี่ยนแปลง เพราะนี่เป็นหัวใจแห่งความหวังของเขา เป็นสิ่งที่หัวใจของเขาไปที่พระคริสต์

สิ่งทรงสร้างที่แตกต่างถูกยกขึ้นแทนพระเจ้า

เมื่อถึงจุดนี้ บางคนอาจพูดว่า “ทำไมถึงคิดว่าโจผิดที่พยายามจะได้ความนับถือจากภรรยา? นี่คือนิสัยที่ภรรยาควรทำไม่ใช่หรือ?”

ความนับถือเป็นสิ่งที่ดี อยากได้ความนับถือไม่ใช่บาป แต่การไล่ล่าให้ได้มาของโจแสดงให้เห็นความฉ้อฉลของบาปและหัวใจที่หลงทางของมนุษย์ โรม 1:21-25 ช่วยให้เข้าใจว่าอะไรที่ผิดพลาดไป ให้เรามาดูในบริบทที่กว้างขึ้น

“เพราะถึงแม้ว่าเขาได้รู้จักพระเจ้าแล้ว เขาก็ไม่ได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ให้สมกับที่ทรงเป็นพระเจ้า หรือขอบพระคุณพระองค์ แต่พวกเขากลับคิดในสิ่งที่ไม่เป็นสาระ และจิตใจโง่เขลาของเขาก็มืดมัวไป ในการอ้างตัวว่าเป็นคนมีปัญญา เขากลายเป็นคนโง่เขลาไป และเขาได้เอาพระสิริของพระเจ้าผู้เป็นจอมตะมาแลกกับรูปมนุษย์ที่ต้องตาย หรือรูปนก รูปสัตว์สี่เท้าและรูปสัตว์เลื้อยคลาน เพราะฉะนั้น พระเจ้าจึงทรงปล่อยเขาให้ประพฤติดังไรก็ตามตามราคะตัณหาในใจของเขา ให้เขาทำสิ่งที่น่าอับอายต่อกายของกันและกัน เพราะว่าเขาได้เอาความจริงเรื่องพระเจ้ามาแลกกับความเท็จ ทั้งนิตินัยและปรนนิบัติสิ่งที่ถูกสร้างขึ้น แทนพระองค์ ผู้ทรงสร้าง ผู้ซึ่งควรจะได้รับสรรเสริญเป็นนิรันดร์ อาเมน”

พระวณะซ้อสุดท้ายนี้สำคัญต่อความเข้าใจถึงแรงจูงใจนอกนอกทางของบาป และแนวโน้มในหัวใจของมนุษย์ที่ต้องการจะนมัสการสิ่งอื่นแทนที่พระเจ้า มนุษย์ถูกล่อลวงอยู่เสมอ ให้รักและปรนนิบัติสิ่งทรงสร้างมากกว่าพระเจ้า บ่อยครั้งเราคิดถึงการนมัสการรูปเคารพในสิ่งที่เราเห็นชัดเจนว่าเป็นบาป ซึ่งก็เป็นไปได้ แต่ในโรม 1:25 บ่งบอกว่า บ่อยครั้งรูปเคารพคือผลของการนำ สิ่งดีในสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง มายกขึ้นเป็นสิ่งที่สูงสุดในชีวิต สิ่งเหล่านี้แย่งตำแหน่ง สูงสุดในหัวใจและในชีวิตของเราที่ควรเป็นของพระเจ้าผู้ทรงสร้างเพียงผู้เดียว

เมื่อพระเจ้าทรงสร้างสรรพสิ่งที่ทั้งปวง พระองค์ประกาศว่า สิ่งเหล่านั้น “ดี” สิ่งทรงสร้างในตัวเองไม่ได้เป็นบาป แต่กลายเป็นรูปเคารพเมื่อเรายกชูมันขึ้นไปวางในที่ที่มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นควรครอบครอง ลองมาดูตัวอย่าง ด้านล่างเหล่านี้:

- ผู้เป็นพ่อต้องการให้ลูกเคารพและเชื่อฟัง เพื่อว่าเมื่อโตขึ้นเขาจะได้ไม่มีใจต่อต้านต่อผู้มีสิทธิอำนาจ นี่เป็นความปรารถนาที่ดีและเป็นสิ่งที่พระเจ้าบัญชา แต่ถ้าความต้องการได้รับความเคารพกลายเป็นเป้าหมายสูงสุดของผู้เป็นพ่อ มันก็จะกลายเป็นพระเจ้าของเขาไปโดยปริยาย มันจะนำเขาไปสู่การควบคุมให้ลูกเชื่อฟัง ผู้เป็นพ่อจะกลายเป็นพ่อที่ขอบบังคับควบคุม และจะระเบิดอารมณ์เมื่อลูกเริ่มออกนอกทาง เขาอาจซึมเศร้าที่ลูกไม่ได้เป็นอย่างที่ตั้งใจ หรือคิดว่าตนเองชอบธรรม เย่อหยิ่ง และดูถูกพ่อแม่คนอื่นที่ลูกไม่เชื่อฟังเท่าลูกของเขา เขาปฏิบัติต่อลูกชายเหมือนที่ใจปฏิบัติต่อแม่
- ชายหนุ่มคนหนึ่งต้องการมีคู่พระพรมาก เขาให้เหตุผลว่า การแต่งงานเป็นสิ่งที่พระเจ้าตั้งขึ้น จึงเป็นความปรารถนาที่ดี แต่เขาให้ความสัมพันธ์กับหญิงสาวเป็นเรื่องมากเกินไปขนาด เมื่อถูกละเลยเขาก็จะเครียดมาก และตกอยู่ในข่ายถูกทดลองเรื่องเพศง่าย ๆ เมื่อมีผู้หญิงมาสนใจ เขาก็ทำลายความสัมพันธ์นั้นโดยให้ความใส่ใจกับเธอมากเกินไปจนกลายเป็นความอึดอัด
- ผู้หญิงคนหนึ่งมีของประทานและมีความสำเร็จในหน้าที่การงาน เธอตระหนักว่างานเป็นสิ่งดีที่พระเจ้าสร้าง เป็นหนทางให้ใช้ของประทานและมีเกียรติที่ได้ปรนนิบัติผู้อื่น เมื่อเวลาผ่านไป เธอกลับรู้สึกกังวลมากขึ้น กลัวว่าตัวเองไม่ได้ทำทุกสิ่งที่ควรทำ เธอจึงเริ่มเอางานกลับไปทำที่บ้าน ซึ่งเป็นการรับภาระมากเกินไป และในที่สุดก็เริ่มนอนไม่หลับ

บุคคลเหล่านี้ได้นำเอาสิ่งดี ๆ อย่างเช่น ลูกที่เชื่อฟัง ชีวิตแต่งงาน และการงานดี มาสร้างชีวิตทั้งชีวิตไว้รอบสิ่งเหล่านี้ พระเจ้าพระเจ้าผู้สร้างถูกแทนที่ด้วยสิ่งที่พระองค์สร้าง เมื่อสิ่งดีต่าง ๆ นี้กลายเป็นพระเจ้าในใจพวกเขา มันกลายเป็นรูปเคารพ การนมัสการสิ่งที่มาแทนที่พระเจ้าจะนำไปสู่ท่าที ความคิด อารมณ์ และการกระทำแบบกบฏหนาม ในที่สุด แต่ละคนได้นำของประทานอันดีจากพระเจ้า มายกให้สำคัญมากกว่าพระเจ้าผู้ประทาน พระพรได้แย่งชิงสิ่งที่ผู้ประทานพร ให้ สรรพสิ่งทรงสร้างได้แย่งชิงพื้นที่ของพระเจ้าผู้สร้าง และเมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้น การตอบสนองด้วยความบาปจึงเกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ในชีวิตของคน ๆ นั้น

ให้ลองมองชีวิตของโจด้วยมุมมองนี้ เราจะเห็นว่า เขาเปลี่ยนบางสิ่งที่ดีไปเป็นบางสิ่งที่แย่งชิงพื้นที่ในชีวิตที่ควรเป็นของพระเจ้า แม้อาจดูเหมือนไม่เป็นอันตรายที่เขาต้องการความนับถือและการยอมรับ แต่ที่จริงนี่คืออีกรูปแบบของการกบฏ เมื่อสิ่งเหล่านี้มีอำนาจควบคุมสูงสุดในชีวิตของเขา เขาก็จะละทิ้งความภักดีที่มีให้พระเจ้าผู้ไถ่ของเขาแล้ว มอมเมาหัวใจไปยึดมั่นในสิ่งอื่นแทน เมื่อความนับถือและการยอมรับอยู่ในในที่ที่เหมาะสมก็จะเป็นพระพรที่แบ่งปันออกไปและรับมาด้วยใจขอบพระคุณ แต่เมื่อกลายเป็นเป้าหมายสูงสุด ก็จะเป็นสิ่งที่ทำลายล้างได้สูงสุดเช่นกัน โจมองความนับถือจากแม่รีเป็นบางสิ่งที่มีค่าและจำเป็นมากกว่าพระเจ้า เขายังสรุปอีกด้วยว่า ไม่อาจไว้วางใจพระเจ้าให้มาปกป้องเขาจากการถูกทำร้ายได้ เขาจึงต้องควบคุมจักรวาลของเขาเอง

เพื่อให้ใจเติบโตขึ้นในพระองค์ และยอมละจากความพยายามควบคุมผู้คนและสถานการณ์ที่ให้ตนเองเป็นเหมือนพระเจ้า เขาต้องเห็นก่อนว่า เขาได้เอาความจริงของพระเจ้าไปแลกกับคำโกหกแล้ว คำโกหกที่ว่า ความนับถือมีค่ามากกว่าพระเจ้า คำโกหกที่บอกว่าพระเจ้าไม่ดี ไม่ฉลาด หรือมีความรักไม่พอดังนั้นจึงไม่น่าไว้วางใจ โจสรุปเองว่า เขาเท่านั้นที่ทำให้โลกนี้ปลอดภัยได้

พระบัญญัติข้อ 1 ถึง 3 จึงถูกละเมิด โจนมัสการและให้คุณค่ากับความนับถือมากกว่าพระเจ้า และเท่ากับได้ละเมิดพระบัญญัติข้ออื่น ๆ เขาให้ราคาความสามารถจัดการกับชีวิตของตนเองเหนือกว่าพระเจ้า และกลายเป็นผู้ปกครองที่เผด็จการในบ้านของตนเอง ใครที่พยายามจะช่วยใจ คงจะเฝ้ามากที่ไปให้คำปรึกษากับแม่รีว่า ให้สนับสนุนและให้กำลังใจโดยไม่ได้เรียกให้เขากลับใจจากความโกรธ และพฤติกรรมที่ชอบ ควบคุมผู้อื่นของเขา การแก้ตัวให้ใจและกล่าวโทษแม่รี ก็เหมือนเติมน้ำมันเข้าไปในกองไฟที่กำลังลุกโพล่ง ยิ่งทำให้รอยแตกในชีวิตสรมสกว้างมากขึ้น และปล่อยให้ใจทำในสิ่งที่เป็นบาปต่อไป

การให้คำปรึกษากับโจ ต้องนำเสนอความหวังและการปณิธานของข้าวประเสริฐ แต่จำเป็นต้องแสดงให้เห็นถึงหัวใจที่เต็มไปด้วยบาปที่เขาตอบสนองต่อความเจ็บปวดในอดีต มุมมองการเปลี่ยนแปลงในแบบของพระเจ้า ต้องการให้โจเผชิญหน้ากับความร้ายแรงในพฤติกรรมการควบคุมของเขาที่ผ่านมา เขาจำเป็นต้องนำความร้อนของการถูกล่วงละเมิดทางเพศในอดีตมาวางไว้ต่อพระพักตร์พระเจ้า เขาจำเป็นต้องตระหนักว่า เขาไม่ต้องการรับผิดชอบบาปที่เขาถูกระทำ แต่ต้องรับผิดชอบต่อการตอบสนองด้วยความบาปที่เขาทำต่อความร้ายแรงนั้น นี่ไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับโจ แต่เป็นประตูเปิดไปสู่ชีวิตในแบบใหม่ พี่น้องชายในพระคริสต์ที่มีสติปัญญาและมีความถ่อมใจ ต้องมาใช้เวลากับเขาด้วยความรัก ด้วยคำปรึกษาของพระเจ้า และการอธิษฐาน พวกเขาต้องเรียกร้องให้โจสารภาพบาปทุกครั้งที่เขาปรารถนาอยากได้รับการยอมรับและใช้ความโกรธไปควบคุมครอบครัวของตัวเอง

แม้เธอเองก็ต้องได้รับความช่วยเหลือจากชุมชนคริสเตียนเช่นกันที่จะตอบสนองต่อโจด้วยพระคุณและความเข้มแข็ง เธอต้องได้รับการหนุนใจที่จะไม่แก้แค้นและเรียนรู้วิธีให้อภัย เธอจำเป็นต้องรู้ว่า ผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณในโบสถ์จะเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือเมื่อเธอเผชิญกับความโกรธของโจ การช่วยเหลือน้อยกว่านี้ไม่ใช่ความรักที่มอบให้โจและแม่ริตามความหมายในพระคัมภีร์อย่างแท้จริง

ตัวอย่างจากพระธรรมยากอบ

พระธรรมยากอบนำเสนอโดยตรงไปตรงมาแต่ด้วยความรัก เมื่อพูดถึงสาเหตุและวิธีแก้ไขความโกรธและความขัดแย้ง ในบทที่ 4 ยากอบไม่ได้ใช้คำพูดอ้อมค้อม ท่านมีความรักเป็นแรงผลักดัน ถ้อยคำของท่านรวมเอาความจริงและความรักไว้ด้วยกัน ถ้าใครในพวกเราจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลง เราก็ต้องการทั้งสองสิ่งนี้เพื่อจะมองให้ออกว่า เมื่อบางสิ่งที่ได้กลายเป็นพระเจ้าในใจเราไปแล้ว

“อะไรเป็นสาเหตุของสงคราม และการทะเลาะวิวาทกันในบ้านทั้งหลาย? มันมาจากความปรารถนาชั่วของท่านที่ต่อสู้อยู่ภายในตัวพวกท่านไม่ใช่หรือ? ท่านทั้งหลายอยากได้แต่ไม่ได้ ท่านก็ฆ่ากัน พวกท่านโลภแต่ไม่ได้ ท่านก็ทะเลาะและทำสงครามกัน ท่านไม่มี

เพราะไม่ได้ขอ พวกท่านขอและไม่ได้รับเพราะขอผิด หวังจะเอาไป
สนองความปรารถนาชั่วของตนเอง

คนไม่ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า ท่านทั้งหลายรู้ว่าการเป็นมิตรกับ
โลกนั้นคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้าไม่ใช่หรือ? เพราะฉะนั้น ใคร
ก็ตามที่ต้องการเป็นมิตรกับโลก ก็ตั้งตัวเป็นศัตรูกับพระเจ้า”
(ยากอบ 4:1-4)

เมื่อคนสองคนไม่ลงรอยกัน มันง่ายที่จะเห็นสงครามที่เกิดขึ้นภายนอก แต่
ยากอบชี้ให้เห็นว่า สงครามนี้กำลังก่อตัวขึ้นมาจากหัวใจของแต่ละฝ่าย ความ
ปรารถนาไม่ได้รับการตอบสนอง ผู้คนจึงโต้ตอบเพื่อให้ได้รับการตอบสนอง
อย่างที่ท่านเองพอใจ ในข้อ 4 ยากอบไปไกลยิ่งกว่านั้นอีก ท่านบอกว่าคนที่ม
ีส่วนในความขัดแย้งแบบบาปนั้น ก็ได้เริ่มนมัสการบางคนหรือบางสิ่งที่ไม่ใช่
พระเจ้าแล้ว พวกเขามีความผิดฐานล่วงประเวณีฝ่ายวิญญาณ ซึ่งก็คือการ
นับถือรูปเคารพในอีกรูปแบบหนึ่ง พวกเขาได้มอบตัวตนให้คนรักเทียมแทน
พระเจ้า

คำอธิบายที่เรียบง่ายแต่ลึกซึ้งนี้ว่า ทำไมเราถึงทำสิ่งที่กำลังทำอยู่
สามารถเปลี่ยนชีวิตคนได้อย่างถึงรากถึงโคน มันรุนแรงในทางดีเพราะถ้า
เราเข้าใจรูปเคารพของหัวใจได้ จะช่วยให้เราเปิดประตูและนำข่าวประเสริฐ
ไปใช้ได้อย่างถูกต้อง ในที่สุดเราก็ก้าวไปถึงรากเหง้าของปัญหาต่าง ๆ ไม่ลอย
อยู่อย่างผิวเผิน อีกต่อไป เรารู้แล้วว่า พระเจ้าทรงทรมานเพื่อนำหัวใจของเรา
กลับคืนผ่านการงานของพระคริสต์และพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อเราเห็น
กอกหนามของเรา เราจะเห็นรูปเคารพของเราด้วย คือสิ่งที่เรานำมาแทนที่
พระเจ้า และความปรารถนาที่ครอบงำอยู่ เราเห็นว่าตรงไหนที่หัวใจของเรา
ต้องเปลี่ยนแปลง และนำเราไปสู่ความหิวกระหายหาพระคุณมากขึ้น และนี่คือ
สิ่งที่ยากอบพูดไว้ในข้อ 5-10 พอดี

“ท่านคิดว่าเป็นสิ่งไรสาระหรือที่พระคัมภีร์กล่าวว่า ‘พระวิญญาณ
ที่พระเจ้าให้สถิตกับเรานั้นทรงหวงแหนอย่างยิ่ง?’ แต่พระองค์
ก็ประทานพระคุณมากยิ่งขึ้น เพราะฉะนั้นพระคัมภีร์จึงกล่าวว่า

‘พระเจ้าทรงต่อสู้คนที่หยิ่งจองหอง แต่ประทานพระคุณแก่
คนที่ถ่อมใจ’

เพราะฉะนั้น พวกท่านจงนอบน้อมต่อพระเจ้า จงต่อสู้กับมาร
แล้วมันจะหนีท่านไป พวกท่านจงเข้าใกล้พระเจ้า แล้วพระองค์

จะเสด็จเข้ามาใกล้ท่าน พวกคนบาปเอ๋ย จงชำระมือให้สะอาด
คนสองใจ จงชำระใจให้บริสุทธิ์ จงเป็นทุกข์ โศกเศร้า และร้องไห้
ให้เสียงหัวเราะของพวกท่านกลายเป็นความโศกเศร้า และความ
ชื่นชมยินดีกลายเป็นความเศร้าสลด พวกท่านจงถ่อมใจลงต่อองค์
พระผู้เป็นเจ้า แล้วพระองค์จะทรงยกชูท่าน”

ในข้อ 5 และ 6 ยากอบบอกว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าที่ห่วงหา
พระองค์จะไม่ยอมให้ใครมาแบ่งความรักของคุณไปนอกจากพระองค์ คำว่า
ห่วงหา มีความหมายแฝงในเชิงลบเมื่อนำมาใช้พูดถึงมนุษย์ แต่จะมีความ
หมายเชิงบวกเมื่อใช้กับพระเจ้า เมื่อพูดถึงความรักของพระเจ้า เราสามารถ
นำคำว่ากระตือรือร้นมาใช้แทนคำว่าห่วงหาได้อย่างเหมาะสม พระเจ้าทรงมี
พระทัยกระตือรือร้นที่จะทวงคืนความรักของเราไปไว้ที่พระองค์ พระวิญญาณ
บริสุทธิ์จึงทรงทำงานเพื่อชิงหัวใจของเรากลับคืน นำทิ้งหรือไม่? ครุรักส่วนใหญ่
ที่ถูกทรยศจะไม่มีทางไปตามหาคุณของตนที่นอกใจเป็นอันขาด แต่พระเจ้าทรง
ตามหาคุณ ถ้าคุณเป็นเจ้าสาวของพระคริสต์ พระองค์จะไม่ปล่อยให้คุณ
หลงหายไพล่ลอดกาล พระองค์อาจให้เกิดความทุกข์ยากขึ้นในชีวิตเพื่อดึงคุณ
ให้หันกลับมา และทรงตั้งพระทัยให้พระองค์เป็นผู้สำคัญที่สุดในชีวิตของคุณ

ในข้อ 5 และ 6 พระเจ้าทรงเคลื่อนไหวเข้าหาคุณ และในข้อ 7 ถึง 10 ทรงเชิญ
ให้คุณเข้าไปใกล้พระองค์ พระเจ้าทรงประทานพระคุณให้เวลาที่คุณกำลัง
หลงออกนอกทาง และสัญญาจะประทานพระคุณให้มากขึ้นเมื่อคุณกลับใจ
และถ่อมลงต่อพระองค์ พระองค์ทรงรักที่จะเทพระเมตตาให้แก่ผู้ที่ถ่อมใจลง

องค์ประกอบสำคัญของการเติบโตในพระคุณคือ ยอมสำรวจว่าอะไรคือ
ตัวการทำให้คุณตอบสนองต่อชีวิตด้วยความบาป ยากอบกล่าวว่า “จงชำระใจ
ให้บริสุทธิ์” ลองสำรวจดูว่า คุณปล่อยให้สิ่งใดดึงดูดใจมากกว่าพระเจ้า
ท่านกล่าวต่อไปว่า “ชำระมือให้สะอาด” ให้ผลการตอบสนองด้วยความบาป
เป็นการกระทำที่ถวายเป็นเกียรติพระเจ้า ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นโดยพระคุณ แต่ไม่ได้
หมายความว่าเราจะอยู่นิ่งเฉย การเติบโตของคริสเตียนคือการสู้รบ มันคุ้มค่า
ที่จะทำงานหนักเพื่อค้นให้เจอว่า อะไรคือตัวการที่ดึงเราออกไปจากพระเจ้า
ผู้ทรงพระสิริองค์นี้

คำถามต่อไปนี้จะช่วยให้คุณทำสิ่งนี้ได้อย่างลึกและตรงจุดยิ่งขึ้น การ
กลับใจยังไม่ใช่การกลับใจที่แท้จริง เว้นแต่จะเป็นการกลับใจที่รู้ว่า ตนกำลัง
กลับจากบาปอะไร ไม่ใช่เพียงรู้สึก เราไม่ได้กลับใจจากบาปแบบคลุมเครือ แต่

จากบาปที่เฉพาะเจาะจง และนี่คือความจริงที่เราจำเป็นต้องมองชีวิตของเราอย่างซื่อสัตย์ทั้งในระดับหัวใจและการกระทำ การตระหนักรู้ในจิตวิญญาณเป็นพระพร และโดยสิ่งนี้ เราจะมีประสบการณ์การเปลี่ยนแปลง ใช้คำถามเหล่านี้ เพื่อให้คุณหันออกจากรูปเคารพ และหันไปหาพระคุณ พระเมตตา และฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์ เมื่อคุณทำเช่นนั้น อย่าลืมนว่าคุณได้หมั่นหมายไว้กับพระคริสต์แล้ว ทพฺพ์สินของพระองค์ก็เป็นทพฺพ์สินของคุณ บาปของคุณถูกกำจัดไปแล้วที่กางเขน อย่างกลัวที่จะหันกลับมามองตัวเองอย่างตรงไปตรงมา

คำถามเพื่อเอกซเรย์หัวใจ

1. คุณรักอะไร? มีใครหรือสิ่งใดที่คุณรักมากกว่าพระเจ้า หรือมากกว่าเพื่อนบ้านของคุณ?
2. คุณต้องการอะไร? คุณปรารถนาอะไร? คุณกระหาย หรือโหยหาสิ่งใด หรืออยากได้อะไร? คุณเชื่อฟังความปรารถนาใดของใคร?
3. คุณแสวงหาอะไร? อะไรคือความคาดหวัง และเป้าหมายส่วนตัวของคุณ? อะไรคือความตั้งใจของคุณ? คุณทำงานเพื่ออะไร?
4. คุณนำความหวังของคุณไปฝากไว้ที่ไหน? ความหวังใดที่คุณทุ่มเทเพื่อให้ได้มา หรือใช้มันเป็นศูนย์กลางของชีวิต?
5. คุณกลัวอะไร? ความกลัวคือเหรียญอีกด้านของความปรารถนา ตัวอย่างเช่น ถ้าผมปรารถนาจะได้รับการยอมรับจากคุณ ผมก็จะกลัวถูกคุณปฏิเสธ
6. คุณรู้สึกอยากทำอะไร? นี่เป็นความหมายเดียวกับความปรารถนา บางครั้งเรามีความรู้สึกอยากกินไอศกรีมสักแท่งกลล่อน หรือนอนเล่นไปเรื่อย ๆ บนเตียง ไม่อยากคุยกับใคร ฯลฯ
7. คุณคิดว่าคุณจำเป็นต้องมีสิ่งใด? ในแทบทุกกรณี ผู้คนจะรู้สึกว่าต้องการให้ได้ตามภาพที่รูปเคารพของพวกเขาอยากได้ บ่อยครั้งสิ่งที่เราคิดว่าเป็นความจำเป็นที่จริงแล้วเป็นจอมหลอกลวงที่ครอบงำใจเราอยู่ เพราะมันดูสมเหตุสมผล ดูเฟิน ๆ ก็ได้เลวร้ายอะไร และการอยากได้มากก็ไม่บาป อย่างไรก็ตาม ผมต้องไม่ถูกรอบงำโดย “ความจำเป็น” เช่น ต้องให้ตนเองรู้สึกดี ใคร ๆ ก็รัก และเป็นที่ยอมรับ ต้องรู้สึกว่าการเงินที่มั่นคง ต้องมีสุขภาพดี ต้องมีชีวิตเป็นระเบียบ ต้องไม่มีความทุกข์ ต้องมีแต่ความสุข

8. อะไรคือแผนการ ข้อกำหนด กลยุทธ์ และความตั้งใจที่คุณออกแบบมาเพื่อให้ประสบความสำเร็จ? คุณไล่ล่าสิ่งใดในสถานการณ์และในความสัมพันธ์ต่าง ๆ ของชีวิตคุณ? คุณกำลังทำเพื่อให้ได้สิ่งใดมากันแน่?
9. อะไรคือสิ่งที่ขับเคลื่อนชีวิตคุณ? ดวงอาทิตย์ดวงไหนที่โลกของคุณหมุนวนอยู่รอบๆ? คุณจะพบอุทยานแห่งความปิติได้ที่ไหน? อะไรที่ทำให้โลกของคุณสว่างไสว? อะไรที่ประคองชีวิตคุณไว้? อะไรที่มีความสำคัญต่อคุณจริง ๆ ? คุณมีชีวิตอยู่เพื่ออะไร?
10. ที่หลบภัย พื้นที่ปลอดภัย พื้นที่ที่มีความสบายใจ หรือที่หลบซ่อนตัวของคุณอยู่ที่ไหน? เมื่อคุณรู้สึกกลัว ท้อถอย และไม่สบายใจ คุณวิ่งไปที่ไหน? วิ่งไปหาพระเจ้าเพื่อรับการปลอบประโลมและความปลอดภัย หรือวิ่งไปที่อื่น? (อาหาร ผู้คน งาน หรือปลีกตัวตามลำพัง?)
11. คุณวางใจในอะไร? คุณได้פקใจจริง ๆ ในองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือไม่? คุณพบความมั่นคงและปลอดภัยจากการทรงสถิตอยู่และพระสัญญาของพระองค์หรือไม่? หรือคุณไปพึ่งพิงในบางสิ่งหรือบางคนแทน?
12. การกระทำของใครมีความหมายสำหรับคุณ? คำถามนี้ขุดลงไปถึงความวางใจในตนเอง หรือมีความชอบธรรมในตนเอง รวมถึงขุดลงไปที่การดำเนินชีวิตผ่านคนอื่น คุณรู้สึกกดดันหรือไม่ เมื่อทำผิดหรือทำไม่ได้? คุณปักความหวังของคุณไว้บนผู้อื่นหรือเปล่า? คุณพึ่งพาการกระทำของสามี ภรรยา ลูก ๆ หรือเพื่อน ๆ มากเกินไปหรือไม่?
13. คุณต้องเอาใจใคร? ความเห็นของใครที่คุณยึดไว้? คุณปรารถนาการยอมรับหรือกลัวการถูกปฏิเสธจากผู้ใด? คุณวัดคุณค่าของคุณตามมาตรฐานของผู้ใด? คุณกำลังดำเนินชีวิตอยู่ในสายตาของใครอยู่?
14. ใครคือบุคคลต้นแบบของคุณ? ใครคือคนที่คุณให้ความเคารพ? คุณอยากเป็นเหมือนใคร? ใครคือรูปเคารพของคุณ? (ในสังคมของเรา คำ ๆ นี้ใช้สำหรับไอดอลหรือบุคคลต้นแบบ)
15. คุณคาดหวังอย่างมากให้สิ่งใดอยู่กับคุณตลอดไป? คุณรู้สึกว่าอะไรที่ต้องมีเสมอ? อะไรที่ถ้าขาดหายไปแล้วคุณไม่อาจมีชีวิตอยู่ได้?
16. คุณนิยามคำว่าความสำเร็จหรือล้มเหลวในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างไร? มาตรฐานของคุณเป็นมาตรฐานเดียวกับของพระเจ้าหรือเปล่า? คุณนิยามความสำเร็จว่า คือความสามารถที่ไปให้ถึงเป้าหมาย

- ของคุณหรือความนับถือและการยอมรับจากผู้อื่น? หรือถูกกำหนดโดยบางตำแหน่งหรือความสามารถในการรักษาระดับความเป็นอยู่ในชีวิต? หรือด้วยความมั่งคั่ง? หรือด้วยรูปลักษณ์? หรือด้วยการเป็นที่ยอมรับ? หรือด้วยสถานที่อยู่? หรือด้วยความสำเร็จ?
17. อะไรที่ทำให้คุณรู้สึกเศร้า รวย มั่นคง และปลอดภัยในชีวิต? การได้ครอบครองทรัพย์สิน หรือได้ชื่นชมในสิ่งที่ทำให้คุณมีความสุข? พระคัมภีร์มีอุปมาในเรื่องทรัพย์สินสมบัติของหัวใจนี้ให้คุณ
 18. อะไรทำให้คุณเพลิดเพลินใจได้มากที่สุด? อะไรทำให้คุณมีความสุขทุกซอกทุกมุมที่สุด?
 19. อำนาจหรืออิทธิพลของใครที่คุณคิดว่าจะทำให้ทุกสิ่งดีขึ้นสำหรับคุณ? อยู่ยาคิดในระดับของประเทศเท่านั้น ให้คิดในภาพของที่ทำงานและที่คริสตจักรด้วย แผนการของใครที่คุณอยากให้สำเร็จและทำไม?
 20. ชัยชนะหรือความสำเร็จของผู้ใดที่จะทำให้ชีวิตคุณมีความสุข? คุณนิยามชัยชนะและความสำเร็จอย่างไร?
 21. คุณมองว่าอะไรคือสิทธิของคุณ? คุณคิดว่าคุณสมควรได้อะไร? คุณคิดว่าคุณมีสิทธิในเรื่องใดบ้างที่จะคาดหวัง แสวงหา ต้องการ หรือเรียกร้อง?
 22. ในสถานการณ์ใดที่คุณรู้สึกตึงเครียดหรือกดดัน? เมื่อไรที่คุณรู้สึกมั่นใจและผ่อนคลาย? เมื่อถูกกดดันคุณหันไปพึ่งอะไร? คุณมักคิดถึงอะไร? คุณมักกลัวอะไร? คุณพยายามวิ่งหนีจากสิ่งใด? คุณวิ่งหนีไปที่ไหน?
 23. จริง ๆ แล้วคุณต้องการอะไรในชีวิต? คุณอยากได้ผลตอบแทนอะไรจากสิ่งที่คุณทำ? คุณทำงานเพื่อให้ได้อะไรกลับมา?
 24. คุณอธิษฐานเรื่องอะไรบ้าง? สิ่งที่เราอธิษฐานอาจไม่ได้หมายความว่าเรากำลังอยู่ในสภาพฝ่ายวิญญาณที่ถูกต้องในทางกลับกัน การอธิษฐานนี้สามารถเปิดโปงรูปเคารพที่อยู่ในใจของเรา การอธิษฐานสามารถเปิดโปงรูปแบบที่เราให้ตัวเองเป็นศูนย์กลาง ให้ตัวเองชอบธรรม หลงในวัตถุนิยม หรือเปิดโปงความกลัวผู้คนของเราได้ ฯลฯ
 25. คุณคิดถึงเรื่องอะไรมากที่สุดในแต่ละวัน? ในตอนเช้า ความคิดของคุณมักล่องลอยไปที่ไหน? เวลาที่คุณทำเรื่องไม่สำคัญ หรือ

- ขับรถอยู่คนเดียว อะไรที่เกาะกุมความคิดของคุณ? กรอบความคิดของคุณถูกรอบงำด้วยอะไร?
26. คุณมักพูดคุยเรื่องอะไร? หัวข้อใดที่ครอบงำคำสนทนาของคุณกับผู้อื่น? คุณชอบคุยในเรื่องใดที่ซ้ำแล้วซ้ำอีกกับเพื่อน ๆ? พระคัมภีร์กล่าวว่า สิ่งที่ย่อออกมาจากปากคือสิ่งที่ออกมาจากใจ
27. คุณมักใช้เวลาอย่างไร? อะไรคือสิ่งสำคัญในชีวิตประจำวันของคุณ? คุณลงทุนเวลาไปกับเรื่องใดในแต่ละวัน?
28. อะไรคือความเพ้อฝันของคุณ? อะไรคือสิ่งที่คุณฝันถึงในยามค่ำคืน? คุณเพ้อฝันในเรื่องอะไร?
29. อะไรคือระบบความเชื่อของคุณ? ความเชื่อของคุณในเรื่องชีวิตพระเจ้า ตัวคุณและผู้อื่นคืออะไร? โลกทัศน์ของคุณคืออะไร? อะไรคือความเชื่อ “ตามตำนาน” ส่วนตัวที่ทำให้คุณมีกรอบในการแปลความสิ่งต่าง ๆ? คุณมีความเชื่อแบบเจาะจงอะไรในสถานการณ์ปัจจุบันของคุณ? คุณให้คุณค่ากับสิ่งใด?
30. อะไรคือรูปเคารพหรือพระเทียมเท็จของคุณ? คุณวางความไว้วางใจหรือตั้งความหวังของคุณลงบนอะไร? คุณหันไปหาสิ่งใดหรือแสวงหาสิ่งใดอยู่ตลอดเวลา? คุณหลบภัยที่ไหน? ใครคือผู้ช่วยให้รอด ผู้พิพากษา ผู้ควบคุมในโลกของคุณ? คุณรับใช้ผู้ใด? เสี่ยงอะไรที่ควบคุมคุณอยู่?
31. คุณมีชีวิตเพื่อตนเองในแบบใด?
32. คุณมีชีวิตเป็นทาสของมารในแบบไหน? ตรงไหนที่คุณอ่อนแอเชื่อคำโกหกของมาร? ตรงไหนที่คุณยอมแพ้ความหลอกลวงของมาร?
33. เมื่อไรที่คุณพูดว่า “ถ้าเพียงแต่...”? “ถ้าเพียงแต่”ของเรา ที่จริงเป็นสิ่งที่เราหมิ่นภาพของสวรรค์ คิดภาพความกลัว และความผิดหวังที่ใหญ่สุดของเรา มันสามารถเปิดโปงจุดที่เราอิจฉาผู้อื่น มันเผยให้เห็นจุดที่เราอยากเขียนเรื่องราวชีวิตของเราขึ้นใหม่ และชี้ให้เห็นว่าตรงไหนที่เราไม่พอใจและอะไรที่เราโหยหาอยู่
34. อะไรที่คุณรู้สึกว่าถูกต้องโดยสัญชาตญาณ? อะไรคือความเห็นของคุณ คือสิ่งเหล่านั้นที่คุณรู้สึกว่าเป็นจริงโดยไม่ต้องคิดมาก?¹⁰

10 คำถามเหล่านี้ถูกกำหนดขึ้นโดยคณาจารย์ของ CCEF David Powlison เป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตร CCEF, Dynamics of Biblical Change, ได้รับอนุญาตจาก CCEF.

คำถามเหล่านี้จะช่วยให้คุณมองชีวิตตัวเองได้ชัดเจนขึ้นและลึกลงไปในสาเหตุที่คุณทำ ช่วยให้คุณมีแนวคิดที่ดีขึ้นว่า สิ่งใดเปลี่ยนสภาพจากสิ่งดีไปเป็นรูปเคารพในชีวิตของคุณได้ การค้นพบนี้คือพระพร เพราะจะช่วยให้คุณเห็นว่าพระเจ้าทรงประทานพระคุณให้มากมายเพียงใด

ต้นแบบในการเปลี่ยนแปลงที่เราพูดถึงในหนังสือเล่มนี้ เรียกให้เราแต่ละคนสำรวจตนเองอย่างซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า ในกรณีของโจและแมรี พวกเขาจำเป็นต้องมองเห็นให้ชัดเจนเรื่องความร้อนในชีวิต และกำหนดที่พวกเขาตอบสนองด้วยความบาป ก่อนที่จะได้รับประสบการณ์ในฤทธิ์อำนาจการเปลี่ยนแปลงของกางเขน ถ้าโจไม่ทำสิ่งนี้ เขาก็จะยังคงอยู่ในพันธนาการของความโกรธ และอาจถึงขั้นทำลายชีวิตแต่งงาน ชีวิตของเขาก็จะเป็นตัวอย่างของการปราศจากอำนาจของข่าวประเสริฐไปอย่างสิ้นเชิง ถ้าแมรีไม่ทำเช่นนี้ เธอก็จะไปตามเส้นทางของความกลัวและถูกข่มขู่ หรือขมขื่นและสิ้นหวังอย่างเจ็บ ๆ

แต่ยังมีอีกทางหนึ่งคือ ทางแห่งพระปัญญาและฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณ ซึ่งนำการเปลี่ยนแปลงที่ปลดปล่อย เมื่อเราเชื่อตรงต่อพระพักตร์พระเจ้าเกี่ยวกับบาปของเรา เราจำเป็นต้องเผชิญกับความจริงว่า เราอาจเปลี่ยนสิ่งดีให้กลายเป็นรูปเคารพได้ ซึ่งส่วนใหญ่เราต้องได้รับความช่วยเหลือเพื่อให้เห็นและกลับใจ เป็นสิ่งที่น่าตกใจถ้าเรายอมละจากบางสิ่งที่เรามั่นใจว่าเป็นชีวิตของเรา แม้ว่าอีกทางเลือกคือพระคริสต์! ส่วนใหญ่หัวใจของเรามักถูกเกาะกุมด้วยพระเจ้าเทียมเท็จเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่มีความหมายสำหรับเรามากกว่าพระเจ้าองค์เที่ยงแท้เสียอีก แต่เมื่อเราเริ่มเห็นสิ่งนี้ จะเป็นการเริ่มต้นการเปลี่ยนแปลงและหนทางสู่เสรีภาพที่แท้จริง

ข่าวประเสริฐของพระกิตติคุณจะส่องแสงเจิดจ้าที่สุด เมื่อฉายอยู่บนฉากหลังความบาปของเราเอง ดังนั้นอย่ากลัวที่จะมองไปที่สิ่งเหล่านี้ ใช้เวลาอธิษฐานขณะที่คุณตอบคำถามไปที่ละข้อ อย่าลืมความจริงที่ว่า คุณเป็นหนึ่งในเดียวกับพระคริสต์แล้ว และพระสัญญาของพระเจ้าที่รักคุณอย่างอดทน และเปลี่ยนแปลงคุณอย่างต่อเนื่อง! ถ้าคุณใช้เวลาตรวจสอบตัวคุณ แบบที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้านี้ คุณจะพร้อมรับประสบการณ์ข่าวดีของกางเขนอย่างลึกซึ้ง ซึ่งเราจะมุ่งเน้นต่อไปในสองบทข้างหน้า

บทที่ 11

กางเขน 1: ตัวตนใหม่และศักยภาพใหม่

ลราทุกคนเกลียดปัญหา เราทุกคนต้องการทางออก ผมเป็นคนเกลียดการอ่านคู่มือคำสั่งที่แนบมากับอุปกรณ์ชิ้นใหม่ที่ต้องประกอบเอง เวลาเห็นคำว่า “ใช้ได้โดยไม่ต้องประกอบ” บนอุปกรณ์ชิ้นไหน ผมจะรู้สึกปลดปล่อยโล่งใจ! แต่ถ้าผมไม่อ่านคู่มือคำสั่งที่แนบมา บ่อยครั้งงานชิ้นนั้นก็พังไม่เป็นท่า ผมอาจประกอบของชิ้นนั้นอย่างงง ๆ ไปได้ครึ่งทาง แล้วเจอเข้ากับชิ้นส่วนที่ใส่ตรงไหนก็ไม่พอดี พยายามฝืนใส่ก็ยังไม่ได้ จนเริ่มโมโห ถึงตอนนั้นผมค่อยไปหาคู่มือมาเปิดดู ไล่อ่านไปที่ละขั้น บางครั้งต้องรื้อใหม่หมด แล้วเริ่มต้นนับหนึ่ง ทำให้หงุดหงิดใจมาก! ทั้ง ๆ ที่ควรจะใช้เวลาไม่เกินครึ่งชั่วโมง กลายเป็นสองชั่วโมงหรือมากกว่านั้น เพราะผมเลือกที่จะไม่ทำตามคำแนะนำที่ละขั้นที่อยู่ในหนังสือคู่มือ

ถ้าคุณเป็นเหมือนผม คุณก็มีแนวโน้มทำในสิ่งเดียวกัน ทั้งเรื่องปัญหาส่วนตัวและปัญหาในชีวิต ผมไม่อยากเสียเวลาอดทนทำตามคำปรึกษาด้วยสติปัญญาที่มาจากพระคัมภีร์ ผมมักฝืนตัวเอง คิดว่ากำลังประหยัดเวลาและแรง แต่สุดท้ายกลับพบว่า ผมทำพลาดอย่างร้ายแรงไปแล้ว เมื่อคุณประกอบชิ้นส่วนต่าง ๆ ของสิ่งไม่มีชีวิต เช่น รถจักรยาน มันก็ไม่ใช่อะไรใหญ่ ไม่ได้เป็นอันตรายกับใคร แต่ถ้าคุณนำวิธีการเดียวกันนี้ไปใช้กับมนุษย์ ผลลัพธ์ออกมาอาจเป็นหายนะที่ร้ายแรงได้

ตลอดหนังสือเล่มนี้ เราจะเดินกันไปช้า ๆ ใช้ความคิด และลงลึกเกี่ยวกับเรื่องสำคัญมากของชีวิต นั่นคือ การเปลี่ยนแปลง มีบางครั้งในฐานะผู้เขียนเอง ก็อยากจะข้ามขั้นปูพื้นทั้งหมด แล้วมาเริ่มต้นจากตรงนี้เลยด้วยซ้ำ! ซึ่งถ้าทำเช่นนั้น ก็เท่ากับเราทำให้คุณต้องเข้าใจผิดและล้มเหลวโดยไม่รู้ตัว เพราะ

พระคุณของพระคริสต์และกระบวนการเปลี่ยนแปลงตามพระคัมภีร์ ต้องถูกเข้าใจภายในกรอบของสถานการณ์ชีวิตของเรา และการตอบสนองที่เป็นบาปของเราเอง เราจำเป็นต้องมองให้ชัดถึงความร้อน (สถานการณ์กดดันของชีวิต) แนวโน้มการตอบสนองด้วยบาปของเรา และอะไรคือแรงจูงใจ ถ้าปราศจากสิ่งเหล่านี้ หนังสือเล่มนี้ก็จะดูว่างเปล่า แม้พระเยซูคริสต์ยังคงเป็นทางออก แต่เราคงคิดไม่ออกกว่าทางออกนี้ยิ่งใหญ่ขนาดไหน เพราะเราไม่ได้เผชิญหน้ากับความร้ายแรงของปัญหาจริง ๆ ของเรา มีคำกล่าวว่า ถ้าคุณไม่ได้ใช้เวลาเผชิญหน้ากับชั่วร้าย ชั่วดีก็จะดูดีน้อยลง แต่เมื่อคุณใช้เวลาออกไปที่ปัญหาแท้จริงของคุณอย่างซื่อสัตย์และยาวนานพอ พระคุณของพระคริสต์จะส่องแสงเจิดจ้าออกมาอย่างงดงามจริง ๆ !

ในบทที่ 9 และ 10 เราเห็นแล้วว่า การตอบสนองต่อชีวิตด้วยกอบหมายเป็นผลมาจากสิ่งที่ฝังรากอยู่ในหัวใจ แม้ชีวิตจะยากลำบาก แต่ไม่ใช่เพราะความยากลำบากที่ทำให้เราตอบสนองอย่างที่เราเลือกทำ การตอบสนองของเราถูกหล่อหลอมโดยความคิดและแรงจูงใจที่อยู่ในหัวใจ (ฮีบรู 4:12) เมื่อความรักที่เรามีให้กับสิ่งที่พระเจ้าสร้างแทนที่พระเจ้าผู้สร้างและผู้ช่วยให้รอด เราทุกคนก็จะตอบสนองด้วยกอบหมายแห่งความบาปต่อทั้งพระพรและความทุกข์ยาก

ในบทนี้ เราจะเริ่มพิจารณาทรัพยากรที่เรามีในพระคริสต์ เพื่อจัดการกับสิ่งที่หัวใจเราดิ้นรน พระคริสต์ประทานสิ่งใดให้เราขณะที่สู้กับรูปเคารพที่แฝงอยู่แต่ทรงพลัง? ทำไมกางเขนจึงเป็นที่เดียวที่ให้ความหวังได้ ทั้ง ๆ ที่ปัญหาที่ใหญ่ที่สุดของเรายู่ภายในตัวเราเอง? ชีวิตจะเปลี่ยนไปอย่างไร ถ้าเราก้าวออกไปด้วยความหวังที่มีกางเขนเป็นศูนย์กลาง? 2 โครินธ์ 5:15 บอกเราว่าพระเยซูเสด็จมา “เพื่อบรรดาคนที่มีชีวิตอยู่จะไม่อยู่เพื่อตัวเองอีกต่อไป แต่จะอยู่เพื่อพระองค์ที่สิ้นพระชนม์ และทรงเป็นขึ้นมาเพราะเห็นแก่เขาทั้งหลาย...” สิ่งที่เราจะมุ่งไปในสองบทข้างหน้าคือ พระสัญญาสำหรับชีวิตใหม่ในพระคริสต์ที่จะช่วยปลดเราออกจากชีวิตที่ถูกรูปเคารพควบคุมได้อย่างไร

พระวิญญาณบริสุทธิ์และหัวใจดวงใหม่

มนุษย์ทุกคนมีชีวิตอยู่พร้อมกับความรู้สึกถึงศักยภาพของตนเอง หรือบางครั้งก็รู้สึกถึงการขาดศักยภาพนั้น ทุกครั้งที่ผมกับภรรยาจะมีลูกคนใหม่ เราตื่นเต้นที่จะเห็นก้าวแรกของเขา เมื่อถึงวัยหนึ่งลูกทุกคนของเราก็เรียนรู้โดยจับโซฟาหรือเก้าอี้ไว้เพื่อตั้งให้ตัวเองยืนขึ้น สองสามสัปดาห์จากนั้น เด็กก็เริ่มคิดว่าจะ

ลองปล่อยมือดูว่าจะเคลื่อนไหวไปมาโดยไม่มีตัวช่วยได้หรือไม่ คุณจะเห็นได้ในสายตาพวกเขา มันเหมือนพวกเขาถามตัวเองว่า “ฉันจะมีทางปล่อยมือแล้วเดินไปมาอย่างอิสระได้หรือไม่?” พอปล่อย จะเห็นใบหน้าที่มีทั้งความท้อและความกลัวในเวลาเดียวกัน พวกเขาจะสั่นมือขึ้นลงสองสามครั้งแล้วค่อย ๆ ก้าวออกไปก่อนที่จะล้มลง แล้วพวกเขาก็จะพยายามยืนขึ้นอีก ลองดูอีกครั้ง เกิดอะไรขึ้นในเด็ก ๆ เมื่อพวกเขาพยายามหัดเดิน? ในธรรมชาติของพวกเขา นี่คือการพยายามขยายศักยภาพของตนเอง โดยยึดเอาความมั่นใจในศักยภาพที่มี พวกเขาจะปล่อยมือจากเก้าอี้และเริ่มขยับเท้า ความมั่นใจจะเข้าแทนที่ความกลัวและความท้าทายของการเดินไปได้

ผู้ใหญ่ก็จะวัดขนาดศักยภาพของตนเองแบบเดียวกันด้วย เมื่อเจ้านายผู้ฝึกสอน หรือครูของคุณมอบหมายสิ่งใหม่ ๆ ให้ทำ ในใจคุณจะเริ่มประเมินความสามารถที่จะทำให้ภารกิจนี้สำเร็จทันที เวลาขับรถไปที่ร้านขายอุปกรณ์ซ่อมบ้าน คุณก็คิดว่าจะสามารถซ่อมสิ่งที่คุณเริ่มไว้ได้สำเร็จหรือไม่ เมื่อเข้าสู่เดือนที่เก้าของการตั้งครรภ์ คุณก็จะเริ่มคิดว่าคุณจะเป็นแม่แบบไหน

เมื่อจะขอแฟนแต่งงาน คุณย่อมถามตัวเองว่าจะทำหน้าที่สามีที่ดีได้หรือไม่ เราเผชิญคำถามแบบนี้ตลอดเวลาเมื่อเผชิญการทำนายในชีวิต ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ เรามีศักยภาพพอไหม? คำตอบของเราจะกำหนดการตัดสินใจต่อไปของเรา ถ้าคิดว่าเราไม่มีในสิ่งที่จะทำให้สำเร็จ เราจะตัดสินใจไม่ทำสิ่งที่ตั้งอยู่ข้างหน้าเรา

เมื่อคุณเผชิญชีวิตในทุกวันนี้ ไม่ว่าจะเป็นพระพรและความยากลำบากทั้งสิ้น คุณก็จะประเมินว่าคุณมีศักยภาพพอจะทำให้สำเร็จหรือไม่ อะไรที่ทำให้คุณพูดว่า “ฉันมันคนขี้แพ้ ไม่มีทางที่จะทำเรื่องนี้ได้”? อะไรที่ทำให้คุณพูดว่า “ฉันคิดว่าฉันพร้อมที่จะทำตามที่ได้รับมอบหมาย”? คุณใช้อะไรมาวัดศักยภาพของคุณ? คุณพูดไหมว่า “ฉันมาจากครอบครัวที่ดี และมีแบบอย่างที่ดี”? “ฉันได้รับการศึกษามาอย่างดี”? “ฉันมีความสามารถทำภารกิจนี้ได้”? “ฉันเรียนรู้จากประสบการณ์ในอดีต”? “ประสบการณ์ความสำเร็จที่ผ่านมาบอกว่าจะฉันจะทำให้สำเร็จได้อีกครั้ง”?

สำหรับคุณในฐานะคริสเตียน สิ่งเหล่านี้ล้วนมีคุณค่า เพราะคุณรู้ว่าพระเจ้าของคุณครอบครองอยู่เหนือทุกประสบการณ์และความสัมพันธ์ในชีวิตคุณ ผ่านแต่ละประสบการณ์ พระองค์ทรงเตรียมคุณให้พร้อมทำในสิ่งที่เรียกให้มาทำ แต่ในขณะที่เดียวกัน มาตราฐานการประเมินตัวเองแบบนี้จะพลัดไปจากแก่นแท้ของศักยภาพที่คุณมีในฐานะคริสเตียน ตัวอย่างเช่น

คุณจะพลาดความจริงที่สำคัญไปว่า คริสเตียนอาจอ่อนแอในตัวเอง แต่ก็ยังพร้อมก้าวเดินได้เพราะพึ่งพาพระคริสต์ คุณจะพลาดความจริงที่สำคัญไปว่า เราสามารถยอมรับความล้มเหลวในอดีตและความอ่อนแอในปัจจุบัน แต่ยังสามารถเดินหน้าทำในสิ่งที่ไม่เคยทำมาก่อนได้ คุณจะพลาดความจริงที่สำคัญไปว่าเราสามารถทำสิ่งเดิมด้วยวิธีการแบบใหม่ แม้เคยล้มเหลวในอดีต คุณจะพลาดเหตุผลสำคัญที่ว่า บางคนแม้ไม่มีแบบอย่างจากครอบครัวที่ดี หรือมีประวัติการทำบางสิ่งสำเร็จ แต่ยังมีศักยภาพที่จะทำความดีอย่างจริงจังได้ในสถานการณ์และความสัมพันธ์ของตน คุณจะพลาดเหตุผลสำคัญที่ว่าทำไม คริสเตียนจึงมีความหวัง และกำลังใจที่จะเผชิญสิ่งที่พวกเขาเคยผิดพลาดในอดีต ครอบครัว การศึกษา ความสามารถ ประสบการณ์และความสำเร็จ ทุกสิ่งล้วนมีคุณค่า แต่ทั้งหมดนี้ยังไม่ใช้แก่นแท้ของศักยภาพของเราในฐานะบุตรของพระเจ้า ดังนั้น ลองมาพิจารณาศักยภาพใหม่ที่เรามี ว่าเราเป็นใครในพระคริสต์

ศักยภาพของคุณ: พระคริสต์ผู้ทรงสถิตภายใน

ในพระธรรมกาลาเทีย เปาโลพยายามอธิบายข่าวประเสริฐแก่ผู้คนที่ต่อให้มองในแง่ดีที่สุดก็ยังเข้าใจสิ่งนี้อย่างบิดเบือนอยู่ ในตอนต้นท่านพูดบางสิ่งที่งมงายมากจนแทบเหลือเชื่อ เกินที่จะเข้าใจอย่างลึกซึ้งทั้งหมดได้ในทันทีว่า

“ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยศรัทธาในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:20 TH1971)

ขอให้ถ้อยคำเหล่านี้ซึมซับลงไปໃใจเรา และให้คว่าเอาประเด็นที่เปาโลพูดไว้ ทางเขนของพระคริสต์กำหนดศักยภาพของเราได้ยิ่งใหญ่และลึกซึ้งกว่าสิ่งที่เราชอบไปฟังฟังมากมายนัก

ในพระวจนะข้อนี้ เปาโลไม่ได้มุ่งเน้นไปที่ความจริงว่า ทางเขนทำให้เราได้รับการยอมรับจากพระเจ้าและได้เข้าสู่ครอบครัวของพระองค์ (แม้นี่คือสิ่งสำคัญมากที่เราจะเห็นในบทต่อไป) ที่ตรงนี้เปาโลต้องการให้เราเห็นชีวิตใหม่ที่เรามีในพระคริสต์ผ่านของประทานคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นสิ่งสำคัญที่เราต้องตระหนักไว้ เพราะผู้เชื่อจำนวนไม่น้อยมักมองทางเขนว่าเป็นเพียงประตูสู่ความสัมพันธ์กับพระเจ้า เปาโลกำลังบอกว่าทางเขนนั้นเป็นประตูจริง

แต่เป็นมากกว่านั้นอย่างมหาศาล! สิ่งที่คุณที่เปาโลมุ่งเน้นไม่ใช่เรื่องของนิรันดร์กาล ถูกต้องที่กางเขนรับรองชีวิตนิรันดร์ ทำให้เราปราศจากบาปได้เผชิญความทุกข์ และได้อยู่กับพระเจ้าของเรา แต่ยังมีผู้เชื่อหลายคนคิดว่ากางเขนเป็นเส้นทางหลบหนีจากโทษบาปนิรันดร์ไปสู่สวรรค์นิรันดร์ เปาโลเห็นด้วยว่าแน่นอนว่ากางเขนเป็นเช่นนั้นจริง แต่เขากำลังย้ำอีกครั้งว่า กางเขนเป็นมากกว่านั้นมาก!

เปาโลกำลังมุ่งเน้นไปที่อะไร? ท่านต้องการให้เราเห็นว่า กางเขนกำหนดทั้งตัวตนและศักยภาพให้เรา ตั้งแต่ที่นี่และเดี๋ยวนี้ เพราะเรามีชีวิตอยู่ในพระคริสต์แล้ว เรามีพระวิญญาณของพระคริสต์เองอยู่ในตัวเรา พระวาทะอีกตอนที่ต้องยึดไว้ให้มั่นคู่กับพระธรรมกาลาเทีย 2:20 คือโรม 8:9-10 พระวาทะข้อนี้ เปาโลกำลังบอกว่า

“ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในพวกท่านแล้ว ท่านก็ไม่ต้องอยู่ในเนื้อหนัง แต่อยู่ในพระวิญญาณ ใครไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ คนนั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์ และถ้าพระคริสต์อยู่ในท่านทั้งหลายแล้ว ถึงแม้ว่าร่างกายของท่านจะตายไปเพราะบาป แต่วิญญาณจิตของท่านก็จะดำรงอยู่เพราะความชอบธรรม”

ตามที่เปาโลกล่าว พระคริสต์ทรงอยู่ในเราผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงประทานหัวใจใหม่ให้เรา และฤทธิ์อำนาจใหม่เพื่อให้ดำเนินชีวิตได้อย่างเต็มที่ในศักยภาพใหม่นี้ ให้นานาองค์ประกอบหลักสามประการจากถ้อยคำของเปาโลนี้มาพิจารณา

ความจริงสามประการของการทรงไถ่

**ความจริงของการทรงไถ่: “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว
ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป**

เปาโลกำลังพูดบางสิ่งที่มากกว่าพระเยซูคริสต์ถูกตรึงที่กางเขนเพื่อท่าน (เปาโล) หรือกางเขนของพระเยซูคริสต์ได้ให้ประโยชน์แก่ท่านเท่านั้น แต่ท่านกำลังพูดว่า เมื่อพระคริสต์ถูกตรึงที่กางเขน ท่านก็ถูกตรึงด้วยเช่นกัน เมื่อพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ฝ่ายกาย เปาโล (และผู้เชื่อทุกคน) ก็ได้ตายฝ่ายวิญญาณแล้ว เปาโลมองว่า ตัวท่านเป็นหนึ่งเดียวกับการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูอย่างลึกซึ้ง จนทำให้ท่านสามารถพูดได้ว่า “ข้าพเจ้าไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป” ซึ่งหมายถึงอะไร?

ผู้คนเปลี่ยนแปลงอย่างไร

เมื่อเกิดมา เราแต่ละคนตกอยู่ภายใต้การควบคุมและครอบงำของบาป การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ไม่ใช่เป็นการพ่ายแพ้ แต่เป็นชัยชนะ (ดูโคโลสี 2:13-15) ในการสิ้นพระชนม์ฝ่ายกายของพระคริสต์ พระองค์ได้ทำลายอำนาจฝ่ายวิญญาณ และการครอบงำที่บาปมีอยู่เหนือเราลงแล้ว ให้มาดูคำว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้แล้ว” เป็นประโยคที่ชี้ไปยังเหตุการณ์ที่จบสิ้นลงแล้วในอดีต แต่ยังมีผลที่ยั่งยืนมาจนถึงปัจจุบัน สิ่งที่พระคริสต์ได้ทำที่บนกางเขนในขณะนั้น ได้เปลี่ยนแปลงว่าคุณเป็นใครในปัจจุบันนี้ และคุณจะเป็นใครต่อไปอย่างถาวรในอนาคต แต่เปาโลยังพูดไปไกลอีกว่า “ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป” เปาโลกำลังบอกว่าการเปลี่ยนแปลงภายในตัวท่านนั้นลึกถึงแก่นของความเป็นมนุษย์ของเขา จนเหมือนกับท่านไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป ถูกต้องที่ท่านยังเป็นเปาโลอยู่ แต่เป็นเพราะการตายของท่านในพระคริสต์ ท่านจึงเป็นเปาโลคนใหม่ที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากแก่นเดิมที่ท่านเคยเป็น

เมื่อคุณสามารถเข้าใจพื้นฐานการเปลี่ยนแปลงธรรมชาติภายในคุณได้ในฐานะผู้เชื่อ คุณก็จะเริ่มเข้าใจได้ถึงศักยภาพที่แท้จริงของคุณ คุณไม่ได้เป็นคนเดิมอย่างที่เคยเป็นอีกต่อไป คุณถูกเปลี่ยนแปลงตลอดไปแล้ว คุณไม่ได้อยู่ภายใต้ธรรมนูญหรือการครอบงำของบาปที่กดคุณเอาไว้ การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเติมเต็มสิ่งที่ธรรมนูญต้องการแล้ว และทำลายอำนาจของบาปลง คุณไม่จำเป็นต้องพ่ายแพ้ต่อบาป คุณสามารถดำเนินชีวิตในแบบใหม่ในท่ามกลางสถานการณ์เดิม เพราะเมื่อพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ฝ่ายกาย คุณก็ได้ตายฝ่ายวิญญาณ การเปลี่ยนแปลงในสภาวะนี้เป็นการถาวร! คุณมองเห็นตัวเองมีศักยภาพในชีวิตใหม่ในพระเยซูคริสต์หรือเปล่า?

ความจริงในปัจจุบัน : “แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า”

เปาโลพูดว่า การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูทำให้ท่านเป็นคนใหม่ท่านนั้นยังไม่พอ ท่านย้ำว่าเมื่อท่านตายไปแล้ว เปาโลคนเก่าไม่ได้ถูกแทนที่ด้วยเปาโลคนใหม่ในลักษณะและสภาพที่ดีกว่าเดิม แต่ถูกแทนที่ด้วยองค์พระคริสต์เอง ท่านไม่ได้พูดว่าเปาโลคนใหม่มีความสามารถควบคุมบาปในหัวใจได้ดีขึ้น ท่านเพียงพูดว่าที่ที่ครั้งหนึ่งถูกบาปควบคุม เดียวนี้พระคริสต์ทรงปกครอง! หัวใจของเราที่ครั้งหนึ่งตกอยู่ภายใต้การครอบงำของบาป เดียวนี้เป็นที่สถิตอยู่ของพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นแหล่งสูงสุดแห่งความชอบธรรม พระปัญญา พระคุณ ฤทธิ์อำนาจ และความรัก

นี่คือข่าวประเสริฐแห่งศักยภาพใหม่ของเรา เราจำเป็นต้องตายกับพระคริสต์ เพื่อพระองค์จะทรงอยู่ตลอดไปในหัวใจของเรา ตัวเก่าที่บาปของเราได้ตายลงแล้ว แต่ไม่ได้ถูกแทนที่ด้วยตัวใหม่ที่ดีกว่า ผู้เข้ามาแทนที่คือพระคริสต์! หัวใจของผมเป็นหัวใจใหม่แล้ว เพราะพระคริสต์ทรงอยู่ที่นั่น หัวใจของผมมีชีวิตขึ้น เพราะพระคริสต์ทรงอยู่ที่นั่นเพื่อให้ชีวิตแก่ผม หัวใจของผมสามารถตอบสนองต่อชีวิตในแบบใหม่เพราะไม่ได้ถูกบาปครอบงำอีกต่อไป แต่ได้รับการปลดปล่อยโดยการปกครองด้วยพระคุณของพระเยซู และนี่คือเหตุผลที่ทำให้ผมจึงมีศักยภาพเปลี่ยนแปลงไปอย่างน่าทึ่ง และเติบโตขึ้นในหัวใจและในชีวิตของผม

ผลที่เกิดขึ้นในการดำเนินชีวิตแต่ละวัน: “ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยศรัทธาในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า”

ตอนนี้เปาโลนำกลับมาที่สิทธิประโยชน์ในปัจจุบันที่เรามีพระคริสต์อยู่ในหัวใจ เรามีชีวิตโดยหลักการใหม่ ไม่ใช่หลักการเดิมแห่งความบาปและความตาย แต่เป็นหลักการแห่งฤทธิ์อำนาจและพระคุณของพระคริสต์ที่สถิตอยู่ในเรา และนี่คือสิ่งที่เปาโลหมายถึงเมื่อพูดว่า “ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยศรัทธาในพระบุตรของพระเจ้า” เราไม่ได้ดำเนินชีวิตโดยตั้งอยู่บนการประเมินว่าเรามีกำลังมีคุณลักษณะและสติปัญญา (จากครอบครัว การศึกษา และประสบการณ์) เราตั้งชีวิตอยู่บนความจริงว่า เพราะพระคริสต์ที่สถิตในเรา เราจึงทำสิ่งที่ถูกต้องได้ทั้งในความปรารถนา ในความคิด ในคำพูดและการกระทำ ไม่ว่าพระพรหรือความทุกข์ใดที่เราเผชิญ ศักยภาพของเราคือพระคริสต์เอง! เมื่อเราเชื่อจริงและดำเนินชีวิตตามนั้น เราจะตระหนักได้ถึงศักยภาพแท้จริงของเรา ในฐานะลูกของพระเจ้า เราจะเริ่มเห็นผลใหม่ที่นำประหลาดใจเติบโตขึ้นในชีวิตของเรา

คุณแม่ที่เป็นคริสเตียนที่พูดด้วยความอดทน ขณะที่ครั้งหนึ่งเคยพูดด้วยความโมโห กำลังมีประสบการณ์ความจริงว่า พระเยซูคริสต์มีชีวิตอยู่ในเธอสามที่กลับบ้านมาด้วยความเหน็ดเหนื่อยจากที่ทำงานแต่ยังใส่ใจปรนนิบัติภรรยา กำลังดำเนินชีวิตในฤทธิ์อำนาจการสถิตอยู่ของพระคริสต์ เพื่อนที่เลือกมองข้ามการกระทบกระทั่ง เล็ก ๆ น้อย ๆ และยังคงรักษามิตรภาพไว้ซึ่งเมื่อก่อนไม่เคยทำ ก็กำลังเลือกดำเนินชีวิตบนพื้นฐานความเชื่อที่ว่า “พระคริสต์

อยู่ภายในฉัน” สิ่งที่เขาโลวางไว้เป็นสิ่งที่ปฏิบัติได้จริง และมีศักยภาพที่จะเปลี่ยนแปลงวิธีดำเนินชีวิตและการตอบสนองในแต่ละวันอย่างสิ้นเชิง

ผลสะท้อนสามประการของการทรงได้

ชีวิตคุณจะเป็นอย่างไร ถ้าคุณวัดศักยภาพของคุณโดยตั้งอยู่บนความเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์? คุณจะเผชิญกับชีวิตอย่างไร ถ้าคุณมีความเชื่อจริงว่าพระเยซูทรงสถิตในคุณ ให้อำนาจคุณทำในสิ่งที่ถูกต้องได้? ให้เรามาพิจารณาโดยสรุปในสามพื้นที่นี้

คุณจะมีชีวิตที่ซื่อตรงต่อพระเจ้า

คุณจะยินยอมตรวจสอบตัวเองในกระจกเงาแห่งพระวามะของพระเจ้า แสวงหาความเข้าใจตนเองอย่างถูกต้องและทำตาม คุณรู้จักตนเองตามมุมมองของพระคัมภีร์หรือไม่?

คุณจะยอมรับความจริงว่า การเปลี่ยนแปลงเป็นโครงการของชุมชนคริสเตียน คุณจะมีชีวิตด้วยสำนึกในความต้องการและขอบคุณในพี่น้องชายหญิงในพระคริสต์ มีชีวิตที่เปิดใจ ถ่อมใจ และเข้าถึงง่าย มีตรึงไหนที่คุณยังแอบซ่อนตัว มองข้ามทรัพยากรฝ่ายวิญญาณที่พระเจ้าประทานผ่านประชากรของพระเจ้าอยู่หรือไม่?

คุณจะซื่อสัตย์กับการต่อสู้ภายในของตนเอง ความเชื่อในพระคริสต์จะทำให้คุณแสดงออกในแบบของพระเจ้า ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอารมณ์ รวมถึงความเจ็บปวด ความทุกข์ระทม ความกลัว ความวิตกกังวล ความอิจฉา ความโกรธ ความสุข ความกตัญญู และความคาดหวัง มีตรึงไหนที่คุณกำลังสวมหน้ากากอยู่ เพราะไม่กล้ายอมรับและแสดงความรู้สึกจริง ๆ ของตัวเองบ้างไหม?

คุณจะปฏิบัติต่อผู้อื่นด้วยพระคุณในทุกความสัมพันธ์

คุณจะให้ภัยได้เหมือนที่คุณได้รับการภัยแล้ว คุณจะมีเมตตาเกี่ยวกับความบาปของผู้อื่น โดยยึดตามสิ่งที่คุณเองได้รับจากพระคริสต์ (ดูมาระโก 11:25; มัทธิว 6:1-15) คุณกำลังแบกความผิดของคนที่ทำต่อคุณอยู่หรือไม่?

คุณพร้อมจะไปขอการอภัย เป็นอิสระในพระคริสต์จากการปกป้องตนเองจากการหาเหตุผลเข้าข้างตนเอง

จากการโทษผู้อื่น และจากการอ้างความชอบธรรมของตนเองในแบบต่าง ๆ คุณยังริออย่อมรับที่คุณทำบาปต่อผู้อื่นหรือไม่?

คุณจะหาทางถวายเป็น และรับใช้ในรูปแบบที่เป็นรูปธรรม (ดูโรม 12:14-21) ตอนนี้ พระเจ้ากำลังเรียกคุณให้ไปรับใช้ผู้อื่นในเรื่องใด?

คุณจะบากบั่นอดทนแม้ถูกทดลองให้ล้มเลิก การยืดยาด ความอดกลั้น การอดทนนาน การข่มใจ และความเพียรพยายามไม่ยอมแพ้ ต่างก็อยู่ในรายการของพระคัมภีร์ที่เป็นคุณลักษณะของหัวใจใหม่ ทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องกับการทำในสิ่งที่ถูกต้อง แม้ความรื้อนยังคงเฟาผลาญ มีตรงไหนบ้างในชีวิตที่คุณถูกทดลองให้ล้มเลิก วังหนี หรือยอมแพ้ไป?

คุณจะทำด้วยพระคุณแห่งความกล้า และความจริงที่เสริมสร้าง

คุณจะถูกด้วยความเชื่อสัตย์เพื่อให้เกิดความเป็นหนึ่งเดียวกัน ความสงบสุข และพระพร (ดูเลวีนิติ 19:17; เอเฟซัส 4:29) ตรงไหนที่คุณถูกทดลองให้ นั่งเงียบด้วยความกลัว บิดเบือนหรือตัดแต่งความจริงเล็กน้อยเพื่อหลีกเลี่ยงความอึดอัดใจ?

คุณจะยินดีให้อภัยแก่ผู้ที่มาขอรับการอภัย (ดูลูกา 17:1-10; เอเฟซัส 4:30-5:2) มีเรื่องไหนที่ความขมขื่นและการแค้นเคืองนำดึงดูดมากกว่าพระคุณ และการให้อภัย?

การตอบสนองของคุณจะถูกปรับแต่งไปมากขึ้นตามพระประสงค์ของพระเจ้าไ้มากกว่าความต้องการที่เห็นแก่ตัวของคุณ ความคาดหวังของผู้อื่น หรือแรงกดดันของสถานการณ์ เหตุการณ์ไหนที่คุณต้องปฏิเสธธรรมชาติบาปของคุณ และตอบรับการทรงเรียกจากพระเจ้าผู้ไ้ด้วยใจชื่นชมยินดี?

“พระคริสต์ภายในฉัน” การดำเนินชีวิตให้พระคริสต์เป็นศูนย์กลางจะให้ เป้าหมายและทิศทางในทุก ๆ การกระทำและคำพูดของเรา เราจะไม่ถูกแรงจูงใจ กระตุ้นให้ทำในสิ่งที่เราตั้งใจไว้อีกต่อไป ด้วยพระคุณพระเจ้า เดียวนี้เราต้องการมีชีวิตที่สะท้อนสิ่งที่พระเจ้าทรงทำในเรา เราต้องการให้ชีวิตของเรา มีส่วนในงานที่พระองค์ทำในชีวิตผู้อื่น ทั้งที่นี้และทั่วโลก สิ่งนี้ก่อให้เกิดผลใหม่ที่นำทั้งในการกระทำ การตัดสินใจและคำพูดของเรา ที่ที่เราเคยสร้างสงครามไว้ เดียวนี้เราสร้างสันติ ที่ที่ครั้งหนึ่งเราเคยถูกความกลัวผู้อื่นครอบงำ และตอบว่าได้มากขึ้นเกินไป เดียวนี้เราได้รับแรงกระตุ้นจากพระประสงค์ของพระเจ้าที่นำไปใช้ได้จริง และเข้าใจว่าเมื่อไรที่ควรตอบปฏิเสธ ที่ที่ครั้งหนึ่งเราเคยใช้ของประทานที่พระเจ้าให้มาเพื่อผลประโยชน์และเกียรติของตนเอง

เดี๋ยวนี้เราใช้ไปเพื่อพระสิริของพระเจ้าและเป็นคุณประโยชน์ต่อผู้อื่น ที่ที่ครั้งหนึ่งเราเคยตัดแต่งและบิดเบือนความจริงเพื่อให้ได้อย่างที่ใจต้องการ เดี่ยวนี้เราพูดความจริงด้วยใจรัก แม้อาจต้องจ่ายราคาแพง ที่ที่ครั้งหนึ่งเราก็กเก็บความขมขื่นและความโกรธไว้ เดี่ยวนี้เรามอบเรื่องราวนั้นไว้ให้พระเจ้า และมอบการอภัยให้ผู้อื่น

เมื่อเราสำรวจผลใหม่ที่เกิดขึ้นในชีวิต เราควรจะพูดว่าอย่างไร? “ว้าว เรานี่ช่างเป็นคริสเตียนที่ดีจริง ๆ” ไม่ใช่ครับ เราต้องถ่อมใจลงยอมรับว่าสิ่งต่าง ๆ ที่มีในชีวิตเราเดี๋ยวนี้เป็นเพราะ “ไม่ใช่ตัวเราที่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระเยซูคริสต์ต่างหากที่มีชีวิตอยู่ในเรา” การเก็บเกี่ยวผลดีที่เกิดขึ้นเป็นเหมือนเพลงของการสถิตอยู่ พระคุณ ความรัก พระปัญญา และฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

แล้วถ้าคุณล้มเหลวล่ะ?

ถึงจะได้รับการเปลี่ยนแปลงแล้ว เรายังล้มเหลวอยู่เป็นประจำ แม้เราจะได้รับของประทานมากมายจากการเป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูคริสต์ บาปยังคงอยู่ในตัวเรา นี่คือนิสัยที่เราจำเป็นต้องรู้ว่าพระเยซูคริสต์ได้ทำลายฤทธิ์อำนาจของบาปลงแล้ว แต่มันยังคงมีชีวิตอยู่! เราไม่ควรตกใจว่าสงครามยังคงดุเดือดอยู่ในเรา เราได้รับการเปลี่ยนแปลง ได้รับฤทธิ์อำนาจ แต่เรายังไม่ได้ถูกทำให้สมบูรณ์แบบครบถ้วน

คุณจะทำอย่างไรเมื่อทำบาปและล้มเหลว? คุณจะแก้ตัวหรือหรือหาข้ออ้าง? คุณยังหมกมุ่นอยู่ในความรู้สึกผิดของตนเองและเสียใจหรือ? กางเขนทรงเรียกคุณให้ออกมาจากการตอบสนองทั้งสองแบบ และประทานเสรีภาพแก่คุณที่จะยอมรับในบาปที่ทาลงไปและกลับใจใหม่ ไม่มีทางที่บาปของคุณจะทำให้พระองค์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์แทนความบาปนั้นรู้สึกตระหนก และกางเขนยังให้เสรีภาพที่คุณจะแสวงหาและรับการอภัยโทษทุกครั้งที่คุณล้มลง คุณไม่จำเป็นต้องแบกบาปที่พระเยซูคริสต์ทรงรับไปแล้ว พระองค์ทรงจ่ายราคาแทนราคาที่ คุณไม่อาจจ่ายคืนได้ เพื่อเราจะได้ไม่ต้องจ่ายอีกครั้ง

เมื่อคุณพลาดล้มลง ให้เก็บภาพของพระเยซูคริสต์และสิ่งที่พระองค์ทำให้ไว้ในสายตาเสมอ วิ่งไปหาพระเจ้าของคุณ ไม่ใช่วิ่งหนี รับการอภัยจากพระองค์ ลุกขึ้นใหม่และติดตามพระองค์ไปอีกครั้ง โดยรู้ว่าทุกครั้งที่คุณล้มลง คุณจะมีประสบการณ์ในตัวตนของคุณในฐานะผู้ที่พระเยซูคริสต์ทรง

สิ้นพระชนม์แทน ความผิดพลาดแต่ละครั้งจะเตือนเราว่า ทำไมพระองค์ต้อง
มาสิ้นพระชนม์ ทุก ๆ การสารภาพจะเตือนเราถึงการให้อภัยที่กางเขนเท่านั้น
สามารถให้ได้

ในบทต่อไป เราจะมาดูเรื่องความจำเป็นในการบริหารความเชื่อและ
การกลับใจให้เป็นวิถีชีวิต เราจะมาดูพระพรอันมหัศจรรย์ที่มีมากมาย และเป็น
ของเราโดยทางพระเยซูคริสต์ เราไม่เพียงแต่มีหัวใจใหม่โดยทางพระวิญญาณ
บริสุทธิ์เท่านั้น เรายังมีรากฐานใหม่ที่ให้ความมั่นใจและความหวังแก่เราขณะ
ดำเนินชีวิตคริสเตียนในแต่ละวัน

บทที่ 12

กางเขน 2: กางเขนและการดำเนินชีวิต แต่ละวัน

หารกบางคนลืมหาดูโลกนี้อย่างรวดเร็ว และร้องเสียงดังตั้งแต่วินาทีแรก ขณะที่บางคนเกิดมาอย่างสงบ แทบจะไม่ได้ส่งเสียงร้องเลย การถือกำเนิดมาของพวกเขาแตกต่างกันหลากหลาย แต่ความจริงที่พวกเขาได้เกิดมายังคงเหมือนกัน เป็นความจริงสำหรับทุกคนที่ได้มาเป็นคริสเตียนด้วย

ในบทก่อนหน้านี้ เราชื่นชมยินดีในความจริงว่า เมื่อบางคนมาเชื่อในพระเยซูคริสต์ เขาจะมีประสบการณ์บางอย่างที่ลึกซึ้งภายใน ในพระคุณที่ทรงฤทธิ์ทางภาพนั้น พระเจ้าประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้กับคนที่ตายฝ่ายวิญญาณ เพื่อให้พวกเขากลับมามีชีวิตฝ่ายวิญญาณ สำหรับบางคน ประสบการณ์นี้รุนแรง รับการเปลี่ยนแปลงในทันทีและด้วยความรู้สึกที่เข้มข้นสำหรับคนอื่นๆ ช่วงเวลานั้นอาจธรรมดา เรียบง่าย และค่อยๆ เปลี่ยนไปตามเวลา ไม่ว่าจะเป็นการแสดงออกภายนอกจะเป็นอย่างไร พระคัมภีร์บอกว่า ความเป็นจริงภายในของชีวิตใหม่ฝ่ายวิญญาณจะเหมือนกันในผู้เชื่อทุกคน เปโตรกล่าวว่า เราจะ “มีส่วนร่วมในพระลักษณะของพระเจ้า” (2 เปโตร 1:4) ยอห์นนำคำตรัสของพระเยซูมากล่าวว่า เรา “ได้บังเกิดใหม่” (ยอห์น 3:3) เปาโลกล่าวว่าเราเป็น “คนที่ถูกสร้างใหม่” (2 โครินธ์ 5:17) พระคัมภีร์เดิมพูดถึงความจริงฝ่ายวิญญาณโดยใช้คำว่าใจดวงใหม่ (ดู เอสเอเคียล 36:26; เยเรมีย์ 31:31-34) ในพระธรรมโรม 2:29 และโคโลสี 2:11 เปาโลใช้พิธีกรรมในสมัยพระคัมภีร์เดิมเรื่องการเข้าสู่หนัด อธิบายถึงความจริงในพระคัมภีร์ใหม่ที่ได้รับชีวิตใหม่จากภายใน เป็นการเข้าสู่หนัดที่ไม่ได้ทำด้วยมือมนุษย์แต่โดยพระวิญญาณ

ถ้าคริสเตียนจะเติบโตขึ้นในการดำเนินชีวิตคริสเตียน พวกเขาต้องมั่นใจในฤทธิ์อำนาจของความจริงใหม่นี้ เราผูกพันเป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูคริสต์เป็นส่วนตัวโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ เรามีทรัพยากรใหม่และมีศักยภาพใหม่เพราะพระเจ้าได้เข้ามาอยู่ในเรา ดีเอ็นเอฝ่ายวิญญาณพื้นฐานของผู้เชื่อทุกคนได้รับการแก้ไข และเราเป็นส่วนหนึ่งของเรื่องราวใหม่ของการทรงไถ่ ซึ่งรวมถึงสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งหมด!

การทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ : คือการเชิดชูพระเกียรติพระเยซูคริสต์

หนึ่งในประสบการณ์ภายในที่มาพร้อมกับการสถิตอยู่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ คือ ความสามารถมองเห็นบางสิ่งที่เรามองไม่เห็นก่อนที่จะเชื่อ บัดนี้ ผู้เชื่อสามารถเข้าใจความจริงฝ่ายวิญญาณได้ ใน 1 โครินธ์ 2:6-16 เปาโลกล่าวว่า ท่านได้รับพระปัญญาของพระเจ้า สังเกตดูให้ดี สถิตปัญญานี้มุ่งไปที่สิ่งใด

“ถึงกระนั้นเรากล่าวถึงปัญญาในท่ามกลางคนที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว แต่ไม่ใช่ปัญญาของยุคนี้ หรือของอำนาจครอบครองยุคนี้ ซึ่งกำลังเสื่อมสูญไป แต่เรากล่าวถึงพระปัญญาของพระเจ้าซึ่งเป็นความล้าลึก คือพระปัญญาที่ทรงซ่อนไว้นั้น และที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ก่อนปฐมกาลเพื่อการรับศักดิ์ศรีของเรา ไม่มีอำนาจครอบครองใดๆ ในยุคนี้รู้จักพระปัญญานี้ เพราะว่าถ้ารู้จักแล้ว จะไม่เอาองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพระสิริตรึงกางเขน ดังที่มีเขียนไว้ว่า

“สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และสิ่งที่ใจมนุษย์คิดไม่ถึง คือสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนที่รักพระองค์”

พระเจ้าได้ทรงสำแดงสิ่งเหล่านี้กับเราทางพระวิญญาณ เพราะว่าพระวิญญาณทรงหยั่งรู้ทุกสิ่งแม้เป็นความล้าลึกของพระเจ้า อันความคิดของมนุษย์นั้น จะมีใครหยั่งรู้ได้ถ้าไม่ใช่จิตวิญญาณของมนุษย์คนนั้นเอง พระดำริของพระเจาก็ไม่มีใครหยั่งรู้ได้เว้นแต่พระวิญญาณของพระเจ้าเช่นกัน เราไม่ได้รับวิญญาณของโลก แต่ได้รับพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้าเพื่อจะได้รู้ถึงสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าประทานแก่เรา และเรากล่าวถึงเรื่องเหล่านี้ด้วยถ้อยคำซึ่งไม่ใช่ปัญญาของมนุษย์สอนไว้ แต่พระวิญญาณทรงสอนไว้ คือ เราได้อธิบายความหมายของเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ ให้คนฝ่าย

จิตวิญญาณพึง แต่คนทั่วไปจะไม่รับสิ่งเหล่านี้ซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้า เพราะว่าเขาเห็นว่าเป็นเรื่องโง่ และเขาไม่สามารถเข้าใจ เพราะจะเข้าใจสิ่งเหล่านี้ได้ก็ต้องวินิจฉัยโดยพึ่งพระวิญญาณ แต่คนฝ่ายจิตวิญญาณวินิจฉัยสิ่งสารพัดได้ ทว่าไม่มีใครวินิจฉัยเขาได้ เพราะว่า “ใครเล่ารู้พระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า? เพื่อจะแนะนำสั่งสอนพระองค์ได้ แต่เราก็มีพระทัยของพระคริสต์”

พระวิญญาณทรงช่วยเราเพื่อ “จะารู้ถึงสิ่งต่าง ๆ ที่พระเจ้าประทานแก่เรา” (ข้อ 12) เราได้รับพระคริสต์และสิ่งต่าง ๆ ที่มาพร้อมกับพระองค์ พุดอีกแบบคือ สติปัญญาตามพระคัมภีร์เป็นพระบุคคล คือองค์พระเยซูคริสต์เอง! ในยอห์น บทที่ 16 พระเยซูทรงขยายความว่า พระวิญญาณจะช่วยให้เรารู้และมีประสบการณ์ในสิ่งใดบ้าง

“แต่ตอนนี้เรากำลังจะไปหาผู้ทรงใช้เรามา และไม่มีใครในพวกท่านถามเราว่า ‘จะไปที่ไหน?’ แต่เพราะเราบอกเรื่องนี้กับพวกท่าน จิตใจของท่านจึงมีแต่ความทุกข์ อย่างไรก็ตามเราจะบอกความจริงกับพวกท่าน คือการที่เราจากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป องค์ผู้ช่วยก็จะไม่เสด็จมาหาพวกท่าน แต่ถ้าเราไปแล้ว เราก็จะใช้พระองค์มาหาท่าน เมื่อพระองค์เสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงทำให้โลกรู้แจ้งในเรื่องความบาป ความชอบธรรม และการพิพากษา ในเรื่องความบาปนั้น คือเพราะพวกเขาไม่วางใจในเรา ในเรื่องความชอบธรรมนั้น คือเพราะเราไปหาพระบิดา และพวกท่านจะไม่เห็นเราอีก ในเรื่องการพิพากษานั้น คือเพราะผู้ครองโลกนี้ถูกพิพากษาแล้ว

เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะบอกกับพวกท่าน แต่ตอนนี้ท่านยังรับไม่ไหว เมื่อพระวิญญาณแห่งความจริงเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำพวกท่านไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพลการ แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งแก่พวกท่านถึงสิ่งต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้น พระองค์จะทรงให้เราได้รับเกียรติ เพราะว่าพระองค์จะทรงเอาสิ่งที่ เป็นของเรามาแจ้งแก่พวกท่าน ทุกสิ่งที่พระบิดาทรงมีนั้นเป็นของเราเพราะเหตุนี้ เราจึงกล่าวว่า พระวิญญาณทรงเอาสิ่งที่ เป็นของเรานั้นมาแจ้งแก่พวกท่าน” (ยอห์น 16:5-15)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำให้เราเห็นพระเยซูคริสต์และให้เข้าใจทุกสิ่งที่เรามีและเราเป็นในพระองค์

การดำเนินชีวิตคริสเตียนในแต่ละวัน

ทำไมเป็นเรื่องสำคัญมากที่ต้องเข้าใจการงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์? เพราะเรายังต่อสู้อยู่กับบาป ในบทที่ 3 เราพูดถึงความหวังยิ่งใหญ่ที่จะได้รับสง่าราศีเมื่อถูกเปลี่ยนแปลงไปเป็นเหมือนพระเยซูคริสต์อย่างสมบูรณ์ ในบทที่ 11 เรามองไปที่การงานยิ่งใหญ่ของพระเจ้า การบังเกิดใหม่ที่พระเยซูคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อบาปของเรา ทำให้เราเป็นสิ่งที่สร้างใหม่ และด้วยหัวใจดวงใหม่ กระบวนการนี้ได้เริ่มต้นแล้ว และในแง่ของสถานะของเราต่อหน้าพระเจ้า มันก็เสร็จสมบูรณ์ลงแล้ว

แต่ถ้าคุณเป็นเหมือนผม คุณคงรู้ว่าความจริงอันยิ่งใหญ่ของชีวิตใหม่นี้ มักปะทะเข้ากับความเป็นจริงของปัจจุบันที่บาปยังอยู่ล้อมรอบตัวเรา และยิ่งเลืดอกค่างภายในเราด้วย คุณอาจถามว่า “ถ้าทุกสิ่งที่พูดเกี่ยวกับเรื่องวิญญาณนี้เป็นความจริง ทำไมฉันและคริสเตียนอีกมากมายยังดันรนอยู่ในความบาป?” “ถ้าฉันเป็นคนใหม่จากภายในแล้ว ทำไมรู้สึกถึงการเปลี่ยนแปลงไปนิดเดียว?”

และนี่คือเหตุผลที่ทำให้มันเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องเข้าใจการงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ยังดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง พระองค์เชื่อมโยงหัวใจและความคิดของเราไปที่พระเยซูและทุกสิ่งที่คุณต้องทำเพื่อเรา พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาเพื่อช่วยให้เราสามารถดำเนินไปโดยมีกางเขนเป็นศูนย์กลางของชีวิต เหตุผลที่เราจำเป็นต้องเห็นพระคริสต์ทุกวัน ซึ่งสามารถเห็นได้จากหลายเหตุการณ์ธรรมดา ๆ ในชีวิตของเราแต่ละวัน ตัวอย่างที่เล่าด้านล่างนี้เป็นเรื่องของผมเอง

โลกที่เป็นจริง ตอนที่หนึ่ง

ผมชอบความสบาย ไม่ไฉไล ผมหลงรักความสบายเลยทีเดียว! หลังจากทำงานเหน็ดเหนื่อยมาทั้งวัน ผมมุ่งตรงกลับบ้าน ด้วยหวังว่าจะใช้เวลาเงียบสงบพักผ่อนให้สบายใจ ความร้อนของชีวิตผมกระตุ้นให้ผมอยากมีชีวิตที่ผ่อนคลาย ไม่ต้องใส่ใจกับเรื่องอะไร ครับ ไม่มีอะไรผิดเกี่ยวกับเรื่องความสบาย พระเจ้า

ทรงชักทอพระพรแห่งการพักผ่อนและผลิตเพลินเข้ากับการทรงสร้างของพระองค์ และพระเจ้าทรงพักการงานในวันที่เจ็ด

ขณะที่ผมกำลังหมกมุ่นว่าจะได้ผ่อนคลายเป็นบางสิ่งเกิดขึ้น หัวใจของผมเริ่มนึกไปถึงพระวจนะในโรม 1:25 บางสิ่งดีที่กำลังกลายเป็นรูปเคารพและกำลังคืบคลานเข้ามาแทนที่พระเจ้าองค์เที่ยงแท้ในหัวใจผม ผมไม่ได้คิดเพียงอยากมีความสุขกับสิ่งดีต่าง ๆ แต่เริ่มรู้สึกที่ผมมีสิทธิ์ที่จะได้ เพราะอะไร? วันนี้ผมทำงานหนักมาทั้งวันไม่ใช่หรือ? ผมสมควรได้หยุดพัก! ผมให้คุณค่าและจดจ่ออยู่กับมัน พอเลี้ยวรถเข้าบ้าน ผมก็ถูกล่อลวงโดยความสบายไปเรียบร้อยแล้ว และพร้อมจะโอนอ่อนผ่อนตามอย่างเต็มที่ ความสบายไม่ได้เป็นเพียงสิ่งดีที่ผมมีความสุขอย่างที่ควร แต่เป็นบางสิ่งที่ผมต้องการมากกว่าพระเจ้า

เมื่อเดินเข้าไปในบ้าน พระเจ้าแห่งความสบายของผมก็ถูกคุกคามทันที ลูกสองคนของผมวิ่งมาหา ไม่ได้มาต้อนรับหรือมากอดผม แต่มาฟ้องว่าอีกฝ่ายไม่ยอมให้ใช้คอมพิวเตอร์ ในระหว่างที่พวกเขาแย่งกันฟ้อง ลูกอีกสองคนก็มาขอให้ช่วยเรื่องทำการบ้าน ภรรยาของผมตามมาตบท้ายด้วยการบอกว่าวันนี้เธอก็เหนื่อยมาทั้งวันเหมือนกัน ให้ผมจัดการไปเลย

เมื่อความสบายปกครองหัวใจของผม เหตุการณ์ตอนนี้ทำให้ผมทำตัวเหมือนนายสิบที่กำลังฝึกทหาร ผมหันไปที่ลูกสองคนแรกแล้วพูดว่า “ให้น้องสาวใช้ไปสามสิบนาที แล้วเราก็ไปใช้สามสิบนาทีหลังจากนั้น!” ผมใช้เสียงออกคำสั่ง ถ้าพวกเขาประท้วง ผมจะส่งเสียงดังขึ้นไปอีก หรืออาจจะขู่ว่าปิดคอมพิวเตอร์ไม่ต้องให้ใครใช้เลย ทันทีที่ “โจรปล้นความสบาย” ของผมถูกอัดกลับไปที่ผมหันไปหาอีกสองคนที่เหลือแล้วสงสัยเกี่ยวกับเรื่องการบ้านของพวกเขาอย่างมีอารมณ์ว่า ถ้าใครคิดจะประท้วง ผมจะใช้วิธีเดียวกับที่ใช้ได้ผลกับสองคนแรก พอทั้งสี่เริ่มอยู่ในระเบียบ ผมก็ยังเหลือแรงพอที่จะพูดกับภรรยาว่า “ทำไมคุณไม่จัดการกับเรื่องนี้ก่อนที่ผมจะเข้าประตูมา ผมไม่สมควรที่จะกลับมาเจอกับเรื่องไร้สาระหลังจากทำงานเหนื่อยมาทั้งวัน!” จูดี ภรรยาของผมอาจมีคำพูดที่ยิ่งกวนโมโหมหาพูดให้ผมฟังแน่!

เกิดอะไรขึ้น? หัวใจของผมถูกพันธนาการอยู่ในบาปและกำลังแสดงออกทางพฤติกรรม เป้าหมายการนมัสการกลายเป็นความสบายเข้ามาแทนที่พระเจ้า เมื่อการนมัสการของผมผิดทิศ พฤติกรรมในครอบครัวก็ผิดไปด้วย ผมใช้การบังคับเพื่อให้ได้ในสิ่งที่ต้องการ ทำบาปกับครอบครัวตัวเอง และไม่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า ผมละเมิดพระบัญญัติข้อที่ 4-10 เพราะผมได้ละเมิด

ข้อ 1-3 ไปแล้วในระหว่างทางกลับบ้าน ผมได้ปล่อยให้บางสิ่งที่ไม่ใช่พระเจ้าเข้ามาปกครองชีวิต การนมัสการของผมต้องปรับทิศทางใหม่ในทันที เพื่อให้ผมได้รักครอบครัวโดยเป็นพระพรให้กับพวกเขาและถวายเกียรติแด่พระเจ้า สิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้ทางเดียวเท่านั้นคือ เมื่อผมให้กางเขนเป็นศูนย์กลางในการดำเนินชีวิต

ชีวิตที่มีกางเขนเป็นศูนย์กลาง

ผมหมายถึงอะไร “ชีวิตที่มีกางเขนเป็นศูนย์กลาง”? ลองสังเกตภาษาที่เปาโลใช้เกี่ยวกับกางเขนตลอดจดหมายฝากทุกฉบับของท่าน ใน 1 โครินธ์ 1:23 ท่านพูดว่า “แต่เราประกาศเรื่องพระคริสต์ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั้น อันเป็นสิ่งที่พวกยิวสะดุด และพวกต่างชาติถือว่าเป็นเรื่องโง่” ใน 1 โครินธ์ 2:1-2 ท่านพูดว่า “พี่น้องทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้ามาหาท่านเพื่อประกาศความล้ำลึกของพระเจ้าแก่พวกท่านนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้มาด้วยถ้อยคำหวานหูหรือด้วยความฉลาดปราดเปรื่อง เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่องใด ๆ ในหมู่พวกท่านเลย เว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน” ในโคโลสี 1:28-29 ท่านพูดว่า “พระองค์นี้แหละที่เราประกาศอยู่โดยการเตือนสติและสั่งสอนทุกคนด้วยสรรพปัญญา เพื่อว่าเราจะถวายทุกคนที่เป็นผู้ใหญ่แล้วในพระคริสต์ เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงตรากตรำต่อสู้ตามกำลังที่พระองค์ทรงทำกิจในตัวข้าพเจ้าอย่างมากมาย”

เมื่อเปาโลพูดว่า ท่านจับจ้องอยู่ที่การตรึงกางเขน นี่เป็นบทสรุปบัพยอกของท่านถึงพระราชกิจทั้งสิ้นของพระคริสต์ ท่านไม่ได้พูดว่าท่านเพียงแต่สอนผู้คนเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเท่านั้น ถ้าคุณมองไปที่การสอนของเปาโลพร้อมกับผู้เขียนพระคัมภีร์ท่านอื่น ๆ จะเห็นว่า ครอบคลุมตั้งแต่พระสงฆ์ราศีแห่งฟ้าสวรรค์ของพระเยซูคริสต์ การเสด็จลงมาจากบังเกิด ชีวิตที่ทนทุกข์ทรมาน และเชื้อเพลิง การสิ้นพระชนม์บนกางเขน การฟื้นคืนพระชนม์ การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ การเป็นตัวแทนทูลวิงวอนขอเพื่อเรา และการเสด็จกลับมาในอนาคต เมื่อเปาโลและผู้เขียนพระคัมภีร์ท่านอื่น ๆ จับจ้องไปที่กางเขน พวกเขาทำเช่นนั้นเพื่อนันนี้ให้เห็นว่า หากปราศจากการสิ้นพระชนม์อย่างทุกขทรมานของพระเยซูคริสต์เพื่อบาปของเรา สิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ที่เป็นของเราในพระคริสต์จะไม่มีทางเป็นไปได้ เราจำเป็นต้องมีผู้รับโทษแทนเรา ดังนั้นเมื่อพูดถึงการดำเนินชีวิตที่มีกางเขนเป็นศูนย์กลาง เรารวมทุกสิ่งเกี่ยวกับ

พระเยซู พระราชกิจที่ทรงทำแทนเราและสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ที่เราได้รับ เพราะพระองค์ เช่น การทรงเลือก การทรงเรียก การให้เราบังเกิดใหม่ การประทานความชอบธรรมให้ การรับเราเข้าเป็นลูก การชำระให้บริสุทธิ์ และการทรงทำให้มีสง่าราศีในวันสุดท้าย

ลองเริ่มคิดแบบนี้ดู เราทุกคนดำเนินชีวิตโดยตั้งอยู่บนตัวตนบางอย่าง จิตสำนึกที่บอกว่าเราเป็นใคร เราเป็นคนแบบไหนและมีคุณค่าอย่างไร พวกเราส่วนใหญ่ไม่ได้ตระหนักรู้ในมุมมองที่เรามองตนเอง แน่نونสิ่งนี้จะกำหนดการตอบสนองต่อทุกสิ่งที่เราเผชิญแต่ละวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อความร้อนที่มีในชีวิตเรา

บทที่ 11 แสดงให้เห็นว่า คริสเตียนควรต้องกำหนดตัวตนให้เป็นสิ่งทรงสร้างใหม่ในพระคริสต์ หัวใจหินถูกแทนที่แล้วด้วยหัวใจเนื้อ บทเรียนนี้จะแสดงให้เห็นมุมมองของการมีกางเขนเป็นศูนย์กลาง และจะช่วยให้เราเติบโตในพระคุณได้อย่างไรในขณะที่เราต่อสู้กับบาปและการกลับใจ กางเขนต้องเป็นศูนย์กลาง เพราะเป็นสิ่งที่กำหนดว่าเราคือใคร เราจะกลายเป็นใคร และเราจะเป็นอย่างไรต่อไป

ตัวตนของคุณ : “ฉันเป็นใคร?”

คริสเตียนจำนวนมากแทบไม่เข้าใจเลยว่า วิถีชีวิตที่มีกางเขนเป็นศูนย์กลางจริง ๆ หมายความว่าอย่างไร คุณล่ะครับ? วิธีมองตนเองโดยปรับไปตามสิ่งที่พระเยซูทรงทำเพื่อคุณบนกางเขนมีมากน้อยแค่ไหน? คุณมองตัวเองว่าเป็นใครจริง ๆ และสิ่งนั้นกำหนดการใช้ชีวิตของคุณอย่างไรในแต่ละวัน? คุณนิยามตัวเองจากสิ่งที่你做 หรือทักษะพิเศษที่คุณมี? เช่น “ฉันเป็นนักธุรกิจหญิง” “ฉันเป็นศิษยาภิบาล” “ฉันเป็นพ่อแม่” สังเกตดูว่า สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ทำหน้าที่เป็นตัวตนมากกว่าเป็นการทรงเรียก หรือคุณกำหนดตัวตนของคุณไปตามเหตุการณ์ในอดีต? “ฉันเป็นคนที่ยังรอดมาได้จากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ” “ฉันเป็นคนติดเหล้า” “ฉันเป็นคนที่เติบโตมาในครอบครัวที่ผิดปกติ” บางทีคุณอาจกำหนดตัวตนของคุณในสิ่งที่กำลังดิ้นรนอยู่ “ฉันเป็นโรคซึมเศร้า” “ฉันมีความผิดปกติทางอารมณ์” (หรือไบโพลาร์) “ฉันเป็นคนขี้โมโห”

ขณะที่คริสเตียนไม่ควรลดทอนคุณค่าของของประทานส่วนตัวลง ปัญหาในอดีตหรือการดิ้นรนในปัจจุบัน แต่สิ่งเหล่านี้ก็ไม่ควรมาแทนที่ตัวตนที่ลึกที่สุดของเราคือการเป็นผู้ที่อยู่ในพระคริสต์ “ฉันเป็นสิ่งที่ทรงสร้างใหม่แล้วใน

พระคริสต์ กำลังทำหน้าที่เป็นนักธุรกิจหญิงเป็นศิษยาภิบาล หรือเป็นพ่อแม่” พระเยซูต่างหากที่ทรงกำหนดตัวตนของฉัน ไม่ใช่บทบาทชีวิตที่พระเจ้าทรงมอบหมายหรืออาชีพของฉัน แต่คือ “ฉันเป็นคริสเตียนที่เคยถูกบางคนทำให้เจ็บปวดในอดีต ที่กำลังต่อสู้กับความซึมเศร้า ที่กำลังต่อสู้กับความโกรธ” ตัวตนพื้นฐานของฉันในกางเขนของพระคริสต์ยิ่งใหญ่กว่าการต่อสู้ใด ๆ ที่ฉันเผชิญอยู่ในตอนนี้

คุณรู้ความหมายของการดำเนินชีวิตโดยมีกางเขนเป็นศูนย์กลางในแต่ละวันหรือไม่? คริสเตียนบางคนคิดว่า กางเขนเป็นสิ่งที่จำเป็นในการมาเป็นคริสเตียนและสามารถพาไปสวรรค์ได้ พวกเขาคิดว่าจำเป็นต้องได้รับการอภัยบาป เพื่อจะหนีพ้นจากการพิพากษาของพระเจ้าเมื่อตายลง แต่ทันทีที่จัดการเรื่องนี้เสร็จลง สิ่งสำคัญคือต้องทำตามแบบอย่างของพระคริสต์ ฉันจำเป็นต้องพับแขนเสื้อขึ้นและลงมือทำงานเอง! มุมมองนี้ถูกต้องแค่บางส่วน เมื่อคุณเป็นคริสเตียนแล้ว คุณต้องมีส่วนร่วมในการเติบโตฝ่ายวิญญาณอย่างจริงจังของตนเอง คุณต้องกระตือรือร้นติดตามไปด้วยใจเชื่อฟังที่มาจากความเชื่อ (ดู โรม 1:5; 16:26; กาลาเทีย 5:6) คุณได้เข้าสู่สนามรบในสงครามฝ่ายวิญญาณแล้วจริง ๆ ! อย่างไรก็ตาม คุณต้องไม่ลดทอนความต้องการพระเมตตาและฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์ในกระบวนการเพื่อเป็นเหมือนพระองค์อย่างต่อเนื่อง

ชีวิตคริสเตียนแบบนี้ถือว่าปกติหรือไม่?

ลองมาพิจารณาแอนดี้ดู เขาเป็นคริสเตียนมาห้าปีแล้ว ในช่วงสามปีแรก เขาตื่นขึ้นมาแต่เช้าเพื่ออธิษฐานและอ่านพระคัมภีร์เป็นเวลาหนึ่งชั่วโมง สัตย์ซื่อในการสามัคคีธรรมกับพี่น้องคริสเตียนคนอื่น ๆ ที่โบสถ์ และแบ่งปันความเชื่อใหม่ของตนกับผู้อื่นอยู่เสมอ แต่สองปีที่ผ่านมานี้ แอนดี้ต้องต่อสู้กับความรู้สึกผิด เขาเริ่มทำตัวออกห่างจากพี่น้องคริสเตียน หดความกระตือรือร้นที่จะพูดเรื่องพระคริสต์ให้ใครฟัง นอกจากนั้น แอนดี้เริ่มมีปัญหาเกี่ยวกับการกินมากเกินไปจนเกินขนาด และบางครั้งก็สั่งซื้อของที่ไม่จำเป็นมากมายในโลกออนไลน์ เขาบอกว่ามันช่วยให้รู้สึกดีขึ้นเวลาไม่สบายใจ พูดอีกอย่างคือ แอนดี้กลับไปเป็นเหมือนเดิม เมื่อก่อนที่จะมาเป็นคริสเตียน

เพื่อน ๆ ของแอนดี้บอกว่า ปัญหาของเขาเริ่มจากวันแรกที่เขาหยุดเฝ้าเดี่ยว เขาจึงพยายามทำเป็นสองเท่าทั้งการอธิษฐานและอ่านพระคัมภีร์ แต่มันก็ไม่เหมือนเดิม พระคัมภีร์ดูน่าเบื่อ และความคิดของเขาก็ล่องลอยไปเวลา

อธิษฐาน เกิดอะไรผิดพลาดขึ้น? คนส่วนใหญ่ก็สรุปเหมือนกับเพื่อน ๆ ของเขา แอนดี้เริ่มขี้เกียจ และไม่ยอมใช้สิ่งที่พระเจ้าจัดเตรียมมาให้เพื่อเติบโต เช่น พระคัมภีร์ คำอธิษฐาน การสวดอธิษฐาน งานรับใช้และพันธกิจต่าง ๆ และนี่คือความจริง นี่คือการประกอบที่ส่งผลให้แอนดี้ค่อย ๆ หมุนซ้ำลงฝ่ายวิญญาณ

แต่ปัญหาของแอนดี้ลึกกว่านั้นมากปัญหาของเขาที่จริงเริ่มมานานก่อนที่จะหยุดเฝ้าเดี่ยวเสียอีก สิ่งที่เกิดขึ้นคือแอนดี้ มองไม่เห็นความจำเป็นของกางเขนของพระคริสต์ แทบจะทันทีที่เป็นคริสเตียน ถ้าคุณรู้จักแอนดี้ในช่วงสามปีแรกของชีวิตคริสเตียน เมื่อเขาดำเนินชีวิตตามพื้นฐานคริสเตียนอย่างสัตย์ซื่อ คุณก็จะได้พบกับชายที่มีความมั่นใจสูงแต่ขาดความอดทน ค่อยตำหนิผู้อื่นที่ไม่ได้เฝ้าเดี่ยวหรือเป็นพยานอย่างสม่ำเสมอ

แม้แอนดี้มาพบพระเยซูเพื่อต้องการความรอด เขายอมรับว่าหลงหาย และไม่มี ความหวังเว้นแต่ได้รับพระเมตตาของพระเยซูคริสต์ แต่ไม่นาน เขาก็เริ่มดำเนินชีวิตราวกับว่าพัฒนาการในชีวิตคริสเตียนขึ้นอยู่กับเขาเองทั้งหมด “พระเยซูพาผมเข้ามาแล้ว ที่เหลือผมต้องทำเอง” คือตัวตน ที่เฝ้ามองตัวเองของแอนดี้ “ทุกอย่างขึ้นอยู่กับผมล้วน ๆ” ตลอดสามปีแรกเขาภูมิใจมาก เพราะทุ่มเทเพื่อจะเติบโต มองแทบไม่เห็นความจำเป็นที่ต้องมีกางเขนของพระคริสต์เลย เพราะเขาได้รับการอภัยแล้ว จิตสำนึกที่พระเยซูทรงยอมรับเขา ทรงทำเพื่อเขาถูกย้ายทันที ไปเป็นเขากำลังทำอะไรให้พระองค์บ้าง เพราะได้รับความสำเร็จเขาจึงมีแนวโน้มติดอยู่ในความชอบธรรมของตนเอง ชอบตัดสินคนที่ขาดวินัย และปกป้องตนเองเมื่อถูกวิจารณ์

ในช่วงสองปีหลัง พฤติกรรมภายนอกของแอนดี้เริ่มเปลี่ยนไป แต่ปัญหาภายในยังเหมือนเดิม แทนที่จะภูมิใจในความพยายามเป็นคนชอบธรรม แอนดี้กลับอับอาย รู้สึกผิดและบางครั้งก็รู้สึกหดหู่ เขาถูกล่อลวงด้วยบาปเก่า ๆ อย่างง่ายดาย รู้สึกว่าตนเองล้มเหลว ไม่อาจทำตามกิจวัตรที่เคยทำได้ อะไรคือปัญหาที่แท้จริงของแอนดี้? ในสองโหม่งหน้าชีวิตคริสเตียนของเขา ไม่ว่า จะในช่วงที่เขาดีฝ่ายวิญญาณหรือในช่วงที่เขา กำลังถดถอย สิ่งหนึ่งที่เหมือนเดิมคือพระราชกิจบนกางเขนของพระคริสต์ถูกลดทอนอย่างรุนแรง ลงมาเหลือแค่ความพยายามของแอนดี้ ตลอดสามปีแรกนั้น พิสูจน์ถึงการดำเนินชีวิตที่ปราศจากพระคริสต์ ทำให้เกิดความหยิ่งและความพึ่งพาตนเอง สิ่งนี้อาจไม่ได้ดูแย่นักจากภายนอก แต่แท้จริงแล้วมันอันตรายพอ ๆ กับช่วงหลังของเขา ซึ่งกลายเป็นความเฉื่อยชาโดยไม่มีพระคริสต์ของแอนดี้ ทำให้เขารู้สึกผิด หดหู่ใจพร้อมกับพฤติกรรมที่เป็นบาปอีกมากมาย

ความจริงที่น่าเศร้าคือแอนดี้เป็นภาพสะท้อนของผู้เชื่อจำนวนมาก ที่เริ่มต้นชีวิตคริสเตียนด้วยความเข้าใจชัดเจนถึงความต้องการพระคริสต์ แต่ไม่นานก็หลงลืมว่าต้องให้พระเยซูคริสต์เป็นศูนย์กลางในทุกสิ่ง ถ้าแอนดี้รักษากางเขนไว้เป็นศูนย์กลางชีวิตตลอดสามปีแรก เขาคงจะถูกเตือนว่าสิ่งดีต่าง ๆ ล้วนเป็นผลมาจากพระคุณของพระเยซูที่ทำงานภายในเขา เขาจะรับมือกับสองปีหลังที่ล้มเหลวได้ เพราะกางเขนจะย้ำเตือนว่า พระคริสต์ได้ประทานตัวตนใหม่และพื้นที่ปลอดภัยเพื่อให้เขาจัดการกับความบาปได้อย่างซื่อสัตย์โดยไม่ต้องหนีหรือลี้หนี

ความเชื่อและการกลับใจคือกุญแจสำคัญ

คุณจะหลีกเลี่ยงชีวิตที่ปราศจากกางเขนได้อย่างไร? คำตอบพบได้ในความเชื่อและการกลับใจในทุก ๆ วัน ทุก ๆ ขณะ ความเชื่อทำให้เรายึดพระคุณและพระเมตตาของพระคริสต์ไว้ และช่วยเราไม่ให้ตกลงสู่ความสิ้นหวัง การกลับใจทำให้เราเผชิญหน้าการต่อสู้กับบาปในแต่ละวันได้ และทำให้เราไม่หยิ่งผยอง นี่คือสิ่งที่แอนดี้จำเป็นต้องมีตลอดทั้งชีวิตคริสเตียนของเขา และเป็นสิ่งที่คริสเตียนทุกคนจำเป็นต้องมี แต่ยังมีผู้เชื่อหลายคนคิดว่า ความเชื่อและการกลับใจเป็นเพียงประตูเข้าสู่ชีวิตคริสเตียนเท่านั้น พวกเขาไม่ตระหนักว่าความเชื่อและการกลับใจเชื่อมโยงเราเข้ากับพระคริสต์ในชีวิตแต่ละวัน ความเชื่อคือคำพูดอีกแบบว่า “การมองเห็นพระสิริและพระคุณของพระคริสต์ และหันกลับไปหาพระองค์” การกลับใจคือคำพูดอีกแบบว่า “ยอมรับและหันออกจากความบาปนั้น” ทั้งสองอย่างเป็นเหมือนเหรียญสองด้านที่แยกจากกันไม่ได้และจำเป็นอย่างยั้งต่อชีวิตคริสเตียน

ความเชื่อ : การมองเห็นว่าคุณเป็นใครในพระคริสต์

การกลับใจหรือหันออกจากบาปไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะมันหมายถึงการยอมรับว่าคุณทำผิด บางสิ่งในหัวใจมนุษย์ทุกคนพยายามหลีกเลี่ยงสิ่งนี้ ครึ่งสุดท้ายที่คุณยอมรับว่าผิดและขอให้บางคนอภัยคือเมื่อไร? อะไรคือสิ่งที่ยากที่สุดในตอนนั้น?

แน่นอนความหยิ่งของคุณเป็นหินสะดุดก้อนใหญ่ หรืออาจมีความกลัวว่าอีกฝ่ายจะไม่ให้อภัย หรืออาจใช้สิ่งที่คุณสารภาพมาโจมตีคุณ แต่ถ้าคุณรู้

แน่ว่าอีกฝ่ายจะต้อนรับคุณด้วยความยินดี การยอมรับว่าทำผิดและขอภัย จะกลายเป็นประสบการณ์ที่ปลดปล่อยคุณได้จริงไหม? ใช้อย่างแน่นอน!

ใน 1 ยอห์น จดหมายฝากที่เรียกร้องให้เราตรวจสอบชีวิตคริสเตียนของเราอย่างจริงจัง เราได้พบภาพแห่งความมั่งคั่งว่าเราเป็นใครในพระคริสต์ การมองเห็นพระคริสต์อย่างชัดเจนเป็นสิ่งจำเป็น ถ้าเรายอมรับและหันออกจากความบาปของเรา 1 ยอห์นสอนเราว่า เราเป็นคนใหม่ภายในแล้ว เพราะเราได้บังเกิดใหม่ (2:29) ซึ่งเป็นความจริงลึกซึ้งที่เราพบในบทที่ 9 และใน 1 ยอห์น ยังสอนอีกด้วยว่า วันหนึ่งเราจะเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง (3:2) สิ่งที่เราเรียนมาในบทที่ 1 และยังไม่พอ ใน 1 ยอห์นยังกล่าวด้วยว่าเรามีสถานะใหม่ ได้รับความชอบธรรมแล้ว และพระเจ้าพระบิดาทรงรับเราเข้าเป็นบุตร องค์ประกอบเหล่านี้จำเป็นที่สุดสำหรับชีวิตคริสเตียน ลองมาพิจารณาสถานะใหม่ที่ถูกต้องตามกฎหมายของเราอย่างละเอียดกัน เพราะการเข้าใจสิ่งนี้จะทำให้เราสามารถกลับใจและดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ได้อย่างแท้จริง

คุณได้รับการชำระให้เป็นผู้ชอบธรรมแล้ว

ใน 1 ยอห์น 2:1-2 ได้อธิบายถึงการที่เราได้รับความชอบธรรมไว้อย่างชัดเจนว่า

“ลูกของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป และถ้าใครทำบาป เราก็มิผู้ช่วยทูลขอพระบิดาเพื่อเรา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเที่ยงธรรมนั้น และพระองค์ทรงเป็นเครื่องบูชาลบบาปของเรา และไม่ใช่แค่บาปของเราเท่านั้น แต่ของทั้งโลกด้วย”

ในข้อ 1 เราเห็นว่าคริสเตียนเองยังต่อสู้อยู่กับบาป ยอห์นยังพูดถึงผู้อ่านของท่านว่าเป็นลูกในความเชื่อ พวกเขาเป็นคริสเตียนที่ท่านปรารถนาจะเห็นความก้าวหน้าไปในความบริสุทธิ์ แต่บาปก็ยังเป็นจริงอยู่ในชีวิตพวกเขา และเมื่อเราอ่านในบทที่ 7 และ 8 ความต้องการกางเขนของเรายังไม่จบลง

แต่ข้อ 1 ยังบอกต่อไปว่าพระเยซูทรงเป็นผู้คอยช่วยปกป้องเรา เราทำบาป พระเยซูจะทูลขอพระบิดาเพื่อเรา พระองค์ทรงปกป้องโดยกล่าวว่า เราไม่ควรรับโทษเพราะบาปนั้นเพราะพระองค์ทรงเป็นเครื่องบูชาลบบาปของเราแล้ว ท่านพูดทำนองว่า: “ข้าแต่พระบิดา ข้าพเจ้าทราบว่าจะ_____ ได้ทำบาป และชีวิตเขาต้องได้รับการเปลี่ยนแปลง จึงไม่สมควรที่เขาจะถูก

ลงโทษ เพราะเท่ากับพระองค์ทรงพิพากษาบาปนี้ถึงสองครั้ง คือจากเขาและจากข้าพเจ้า” 1 ยอห์น 1:9 บอกว่าถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงซื่อสัตย์และเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา พระองค์ทรงยุติธรรม เพราะพระเยซูคริสต์ได้ถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาลบบาปนั้นแล้ว

หนึ่งมุมมองในความชอบธรรมของเราที่คริสเตียนมองไม่เห็นคือ เราไม่เพียงแต่ได้รับการอภัยเพราะพระคริสต์ได้ชดใช้แทนบาปของเราแล้ว พระเจ้ายังทรงปฏิบัติต่อเราเหมือนกับเราสัตย์ซื่อทำตามพระบัญญัติครบถ้วนตลอดมา เพราะพระคริสต์ได้เชื่อฟังและทำตามอย่างครบถ้วนเพื่อเรา พระองค์คือความชอบธรรมของเรา สิ่งนี้ช่างน่าทึ่งจนเหลือเชื่อจริงๆ!

คุณได้รับการรับเป็นบุตรบุญธรรม

ราวกับการได้รับการชำระให้เป็นผู้ชอบธรรมนั้นยังไม่เพียงพอ พระเจ้าทรงทำเพื่อเรามากกว่านั้นอีก ใน 1 ยอห์น 3:1-3 เราจะพบภาพที่แจ่มชัดของการรับอุปถัมภ์เราเข้าเป็นบุตร

“ลองคิดดู พระบิดาได้ประทานความรักแก่เราเพียงไรที่เราได้ชื่อว่า เป็นลูกของพระเจ้า และเราก็คืออย่างนั้น เหตุที่ชาวโลกไม่รู้จักเราก็คือเพราะเขาไม่รู้จักพระองค์ ท่านที่รักทั้งหลาย เดียวนี้เราเป็นลูกของพระเจ้า และเราจะเป็นอย่างไรต่อไปข้างหน้าเรายังไม่รู้ แต่เรารู้ว่าในเวลาที่จะเสด็จมาปรากฏนั้น เราจะเป็นเหมือนอย่างพระองค์ เพราะว่าเราจะเห็นพระองค์อย่างที่เราเห็นพระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น และทุกคนที่มีความหวังอย่างนี้ในพระองค์ ก็ชำระตนให้บริสุทธิ์ เหมือนที่พระองค์ทรงบริสุทธิ์”

ข้อ 1 เป็นความชื่นชมยินดีที่รู้ความจริงว่าคริสเตียนได้รับความสัมพันธ์ใหม่ที่พลิกผันอย่างสิ้นเชิงกับพระเจ้า เพราะเราได้รับการชำระให้เป็นผู้ชอบธรรมแล้ว บัดนี้เราได้รับเชิญให้อยู่กับพระเจ้าและอยู่ในครอบครัวของพระองค์ พระเจ้าไม่ได้เป็นผู้พิพากษาเราอีกต่อไป แต่บัดนี้พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของเรา ความปิติของยอห์นท่วมท้นในความจริงที่พระเจ้าได้ทรงทำมากมายเพื่อเรา ยิ่งกว่าเพียงแค่ชำระเราให้เป็นผู้ชอบธรรม เราได้เห็นความปิตินดีอย่างยิ่งของท่านผ่านทางสามประการดังนี้:

1. แม้อาจเห็นให้ไม่ชัดในการแปลของหลาย ๆ ฉบับ ยอห์นเริ่มต้นข้อ 1 ของท่านว่า “ดูเถิด” ท่านกำลังพูดว่า “หยุดและลองคิดเรื่องนี้ดู อย่าพลาดไปจากความจริงที่มหัศจรรย์นี้”
2. คำที่แปลมาว่า “ประทานแก่เรา (มาก) เพียงไร” หมายถึง “มาจากแห่งไหน (หรือประเทศไหน)” ฉบับแปลใหม่แปลคำนี้ว่า “มาจากโลกแห่งไหน” ความรักของพระบิดาใหญ่โตมโหฬาร จนยากที่จะเข้าใจว่าเริ่มต้นจากที่ใด เว้นแต่มาจากพระเจ้าเองเท่านั้น
3. เมื่อยอห์นพูดว่า “และเราก็เป็นอย่างนั้น” ท่านไม่อาจเก็บความรู้สึกไว้ได้ ท่านกำลังพูดว่า “คุณเชื่อหรือไม่? เราไม่ได้แค่รับความชอบธรรมเท่านั้น แต่เรายังได้รับการ เป็นลูกของพระเจ้าด้วย ช่างเป็นความรักที่สุดมหัศจรรย์อะไรเช่นนี้!”

ข้อ 2 และ 3 พูดต่อไปว่า ความรักที่มหัศจรรย์ของพระบิดานี้เองที่ทำให้เรามีชีวิตเพื่อพระองค์ เมื่อเข้าใจถูกต้อง ความรักของพระเจ้าจะส่งคุณไปสู่ความบริสุทธิ์และเติบโตในพระองค์ ลำดับก่อนหลังก็มีความสำคัญยิ่งคือ ฉันเป็นสิ่งที่ถูกสร้างใหม่แล้ว ได้รับการยอมรับ ได้รับการรับเป็นบุตรและเป็นไท ดังนั้นฉันจึงต้องการทำให้พระเจ้าพอพระทัย เราไม่ได้พูดว่า เราพยายามทำให้พระเจ้าพอพระทัยเพื่อจะได้เป็นสิ่งที่ทรงสร้างใหม่ ได้รับการยอมรับ และหวังว่าพระเจ้าจะรับเราเป็นบุตรและให้เราเป็นไท

ความจริงคือ คุณได้ตายแล้วต่อบาปแล้ว (บทที่ 11) และอยู่ในความสัมพันธ์ใหม่กับพระบิดา เพราะสิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงทำให้คุณ (บทที่ 12) นี่คือนสิ่งที่คุณควรคิดเกี่ยวกับตนเองในทุก ๆ วัน พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทำสิ่งที่อัศจรรย์ที่สุด คือให้คนบาปเข้าไปใกล้ชิดพระองค์ได้! สิ่งนี้ควรทำให้เกิดสิ่งใดในคริสเตียน? มันควรทำให้เรามีสำนึกและกตัญญูที่สุด มีความมั่นใจใหม่ที่จะมองไปที่บาปด้วยความสัตย์ซื่อและกลับใจในทุก ๆ วัน ความจริงที่ถูกรับเข้าเป็นบุตรเตือนเราให้รู้ตัวตลอดว่า เดียวนี้เราเป็นหนึ่งในครอบครัวใหม่คือพระกายของพระคริสต์ กระบวนการการเปลี่ยนแปลงต้องเกิดขึ้นในบริบทความสัมพันธ์ระหว่างเราและพี่น้องในพระคริสต์

การกลับใจ : หันออกจากบาป

ถ้าคริสเตียนได้รับการวางรากฐานในตัวตนใหม่นี้อย่างมั่นคง (บทที่ 9) สิ่งนี้จะแสดงออกด้วยชีวิตแห่งการกลับใจ อุปมาเรื่องบุตรหลงหายในพระกิตติคุณ

ลูกา 15:11-32 พระคัมภีร์ทำให้เราเห็นภาพของความเชื่อและการกลับใจ
เข้าใจถึงความน่าเกลียดของบาปและความงดงามของกางเขน

“พระเยซูตรัสว่า “ชายคนหนึ่งมีบุตรสองคน บุตรคนเล็กพูดกับบิดาว่า
‘พ่อ ขอแบ่งทรัพย์สินส่วนที่ตกเป็นของลูกให้ลูกด้วย’ บิดาจึงแบ่งสมบัติ
ให้แก่บุตรทั้งสอง

ต่อมาไม่กี่วัน บุตรคนเล็กนั้นก็รวบรวมทุกสิ่งทุกอย่างแล้วเดินทางไปยัง
เมืองไกล และผลาญทรัพย์สินของตนที่นั่นด้วยการใช้ชีวิตแบบฟุ่มเฟือย เมื่อ
ใช้จ่ายจนหมดสิ้นทุกอย่างแล้ว ก็เกิดกันดารอาหารอย่างรุนแรงทั่วเมืองนั้น
เขาจึงเริ่มขาดแคลน เขาไปอาศัยอยู่กับชาวเมืองนั้นคนหนึ่ง และคนนั้นก็ใช้
เขาไปเลี้ยงหมูที่ทุ่งนา เขาอยากจะมีหม้อด้วยฝักถั่วที่หมูกินนั้น แต่ไม่มีใคร
ให้อะไรเขาเลย

เมื่อเขาสำนึกตัวได้ จึงพูดว่า ‘ลูกจ้างของพ่อไม่ว่าจะมีมากสักแค่ไหนก็ยัง
มีอาหารเหลือเฟือ แต่ข้ากลับต้องมาอดตายที่นี่ ข้าน่าจะลุกขึ้นไปหาพ่อและ
พูดกับท่านว่า ‘พ่อ ลูกผิดต่อสวรรค์และผิดต่อท่านด้วย ไม่สมควรจะได้ชื่อว่า
เป็นลูกของพ่ออีกต่อไป ขอโปรดให้ลูกอยู่ในฐานะของลูกจ้างคนหนึ่งของท่าน
เถิด’ แล้วเขาก็ลุกขึ้นไปหาบิดา

แต่เมื่อเขายังอยู่แต่ไกล บิดาก็เห็นเขาและมีใจสงสาร จึงวิ่งออกไปกอดคอ
และจูบแก้มของเขา

บุตรคนนั้นจึงกล่าวกับบิดาว่า ‘พ่อ ลูกผิดต่อสวรรค์และผิดต่อท่านด้วย
ไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของพ่ออีกต่อไป’

แต่บิดาสั่งพวกบ่าวของตนว่า ‘จงรีบไปเอาเสื้อผ้าที่ดีที่สุดออกมาสวมให้เขา
เอาแหวนมาสวมที่นิ้วมือ และเอารองเท้ามาสวมให้ด้วย และจงไปเอาลูกวัว
ตัวที่อ้วนพีมาฆ่าเลี้ยงกันเพื่อความรื่นเริง เพราะว่าลูกของเราคนนี้ตายแล้ว
แต่กลับเป็นขึ้นอีก หายไปแล้วแต่ได้พบกันอีก’ พวกเขาต่างก็มีความรื่นเริง

ส่วนบุตรคนโตนั้นอยู่ที่ทุ่งนา เมื่อเขากลับมาใกล้จะถึงบ้าน ก็ได้ยินเสียง
ดนตรีและการเต้นรำ เขาจึงเรียกบ่าวคนหนึ่งมาถามว่า ‘นี่มันอะไรกัน?’ บ่าว
จึงตอบว่า ‘น้องของท่านกลับมาแล้ว และพ่อของท่านให้ฆ่าลูกวัวตัวที่อ้วนพี
เพราะท่านได้ลูกกลับมาอย่างปลอดภัย’

พี่ชายก็โกรธไม่ยอมเข้าไป บิดาจึงออกมาชวนเขา แต่เขาบอกบิดาว่า ‘พ่อ
ดูซิ ลูกรับใช้พ่อมาก็ปีแล้ว และไม่เคยละเมิดคำบัญชาของพ่อสักข้อหนึ่ง แต่
พ่อก็ไม่เคยให้แม้แต่ลูกแพะสักตัวหนึ่งแก่ลูกเพื่อเลี้ยงฉลองกับเพื่อนฝูง แต่

กับลูกคนนี้ของพ่อซึ่งผลาญสมบัติของพ่อด้วยการคบกับพวกหญิงโสเภณี พ่อกลับฆ่าลูกวัวอันพิเพื่อเลี้ยงมัน'

บิดาจึงตอบว่า 'ลูกเอ๋ย ลูกอยู่กับพ่อตลอดเวลา สิ่งของทั้งหมดของพ่อก็เป็นของลูกอยู่แล้ว แต่นี้เป็นเรื่องสมควรที่เราจะขึ้นขมยินดีและรื่นเริง เพราะน้องคนนี้ของลูกตายไปแล้วแต่กลับเป็นขึ้นอีก หายไปแล้วแต่ยังได้พบกันอีก”

องค์ประกอบสามประการ

มีองค์ประกอบที่สำคัญสามประการในการกลับใจที่ขับเคลื่อนด้วยความเชื่อ ดังนี้

ขั้นรู้ : เมื่อเราสำนึกตัวได้ (ข้อ 17)

การกลับใจแท้จริงหมายความว่า คุณเห็นปัญหาใหญ่ที่สุดของคุณคือตัวคุณเอง ไม่ใช่สถานการณ์ของคุณไม่ว่าสิ่งต่างๆ จะยากแค่ไหน ความต้องการส่วนลึกที่สุดของคุณคือการได้รู้จักพระเจ้าและให้พระองค์รู้จักคุณ ในกรณีของบุตรหลงหายนั้น ต้องใช้ความยากลำบากและความยากจนปลุกให้เขาตื่นขึ้นมาสู่สภาพที่แท้จริงของตนเอง ใช่หรือไม่ที่บ่อยครั้งพระเจ้าใช้ความรื้อนเพื่อให้เรา “รู้สึกตัว”? อะไรที่เริ่มต้นเหมือนสำนึกผิดอย่างตื้นเขิน จะเติบโตขึ้นและหยั่งลึกลง เมื่อคุณ “ตื่นรู้” ด้วยวิธีใดวิธีหนึ่งด้านล่างนี้ การเปลี่ยนแปลงกำลังจะเริ่มตื้นขึ้น

- คุณเริ่มมองเห็นว่าชีวิตคือเวทีแห่งการตัดสินใจทางศีลธรรม ที่มี ความสำคัญมากในการดำเนินชีวิต
- คุณมีความสุขรอบคอบแบบใหม่ที่คุณมองเห็นความจริงของบาป การโทษทุกข์ และความจำเป็นที่ต้องได้รับพระคุณของคุณ
- ความเพลิดเพลินชั่วคราวไม่อาจดึงดูดความสนใจคุณได้อีกต่อไป
- ความจริงของพระคัมภีร์เริ่มสมเหตุผลเมื่อคุณคิดถึงสถานการณ์ที่คุณเผชิญอยู่
- พระคัมภีร์กลายเป็นเรื่องส่วนตัวของคุณ พระคัมภีร์ไม่ได้พูดถึงเพียง เรื่องของผู้อื่น แต่พูดถึงเกี่ยวกับตัวคุณโดยตรงด้วย
- คุณเริ่มเชื่อมโยงระหว่างหัวใจของคุณและพฤติกรรมของคุณ
- คุณเริ่มเห็นว่าพระเจ้าคือพระเจ้าแห่งพระคุณและพระเมตตา และพระองค์เริ่มเป็นที่งดงามน่าดึงดูดใจมากยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ

ยอมรับผิด: เขายอมรับผิดในบาปของตนเอง (ข้อ 18)

หลังจากการตื่นรู้ของบุตรน้อยหลงหาย สิ่งที่มาคือการสำนึกผิดกลับใจ เมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้น เราจะเห็นพระคุณของพระเจ้าว่าไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยอีกต่อไป จะมีสามสิ่งเข้ามาเกี่ยวข้อง ดังนี้

- **ความเสียใจแบบพระเจ้า ไม่ใช่ความเสียใจแบบโลก** บุตรน้อยหลงหายเห็นว่า เขาได้กระทำบาปต่อบิดา นี่เป็นความเสียใจแบบพระเจ้าซึ่งตรงข้ามกับความเสียใจแบบโลก (ดู 2 โครินธ์ 7:10) ความเสียใจแบบโลกนั้น เป็นเพียงความเสียใจที่ถูกจับได้ หรือไม่อาจทำได้ตามมาตรฐานและตามศักยภาพของตนเอง หรือเสียใจเพราะกำลังรับผลที่เกิดขึ้นจากบาปของตนเอง ความเสียใจแบบโลกคือให้ตนเองเป็นศูนย์กลาง ขณะที่ความเสียใจแบบพระเจ้ามุ่งไปที่การกระทำที่ทำให้พระเจ้าเสียพระทัยและทำให้คนอื่นเจ็บปวด ความเสียใจแบบพระเจ้าทำให้เห็นว่า ความรักของพระเจ้า (ไม่ใช่เฉพาะพระบัญชา) ไม่ได้รับการเหลียวแลอย่างที่ควร ความเสียใจแบบโลก น้ำตาที่ไหลเป็นน้ำตาที่สงสารตนเอง แต่ความเสียใจแบบพระเจ้า น้ำตาที่ไหลเกิดจากความถ่อมใจที่แท้จริง
- **การมองเห็นรากของบาปภายใต้ความบาป** คุณจะเริ่มมองเห็นบาปที่อยู่ในใจซึ่งอยู่ลึกกว่าพฤติกรรมภายนอก เห็นคำโกหกของรูปเคารพในใจที่ผลักดันให้คุณทำในสิ่งที่ทำอยู่ จำได้หรือไม่ ก่อนที่คุณจะละเมิดพระบัญญัติข้อ 4-10 คุณได้ละเมิดข้อ 1-3 ไปแล้วโดยละทิ้งพระเจ้าไปเพื่อสิ่งอื่น เมื่อคุณเห็นความจริงนี้ คุณจะเริ่มเห็นความมืดบอดฝ่ายวิญญาณของคุณ ไม่มีข้ออ้างหรือการโทษไปที่ผู้อื่นอีกต่อไป มีแต่การสำรวจตนเองอย่างจริงจัง คุณจะเริ่มวิจารณ์ตนเองโดยไม่ปกป้องหรือกอดดันตนเอง
- **กลับใจจากบาปและความชอบธรรมของตนเอง** คุณจะเริ่มกลับใจจากความชอบธรรมของตนเอง ไม่ใช่จากบาปของคุณเท่านั้น สิ่งนี้หมายความว่าอย่างไร? ทุกครั้งที่เราพยายามสร้างชีวิตจากสิ่งที่เราเป็น โดยปราศจากพระเยซูคริสต์ นั่นคือความพยายามหาความชอบธรรมให้ตนเอง เป็นหนทางสร้างความชอบธรรมที่ไม่มีพระคริสต์เพื่อรู้สึกว่าการกระทำของเราทำให้พระเจ้า คนอื่น ๆ และตัวเราเป็นที่ยอมรับ คริสเตียนไม่เพียงแต่เห็นพฤติกรรมก่อกวนที่เป็นตัวตน

จอมปลอมเท่านั้น เขายังเห็นหลายสิ่งดี ๆ จากภายนอกที่เกิดจากแรงจูงใจของการนมัสการสิ่งอื่นที่ไม่ใช่พระเจ้า และต้องกลับใจจากสิ่งเหล่านี้ด้วย

ตัวอย่างเช่น สมมุติว่า คุณรู้สึกว่าคุณเองไม่เป็นที่ยอมรับของพระเจ้า ผู้อื่น หรือจากตัวคุณเอง เว้นแต่คุณทำบางสิ่งที่คุณคิดว่าดีให้กับบางคน คุณกำลังวางความหวังเพื่อเป็นที่ยอมรับโดยไม่ได้อยู่บนพระคริสต์ แต่อยู่บนภาพลักษณ์ว่าคุณเป็นผู้เสียสละแท้จริง การกลับใจแบบพระคัมภีร์จะนำคุณให้กลับใจใหม่แม้แต่ในความพยายามเหล่านี้ เพราะสิ่งเหล่านี้ไม่อาจทำให้คุณถูกต้องต่อพระเจ้าได้เช่นกัน

กลับใจ: เราได้รับการกอดด้วยพระคุณจากบิดา

เมื่อคุณยอมรับในความลึกของบาป และกลับใจเหมือนบุตรหลงหาย ความรักของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์จะยิ่งทวีความงดงามและดึงดูดมากยิ่งขึ้น ตัวตนจอมปลอมและรูปเคารพต่าง ๆ ที่ครั้งหนึ่งเคยนำหลงใหลก็จะเริ่มเสื่อมความน่าสนใจลง คุณจะเริ่มสัมผัสได้ถึงความรักของพระคริสต์ และเห็นผลแห่งการเปลี่ยนแปลง สังเกตดูความรักที่บิดาทูมเทให้กับบุตรนั้นโดดเด่นที่สุดในเรื่อง เขาวิ่งไปหาบุตรที่กลับใจ สิ่งนี้บอกอะไรเราเกี่ยวกับการกลับใจที่แท้จริง?

- คุณจะเริ่มพักสงบในโรงงานของพระคริสต์ เมื่อคุณสารภาพบาป ทูลขอการอภัยและพระคุณ
- คุณจะเล็กลงและพระคริสต์จะยิ่งใหญ่ขึ้น คุณจะลิ้มความเป็นตัวตนของคุณในทางพระเจ้า ซึ่งแตกต่างจากการเกลียดชังตนเอง
- คุณมองไปที่พระคริสต์ ไม่ใช่ที่บาปของคุณ
- คุณได้รับกำลังใจใหม่ ๆ ความยินดี สำนึกในพระคุณ ความหวัง อดทน นานและมีเป้าหมาย

ในบทที่ 11 เราเห็นว่าพระเจ้าทรงสร้างเราขึ้นใหม่ในพระคริสต์ และมีชัยชนะเหนืออำนาจบาปในชีวิตเรา ในบทนี้เราได้เห็นว่า การพึ่งพิงกางเขนขณะต่อสู้กับบาปที่มีเป็นอย่างไร เราจะโตขึ้นเมื่อจำตัวตนใหม่ว่าเราได้บังเกิดใหม่แล้ว ได้รับความชอบธรรมและถูกรับเข้าเป็นบุตรชายและบุตรสาว ตัวตนและฤทธิ์เดช ใหม่นี้จะทำให้เราอมรับและหันออกจากบาป ทำในสิ่งที่พระเจ้าพอพระทัย สิ่งนี้จะนำเสรีภาพมหัศจรรย์มาสู่ชีวิตของผู้เชื่อ!

การดำเนินชีวิตประจำวันและตัวตนใหม่ของคุณ ในพระคริสต์

ศาสนศาสตร์ที่ดีจะมีอำนาจเมื่อนำมาใช้ในชีวิตประจำวัน ให้อยู่ย้อนกลับไปดูสงครามกับรูปเคารพแห่งความสบายที่ผมเล่าไปตอนต้นของบทนี้ และนำมุมมองที่กางเขนเป็นศูนย์กลางเข้าไปปรับใช้ดูครับ

โลกก็เป็นจริง: รอบที่สอง

หลังจากเห็นเงื่อนมาทั้งวันจากที่ทำงาน ผมเริ่มฝืนเห็นความสบายและรู้สึกผ่อนคลายที่บ้าน แต่พระวิญญาณช่วยให้ผมจำได้ว่าผมไม่สมควรกับความสบาย ผมยังจำได้ดี การผ่อนคลายและความสบายทำให้ผมตอบสนองต่อครอบครัวด้วยความบาป ขณะขับรถกลับบ้านผมได้สำรวจจิตใจตัวเอง สิ่งแรกที่ผมตระหนักว่าเป็นปัญหาใหญ่ที่สุดคือตัวผมเอง ไม่ใช่สถานการณ์ภายนอกของผม และผมมีทุกสิ่งที่เป็นแล้วในพระคริสต์เพื่อดำเนินชีวิตในแบบที่พระองค์พอพระทัย สิ่งที่สองที่ผมสังเกตคือความสบายเป็นบางสิ่งที่ผมอยากจะมีสักการเห็นพระเจ้า ผมจำเป็นต้องกลับใจ และต้องการพระสิริของพระเจ้าเพื่อมาดึงหัวใจของผมที่กำลังเตลิดไป ผมเปรียบเทียบและแยกแยะความแตกต่างระหว่างความสบายกับพระสิริของพระเยซู และผมเป็นใครในพระองค์ หัวใจผมจึงตอบสนองด้วยการสำนึกในพระคุณ

เพื่อนำหัวใจกลับไปในที่ที่ควรอยู่ ผมขอใช้รายการคำถามโดยตั้งอยู่บนฟิลิปปี 2:1-11 เพราะเน้นไปที่พระราชกิจที่พระเยซูคริสต์ทรงทำเมื่อทรงละจากสวรรค์เพื่อมาทนทุกข์ทรมาน ล้นพระชนม์ และคืนพระชนม์เพื่อเรา และนี่คือสิ่งที่ควรเป็นในกรณีนี้:

1. ความสุขสบายเอ๋ย ตอนนี้เจ้าช่างดูงดงามเหลือเกินในสายตาฉัน แต่มีครั้งใดบ้างไหมที่เจ้าเคยละทิ้งฐานะอันโดดเด่นและพระสิริของเจ้า เพื่อมาถ่อมตัวลงเพื่อฉัน?
2. ความสุขสบายเอ๋ย มีครั้งใดบ้างไหมที่เจ้าเคยเข้ามาในโลกของฉัน เพื่อทนทุกข์ทรมานแทนฉัน?
3. ความสุขสบายเอ๋ย มีครั้งใดบ้างไหมที่เจ้าเคยหลังโลหิตของเจ้า เพื่อให้ฉันได้รับการชำระให้สะอาดจากบาป?

4. ความสุขสบายเอ๋ย มีครั้งใดบ้างไหมที่เจ้าถูกทำให้เป็นขึ้นมาจากความตายเพื่อฉัน? เมื่อใดกันที่เจ้าเคยสัญญาว่าจะมอบชีวิตใหม่และฤทธิ์เดชให้แก่ฉัน?
5. ความสุขสบายเอ๋ย มีครั้งใดบ้างไหมที่เจ้าเคยสัญญาว่าจะส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์มาเพื่อเติมเต็มฉันด้วยการเล้าโลมใจที่แท้จริง ซึ่งจะช่วยให้ฉันดำเนินชีวิตเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าได้ แม้ในยามที่ความสุขสบายทางโลกของฉันถูกคุกคาม?
6. ความสุขสบายเอ๋ย มีครั้งใดบ้างไหมที่เจ้าเคยสัญญาว่าจะอธิษฐานวิงวอนแทนฉันต่อพระบิดาบนสวรรค์ เพื่อให้ฉันเข้มแข็งได้ในยามต้องเผชิญการทดลอง?
7. ความสุขสบายเอ๋ย มีครั้งใดบ้างไหมที่เจ้าเคยสัญญาว่าจะกลับมาอีกครั้งเพื่อไถ่ฉันให้พ้นจากสิ่งต่างๆ ที่ยึดครองใจและทำให้ฉันต้องตกเป็นทาสของมัน?

เมื่อผมทำสิ่งนี้ด้วยความเชื่อ ผมสามารถเห็นพระเยซูในพระสิริของพระองค์ และสิทธิประโยชน์ที่ผมมีในพระองค์ ผมสามารถกลับใจจากการให้ความสบายเป็นรูปเคารพของผม และส่งมันกลับไปในที่ที่มันควรอยู่ ความสบายเป็นบางสิ่งที่ทำให้ความสุขแก่เรา แต่ไม่ใช่เพื่อการนมัสการบูชา!

ผมได้รับประสบการณ์จากงานของพระวิญญาณขณะขับรถกลับบ้าน ได้กลับใจด้วยสติปัญญาและความเชื่อ พบบาปที่อยู่ในใจภายใต้พฤติกรรมของความบาป ได้ใช้ความจริงที่มีอำนาจของข่าวประเสริฐเข้ามาประยุกต์ใช้ในชีวิต รากของรูปเคารพแห่งความสบายเริ่มจะเหี่ยวแห้ง และผมหยั่งรากลึกกลงไปในพระเยซูผู้ทรงเป็นเถาองุ่นแท้

การปรับเปลี่ยนทิศทางใจในแนวตั้งกลับไปหาพระเจ้านี้ จะเปลี่ยนปฏิกิริยาที่ผมมีต่อครอบครัวเมื่อกลับถึงบ้านและเจอสถานการณ์ในแบบเดิม ผมจะมีความกรุณา อดทน และสุภาพเมื่อปรนนิบัติครอบครัว ผมอาจต้องเข้มงวดกับลูก ๆ บ้าง แต่พวกเขาจะได้พบกับผู้เลี้ยงที่ห่วงใย ไม่ใช่ขายดิบในกองทหาร ภรรยาผมก็ไม่ต้องเผชิญกับสามีที่คิดว่าหน้าที่ของเธอคือทำให้ผมสะดวกสบายอย่างที่ผมสมควรได้รับ เธอจะได้พบกับคู่ชีวิตที่มีความตั้งใจเคียงบ่าเคียงไหล่ไปด้วยกันในความท้าทายของชีวิต จะได้พบกับผู้ชายที่ดำเนินชีวิตในตัวตนของพระคริสต์ และนั่นจะหนุนใจให้เธออยากทำในสิ่งเดียวกัน

กางเขน 2: กางเขนและการดำเนินชีวิตแต่ละวัน

ชีวิตแห่งการกลับใจและความเชื่อจะทำให้การทำงานของธรรมชาติบาป
ตายลงและเพิ่มความชอบธรรมให้มากขึ้นเรื่อย ๆ พระบิดาที่เรียกเรามาสู่
การเชื่อฟังได้มอบทุกสิ่งที่เป็นในพระคริสต์เพื่อให้เราดำเนินชีวิตตามนั้น
เมื่อเราล้มลง พระองค์สัญญาว่าจะไม่ละหรือทอดทิ้งเรา พระองค์จะชนะ
ใจเรากลับมาโดยพระวิญญาณ และประทานพระคุณให้มากขึ้นอีกเมื่อเรา
สารภาพและกลับใจจากบาป และนี่คือสิ่งที่สามีและพ่อที่เป็นคริสเตียนคนนี้
สำนึกในพระคุณยิ่งนัก!

บทที่ 13

ผล 1 :

หัวใจที่เปลี่ยนแปลงอย่างแท้จริง

U ทที่ 2 เริ่มต้นด้วยประโยคว่า “ไม่มีอะไรชัดเจนไปกว่าความจำเป็นที่ต้องเปลี่ยนแปลง แต่ก็ไม่มีอะไรจะคลุมเครือไปกว่าการที่ต้องรู้ว่าอะไรคือสิ่งที่ต้องเปลี่ยนแปลง และการเปลี่ยนแปลงนั้นจะเกิดขึ้นได้อย่างไร” เราหวังว่ามาถึงจุดนี้ ประโยคนี้จะคลุมเครือน้อยกว่าตอนที่คุณเริ่มอ่านหนังสือเล่มนี้! การเปลี่ยนแปลงเป็นได้และเกิดขึ้นจริงเมื่อเราดำเนินชีวิตในความสัมพันธ์กับพระผู้ไถ่ของเรา และน้อมรับสิทธิประโยชน์ทั้งหมดที่พระองค์นำมาให้

การวินิจฉัย: นี่เป็นเพียงการเริ่มต้น

แต่เรายังไม่จบแค่นี้ เราอาจถูกทดลองให้หยุดอยู่แค่การวิเคราะห์อาการ และสร้างว่าเราทำเสร็จแล้ว แต่ตามพระคัมภีร์แล้ว นี่ถือเป็นการบิดเบือนไปจากความจริงอย่างมาก การเปลี่ยนแปลงที่แท้จริงยังไม่เกิดขึ้นจนกว่าจะเห็นชัดเจนในชีวิตและความสัมพันธ์ของเรา การที่เราเข้าใจบางสิ่ง ไม่ได้หมายความว่าเราแก้ปัญหาได้แล้ว

สมมุติว่ารถยนต์ของคุณเสีย คุณนำรถไปทิ้งเพื่อตรวจสอบ ช่างซ่อมจะนำอุปกรณ์ต่าง ๆ มาใช้ตรวจดูอย่างเชี่ยวชาญ แล้วบอกคุณว่าข้อเหวี่ยงของรถเสีย เขานำรถลงมาจากที่ยกและเขียนบิลให้คุณแล้วบอกว่าซ่อมเสร็จแล้ว คุณคงจะบอกให้เขายกรถกลับไปที่เดิมเพื่อเปลี่ยนข้อเหวี่ยงก่อน

สิ่งนี้เป็นความจริงในชีวิตคริสเตียนด้วย แคว้นิจฉัยอาการยังไม่เพียงพอ คุณจำเป็นต้องมีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงที่เห็นได้ชัดอย่างหนักแน่นและจริงจัง ยากอบพูดอย่างตรงไปตรงมาว่า “ความเชื่อที่ปราศจากการประพฤติก็ตายแล้ว” (ยากอบ 2:26) เปาโลกล่าวสิ่งเดียวกันเมื่อพูดว่า ความเชื่อจะนำไปสู่การเชื่อฟัง

(ดูโรม 1:5; 16:26) ใน กาลาเทีย 5:6 ท่านกล่าวว่า “ความเชื่อซึ่งแสดงออกเป็น การกระทำด้วยความรักนั้นสำคัญ”

เมื่อมองย้อนกลับไปตลอดทั้งหนังสือเล่มนี้ คุณเห็นไหมว่า ความรักที่พระเจ้ามีต่อประชากรของพระองค์นั้นเอาชนะบาปและการทำลายล้างของบาปได้อย่างไร? ผลที่เกิดขึ้นได้แน่นอนแม้ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก การมีชีวิตที่พระเจ้าเป็นศูนย์กลาง พึ่งพิงในพระเยซู การสำแดงฤทธิ์อำนาจและความงามของพระเจ้า ไม่ได้เป็นสิ่งที่มิให้เฉพาะกับคนที่จริงใจในทางพระเจ้าเป็นพิเศษเท่านั้น ผู้เชื่อทุกคนไม่ว่าใครก็ตามสามารถสัมผัสความยำเกรงพระเจ้าได้เมื่อพึ่งพิงพระคริสต์ ในบทนี้เราจะมาดูหัวใจประเภทใดที่เกิดผลดี และในบทที่ 14 เราจะดูว่าผลดีที่พูดถึงมีลักษณะอย่างไร

สิ่งที่ล้นออกมาจากใจ

พระคัมภีร์ใช้คำว่าใจ เพื่ออธิบายว่าแก่นแท้ของเราเป็นใคร¹¹ คำในภาษาฮีบรูและกรีก ที่หมายถึงใจนั้นมีอยู่หลายตอนในพระคัมภีร์ เกี่ยวข้องกับ “การอยู่ที่จุดศูนย์กลางของบางสิ่ง” โยน่าที่อยู่ในก้นบึ้งของท้องทะเล (โยนาห์ 2:3) พระเยซูถูกฝังอยู่ในท้องแผ่นดิน (มัทธิว 12:40) เมื่อพระคัมภีร์พูดถึงชีวิตคริสเตียน จะพูดถึงการรักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดดวงใจ พระเจ้าไม่ปรารถนาจะอยู่เพียงวงนอกของชีวิตเรา พระองค์จะไม่ยอมหยุดเว้นเสียแต่ได้อยู่ที่จุดศูนย์กลางของหัวใจ!

นี่คือความแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับมุมมองยอदनิยมอื่น ๆ ในชีวิตคริสเตียน คนส่วนใหญ่ที่ไม่ได้เป็นคริสเตียน (รวมถึงคริสเตียนอีกมากมายด้วย) มองชีวิตคริสเตียนว่าเกี่ยวข้องกับการรักษาพระบัญญัติ แน่แน่นอนว่าพระเจ้าทรงห่วงใยพฤติกรรมของผู้คน แต่พระคัมภีร์ให้ภาพชีวิตของผู้เชื่อที่เปี่ยมด้วยการไถ่ที่ลึกซึ้งกว่านั้น พระคัมภีร์อธิบายถึงชีวิตคริสเตียนในมุมมองของความสัมพันธ์ใหม่ที่มีกับพระเจ้า ที่เอ่อล้นไปด้วยความหวังจนไหลล้นออกมาจากแก่นแท้ของเราไปสู่การดำเนินชีวิตในแต่ละวัน!

คริสเตียนคือ ผู้ที่ชีวิตถูกครอบครองด้วยความรักอันบริสุทธิ์ของพระเจ้า พระองค์ทรงปรารถนาจะสร้างความรักที่บริสุทธิ์ขึ้นในเรา ซึ่งเป็นความรักที่ไหลล้นออกมาจากหัวใจดวงใหม่ เราเห็นแล้วว่าพระเจ้าทรงใช้แม้กระทั่งภาพเปรียบเทียบการแต่งงาน เพื่ออธิบายถึงความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดและเป็นส่วนตัวกับพระองค์ การแต่งงานเป็นเพียงจุดเริ่มต้นคำอธิบายถึงความ

11 พระคัมภีร์ใช้คำเช่น ใจ จิต วิญญาณ ความคิด และแรงจูงใจ เพื่ออธิบายถึงตัวตนภายในของบุคคลนั้น คำว่า “หัวใจ” เป็นคำทั่วไปที่ใช้แทนคำทั้งหมด

สัมพันธ์ที่พระเจ้าปรารภนาจะมีกับเรา แต่สิ่งนี้ช่วยให้เข้าใจว่าทำไมเราต้องเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้า และมุ่งมั่นดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์

ความรักและกบฏญัตติไม่ใช่สิ่งที่ขัดแย้งกัน

สมมุติว่ามีสาวโสทคนหนึ่งได้เข้าทำงานในบริษัทใหญ่แห่งหนึ่ง เธอยังไม่เคยพบกับเจ้านายคนใหม่ของเธอเลย ที่มุมหนึ่งของสำนักงาน เธอเห็นประตูบานหนึ่งที่มีบอร์ดขาวติดอยู่ข้าง ๆ ซึ่งนั่นก็คือห้องทำงานของเจ้านายเธอ เขาติดข้อแนะนำ กฎระเบียบต่าง ๆ สำหรับพนักงานไว้บนบอร์ดนั้น คุณคิดว่าเธอจะคิดอย่างไรเกี่ยวกับเจ้านายและบอร์ดของเขา? เป็นไปได้มากกว่าเธอจะรู้สึกเกรงขามและอาจกลัวด้วย กฎระเบียบต่าง ๆ ที่ติดอยู่บนบอร์ดอาจทำให้รู้สึกกลัวและไม่เป็นที่ชื่นชอบ กฎระเบียบนั้นมีไว้เพื่อควบคุมพฤติกรรมของเธอและผลักดันให้เธอใช้ความสามารถในการทำงานให้มากขึ้น แต่ไม่อาจกระตุ้นหรือสร้างแรงบันดาลใจให้เธอได้ แต่เธอก็ปฏิบัติตามเพื่อจะได้ไม่โดนไล่ออก กฎระเบียบนั้นดูเยือกเย็นและไร้ความเป็นมิตร

ที่นี้ลองจินตนาการว่าหลายเดือนจากนั้น เจ้านายของเธอที่เป็นหนุ่มโสทเหมือนกัน ได้สานความสัมพันธ์กับเธอ และในที่สุดทั้งคู่ก็ได้แต่งงานกัน ในช่วงเวลาเหล่านั้นเธอสังเกตเห็นว่า มุมมองที่เกี่ยวกับบอร์ดพนักงานนั้นเปลี่ยนไปตามระดับหัวใจของเธอที่เปลี่ยนไปต่อผู้เป็นสามี เดียวนี้เธอเห็นคำแนะนำเหล่านั้นเป็นความรักและสติปัญญาจากคนที่ใส่ใจและห่วงใยในสวัสดิภาพของเธอ เธอไม่ได้มองว่าเป็นภาระอีกต่อไป แต่เป็นวิธีเจาะจงที่ทำให้เธอให้ความเคารพแก่ผู้ที่เป็นทั้งเจ้านายและทำให้สามีของเธอพอใจได้

อะไรที่เปลี่ยนไป? ไม่ใช่กฎระเบียบ แต่เป็นธรรมชาติในความสัมพันธ์และทัศนคติต่อกฎระเบียบนั้นได้เปลี่ยนไป นี่เป็นเรื่องตัวอย่างที่อาจไม่สมบูรณ์นัก เพราะมองข้ามเรื่องการเดดกับพนักงานในที่ทำงานไป แต่เข้าไปสู่ข้อเท็จจริงบางอย่างเกี่ยวกับชีวิตคริสเตียน วิธีชีวิตแบบใหม่ ซึ่งก็คือผลที่เห็นได้ภายนอกของชีวิตผู้เชื่อ ไม่ได้เกิดจากการเชื่อฟังอย่างเย็นชาตามบทบัญญัติที่พระเจ้าสั่ง แต่เติบโตจากหัวใจที่ถูกคว่ำไว้และครอบครองโดยผู้ประทานบทบัญญัตินั้น มีบางเวลาที่เราเชื่อฟังทำได้ยาก แต่เมื่อมีจิตสำนึกว่าบทบัญญัตินั้นมาจากพระเจ้าผู้ทรงห่วงใย การต่อสู้นั้นก็เติบโต

ตลอดพระคัมภีร์ทั้งเล่ม พูดถึงหัวใจว่าเป็นศูนย์กลางของแรงจูงใจ มีข้อพระวจนะมากกว่าเก้าร้อยข้อที่พูดถึงเรื่องของหัวใจ เราลองมาดูบางตอนกัน

ที่เน้นให้เห็นความสำคัญของหัวใจที่ถูกสร้างใหม่แล้วในการเชื่อฟังพระเจ้าอย่างไร

หัวใจแห่งการเชื่อฟัง

คุณจะตอบอย่างไร ถ้าต้องสรุปความหมายในการเป็นคริสเตียน? เมื่อถูกพวกผู้สอนธรรมบัญญัติติดคั่น พระเยซูตรัสว่า การเชื่อฟังที่แท้จริงทั้งหมดมาจากหัวใจที่ได้รับการเปลี่ยนแปลง พระองค์สะท้อนสิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยไว้ในหลายร้อยปีก่อนหน้านี้ โดยเน้นไปที่จุดศูนย์กลางของหัวใจ อะไรที่น้อยกว่านี้คือความว่างเปล่าและหลอกลวง เพราะหัวใจคือศูนย์กลางของการเปลี่ยนแปลง

“มีธรรมอาจารย์คนหนึ่งเข้ามาใกล้ เมื่อได้ยินพวกเขาถกเถียงกัน และเห็นว่าพระองค์ทรงตอบพวกเขาได้ดีจึงทูลถามพระองค์ว่า ‘พระบัญญัติข้อไหนสำคัญที่สุด?’

พระเยซูจึงตรัสตอบคนนั้นว่า ‘พระบัญญัติอันดับแรกคือ โอ ชน อิสราเอล จงฟังเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเป็นพระเจ้าองค์เดียว พวกท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าด้วยสุดใจของท่าน ด้วยสุดจิตของท่าน ด้วยสุดความคิดของท่านและด้วยสุดกำลังของท่าน ส่วนพระบัญญัติที่สำคัญอันดับสองคือ จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ไม่มีพระบัญญัติอื่นใดที่สำคัญยิ่งกว่าพระบัญญัติเหล่านี้’” (มาระโก 12:28-31)

ในพระวจนะตอนนี้พระเยซูเน้นไปที่เรื่องของหัวใจ และย้ำให้เห็นถึงพระบัญญัติสามข้อแรก คนของพระเจ้าแท้จริงต้องเริ่มต้นที่ใจ

ใจในพระคัมภีร์เดิม

ใน 1 ซามูเอล 16:1-13 พระเจ้าตรัสกับซามูเอลว่าควรมองไปที่ใด เมื่อท่านประเมินดาวิดและพี่ชาย พระเจ้าทรงมองตรงไปที่หัวใจของดาวิดผู้เป็นเด็กเลี้ยงแกะ

“พระยาห์เวห์ตรัสกับซามูเอลว่า ‘เจ้าจะเป็นทุกข์เรื่องซาอูลนานเท่าใดเล่า เราปลดเขาจากการเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลแล้ว จง

เต็มน้ำมันให้เต็มเขาสัตว์ของเจ้า แล้วก็จงไป เราจะใช้เจ้าไปหา
เจสซีชาวเบธเลเฮม เพราะว่าในพวกบุตรของเขา เราเลือกกษัตริย์
องค์หนึ่งแล้วสำหรับเรา'

... เมื่อพวกเขามาแล้ว ท่านก็มองเห็นเอลีอับ จึงคิดว่า 'ผู้ที่ทรง
ให้เจิมไว้ก็อยู่เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์แน่แล้ว'

แต่พระยาห์เวห์ตรัสกับชามุเอลว่า 'อย่ามองดูที่รูปร่างภายนอก
หรือที่ความสูงแห่งร่างกายของเขา เพราะเราไม่ยอมรับเขา เพราะ
พระยาห์เวห์ไม่ได้ทอดพระเนตรเหมือนที่มนุษย์ดู เพราะมนุษย์ที่
รูปร่างภายนอก แต่พระยาห์เวห์ทอดพระเนตรจิตใจ'

แล้วเจสซีก็นำลูกชายสิบคนมาให้เดินผ่านหน้าชามุเอล ท่านกล่าวว่า
'พระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงเลือกผู้ใดเหมือนกัน' แล้วเจสซีให้ซิมมาห์
เดินผ่านไปและท่านก็กล่าวว่า 'พระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงเลือกผู้ใด
เหมือนกัน' แล้วเจสซีให้บุตรทั้งเจ็ดคนเดินผ่านหน้าชามุเอล และ
ชามุเอลบอกกับเจสซีว่า 'พระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงเลือกคนเหล่านี้' แล้ว
ชามุเอลกล่าวแก่เจสซีว่า 'พวกนี้เป็นบุตรชายทั้งหมดของท่านหรือ?'

เจสซีตอบว่า 'ยังมีคนสุดท้ายซ่อนเหลืออยู่ นี่แน่ะ เขากำลังเลี้ยง
แกะอยู่'

และชามุเอลกล่าวแก่เจสซีว่า 'จงใช้คนไปนำเขามา เพราะเรา
จะไม่ยอมนั่งจนกว่าเขาจะมาที่นี่'

เจสซีก็ใช้คนไปนำเขามา เขาคือคนผิวแดง ๆ มีหน้าตาดีและ
รูปร่างงาม

และพระยาห์เวห์ตรัสว่า 'จงลุกขึ้นเจิมเขาไว้ เพราะเป็นคนนี้'

ชามุเอลจึงนำเขาสัตว์ที่มีน้ำมัน เจิมเขาไว้ท่ามกลางพวกพี่ชาย
ของเขาและพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ทรงสวมทับดาวิดตั้งแต่นั้น
วันนั้นเป็นต้นไปและชามุเอลก็ลุกขึ้นกลับไปรามัท"

พระเจ้าทรงเตือนชามุเอลไม่ให้มองไปที่รูปร่างภายนอก แต่ให้มองไปที่
อุปนิสัยภายใน ต่อมาในชีวิตของดาวิด ท่านพิสูจนสิ่งที่ท่านเรียนรู้ในเรื่องนี้
โดยบันทึกในพระธรรมสดุดีที่เกี่ยวข้องกับการสำรวจตนเองว่า "ข้าแต่พระเจ้า
ขอทรงตรวจค้นข้าพระองค์และทรงรู้จักจิตใจของข้าพระองค์ ขอทรงทดสอบ
ข้าพระองค์และทรงรู้จักความคิดของข้าพระองค์ และขอทอดพระเนตรว่ามี
ทางชั่วใด ๆ ในข้าพระองค์หรือไม่และขอทรงนำข้าพระองค์ไปในทางนิรันดร์"
(สดุดี 139: 23-24)

ผล 1 : หัวใจที่เปลี่ยนแปลงอย่างแท้จริง

เมื่อคุณสำรวจตัวเอง คุณเน้นไปที่เรื่องหัวใจมากน้อยเพียงใด?

พระคัมภีร์พูดถึงเราโดยตรงไปตรงมาว่าเป็นประชากรที่หลงไปจากทางของพระเจ้า การเชื่อฟังจึงต้องเปลี่ยนแปลงอย่างสิ้นเชิง พระธรรมเยเรมีย์บทที่ 31 และเอเสเคียลบทที่ 36 เต็มไปด้วยพระสัญญาที่มหัศจรรย์ของการเชื่อฟังที่ไหลล้นมาจากหัวใจที่พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ทรงคว่ำเอาไว้ พระวาทะข้อเหล่านี้ส่งผลเสียด้วยมุมมองที่ดีของพันธสัญญาและหัวใจที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่

“พระยาห์เวห์ตรัสว่า ‘นี่แน่ะ วันเวลาจะมาถึง ซึ่งเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับเชื้อสายของอิสราเอลและเชื้อสายของยูดาห์ ไม่เหมือนกับพันธสัญญาซึ่งเราได้ทำกับบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย เมื่อเราจับมือเขาเพื่อนำเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เป็นพันธสัญญาของเรา ซึ่งเขาฝ่าฝืน ถึงแม้ว่าเราได้เป็นสามีของเขา’ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ ‘แต่ี่จะเป็นพันธสัญญาซึ่งเราจะทำกับเชื้อสายของอิสราเอลภายหลังสมัยนั้น’ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ ‘เราจะบรรจุธรรมบัญญัติไว้ในเขาทั้งหลาย และเราจะจารึกมันไว้บนดวงใจของเขา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชากรของเรา และทุกคนจะไม่สอนเพื่อนบ้านและพี่น้องของตนแต่ละคนอีกว่า ‘จงรู้จักพระยาห์เวห์’ เพราะเขาทุกคนจะรู้จักเราตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดถึงคนใหญ่โตที่สุด’ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ ‘เพราะเราจะให้อภัยความผิดบาปของเขาและจะไม่จดจำบาปของเขาอีกต่อไป’” (เยเรมีย์ 31:31-34)

ในทำนองเดียวกัน เอเสเคียลทำนายเกี่ยวกับพันธสัญญาใหม่ และหัวใจดวงใหม่ ดังนี้

“เพราะว่าเราจะนำพวกเจ้าออกมาจากท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และรวบรวมเจ้ามาจากทุกประเทศ แล้วนำเจ้าเข้ามาในแผ่นดินของเจ้าเอง เราจะเอาน้ำสะอาดพรหมเจ้าทั้งหลาย แล้วเจ้าจะสะอาดพ้นจากมลทินทั้งหลายของเจ้า และเราจะชำระพวกเจ้าจากรูปเคารพทั้งหลายของเจ้า เราจะให้ใจใหม่แก่พวกเจ้า และเราจะบรรจุวิญญาณใหม่ไว้ภายในของเจ้าทั้งหลาย เราจะนำใจหินออกจากเนื้อของเจ้า และให้ใจเนื้อแก่เจ้า เราจะใส่วิญญาณของเราไว้ภายใน

ของเจ้าทั้งหลาย แล้วทำให้เจ้าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเราและรักษากฎหมายของเรา ทั้งทำตามนั้น เจ้าทั้งหลายจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่เราให้แก่บรรพบุรุษของเจ้า และเจ้าจะเป็นประชากรของเรา และเราเองจะเป็นพระเจ้าของเจ้า” (เอเสเคียล 36:24-28)

ลองสังเกตพระวจนะทั้งสองตอน จะเห็นการเชื่อมโยงระหว่างพระบัญญัติของพระเจ้าและหัวใจ คำอธิบายเรื่องการเชื่อฟังของหัวใจใหม่ที่ได้รับฤทธิ์อำนาจจากพระวิญญาณในเอเสเคียล 36:27 นั้นมีพลังมากเป็นพิเศษในการพรรณนาถึงใจใหม่ที่ถูกปลุกคืนโดยพระวิญญาณให้ไปสู่การเชื่อฟัง สิ่งนี้เป็นการเชื่อฟังอย่างสมัครใจ ที่ปลุกขึ้นมาจากหัวใจที่ได้รับการเปลี่ยนแปลง และถูกคว่ำเอาไว้โดยพระเจ้าพระผู้ไถ่

หัวใจในพระคัมภีร์ใหม่

พระวจนะจากพระคัมภีร์เดิมนี้นับเป็นเงาของสิ่งที่กำลังจะตามมา ในพระธรรมเอเฟซัส เราพบการเติมเต็มพระสัญญาเหล่านี้ ในคำอธิษฐานเพื่อชาวเอเฟซัส เปาโลกล่าวว่า:

“เพราะเหตุนี้ เมื่อข้าพเจ้าได้ยินเกี่ยวกับความเชื่อของพวกท่านในพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า และความรักของท่านต่อธรรมิกชนทั้งหมด ข้าพเจ้าจึงขอบพระคุณเพราะท่านทั้งหลายไม่หยุดเลยเมื่อระลึกถึงท่านในคำอธิษฐานของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าอธิษฐานว่า ขอพระเจ้าของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราคือพระบิดาผู้ทรงพระสิริ ทรงให้ท่านทั้งหลายมีจิตใจที่ประกอบด้วยปัญญาและการสำแดง เพื่อท่านจะรู้จักพระองค์ ขอให้ตาใจของพวกท่านสว่างขึ้น เพื่อจะได้รู้ว่าพระองค์ประทานความหวังอะไรแก่ท่านในการทรงเรียกพวกท่านนั้น และรู้ว่ามรดกที่มีศักดิ์ศรีของพระองค์สำหรับพวกธรรมิกชนนั้นบริบูรณ์เพียงไร และรู้ว่าฤทธานุภาพของพระองค์ยิ่งใหญ่มากมายเพียงไรสำหรับเราที่เชื่อนั้น เป็นฤทธิ์เดชเดียวกับการทำกิจอันทรงอำนาจและทรงพลังของพระองค์” (เอเฟซัส 1:15-19)

ผล 1 : หัวใจที่เปลี่ยนแปลงอย่างแท้จริง

เมื่อพระเยซูทรงตรัสย้ำถึงถ้อยคำของโมเสสในมาระโกบทที่ 12 เปาโลก็มองเห็นว่า พระเยซูทรงเป็นผู้มาเติมเต็มพระสัญญาในพระคัมภีร์เดิม พระองค์เป็นผู้นำเรากลับคืนดีกับพระเจ้าโดยยอมเชื่อฟังพระบัญญัติของพระบิดาจากหัวใจอย่างสมบูรณ์ ยอมทนทุกขุทธานรับโทษบาปแทนเราที่เราสมควรจะได้รับเพราะละเมิดพระบัญญัติเหล่านั้น พระเยซูได้ส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้เสด็จมาเพื่อประทานหัวใจใหม่ให้แก่ผู้เชื่อ เพื่อจารึกบัญญัติลงในหัวใจของเรา และให้เราได้รับฤทธิ์อำนาจใหม่และความปรารถนาใหม่ที่จะเชื่อฟังพระบัญชาของพระเจ้า ในเอเฟซัสบทที่ 4, 5 และ 6 เปาโลอธิบายในรายละเอียดว่าชีวิตคริสเตียนที่เกิดผลมีคุณลักษณะแบบใด

ไม่มีสิ่งใดที่ให้ความหวังและเสรีภาพ ได้มากไปกว่าภาพที่เราเห็นในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ชีวิตของผมไม่ได้ถูกกำหนดไปตามที่ถูกเลี้ยงดู จิตวิทยา วัฒนธรรม อารมณ์ หรือสิ่งอื่นใดเลย เพราะพระเจ้าทรงจัดเตรียมทุกสิ่งเพื่อที่ผมได้ในสิ่งที่จำเป็นที่สุด นั่นคือได้รับการไถ่ ผมจึงมีความมั่นใจและชื่นชมยินดีว่าการเปลี่ยนแปลงเป็นไปได้แน่นอน ปัญหาและอุปสรรคใหญ่ที่สุดของผมคือ หัวใจที่บาปและหลงหาย บัดนี้พระเจ้าทรงจัดการแล้ว ทรงไถ่ผมออกมาและประทานหัวใจใหม่ให้แก่ผม

คุณตอบสนองต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตอย่างไร? ตรงไหนที่คุณเห็นผลดีในชีวิตของคุณ? ตรงไหนที่คุณอดทนต่อคนที่พยายามยั่วให้คุณโกรธ? ตรงไหนที่คุณกล้าเผชิญกับคนที่ทำให้คุณกลัว? สถานการณ์ลำบากแบบไหนล่าสุดที่คุณเผชิญมา และเป็นเหมือนบททดสอบความเชื่อแท้ของคุณ? พระพรใดที่คุณได้รับมาเมื่อเร็ว ๆ นี้ ที่พิสูจน์ถึงความเชื่อแท้ของคุณ? เลือกหนึ่งข้อจากคำถามเหล่านี้และนำมาสะท้อนดูว่าหัวใจแบบไหนที่เกิดผล วิธีใดที่คุณใช้สติปัญญาเข้ามาฟังฟังและวางใจในพระเจ้าผู้ไถ่ของคุณ? คุณกลับใจจากเรื่องใดเป็นพิเศษ (ถอดออก) และเชื่อใน (สวมใส่) สิ่งใดที่ทำให้คุณได้ทั้งกำลังกายและใจเพื่อทำได้สำเร็จ? ความจริงใหม่ใดที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของคุณที่เริ่มเติมเต็มหัวใจและเปลี่ยนแปลงชีวิตคุณ?

กรณีศึกษา

ความคิดเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงที่ตั้งอยู่บนทฤษฎีล้วน ๆ นับเป็นเรื่องหนึ่ง แต่เป็นอีกเรื่องเมื่อนำลงมาสู่ชีวิตคุณ เก็บความคิดนี้ไว้และลองมาดูบางคนที่มีปัญหากับความยากลำบาก และเรียนรู้จากประสบการณ์ของตนเอง อัครสาวก

เปาโลต้องรับมือกับความอ่อนแอฝ่ายกาย ความยากลำบาก และความบาป ในจดหมายฝากที่ท่านเขียนถึงชาวฟิลิปปิ เราจะเห็นวิธีที่ท่านตอบสนองอย่างไร¹²

พระธรรมกิจการบทที่ 16 บอกเราว่าเปาโลและสิลาสได้ตั้งคริสตจักรขึ้นในเมืองฟิลิปปิ ขณะอยู่ที่นั่นทั้งที่ถูกจับเข้าคุกเพราะรักษาทาสสาวคนหนึ่ง และต่อมาต้องติดคุกอีกครั้ง (น่าจะอยู่ในกรุงโรม) ที่เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ไปถึงชาวฟิลิปปิ เพื่อให้กำลังใจพวกเขาให้มีความชื่นชมยินดีในสถานการณ์ที่ยากลำบาก ท่านทำสิ่งนี้ได้อย่างไร? อะไรทำให้ท่านยังคงมีสันติสุขและความชื่นชมยินดีทั้ง ๆ ที่กำลังเผชิญกับความยากลำบาก? ถ้าชาวประเสริฐทำงานในชีวิตของเปาโลในท่ามกลางเหตุการณ์เหล่านี้ได้ ก็สามารถทำได้ในชีวิตคุณและผมด้วยเช่นกัน

จงอ่านพระธรรมฟิลิปปิและนำคำถามเจ็ดข้อด้านล่างมาพิจารณา แต่ละข้อจะดูที่การตอบสนองของเปาโล และตามด้วยการนำมาประยุกต์ใช้ส่วนตัว เมื่อคุณทำแบบฝึกหัดนี้ คุณจะได้ใคร่ครวญในสิ่งที่คุณเรียนรู้จากหนังสือเล่มนี้ นี่เป็นหนทางที่จะปฏิบัติตามภาพรวมของความร้อน (บทที่ 7 และ 8) หนาว (บทที่ 9 และ 10) กางเขน (บทที่ 11 และ 12) และผล (บทที่ 13 และ 14) และนำมาใช้ในชีวิตคุณ เลือกหนึ่งประเด็นที่มีความยากลำบาก มองไปที่ชีวิตของเปาโล และนำสิ่งที่คุณเห็นมาปรับใช้ในชีวิตคุณเอง

ความร้อน

1ก. อะไรคือสถานการณ์ของเปาโล?

อะไรคือภาระที่เปาโลแบกอยู่ แรงกดดัน ความยากลำบาก ความเจ็บปวด และการทดลอง ทั้งที่เป็นจริงและมีแนวโน้มว่าจะเกิดขึ้น?

เปาโลอยู่ในคุก ท่านไม่อาจทำภารกิจของท่านได้ ท่านว่าวุ่นใจเรื่องการแก่งแย่งชิงดีกันในคริสตจักรที่ท่านดูแล สถานการณ์ของเปาโลน่ากังวล อะไรที่อยู่ในใจจริงของท่านกำลังจะแสดงออกมา

1ข. สถานการณ์ของคุณคืออะไร?

ตอนนี้คุณกำลังเผชิญกับความยากลำบากอะไร? คุณกำลังดิ้นรนอยู่ในเรื่องสุขภาพ ความสัมพันธ์ในครอบครัว ปัญหาเกี่ยวกับงาน ถูกวิพากษ์วิจารณ์ เจ็บปวดเพราะบางคนทำบาปต่อคุณหรือไม่? คุณกำลังต่อสู้กับการทดลอง

12 บทเรียนจากพระธรรมฟิลิปปิถูกพัฒนาขึ้นโดย David Powlisson ในหลักสูตร Dynamics of Biblical Change และได้รับอนุญาตแล้ว

อะไร? สถานการณ์ใดที่ทั้งใกล้และไกลในอนาคตที่ทำให้คุณเป็นกังวลจนเกิดความกลัว?

เปาโลไม่อาจหลีกเลี่ยงการมีชีวิตอยู่ในโลกที่บาปและทุกข์ยากนี้ได้ คุณเองก็เช่นกัน จงซื่อสัตย์กับสถานการณ์ของคุณ กล้าเผชิญ ก่อนที่คุณจะมีประสบการณ์ในพระคุณของพระเยซูคริสต์ คุณต้องหาให้พบว่าตรงไหนที่คุณต้องการความช่วยเหลือจากพระเยซูคริสต์ ย้อนกลับไปดูบทที่ 7 และ 8 เพื่อหาตัวตนในโลกของคุณให้เจอ

กอกนาม

2ก. การตอบสนองแบบใดที่คุณคาดว่าจะได้จากคนที่ตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก?

เพราะชาวฟิลิปปินมองภาพคนที่ตอบสนองในทางพระเจ้า ทำให้เราไม่เห็นการตอบสนองที่ไม่ใช่แบบของพระเจ้า แต่ถ้าคุณอยู่ในสถานการณ์ของเปาโล คุณจะถูกล่อลวงให้ตอบสนองแบบไหน? ความเป็นไปได้อาจได้แก่: โมโห ไม่พอใจ ท้อ ถ้ามถึงความดีของพระเจ้าและพระปัญญาของพระองค์ ละทิ้งความเชื่อ พึ่งพาตนเอง มีความชอบธรรมให้ตนเอง หมกมุ่นกับการปกป้องความสะดวกสบายส่วนตัว และอื่น ๆ อีกมากมาย ความเป็นไปได้ในการทำบาปจะแตกต่างกันไปในแต่ละคน

2ข. คุณตอบสนองต่อสถานการณ์ที่ยากลำบากอย่างไร?

ตามปกติคุณตอบสนองต่อแรงกดดันตามรายการคำถามข้อหนึ่งอย่างไร? คุณคิด พูด มีทัศนคติ อารมณ์ และการกระทำอย่างไร? และต่อไปให้คิดถึงปฏิกิริยาปกติที่คุณตอบสนองเมื่อทุกสิ่งราบรื่น การล่อลวงอะไรที่มาพร้อมกับพระพร? คุณไม่พอใจพระเจ้าเมื่อพระองค์ทำบางสิ่งที่คุณเข้ามาขวางวิถีที่คุณจะถวายเกียรติพระองค์หรือ? เมื่อความยากลำบากเข้ามาสู่ชีวิต เรามักมีคำถามต่อพระปัญญา ความดี ฤทธิ์อำนาจ และพระเมตตาของพระเจ้า นี่ไม่ใช่เป็นบาปที่ “เล็กน้อย” แต่เป็นการทำร้ายพระลักษณะของพระเจ้า และประณามแรงงูใจของพระองค์ คุณคร่ำครวญสงสารตัวเองเมื่อเผชิญความยากลำบากหรือ? คุณตัดสินใจพระเจ้าเมื่อพระองค์ไม่ได้จัดระเบียบจักรวาลนี้ตามที่คุณต้องการหรือ? นำการตอบสนองในแบบต่าง ๆ จากบทที่ 9 มาทบทวนดู คุณเห็นตัวเองอยู่ในนั้นหรือเปล่า?

3ก. อะไรคือความปรารถนาและความเชื่อที่เข้ามาครอบครองหัวใจมนุษย์ และทำให้ปฏิกิริยาตอบสนองไม่เป็นไปตามทางพระเจ้า?

เจ้านายจอมปลอมไหนบ้างที่เข้ามาปกครองในสถานการณ์อย่างที่เปาโลกำลังเผชิญ? นี่คือนิสัยสามสถานการณ์ที่ท่านเผชิญ:

- ฟิลิปปี 1:7; 2:3; 2:21; 3:19: ความทะเยอทะยานที่เห็นแก่ตัว
- ฟิลิปปี 3:1-7: ความชอบธรรมของตนเอง
- ฟิลิปปี 2:28; 4:6, 12: ความกระวนกระวาย

3ข. ความปรารถนาอะไรและความเชื่อใดที่กำลังปกครองใจคุณอยู่?

เมื่อมีแรงกดดันเพิ่มขึ้น คุณพยายามควบคุมเหนือสถานการณ์หรือคนที่เข้ามาเกี่ยวข้องหรือเปล่า? การวางใจพระเจ้าเป็นเรื่องยากสำหรับคุณหรือไม่ เพราะคุณคิดว่าจะถูกหลอกลวง หรือถูกควบคุม? คุณขาดความกล้าในพระเยซูคริสต์เพราะกลัวสิ่งที่ผู้คนอาจคิด พูด หรือทำกับคุณหรือไม่? คุณเป็นคนชอบตัดสินและวิพากษ์วิจารณ์คนอื่น นินทา หรือบ่นเกี่ยวกับพวกเขาหรือไม่? วิธีที่คุณตอบสนองเป็นประจำเกิดจากความรักสบาย ความกลัวหรือต้องการเอาใจใครบางคนหรือเปล่า? ให้กลับไปหาคำถามเพื่อเอกซเรย์ใจในบทที่ 10 เพื่อค้นหาว่าอะไรที่ปกครองใจคุณอยู่ ระบุสิ่งเจาะจงที่โผล่ขึ้นมาในสถานการณ์ที่คุณเลือก

4ก. เกิดอะไรขึ้นตามมาจากการตอบสนองที่บาปของคุณ?

อะไรคือวงจรความเสื่อมทรามที่คุกคามชาวฟิลิปปี? ปฏิกริยาความบาปผสมกับความยากลำบาก สร้างปัญหาใหม่หรือทำลายพระพรได้อย่างไร? คุณเก็บเกี่ยวสิ่งใดเมื่อคุณตอบสนองด้วยบาป

- ฟิลิปปี 1:15-18: อิจฉาริษยาและการชิงดีชิงเด่น
- ฟิลิปปี 3:18-19: ทำลายตนเอง และรับโทษนินดร์

ปฏิกิริยาตอบสนองของเราต่อสถานการณ์ต่าง ๆ จะเกิดผลตามมาเสมอ การตอบสนองของเราไม่ว่าจะในทางของพระเจ้าหรือไม่ จะก่อให้เกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ตามมา ถ้าผมรู้สึกไร้ค่าอยู่คนเดียวเพราะเขาไม่ทำตามที่ผมสั่ง ผมก็กำลังก่อเหตุการณ์ใหม่ให้เกิดขึ้น เมื่อผมทำบาป ผมกำลังทำให้ปัญหานั้นแย่ลงไปอีกแม้ว่าลูกจะยอมเชื่อฟังผม แต่เมื่อผมตอบสนองในทางพระเจ้า

ก็ไม่อาจรับรองได้ว่าลูกชายของผมจะตอบสนองอย่างที่ผมต้องการ แต่เป็นสิ่งที่ทำให้มั่นใจได้ว่าตัวผมไม่ได้เป็นอุปสรรคต่องานของพระเจ้าในชีวิตของเขา

4ข. คุณเผชิญกับผลลัพธ์อะไรบ้างหลังจากที่คุณทำบาป?

เมื่อคุณมองไปที่วิธีที่คุณตอบสนองต่อสถานการณ์ของคุณ คุณเห็นผลอะไรเกิดขึ้น? คุณมีส่วนเพิ่มปัญหาเข้าไปอย่างไรเมื่อมีสิ่งอื่นที่ไม่ใช่พระเยซูคริสต์ปกครองคุณอยู่? วิธีใดที่ความพยายามจะแก้ปัญหาคงของคุณกลับทำให้แย่ลงไปอีก?

กางเขน

5ก. อะไรที่เปลี่ยนแปลงชีวิตจากภายในสู่ภายนอก?

อะไรที่ปกครองหัวใจและเกิดผลตอบสนองในทางพระเจ้า?

พระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์เองอย่างเจาะจงในฟิลิปปีอย่างไร? พระองค์คือผู้ใด? พระองค์ทรงเป็นอย่างไร? พระองค์ได้ทำสิ่งใดไปแล้ว? พระองค์กำลังจะทำสิ่งใด? พระองค์จะทรงทำสิ่งใดในอนาคต? คุณอาจมองไม่เห็นทุกสิ่งที่ต้องรู้เกี่ยวกับพระเจ้าในหนังสือเล่มนี้ แต่มีอะไรที่โดดเด่นออกมา? ที่ชัดเจนยิ่งกว่านั้นคือ อะไรที่เปาโลเห็นเกี่ยวกับพระเจ้า? อะไรที่ปกครองเปาโลอยู่? ชีวิตของท่านถูกกำหนดโดยความเชื่ออย่างไร? อะไรที่ควบคุมการแปลความ (และการตอบสนอง) ในสถานการณ์ของท่าน? อะไรคือ “เคล็ดลับ” แห่งความพึงพอใจ สันติสุข การขอบพระคุณ และความชื่นชมยินดี? เปาโลเชื่อ วางใจ ยำเกรง หวัง รัก แสวงหา และเชื่อฟังในสิ่งใด? ความเชื่อในพระเจ้าผู้ทำให้ทั้งโลกนี้แตกต่างไปได้อย่างไร? ความเชื่อเปลี่ยนแปลงเราจนเห็นเป็นรูปธรรมได้อย่างไร? คุณมีใจขอบพระคุณ สร้างสันติ และมีความพึงพอใจที่ไหลล้นโดยตรงจากการเชื่อ วางใจและยำเกรงพระเจ้าได้อย่างไร?

- 1:2: พระคุณและสันติสุขเป็นของเราโดยทางพระเยซูคริสต์
- 1:6; 2:13: พระเจ้าผู้ทรงสัตย์ซื่อและทรงอำนาจอธิปไตยเหนือทุกสิ่ง
- 1:19: พระวิญญานบริสุทธิ์ของพระคริสต์
- 1:20-21: มีความมั่นใจในพระคริสต์ผู้คืนพระชนม์
- 2:1-11: พระคริสต์ผู้ถ่อมลงปรนนิบัติประชากรของพระองค์
- 2:1-8; 3:10-11: เป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูคริสต์ในการทนทุกข์ (เมื่อพระองค์ทนทุกข์ ทำไมคิดว่าผมจะไม่ต้องทนเล่า? เราไม่ควรหลีกเลี่ยง

ผู้คนเปลี่ยนแปลงอย่างไร

การทนทุกข์ เพราะเป็นการทรงไถ่ และพิสูจน์ถึงความเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์)

- 2:9-11, 16: วางในพระคริสต์ผู้ได้รับการยกชูขึ้น (เมื่อพระองค์ได้รับการยกชู ผมเองก็จะเป็นเช่นนั้นด้วยในวันหนึ่งข้างหน้า โลกนี้ไม่ใช่บ้านของผม)
- 3:1-9: การหยุดพักในพระราชกิจที่พระคริสต์ทรงกระทำเพื่อผม
- 3:12-14: ความมั่นคงในพระคริสต์ยึดเหนี่ยวชีวิตผมไว้
- 3:20-21: การเสด็จกลับมาของพระคริสต์และการเปลี่ยนแปลงสภาพของผม
- 1:1, 5, 14, 25; 2:19; 3:17; 4:10, 18: แบบอย่างของผู้อื่น
- 1:9, 19: คำอธิษฐานของผู้อื่น
- 2:12-13: พระเจ้าทรงทำให้เราเปลี่ยนแปลงได้
- 4:4-7: การนมัสการพระเจ้าที่แท้จริง
- 4:8-9: การใคร่ครวญในความจริง

5ข. อะไรที่เปลี่ยนแปลงชีวิตคุณ? อะไรที่ปกครองหัวใจของคุณ?

ถ้าคุณพบว่าอะไรคือสิ่งที่มีแนวโน้มมาแทนที่พระเยซูคริสต์ในหัวใจของคุณในข้อ 3 คุณกำลังมุ่งสู่หนทางแห่งการกลับใจและความเชื่อโดยพระวิญญาณทรงนำ จำได้หรือไม่ว่า คุณละเมิดพระบัญญัติสามข้อแรกจากสิบข้ออย่างไร ก่อนที่จะกลับใจจากการละเมิดเจ็ดข้อที่เหลือ พูดอีกแบบคือ คุณต้องกลับใจมากกว่าบาปที่เห็นบนผิวหน้า แม้บาปเหล่านั้นจะร้ายแรงเพียงใดก็ตาม เมื่อคุณเห็นว่าคุณจำเป็นต้องกลับใจจากสิ่งใด จะช่วยให้คุณเห็นความจำเป็นที่พระเยซูต้องมาอยู่หน้าหัวใจและชีวิตของคุณ ใช้บทที่ 11 และ 12 มาพิจารณาว่า คุณจำเป็นต้องเห็นสิ่งใดเกี่ยวกับพระเยซูอีกครั้ง ความจริงใดในฟิลิปปีที่โดดเด่นออกมาขณะที่คุณสะท้อนคิดถึงหัวใจและชีวิตของคุณ? ความจริงเหล่านี้ไม่ใช่เป็นเพียงอุปกรณ์ในกระบวนการการรับรู้เพื่อปรับความคิดของคุณ แต่มีไว้เพื่อให้คุณเพิ่มพูนความรักที่มีต่อพระเยซูคริสต์!

ผล

6ก. ผลดีที่เจาะจงใดที่คุณสังเกตเห็น?

เปาโลตอบสนองต่อสถานการณ์เชิงลบและเชิงบวกอย่างไร? มีวิธีที่เป็นรูปธรรมใดบ้างที่บอกให้คุณเชื่อฟังพระเจ้า?

ผล 1 : หัวใจที่เปลี่ยนแปลงอย่างแท้จริง

- 1:3-11: ความรักและการอธิษฐานเผื่อผู้อื่น
- 1:12-13, 15-18: มีความหวังใยพระเกียรติของพระคริสต์ ไม่ใช่ในชื่อเสียงของตนเอง
- 1:3: มีใจขอบพระคุณ
- 1:6, 12, 19-26; 2:9-11; 3:13, 20-21: ความกล้าหาญ
- 2:1 การหนุนใจ การปลอบโยน และสามัคคีธรรมกับพระคริสต์และพระวิญญาณ
- 2:2-4: ความถ่อม ความอ่อนโยน และเมตตาสงสาร
- 2:12-18: รักษาไว้ซึ่งความบริสุทธิ์ในท่ามกลางความยากลำบาก
- 4:11-12: ความพอใจ ไม่ทำตัวเป็นเหยื่อ แม้ถูกผู้คนทำบาปใส่อย่างโจ่งแจ้งก็ตาม
- 2:19-30: มีความรู้สึกยำเกรงพระเจ้าแม้ในระหว่างการต่อสู้ดิ้นรน

6ข. ผลดีที่เฉพาะเจาะจงใดบ้างที่คุณสังเกตเห็นในชีวิตของคุณ?

คุณเห็นผลดีในชีวิตคุณหรือไม่? คุณกำลังเติบโตขึ้นในความเชื่อสัตย์ของคุณหรือไม่? คุณสามารถเผชิญหน้ากับบาปของคุณและนำมามอบให้พระเจ้าได้หรือไม่? คุณยื่นมือเพื่อขอรับความช่วยเหลือหรือเปล่า? คุณแสดงออกด้วยความรู้สึกที่ยำเกรงพระเจ้าหรือไม่? คุณเข้าไปหาคนที่คุณจำเป็นต้องอภัยหรือขอรับการอภัยหรือไม่? คุณมีความอดทนขณะที่รับมือกับผู้ที่อ่อนแอและทำบาปหรือเปล่า? ข่าวประเสริฐได้ปรับเปลี่ยนคำพูดของคุณอย่างไร? คุณสามารถชื่นชมยินดีเมื่อพระเจ้าทรงใช้สถานการณ์นี้มาทำให้คุณบริสุทธิ์ได้หรือไม่?

7ก. เกิดผลกระทบที่ดีอะไรจากการที่เปาโลรับมือกับสถานการณ์ที่ก่อกวนได้เผชิญ?

ท่านได้สร้างวงจรแห่งพระคุณอะไรขึ้นมาบ้าง? คุณเห็นผลดีใดที่เกิดขึ้น? ยังมีเรื่องอะไรที่ทำทนาย? จะเกิดความตึงเครียดใหม่อะไร?

- 1:13: ผู้คนได้รับฟังเรื่องข่าวประเสริฐ
- 1:14: คริสเตียนได้รับกำลังใจให้มีความกล้า
- 1:19: ผู้เชื่อได้รับการหนุนใจให้อธิษฐาน

ผู้อ่านในยุคปัจจุบันก็ได้รับประสบการณ์เดียวกันนี้!

7b. เกิดผลดีอะไรจากวิธีที่คุณรับมือกับสถานการณ์ของคุณ?

ดำเนินชีวิตในทางพระเจ้าอาจไม่ทำให้ชีวิตง่ายขึ้น เปาโลยังคงต้องติดคุก! แต่มีหลายครั้งที่การประพาศในทางพระเจ้านำมาซึ่งความสงบสุขและความครบถ้วนสมบูรณ์สู่ชีวิต ในสถานการณ์ของคุณ การกระทำของคุณได้สร้างให้เกิดผลดีอย่างไร? การกระทำของคุณทำให้โลกของคุณท้าทายขึ้นได้อย่างไร?

พระคัมภีร์แสดงให้เห็นว่า เปาโลตอบสนองอย่างน่าประหลาดใจและในทางของพระเจ้าในท่ามกลางการทดลอง ผลที่ได้นี้เติบโตออกมาจากหัวใจที่เต็มด้วยใจเชื่อพระเจ้า การตอบสนองแบบนี้มีให้เราแต่ละคน เมื่อเราแสวงหาด้วยความเชื่อ ชีวิตของเปาโลแสดงให้เห็นว่าชีวิตคริสเตียนเป็นได้มากมายกว่าการเชื่อฟังพระบัญญัติ แต่คือการดำเนินชีวิตในความสัมพันธ์กับพระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์ เมื่อเราวางใจและเชื่อฟัง เราก็ได้ถวายเกียรติพระเจ้า เราได้รับพระคุณมากขึ้น และคนอื่น ๆ ก็ได้รับความช่วยเหลือไปด้วยเช่นกัน

บทที่ 14

ผล 2 : ผลใหม่ที่ไม่คาดคิด

คุณเคยถูกทดลองให้คิดว่า คำสั่งและหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ในพระวจนะไม่สามารถเป็นไปได้ในโลกแห่งความจริงไหม? บางครั้งเราสงสัยว่าพระคุณของพระคริสต์มีอำนาจพอที่จะทำให้เกิดผลดีในเราท่ามกลางโลกที่เต็มไปด้วยปัญหาและเสื่อมสภาพของยุคนี้ไหม คุณเคยพูดถ้อยคำเหล่านี้หรือไม่?

- “ฉันรู้ว่า ‘คำพูดอ่อนหวานช่วยละลายความโกรธเกรี้ยวได้’ แต่ใครที่เขียนถ้อยคำนี้คงไม่ได้มีลูก ๆ แบบฉันแน่”
- “ถ้าฉันหันแก้มอีกข้างให้ ผู้คนก็จะถือโอกาสเอาเปรียบฉัน”
- “ฉันได้ทำอย่างที่สุดแล้วที่จะพยายามให้อภัยเธอ แต่เมื่อไหร่ก็ตามที่ฉันเห็นหน้าเธอ ภาพเก่า ๆ ที่เธอเคยทำไว้กับฉันก็ย้อนกลับมาทุกที”
- ฉันรู้ว่า พระคัมภีร์กล่าวว่าพระคุณของพระเจ้ามีฤทธิ์อำนาจมากในยามอ่อนแอ แต่เมื่อเวลาที่ฉันอ่อนแอ ฉันกลับไม่มีเรี่ยวแรงเหลือเลย”
- ฉันพยายามที่จะเป็นผู้รับใช้ แต่ผู้คนกลับคาดหวังให้ฉันเป็นผู้ให้ตลอดเวลา”
- “ฉันจะรักศัตรูได้อย่างไร ในเมื่อแม้แต่จะรักเพื่อนและรักคนในครอบครัว ฉันยังทำไม่ได้เลย?”
- “ผมรู้ว่าต้องรักภรรยาเหมือนพระคริสต์ทรงรักคริสตจักร แต่บางทีเธอก็ทำให้ผมแทบเป็นบ้า”
- “ดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้เลยที่จะใจดีกับเด็กวัยรุ่นที่หยาบคายขนาดนั้น”
- “มันยากมากที่จะให้ความนับถือเจ้านายของฉัน เพราะเขาชอบทำให้ทุกคนที่ทำงานให้เขาดูด้อยค่า”

- “มันยากที่จะให้ความชุ่มชื้นกับคริสตจักรแห่งนี้ เพราะพวกเขาไม่เคยมองเห็นของประทานในการทำพันธกิจของฉันเลย”

พระคัมภีร์ตั้งใจที่จะทำให้เรารู้สึกตระหนกและหลุดพ้นจากแนวโน้มที่มีต่อความกลัว ความพอใจในตนเอง และการขาดความเชื่อ โดยเริ่มต้นด้วยความจริงอย่างตรงไปตรงมาจนน่าตกใจเกี่ยวกับความยากจน ความอยุติธรรม การเป็นทาสของบาป ความรุนแรง การทุจริต ความสัมพันธ์ที่แตกหัก และสิ่งต่าง ๆ ที่เสื่อมทรามลงที่พบได้ในแต่ละวัน นอกจากนี้ พระคัมภีร์ยังตรงไปตรงมาเมื่อพูดถึงการทดลองที่มาพร้อมกับพระพรและความอุดมสมบูรณ์ รวมถึงความยากที่จะใช้หรือรับมือกับสิ่งเหล่านี้ด้วยสติปัญญา ความอุดมสมบูรณ์นั้นอาจเป็นตัวการใหญ่ที่ต้องต่อสู้ดิ้นรนได้พอๆกับความขัดสน! แต่ที่ยิ่งไปกว่าสิ่งอื่นใด พระวาระของพระเจ้ายังทำให้เราตกตะลึงด้วยความหวัง เพราะพระดำรัสนั้นนำเสนอความเป็นไปได้ที่ไกลเกินกว่าทุกสิ่งที่เราหวังไว้ จากฝั่งตรงข้ามของนิรันดร์กาล ครั้งแล้วครั้งเล่าที่พระคัมภีร์ให้ภาพประชากรของพระเจ้าเป็นเหมือนต้นไม้ที่ปลูกอยู่ริมธารน้ำที่ให้ชีวิต (ดู อิสยาห์ 55:1-2; 58:11; เยเรมีย์ 31:12; โสเสยา 14:5-7) ในการทดสอบและการทดลองของชีวิต เราคงคาดคิดว่าพระเจ้าให้ภาพเราเหมือนผืนแผ่นดินที่แตกกระแหง และต้นไม้ที่เหี่ยวเฉา แต่พระคัมภีร์กลับเผยภาพของโอเอซิส แหล่งน้ำแห่งพระคุณในท่ามกลางผืนทะเลทราย

ในบทนี้เราจะสำรวจพื้นฐานของการเปลี่ยนแปลงที่เข้ามาแทนที่การกระทำและการตอบสนองของเรา เมื่อพระเยซูคริสต์เปลี่ยนแปลงหัวใจเรา ความหวังของพันธสัญญาใหม่คือหัวใจดวงใหม่ที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงไปทุกวัน แม้เราได้เรียนทั้งหมดที่ผ่านมาแล้ว แต่พวกเราบางคนยังถูกล่อลวงให้จำกัดความคาดหวังว่าพระเจ้าทำอะไรได้ให้เราได้ เราจึงพูดถ้อยคำเช่น:

“เพราะประสบการณ์ที่ฉันเคยมี ไม่มีอะไรดีที่เป็นไปได้สำหรับฉัน”

“กฎเกณฑ์ของพระเจ้าอาจใช้ได้ผลดีกับคนอื่น แต่ใช้ไม่ได้กับฉัน ฉันลองทำดูแล้วตอนที่เผชิญการทดลอง แต่ยังไม่เห็นว่าเข้าไปได้เลย”

“ผมต่อสู้และอธิษฐานเพื่อเอาชนะบาปนี้ แต่ไม่เอาชนะได้เลย”

“ผมรู้สึกตื่นเต้นเมื่อได้อ่านเรื่องต่าง ๆ ในพระคัมภีร์ แต่ประสบการณ์ที่บุคคลเหล่านั้นเผชิญ ผมไม่เคยเจอเลย”

เมื่อเราคิดเช่นนั้นสำหรับตัวเราว่าเราเองเปลี่ยนไม่ได้ เราก็มียแนวโน้มคิดเองว่าคนอื่นก็เปลี่ยนไม่ได้ด้วยเช่นกัน เราเลิกเชื่อว่าผลดีจะเติบโตได้ในท่ามกลางความร้อนของความทุกข์ เราจึงละทิ้งกันและกัน สิ่งนี้จึงเป็นสิ่งสำคัญ

ที่ต้องคอยย้ำเตือนว่า พระเจ้าทรงฟื้นฟูหัวใจเราใหม่อย่างไร เพื่อให้สามารถรับมือกับความร้อนของชีวิตได้

อยู่ในถ้ำแต่ไม่เป็นไร

ลองมาพิจารณาสถานการณ์นี้ ชายคนหนึ่งเป็นผู้ที่มีอำนาจ มีอิทธิพลต่อผู้คนนับพันๆ และได้รับความนับถืออย่างสูง แต่ในครอบครัวของเขากับไร้อำนาจ มีบางสิ่งผิดปกติในลูกชายของเขา ไม่ใช่แค่ลูกชายของเขาตื้อดิ่งและชอบต่อต้านเท่านั้น แต่เขายังพยายามทำทุกสิ่งที่เขาทำได้เพื่อช่วงชิงตำแหน่งของพ่อ ผู้เป็นพ่อรู้สึกเจ็บปวดมากเมื่อรู้ว่าลูกชายได้ชักชวนคนที่เคยจงรักภักดีไปเป็นพวกเพื่อมาต่อต้านเขา และเมื่อพ่อเริ่มตระหนักว่าเรื่องนี้เลวร้ายถึงขีดสุดแล้ว เขาก็ได้รู้อีกว่าลูกชายกำลังวางแผนจะฆ่าเขา! เขารู้ดีว่าไม่อาจต่อสู้เพื่อรักษาตำแหน่งของตนไว้โดยฆ่าลูกตนเอง เขาจึงตัดสินใจหลบหนีออกจากบ้านไปซ่อนตัว

ลองเอาตัวคุณเข้าไปแทนที่ผู้เป็นพ่อดู แล้วจินตนาการถึงความเสียใจและเจ็บปวดที่เกินกว่าจะรับไหว คุณคงคาดหวังว่าจะได้พบกับชายที่เข้มแข็ง โกรธจัด และกำลังนึกถึงสิ่งดีต่าง ๆ ที่เคยทำให้ลูกออกตัญญูคนนี้ใช่ไหม? คุณคาดหวังว่า เขาจะตั้งคำถามต่อพระเจ้า โดยเฉพาะตลอดเวลาที่ผ่านมา เขาเชื่อสัตย์และทุ่มเทเพื่อพระองค์ใช่ไหม? คุณคาดหวังว่าชายที่กำลังลี้ภัยอยู่นี้จะสิ้นหวัง ถากถาง และไม่ตอบสนองต่อคำปรึกษาฝ่ายวิญญาณของคนอื่น ๆ เลยใช่ไหม?

บางทีคุณอาจจำได้ว่าเราไม่จำเป็นต้องจินตนาการเรื่องนี้ เพราะมีบันทึกอยู่ในพระธรรม 2 ซามูเอลบทที่ 14-18 (ขอให้ใช้เวลาอ่านเรื่องโคกนาฏกรรมของครอบครัวนี้ดู) ผู้เป็นพ่อนั้นคือกษัตริย์ดาวิด และลูกชายคืออับซาโลม ในการกระทำและการตอบสนองของดาวิด เราแทบไม่พบสิ่งที่เราคาดคิดว่าจะเกิดขึ้น มีบางสิ่งที่ทำให้ความหวังอย่างน่าทึ่งในสิ่งที่ท่านพูดและทำ เป็นบางสิ่งที่ตั้งใจจะสั่นคลอนเราให้หลุดพ้นจากการมองโลกในแง่ร้าย สดุดีบทที่ 4 เป็นหน้าต่างให้เราส่องเข้าไปในหัวใจของดาวิดในขณะที่ท่านกำลังเผชิญกับโคกนาฏกรรมที่ร้ายแรงของครอบครัว¹³

13 หนังสืออรรถาธิบายพระธรรมสดุดี ตอนนี้โดย Derek Kidner หมายเหตุนี้ว่า “การก่อกบฏของอับซาโลมที่ทำให้เกิดสดุดีบทที่ 3 นั้น ยังคงสามารถเป็นฉากหลังของสดุดีบทนี้ด้วยเช่นกัน เพราะดาวิดยังคงตกอยู่ในสภาพที่ถูกเหยียดหยาม (2ก) และถูกล้อมไปด้วยคำโกหก (2ข) ความฉุนเฉียว (4) และความสิ้นหวัง (6) จากหนังสืออรรถาธิบายพระคัมภีร์เดิมของ Tyndale สดุดี 1-72 (Downers Grove, IL: IVP, 1973), 55.

“ข้าแต่พระเจ้าผู้ทรงให้ข้าพระองค์เป็นฝ่ายชอบธรรม ขอทรงตอบเมื่อข้าพระองค์ร้องทูล เมื่อข้าพระองค์จนตรอก ขอประทานช่องทางขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์ และขอทรงฟังคำอธิษฐานของข้าพระองค์

ข้าแต่ท่านผู้สูงศักดิ์ ท่านจะหมั่นคัดค้านข้าพเจ้าไปอีกนานเท่าใด? ท่านจะรักคำไรค่า และแสวงการมุสาอีกนานเท่าใด?

จงทราบเถิดว่า พระยาห์เวห์ทรงแยกผู้จงรักภักดีไว้สำหรับพระองค์ พระยาห์เวห์ทรงสดับฟังเมื่อข้าพเจ้าทูลพระองค์

แม้ถูกย่ำยู่ ก็อย่าทำบาป จงตรึงตรองในใจเวลาอยู่บนที่นอน และสงบอยู่

จงวายเครื่องสัตวบูชาให้ถูกต้อง และวางใจในพระยาห์เวห์หลายคนกล่าวว่า ‘เราอยากเห็นสิ่งดี ๆ บ้าง ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอเยยพระพักตร์ที่สว่างของพระองค์มาเหนือพวกข้าพระองค์’

พระองค์ได้ประทานความยินดีแก่จิตใจของข้าพระองค์มากกว่าเมื่อได้ข้าวและเหล้าองุ่นมากมาย

ข้าพระองค์จะเอนกายลงนอนหลับอย่างเป็นสุข ข้าแต่พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์เท่านั้นที่ทรงทำให้ข้าพระองค์อาศัยอยู่อย่างปลอดภัย”

บทเพลงสดุดีบทที่ 3 และ 4 ถูกเขียนขึ้นเพื่อเป็นเพลงสดุดีในเวลาเช้าและเวลาเย็น ขณะที่ดาวิดหลบซ่อนตัวจากอับซาโลม เมื่อคุณรู้ถึงเบื้องหลังของสดุดีบทที่ 4 คุณจะอดประทับใจไม่ได้เมื่อได้เรียนรู้สิ่งที่อยู่ในหัวใจและพฤติกรรมของดาวิด ดาวิดกำลังตกอยู่ในหนึ่งประสบการณ์ที่เจ็บปวดที่สุดในชีวิตของท่าน เราเห็นว่าท่านกำลังทำสิ่งใดอยู่?

1. ท่านไม่ได้วิ่งหนีไปจากพระเจ้า ท่านไม่ได้ถามถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าหรือคร่ำครวญอย่างขมขื่นถึงพระสัญญาหรือหลักการที่ล้มเหลวของพระวาทะ ดาวิดนำตนเองไปมอบไว้บนพระหัตถ์ของพระเจ้าอีกครั้ง ในการทดลองเราจะถูกล่อลวงให้สงสัยในความดีของพระเจ้า และหันออกจากพระองค์ด้วยความท้อใจ แต่ดาวิดหันไปหาพระเจ้า วิงวอนขอให้พระองค์ทรงฟังและทำบางอย่าง (ข้อ 1-2)

2. ท่านเตือนตนเองถึงตัวตนในฐานะลูกของพระเจ้า คุณไม่อาจหนีไปจากข้อเท็จจริงว่า การสำนึกในตัวตนของคุณจะปรับทำให้การตอบสนอง

ต่อชีวิต ดาวิดบอกกับตนเองว่า “ผมต้องจำไว้ว่าผมเป็นลูกคนหนึ่งของพระองค์ เป็นผู้ที่ถูก ‘แยกไว้’ ผมไม่อาจรู้ว่าทำไมพระเจ้าให้ความทุกข์ยากนี้เข้ามาในชีวิต แต่รู้ว่าพระองค์ทรงฟังเมื่อผมร้องวิงวอน” แทนที่ในตัวตนของดาวิดคือ “ผมเป็นของพระองค์ พระองค์เป็นของผม และพระองค์ทรงฟังผม” (ข้อ 3)

3. ท่านสำรวจหัวใจของท่านเอง ดาวิดทำบางสิ่งที่แตกต่างอย่างมากจากเรา ที่มักจะทำตามสัญชาตญาณเมื่อตกอยู่ในการทดลอง โดยปกติเราจะมองการทดลองเป็นข้ออ้างเพื่อจะถามถึงความดีของพระเจ้า ความสัตย์ซื่อและความรักของพระองค์ เราจะบ่นเรื่องปัญหาของเราอย่างไม่รู้จบ และวิพากษ์วิจารณ์ผู้อื่นที่มีส่วนเกี่ยวข้อง แต่ดาวิดไม่ได้ตอกย้ำว่าสถานการณ์ของท่านร้ายแรงหรือลูกชายของท่านชั่วร้ายแค่ไหน ดาวิดสำรวจใจของท่านเอง ในยามยากลำบากหัวใจของเราจะสำแดงตัวตนออกมา การทดลองจะเปิดโอกาสให้เรารู้จักและป้องกันได้เป็นอย่างดี สิ่งที่เราทำในท่ามกลางการทดลองไม่ได้ถูกสถานการณ์บังคับให้ทำ แต่ถูกบังคับโดยสิ่งที่เราปรารถนาในใจท่ามกลางสถานการณ์นั้น (ข้อ 5)

4. ท่านนมัสการ เมื่อเราตกอยู่ในความเจ็บปวดและความยากลำบาก เราจะถูกล่อลวงให้หยุดเฝ้าเดี่ยว หยุดใช้เวลาส่วนตัวกับพระเจ้า และเลิกไปนมัสการร่วมกับผู้อื่น เราไม่เข้าร่วมสามัคคีธรรมในกลุ่มย่อย และไม่ใส่ใจกับโอกาสในการทำพันธกิจต่าง ๆ การนมัสการที่เคยชื่นชมยินดีถูกแทนที่ด้วยความสงสัย ความโกรธ ความกลัว ความท้อแท้ ความริษยา ความขมขื่น และการมองโลกในแง่ร้าย ไม่ว่าจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม แต่เมื่อคุณมองเข้าไปในถ้ำของสดุดีบทที่ 4 คุณไม่เห็นดาวิดนั่งอยู่ในบ่อแห่งการบ่นต่อว่า แต่คุณจะพบว่าท่านกำลังนมัสการพระเจ้าอยู่! (ข้อ 5)

5. ท่านดูแลผู้อื่น ในสดุดีบทที่ 4 เราเห็นว่าดาวิดไม่ได้หลบหนีไปตามลำพัง มีกลุ่มคนที่ภักดีต่อท่านติดตามไปด้วย แต่เมื่อดาวิดนมัสการพระเจ้า คนพวกนี้ก็รู้สึกตระหนกและถามว่า “เราอยากเห็นสิ่งดี ๆ บ้าง” (ข้อ 6) ให้นึกการตอบสนองของดาวิดต่อคำบ่นด้วยความกลัวของคนเหล่านี้ มาเปรียบเทียบกับ การตอบสนองในแบบที่คุณมีต่อความยากลำบากและต่อผู้อื่นที่มีปัญหา ดาวิดไม่ตัดสินใคร ไม่ได้ตำหนิด้วยความรำคาญใจว่าพวกเขาน่าจะรู้ดีกว่านี้ ท่านไม่ได้พูดว่า “พวกคุณกำลังทำให้ผมเป็นบ้า” แล้วก็หลบไปอยู่ตามลำพัง แม้ดาวิดกำลังอยู่ในสภาวะจิตตกและต้องใช้ความคิด ท่านกลับถูกดึงให้สนใจความทุกข์ยากของพวกผู้ติดตาม ท่าน

ปรนนิบัติพวกเขาอย่างดีที่สุดเท่าที่ทำได้ นั่นคือ การอธิษฐานเพื่อพวกเขา
ทูลขอความสว่างแห่งการสถิตอยู่ของพระเจ้าส่องลงมาบนพวกเขา เพื่อให้
พวกเขาได้พักสงบด้วยเช่นกัน (ข้อ 6)

6. ท่านพักสงบในความยากลำบาก เราคาดว่าวันของเราจะเต็มไปด้วย
ความวิตกกังวลและโศกเศร้า นอนไม่หลับ แน่นอนที่ดาวิดโศกเศร้า ลูก
ของท่านต่อต้านท่าน ท่านกำลังสูญเสียทุกสิ่งทีพระเจ้าประทานให้ซึ่งอาจ
รวมถึงชีวิตด้วย ท่านจะไม่ใช่ทุกสิ่งใหญ่หลวงได้อย่างไร? แต่ที่น่าทึ่งคือ
ดาวิดกลับพูดถึงความยินดีและการนอนหลับอย่างเป็นสุข! ทำไมท่าน
ไม่รู้สีกังวล ขมขื่น โกรธ หรือวิตกกังวล? คำตอบนั้นธรรมดาแต่ลึกซึ้งมาก
เพราะหัวใจของดาวิดมีพระเจ้าควบคุมอยู่ ท่านไม่ได้สูญเสียสิ่งที่มีค่า
ที่สุดของท่านไป เพราะพระเจ้าทรงอยู่กับท่าน ดาวิดรู้ว่าท่านจะปลอดภัย
ในถ้ำนั้นพอ ๆ กับที่เคยอยู่ในวัง ท่านสามารถเอนกายลงนอนอย่างสันติ
แม้ถูกบดขยี้ด้วยประสบการณ์แห่งความท้อใจ

เมื่อคุณอ่านเรื่องของดาวิด คุณจะตอบสนองอย่างไร? คุณกำลังจะพูดว่า “ไม่
เอาน่า คนแบบนี้ไม่มีจริงหรอก” หรือเปล่า? ที่จริงการตัดสินใจที่แย่ที่สุดของ
ดาวิดไม่ได้อยู่ในช่วงความยากลำบาก แต่อยู่ในท่ามกลางการทดลองที่มา
พร้อมกับพระพรต่างหาก เมื่อท่านอยู่ในวังพร้อมกับมีอำนาจล้นมือที่ไม่มีใคร
กล้าท้าทาย ท่านกลับไปจบลงที่การแย่งชิงภรรยาของชายอื่นและวางแผน
ฆ่าเขาเสีย ดาวิดไม่ใช่หุ่นพลาสติกหรือมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ ท่านเป็นคนบาป
ที่อ่อนแอเหมือนเรา

เช่นเดียวกับพวกเรา มีบางเวลาเมื่อท่านตระหนักได้ว่าท่านเป็นใครและ
ดำเนินชีวิตไปตามตัวตนของท่านในฐานะลูกของพระเจ้า แต่มีบางเวลาที่ไม่
เป็นเช่นนั้น และนี่คือสิ่งที่สุดตลกตอนนี้หยิบบีบความหวังให้มากมาย สะท้อน
ให้เห็นพระคุณของพระเจ้าที่มีต่อคนบาปเช่นคุณและผม ที่เป็นต้นไม้ที่ให้ผล
เติบโตได้ในความร้อนแรงของการทดลองในชีวิตของคนธรรมดาทั่วไป

อย่าอ่านสดุดี 4 แล้วพูดว่า “นี่คือสิ่งที่ฉันน่าจะทำ แต่ไม่ได้ทำ” แต่ให้
พูดว่า “นี่คือสิ่งที่พระเจ้ากำลังทำในฉัน สิ่งเหล่านี้เป็นไปได้สำหรับฉัน เพราะ
พระเจ้าผู้ไถ่ของดาวิดเป็นพระเจ้าผู้ไถ่ของฉันด้วย พระเจ้าผู้ปกครองหัวใจของดาวิด
และประทานสันติสุขให้ในเวลาที่ท่านทุกขใจทรงอยู่ในหัวใจฉันด้วยเช่นกัน
ฉันสามารถเลือกในสิ่งที่ดี ทำสิ่งที่ดีและเก็บเกี่ยวผลที่ดีได้ แม้ในท่ามกลาง
การทำหายที่ยากที่สุดในชีวิตก็ตาม!”

สดุดีบทที่ 4 ไม่ได้ให้ภาพของชายที่เชื่อฟังเหมือนเครื่องจักรไปตามหลักการของพระคัมภีร์ ถ้าสิ่งที่เราต้องการคือข้อมูลแนะนำให้ทำในสิ่งที่ถูกต้อง พระเยซูก็ไม่จำเป็นต้องเสด็จมา สิ่งที่เราเห็นเป็นจริงในสดุดีคือพระคุณของพระเจ้าที่ทำการอยู่ในหัวใจมนุษย์ ให้ฤทธิ์อำนาจทำในสิ่งที่ไม่สามารถทำได้ด้วยตนเอง พระราชกิจของพระเยซูที่บนทางเขนทำให้พระคุณเดียวกันนี้มีพร้อมให้เราด้วย ไม่ว่าเรากำลังเผชิญสิ่งใดก็ตาม

ประเด็นคือ พระเจ้าทรงทำมากกว่าแค่ช่วยเราออกมาจากความร้อน พระองค์ทรงช่วยเราออกมาจากตัวเราเอง เพื่อให้เราไม่เพียงแต่พ้นจากความร้อน แต่จะเกิดผลดีภายใต้ความกดดันของครอบครัว ความลำบาก ความรัก ยิ่งเติบโตได้ ภายใต้ความร้อนของการเสียสละที่ไม่มีใครเห็น ความอดทน เติบโตได้ ในการทนทุกข์ฝ่ายกาย สันติสุขและความเชื่อมั่นยังคงผลิดอกได้ในท่ามกลางความขัดสน การแบ่งปันเติบโตได้ในที่ที่ครั้งหนึ่งกอบหมายแห่งความโลภและความเห็นแก่ตัวองอาจมดี สันติสุขสามารถอาศัยอยู่ได้ในท่ามกลางปัญหาการเงิน ความถ่อมเกิดขึ้นได้ในท่ามกลางความสำเร็จส่วนตัว ความขึ้นบานเป็นไปได้อย่างดีภายใต้ความร้อนแรงของการถูกปฏิเสธ และความหวังสามารถแบ่งปันได้แม้ในความทุกข์โศกเศร้า

ลัทธิในทะเลทราย

ในยอห์น 7:37-38 พระเยซูตรัสบางสิ่งที่ให้กำลังใจมาก พระองค์บอกเราว่า ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์จะมีแม่น้ำที่ดำรงชีวิตไหลออกมาจากผู้นั้น ยอห์นกล่าวว่า พระเยซูกำลังหมายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยทางพระองค์ แม่น้ำที่ดำรงชีวิตฝ่ายวิญญาณจะให้ชีวิตในที่ที่มีความตาย กาลาเทีย 5:13-6:10 ให้ภาพของผลที่เติบโตผ่านการงานของพระวิญญาณ

“พี่น้องทั้งหลาย เพราะว่าท่านถูกเรียกให้มีเสรีภาพ ขอแต่เพียงอย่าถือโอกาสใช้เสรีภาพเพื่อทำตามเนื้อหนัง แต่จงรับใช้กันและกันด้วยความรักเถิด เพราะว่าธรรมเนียมปฏิบัติทั้งสิ้นนั้นสรุปให้เป็นคำเดียวคือว่า จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง แต่ถ้าท่านกัดและกินเนื้อกันและกัน จงระวังให้ดี ท่านจะย่อยยับไปด้วยกัน

แต่ข้าพเจ้าขอบอกว่าจงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณ แล้วท่านจะไม่สนองความต้องการของเนื้อหนัง เพราะว่าความต้องการของเนื้อหนังขัดแย้งพระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ขัดแย้งเนื้อหนัง

เพราะทั้งสองฝ่ายต่อสู้กัน ดังนั้นท่านทั้งหลายจึงไม่สามารถทำ
สิ่งที่ท่านปรารถนาจะทำ แต่ถ้าท่านทั้งหลายได้รับการทรงนำโดย
พระวิญญาณ ท่านก็ไม่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ

การทำงานของเนื้อหนังนั้นเห็นได้ชัด คือการล่วงประเวณี การ
โสโครก การเสเพล การนับถือรูปเคารพ การถือวิทยาคม การเป็น
ศัตรูกัน การวิวาทกัน การริษยากัน การฉุนเฉียวกัน การใส่สูง
การทิ่มแทงกัน การแตกหักกัน การอิจฉากัน การเมาเหล้า การ
เล่นเป็นพาลเกร และการอื่น ๆ ในทำนองนี้ซึ่งข้าพเจ้าเคยเตือน
พวกท่านมาก่อนว่า คนที่ประพฤตินั้นจะไม่มีส่วนในแผ่นดิน
ของพระเจ้า

ส่วนผลของพระวิญญาณนั้น คือความรัก ความยินดี สันติสุข
ความอดทน ความกรุณา ความดี ความซื่อสัตย์ ความสุภาพอ่อน
โยน การรู้จักบังคับตน เรื่องอย่างนี้ไม่มีธรรมบัญญัติห้ามไว้เลย
ผู้ที่อยู่ฝ่ายพระเยซูคริสต์ได้ตรึงเนื้อหนังไว้ที่กางเขน พร้อมกับบาป
และค้นหาแล้ว ถ้าเรามีชีวิตอยู่โดยพระวิญญาณ ก็จงดำเนินชีวิต
ตามพระวิญญาณด้วย เราอย่าอวดตัว อย่าอวดโทสะกัน และอย่า
อิจฉากันเลย

พี่น้องทั้งหลาย แม้จับใครที่ละเมิดประการใดได้ พวกท่านซึ่ง
อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ จงช่วยคนนั้นด้วยใจสุภาพอ่อนโยนให้เขากลับ
ตั้งตัวใหม่ โดยคิดถึงตัวเอง เกรงว่าท่านจะถูกทดลองด้วย จงช่วย
รับภาระของกันและกัน และด้วยการกระทำเช่นนี้ท่านทั้งหลายก็ได้
ปฏิบัติตามธรรมบัญญัติของพระคริสต์ เพราะว่าถ้าใครถือตัวว่าเป็น
คนสำคัญ ทั้ง ๆ ที่เขาไม่สำคัญอะไรเลย เขาก็หลอกตัวเอง แต่ละคน
จงสำรวจการกระทำของตนเอง แล้วจึงจะมีอะไรรอดได้ในตัวเอง
โดยไม่ต้องเปรียบเทียบกับผู้อื่น เพราะว่าแต่ละคนต้องรับภาระของตัวเอง

ส่วนคนที่รับการสอนพระวจนะ จงแบ่งสิ่งดีทุกอย่างให้แก่
คนที่สอนตนเกิด

อย่าหลงเลย ท่านจะล้อเล่นกับพระเจ้าไม่ได้ เพราะว่าใคร
หว่านอะไรลงก็จะเก็บเกี่ยวสิ่งนั้น คนที่หว่านสิ่งที่ตอบสนองเนื้อ
หนังของตน ก็จะเก็บเกี่ยวความเปื่อยเน่าจากเนื้อหนังนั้น แต่คนที่
หว่านสิ่งที่ตอบสนองพระวิญญาณ ก็จะเก็บเกี่ยวชีวิตนิรันดร์จาก
พระวิญญาณนั้น อย่าให้เราเมื่อยล้าในการทำดี เพราะว่าถ้าเรา

ไม่ท้อใจแล้ว เราก็จะเก็บเกี่ยวในเวลาอันสมควร เพราะฉะนั้นเมื่อเรามีโอกาส ให้เราทำดีต่อทุกคน และเฉพาะอย่างยิ่ง ต่อคนที่เปี่ยมสมาชิกของครอบครัวแห่งความเชื่อ”

คุณอาจคิดว่า ฉันเข้าใจว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ในฉัน และพระคัมภีร์เปรียบเทียบพระองค์เป็นแม่น้ำดำรงชีวิต แต่ฉันไม่แน่ใจว่าสิ่งนี้จะช่วยได้อย่างไรเมื่อต้องเผชิญกับการทดสอบและการล่อลวง ในกาลาเทียบทที่ 5 และ 6 ได้อธิบายว่าพระเยซูทรงหมายถึงสิ่งใดที่ทรงตรัสไว้ในยอห์นบทที่ 7

คุณสังเกตหรือไม่ว่า พระวจนะตอนนี้เริ่มต้นด้วยคำเตือนว่าไม่ควรปล่อยตัวไปตามเนื้อหนัง (ข้อ 13-15)? เราทุกคนรู้ว่าบาปทำให้เราทรมานให้กับตัวเองมากกว่าให้ผู้อื่น นี่คือสาเหตุที่ทำให้ทำไมเราแข่งขันกันบนท้องถนน และในแถวรอชำระเงิน แย่งกันอาบน้ำเป็นคนแรกในตอนเช้า หรือแย่งขนมชิ้นสุดท้ายบนจาน แย่งชิงความรักจากใครบางคน หรือแข่งขันเพื่อการเลื่อนขั้นในที่ทำงาน บาปทำให้เรากังวลเกี่ยวกับสวัสดิภาพของเรามากกว่าของคนอื่น การฝึกฝนในตนเองจะทำลายความสัมพันธ์และทำอันตรายอย่างใหญ่หลวง

พระวจนะตอนนี้ไม่ได้จบลงในเรื่องการดิ้นรนต่อสู้เท่านั้น แต่ให้ภาพของผู้คนที่อุทิศตนให้งานรับใช้ ผู้ที่มองหาทางช่วยรับภาระของผู้อื่น และทำความดี (6:1-10) พระวจนะที่เริ่มต้นด้วยกอบหมายจบลงที่ต้นไม้มิที่ให้เกิดผล อะไรที่ทำให้แตกต่าง? คำตอบคือ แม่น้ำดำรงชีวิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณทรงต่อสู้กับธรรมชาติบาปของเราแทนเรา และเพราะพระองค์เราไม่จำเป็นต้องยอมแพ้ต่อบาปนั้นอีกต่อไป (ข้อ 19-21) เราสามารถบอกปฏิเสธแรงดิงดูดทางอารมณ์ (กิเลส) และความต้องการที่มีอำนาจ (ตัณหา) และไปในทิศทางตรงข้ามได้ (ดูข้อ 24)

เมื่อเราตอบรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ แม่น้ำดำรงชีวิตจะให้ผลใหม่ในหัวใจของเรา คือ: ความรัก ความยินดี สันติสุข ความอดทน ความเมตตา ความดี ความซื่อสัตย์ ความอ่อนโยน และการบังคับตน คุณลักษณะและคุณสมบัติเหล่านี้ไม่ใช่เป็นมาตรฐานในอุดมคติที่พระเจ้าต้องการจากเรา แต่เป็นของประทานที่พระวิญญาณสร้างขึ้นในเรา การเปลี่ยนแปลงภายในเราจะเปลี่ยนวิธีที่เราตอบสนองต่อสิ่งต่าง ๆ รอบตัว (ความร้อน) และผลที่เกิดขึ้นคือ: คนที่มีใจเมตตาจะมองหาทางทำความดี คนที่มีความซื่อสัตย์และอดทน จะไม่ทิ้งไปเมื่อบางคนก่อเรื่องไว้ คนที่มีความรักจะปรนนิบัติตอบด้วยดีแม้ถูกอีกฝ่ายกระทำบาปใส่ คนที่อ่อนโยนจะช่วยแบกภาระของคนที่ยืนกรานอยู่

กาลาเทียบทที่ 5 และ 6 จึงเต็มไปด้วยความหวัง

เราต้องปฏิเสธมุมมองชีวิตคริสเตียนที่เน้นไปในสิ่งที่เราควรทำมากกว่าสิ่งที่พระเจ้าทรงทำในเราโดยพระวิญญาณของพระองค์ เราควรปฏิเสธมุมมองที่ชีวิตคริสเตียนบอกว่าการเปลี่ยนแปลงที่พระเจ้าเรียกให้ทำนั้นเป็นไปได้ หรือจะเกิดขึ้นได้ในนิรันดร์กาลเท่านั้น เราควรปฏิเสธมุมมองชีวิตคริสเตียนที่ลดทอนสงครามที่สู้รบอยู่ในหัวใจเราทุกวัน หรือมองข้ามความจริงว่าพระเจ้าทรงต่อสู้เพื่อเราและอยู่ด้วยกับเรา! ภาพของพระคัมภีร์คือพระเจ้าเสด็จมาหาเราในท่ามกลางการทดลองของชีวิต พระองค์ไม่ได้ประทานให้แก่กฎเกณฑ์เท่านั้น แต่ประทานพระบุตรของพระองค์ให้เรา! และเพราะพระองค์ สิ่งที่เราถูกเรียกให้มาทำเป็นเรื่องที่เป็นจริงและเป็นไปได้

พระคัมภีร์สอนว่า ต้นไม้ที่ให้ผลจะให้ผลภายใต้ความร้อนแห่งความลำบากที่แผดเผา ตอนนี้ อย่าลืมเตือนตัวคุณว่า “ในฐานะลูกของพระเจ้า ฉันเป็นต้นไม้ต้นนั้น ผลคือของประทานจากพระเจ้า ผลิตโดยพระวิญญาณของพระองค์ ฉันต้องไม่พอใจกับการตอบสนองด้วยกอบนาบ และฉันเป็นไปตามที่พระเจ้าตรัสว่าเป็นได้ คือเป็นต้นไม้ที่ให้ผลอยู่กลางทะเลทราย”

ผลเกิดใหม่และน่าประหลาดใจ

ผลของหัวใจที่เปลี่ยนไปจะมีลักษณะอย่างไรในชีวิตคุณ? เมื่อพิจารณาผลนั้นคือการดำเนินชีวิตที่เปลี่ยนไป จำไว้ว่าเราไม่เพียงจดรายการสิ่งต่าง ๆ ที่ควรทำในฐานะผู้เชื่อ แต่เป็นการจดรายการสิ่งที่เราได้รับมาโดยพระเยซูคริสต์ต่างหาก พระองค์ประทานชีวิตใหม่ สติปัญญาใหม่ อุปนิสัยใหม่ ความหวังใหม่ กำลังใหม่ เสรีภาพใหม่ และความปรารถนาใหม่ พระคัมภีร์สรุปทุกสิ่งนี้โดยกล่าวว่าพระราชกิจที่พระเยซูคริสต์ทรงทำที่บนกางเขนได้ประทานหัวใจใหม่ให้เรา หัวใจของเราถูกนำไปสู่ชีวิตใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อเราคิด ปรารถนา พูด หรือทำในทางที่ถูกต้อง นั้นไม่ใช่เวลาที่เราจะตบไหล่ชมตัวเองหรือขีดฆ่ามันออกจากรายการ “สิ่งที่ต้องทำ” ของเรา ทุกครั้งที่เราทำในสิ่งที่ถูกต้อง เรากำลังมีประสบการณ์ว่าพระเยซูประทานสิ่งใดให้บ้างแล้ว ในบทที่ 11 เราได้พูดถึงผลบางประการที่พระเจ้าให้เกิดขึ้นในเรา และตอนนี้จะได้อธิบายเพิ่มเติมดังนี้

ฉันจะดำเนินชีวิตด้วยความซื่อสัตย์จากภายในตัวเอง การให้อภัยอย่างสมบูรณ์ที่พระเยซูจัดเตรียมไว้หมายความว่า ฉันไม่ต้องกลัวการมองตนเอง

ในกระจกเงาแห่งพระวาทะ ไม่จำเป็นต้องปกป้องหรือหาข้ออ้างให้ตนเอง ไม่ต้องหาเหตุผลมาหักล้างการเลือกทำบาปของฉัน หรือโทษไปที่บางคนหรือบางสิ่ง ฉันไม่จำเป็นต้องปฏิเสธหรือหลบเลี่ยงบาปของตนเองอีกต่อไป ทำไมล่ะ หรือ? ก็เพราะถ้าพระเจ้าแห่งการให้อภัย แห่งพระปัญญาและฤทธิ์อำนาจสถิตอยู่ภายในฉันจริง ๆ ทำไมฉันต้องกลัวที่จะเผชิญความอ่อนแอและบาปของตนเอง? ฉันจะทุ่มเทให้กับการเข้าใจในตนเองมากขึ้น ฉันยินดีที่มีพระวาทะของพระเจ้าเป็นกระจกเงาสะท้อนสิ่งที่อยู่ในหัวใจ และยินดีที่พระเจ้าส่งบางคนเข้ามาในชีวิตเพื่อช่วยให้ฉันเห็นตนเองได้ถูกต้องขึ้น ฉันสามารถตื่นต้นกับศักยภาพที่จะเรียนรู้ เปลี่ยนแปลงและเติบโตได้

ฉันจะแสวงหาความช่วยเหลือในทางพระเจ้า ทางเขนไม่เพียงปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากทาสของความบาป แต่ยังเปิดทางให้ฉันเข้าสู่แหล่งแห่งพระคุณของพระเจ้า หนึ่งในแหล่งนั้นคือพระกายของพระคริสต์ ถ้าฉันได้รับกำลังใจจากพระผู้ช่วยสูงสุดที่อยู่ภายใน ฉันจะใช้สิทธิประโยชน์จากแหล่งทั้งหมดที่ประทานให้ในพระกายของพระคริสต์ ฉันจะไม่ดำเนินชีวิตอย่างโดดเดี่ยวตามลำพัง ฉันจะใช้สิทธิประโยชน์จากคำสอนที่มีในพระคัมภีร์ ฉันจะเข้าไปมีสามัคคีธรรมในกลุ่มย่อย ฉันจะขอรับการดูแลจากผู้นำและศิษยาภิบาล ฉันจะไปแสวงหาสติปัญญาจากพี่น้องในพระคริสต์ที่เป็นผู้ใหญ่กว่าในความเชื่อ

ฉันจะพยายามรับเอาประโยชน์จากการที่เพื่อนสนิทช่วยตักเตือนและตรวจสอบชีวิต และจะใช้ประโยชน์จากทุกสิ่งนี้อย่างสัตย์ซื่อต่อการคืนรนต่อสู่ในใจและพฤติกรรมของตัวเอง

ขณะที่ทำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ฉันจะเป็นคนที่แสดงออกด้วยอารมณ์ในทางพระเจ้า ไม่มีฉากไหนที่เต็มไปด้วยอารมณ์มากไปกว่าฉากที่เกิดขึ้นบนเนินกลโกธา พระเยซูทรงร้องเรียกหาพระบิดาขณะที่ทนทรมานถึงที่สุด และสิ้นพระชนม์ ทางเขนเชิญคุณให้ร้องเรียกหาพระบิดาด้วยเช่นกัน พระคริสต์ทรงร้องเรียกต่อพระบิดาที่นั่งเจียบนพระองศ์สิ้นพระชนม์ เพื่อให้เราสามารถร้องเรียกหาพระบิดาผู้จะทรงฟังและประทานสิ่งที่คุณจำเป็นต้องมีในการดำเนินชีวิต

ยิ่งคุณเข้าใจว่าพระเจ้าเป็นผู้ใด และพระองค์สร้างคุณให้เป็นคนอย่างไร คุณจะยิ่งตระหนักว่า ชีวิตคริสเตียนไม่ได้ปราศจากอารมณ์ หรือเย็นชาเป็นหิน ขณะอยู่ในโลกพระเยซูทรงแสดงอารมณ์ที่หลากหลาย และเมื่อคุณเติบโตขึ้นในพระองค์ คุณก็จะเป็นเช่นกัน ความเป็นผู้ใหญ่จะแสดงออกด้วยอารมณ์

ที่ถูกต้อง ในแบบที่ถูกต้องและในเวลาที่ถูกต้อง ในฐานะคริสเตียน เราควรเป็นคนที่โศกเศร้าที่สุดในโลก (เพราะเราเข้าใจการทำลายล้างของบาป) และเป็นคนที่ขึ้นบานที่สุดในโลก (เพราะเรามีประสบการณ์พระคุณแห่งการตรึงกางเขนของพระคริสต์)

มีเวลาที่เหมาะสมสำหรับความโศกเศร้า ความขึ้นบาน ความโกรธ ความกลัว ความริษยา ความสุข ความกตัญญู การรอคอยด้วยความหวัง การสำนึกผิด ความทุกข์ใจ และความตื่นเต้น ชีวิตแห่งความเชื่อคือหน้าต่างกระจกสีซึ่งมากไปด้วยเฉดสีต่าง ๆ ของอารมณ์ที่ความสว่างของพระเยซูคริสต์ส่องผ่านลงมา

ฉันจะให้กางเขนหล่อหลอมความสัมพันธ์ของฉัน ในฐานะผู้ที่มีพระคุณของพระเจ้าเทลงมาสู่ชีวิต จึงสมเหตุผลที่เราจะนำพระคุณนั้นไปแบ่งปันให้ผู้อื่น พระเยซูทรงเล่าเรื่องอุปมาที่มหัศจรรย์เพื่อแสดงให้เห็นถึงการในมัทธิว 18:21-35

“ขณะนั้นเปโตรมาทูลพระองค์ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ควรยกโทษให้พี่น้องที่ทำผิดต่อข้าพระองค์สักกี่ครั้ง? ถึงเจ็ดครั้ง เชียวหรือ?’

พระเยซูตรัสตอบเขาว่า เราไม่ได้บอกท่านว่าเจ็ดครั้งแต่เจ็ดสิบครั้งคุณเจ็ด’

เพราะเหตุนี้ แผ่นดินสวรรค์ก็เปรียบเหมือนเจ้าองค์หนึ่งที่มีพระประสงค์จะคิดบัญชีกับบรรดาทาสของตน เมื่อท่านทรงเริ่มต้นคิดบัญชีคนหนึ่งที่เป็นหนี้หนึ่งหมื่นตะลันต์ก็ถูกพามาเข้าเฝ้า ท่านจึงมีรับสั่งให้ขายตัวเขาพร้อมกับเมียและลูก รวมทั้งบรรดาสິงของเขา มีอยู่นั้นเพื่อเอามาใช้หนี้ เพราะเขาไม่มีเงินที่จะใช้หนี้นั้น

ทาสคนนั้นจึงกราบลงวิงวอนว่า ‘ขอโปรดผิดไว้ก่อน แล้วข้าพระองค์จะใช้หนี้ทั้งหมด’ เจ้าองค์นั้นทรงสงสาร จึงทรงปล่อยตัวเขาและทรงยกหนี้

แต่เมื่อทาสคนนั้นออกไปก็พบคนหนึ่งที่เป็นเพื่อนทาสด้วยกัน ที่เป็นหนี้เขาอยู่หนึ่งร้อยเดนาริอัน เขาก็จับคนนั้นบีบคอบอกว่า ‘แกต้องใช้หนี้ให้ข้า’

เพื่อนทาสคนนั้นจึงกราบลงอ้อนวอนว่า ‘ขอผิดไว้ก่อนแล้วข้าจะใช้ให้’

แต่เขาไม่ยอม จึงนำทาสลูกหนีนั่นไปขังคุกไว้จนกว่าจะสามารถใช้หนี้ได้ พวกเพื่อนทาสเมื่อเห็นเหตุการณ์เช่นนั้น ก็เป็นทุกข์อย่างยิ่ง และนำเหตุการณ์ทั้งหมดไปกราบทูลเจ้าองค์นั้น

ท่านจึงเรียกทาสนั้นมาตรัสว่า 'ไอ้ข้าชั่วร้าย เรายกหนี้ให้เอ็งทั้งหมดก็เพราะเอ็งอ่อนวอนเรา เอ็งควรจะเมตตาเพื่อนทาสด้วยกันเหมือนเราเมตตาเอ็งไม่ใช่หรือ?' แล้วเจ้าองค์นั้นก็กริ้ว จึงทรงมอบทาสคนนั้นไว้ให้เจ้าหน้าที่ทรมานจนกว่าจะใช้หนี้หมด

พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์ ก็จะทรงทำต่อพวกท่านอย่างนั้น ถ้าพวกท่านแต่ละคนไม่ยอมยกโทษให้พี่น้องจากใจของพวกท่าน"

เพราะผู้คนที่อยู่รอบข้างคุณยังเป็นคนบาป (เหมือนคุณ) พวกเขาจะผิดพลาด พวกเขาจะทำบาปต่อคุณ พวกเขาจะทำให้คุณผิดหวัง นี่คือเวลาที่คุณสามารถหยิบบี๊พระคุณเดียวกันที่ได้รับมา ความโกรธ ความรำคาญใจ ความไม่อดทน การว่าร้าย ใจขมขื่น และการแก้แค้นของเราจะไม่ก่อให้เกิดสิ่งดีในชีวิตของพวกเขา (หรือของเรา) เลย แต่พระเจ้าสามารถให้เกิดสิ่งดีในพวกเขาได้ เมื่อเราเต็มใจที่จะสำแดงพระคุณของพระองค์ให้ปรากฏเป็นจริง เราจะเป็นส่วนหนึ่งในสิ่งที่พระองค์ทำในชีวิตพวกเขาแทนที่จะยืนขวางทางพระองค์อยู่ ดังนั้น ในทางปฏิบัติการให้กางเขนหล่อหลอมความสัมพันธ์ของคุณหมายความว่าอย่างไร?

สิ่งนี้หมายถึงการเตรียมพร้อม เต็มใจ และสามารถให้อภัย (มาระโก 11:25; มัทธิว 6:12-15) การตัดสินใจที่จะให้อภัยเป็นครั้งแรกในข้อตกลงแห่งใจระหว่างคุณและพระเจ้า เป็นความเต็มใจของคุณที่ยอมสละความต้องการที่จะยึดเอาไว้ (และหาทางลงโทษอีกฝ่ายไม่ว่าจะทางใดทางหนึ่ง) ในสิ่งที่เขาทำผิดต่อคุณ แทนที่คุณจะวางผู้นั้นและสิ่งที่เขาทำไว้กับพระเจ้า เชื่อว่าพระองค์ทรงชอบธรรมและยุติธรรม คุณต้องตัดสินใจตอบสนองต่อคน ๆ นั้นด้วยทัศนคติแห่งพระคุณและการให้อภัย ความสัมพันธ์แนวตั้ง (ระหว่างคุณและพระเจ้า) จะเตรียมคุณให้มีความสัมพันธ์ในแนวนอนในการให้อภัยระหว่างคุณและคนที่ทำผิดต่อคุณ เมื่อคุณได้รับโอกาสนั้น

ยอมรับเถิดครับว่า เราต่างเป็นคนบาปที่มีชีวิตอยู่กับคนบาป ดังนั้นจะไม่มีสักวันที่เราไม่ต้องการการอภัย การปฏิเสธไม่ให้ภัย การล่อลวงจะตอกย้ำความผิดนั้นในความคิดของเรา และความคิดของเราเกี่ยวกับการ

ลงโทษและแก้แค้นมีแต่จะทำลายความสัมพันธ์ที่พระเจ้าต้องการให้เรานำไปใช้เพื่อเป็นเหมือนพระองค์ยิ่งขึ้น ความสัมพันธ์เหล่านั้นคือห้องทำงานแห่งพระคุณของพระองค์ ในเรื่องสำคัญของการให้อภัยนี้ (ข้อ 1) กางเขนจะทำให้ผมต้องการให้ผู้อื่นรู้จักการให้อภัย เป็นการให้อภัยที่พระเยซูคริสต์ทรงจ่ายราคาให้ผม และ (ข้อ 2) กางเขนจะเปลี่ยนแปลงผม ทำให้ผมสามารถให้อภัยผู้อื่นได้อย่างจริงใจ

กางเขนจะทำให้ผมถ่อมลงเพื่อขอการอภัย เมื่อขอการอภัย ผมยอมรับผิดที่ได้ทำบาปต่อคุณโดยไม่ร้องขอความเป็นธรรม มีข้ออ้าง หรือโยนความผิดให้ผู้อื่น ตัวอย่างที่เป็นรูปธรรม เช่น: “ผมทำผิดที่ได้_____โปรดอภัยให้ผมด้วย ผมเสียใจที่ทำให้คุณต้องเจ็บปวด” สามส่วนในคำขอนี้ชี้ให้เห็นว่าอะไรคือการขออภัย **ประการแรก** ขอการอภัยหมายถึงไปหาบางคนที่ผมกระทำผิดต่อเขา ด้วยทัศนคติที่ถ่อมและจริงใจ (“ผมได้ทำผิดที่_____”) **ประการที่สอง** ขออภัยเป็นการยอมรับว่าได้ทำบาปต่ออีกฝ่าย ดังนั้นผมจึงต้องขอให้คนนั้นมีส่วนในการให้อภัยด้วย (“ให้อภัยผมด้วย”) แค่ว่าคุณเสียใจยังไม่พอ เมื่อเราทำเท่านั้น เราปฏิเสธพระพรแห่งการให้อภัยที่เขาควรได้รับเมื่อเขาอภัยให้เรา **ประการที่สาม** ขออภัยควรต้องรวมถึงใจที่ยอมรับและสำนึกว่าความบาปของผมทำให้อีกฝ่ายเจ็บปวด (“ผมเสียใจที่ทำให้คุณต้องเจ็บปวด”) ตรงนี้ผมกำลังมีประสบการณ์ผลของกางเขนเป็นสิ่งที่เตือนว่า ผมเป็นคนบาป เพราะถ้าผมไม่ได้เป็นคนบาป พระเยซูก็ไม่จำเป็นต้องเสด็จมาสิ้นพระชนม์เพื่อผม แต่กางเขนยังทำมากกว่านั้น คือเปลี่ยนจิตใจผม ทำให้ผมระแวงระวังต่อบาปที่ไม่เคยมองเห็น และยอมรับในสิ่งที่เมื่อก่อนมีแต่ข้ออ้าง

เมื่อกางเขนหล่อหลอมความสัมพันธ์ของผม ทำให้ผมตอบสนองต่อความบาปของผู้อื่นด้วยพระคุณ คุณตั้งมาตรฐานกับผู้อื่นไว้สูงกว่ามาตรฐานที่คุณตั้งไว้กับตัวเองหรือเปล่า? คุณลืมไปหรือเปล่าว่าคุณก็เป็นคนบาปในขณะที่จำได้ว่าคนอื่นเป็น? คุณพลาดที่จะมองข้ามความผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ หรือไม่? คุณใช้เวลาจับผิดผู้อื่นมากกว่าเห็นสิ่งที่เขาทำถูกต้องหรือไม่? ผู้คนถูกยอมรับและถูกรักจากคุณหรือไม่ หรือถูกวิพากษ์วิจารณ์และถูกตัดสินจากคุณ? คุณมีแนวโน้มตอบสนองต่อความอ่อนแอ ความบาป และความผิดพลาดของผู้คนรอบข้างคุณอย่างไร?

กางเขนทำให้ผมสามารถปรนนิบัติผู้อื่นจากหัวใจที่เมตตา สุภาพ อดกลั่น กรุ่นา อดทน และมีความรัก ยิ่งเข้าใจผู้คนมากเท่าไร ผมยิ่งต้องการทัศนคติ

เหล่านี้มากขึ้นเท่านั้น เพราะนั่นคือเวลาที่ผมได้รับผลกระทบจากความอ่อนแอ และบาปของพวกเขา (และในทางกลับกัน พวกเขาได้รับผลกระทบจากเรา เช่นกัน) ยิ่งเราเข้าใจลึกซึ้งมากเท่าไร หัวใจเราจะถูกเปิดโปงมากขึ้นเท่านั้น ดังนั้น เราทุกคนจึงจำเป็นต้องถามตนเองว่า “ทัศนคติใดที่หล่อหลอมความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดที่สุดของผมอยู่?” พระคริสต์สถิตในเราเพื่อช่วยเราให้รอดพ้นจากตัวเรา เพื่อให้เรามีความรักและเมตตาต่อกันและกันแม้ขณะที่เรายังเป็นคนบาป ทุกครั้งที่ผมปิดความปรารถนาของผมออกไปเพื่อจะได้รับใช้ผู้อื่น ผมกำลังดำเนินชีวิตตามผลของการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ที่บนกางเขน

กางเขนให้จุดมุ่งหมายและทิศทางในคำพูดและการกระทำแก่ผม พระเจ้าทรงเรียกลูก ๆ ของพระองค์ให้ลงมือทำในสิ่งที่สะท้อนพระคุณที่ได้รับมาในพระคริสต์ คำถามคือ “พระคุณนี้ได้หล่อหลอมความสัมพันธ์ของผมหรือเปล่า?” ให้มาดูตัวอย่างการกระทำที่ตั้งอยู่บนกางเขนที่พระคริสต์ทรงเรียกเราเป็นการกระทำที่เป็นส่วนหนึ่งของผลใหม่ของความเชื่อในชีวิตเรา ดังนี้

- กางเขนทำให้ลูกแต่ละคนของพระเจ้าสร้างสันติได้ (ดู ยากอบ 3:13-18) มีเหตุการณ์ใดบ้างที่คุณต้องทုံเทให้เกิดสันติภาพ?
- กางเขนทำให้ลูกแต่ละคนของพระเจ้าพูดความจริงได้ (ดู เอเฟซัส 4:25) มีสถานการณ์ใดบ้างในเวลานี้ที่สามารถแก้ไขปัญหาเพื่อนำความสัมพันธ์กลับคืนและมีใครที่ได้รับพระพรจากการที่คุณพูดความจริงอย่างชัดเจนบ้าง?
- กางเขนทำให้ลูกแต่ละคนของพระเจ้าปรนนิบัติผู้อื่นได้ (ดู กาลาเทีย 5:13-15) ในเวลานี้ พระเจ้าเรียกคุณให้ไปปฏิบัติที่ใด?
- กางเขนทำให้ลูกแต่ละคนของพระเจ้าให้อภัยแก่ผู้ที่แสวงหาการอภัยได้ (ดู ลูกา 17:1-10) เมื่อผมได้มอบความผิดนั้นไว้กับพระเจ้า และไม่หาทางแก้แค้น หัวใจผมก็พร้อมจะให้อภัยเมื่อผู้ทำผิดมาร้องขอ
- กางเขนทำให้ลูกแต่ละคนของพระเจ้าเรียนรู้ที่จะปฏิเสธเป็น ในพระกิตติคุณ พระเยซูไม่ได้ทำทุกสิ่งที่ผู้อื่นต้องการให้พระองค์ทำ (ดู ยอห์น 2:3-4, 4:43-54; 6:15, 26-27, 30-40; 7:3-10; 8:48-59; 10:30-39; 11:1-6, 21-27; 13:8-10; 18:19-24, 33-37) แต่พระองค์ได้รับแรงจูงใจที่จะทำตามพระประสงค์ของพระบิดา ความรักของคริสเตียนไม่ได้ทำให้เราต้องทำตามความต้องการของผู้อื่น แต่ให้เราเป็นทาสและผู้รับใช้ของพระคริสต์ ดังนั้น เราจึงเต็มใจปรนนิบัติ

ผู้อื่น จะมีบางเวลาที่มีความรักที่ผมมีให้พระคริสต์หมายถึงสิทธิ์ที่จะปฏิเสธทำตามคำขอของผู้อื่นนั้น แต่นั่นเป็นสิ่งที่เปี่ยมด้วยความรัก และเป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้ว

- กางเขนทำให้ลูกแต่ละคนของพระเจ้าตระหนักรู้ พัฒนา และใช้ของประทานที่พระเจ้ามอบให้เพื่อพระสิริของพระองค์และเพื่อการดีสำหรับผู้อื่น (ดูโรม 12:1-8) พระเจ้าให้ของประทานอะไรแก่คุณ? และคุณจะนำไปใช้ในที่ที่พระเจ้าวางคุณไว้อย่างไร?

บทสรุปสัปดาห์

ขณะที่เธอนั่งอยู่ตรงข้ามผม เบ็ตตินาดูเหนื่อยแต่ไม่ท้อ หกเดือนก่อนหน้านี้ เธอได้เฝ้ามองชีวิตอันแสนสุขในอุดมคติของเธอล่มสลาย คุณหาสน์ในแถบชานเมืองของเธอตอนนี้เป็นเพียงความทรงจำที่เลือนลาง เพื่อน ๆ ในกลุ่มที่เคยมีความสุขด้วยกันต่างก็หายหน้าไปเมื่อเธอหย่าร้าง สามปีของเธอไม่เพียงแต่ทิ้งเธอไปหาคนอื่น เขายังทำทุกสิ่งที่ทำให้เธอหมดตัว ครั้งหนึ่ง ยอดเงินในบัญชีธนาคารของเธอสูงลิ่ว และมีวงเงินเครดิตที่ไม่จำกัด แต่เดี๋ยวนี้แทบไม่พอใช้จ่ายในแต่ละวัน สโมสรที่เธอเคยเป็นสมาชิกยอมให้เธอทำงานหนักแต่ได้รับค่าจ้างต่ำวันละสิบชั่วโมง เธอถึงกับต้องย้ายไปโบสถ์อื่น แต่เมื่อเธอนั่งอยู่ตรงหน้าผม เธอไม่ได้ดูท้อแท้หรือโกรธเคือง

ตอนนั้นผมคิดว่าผมได้เห็นพระคุณของพระเจ้าที่สำแดงออกมาเป็นรูปธรรม ไม่มีอะไรที่สามารถอธิบายได้ถึงอุปนิสัย ของผู้หญิงคนนี้ในท่ามกลางเรื่องราวอันแสนเศร้าเช่นนี้ได้เลย พระเจ้าได้ใช้ความร้อนที่แผดเผาในการทดลองเรื่องแต่งงานไม่เพียงแต่เพื่อเปิดโปงหัวใจของเบ็ตติน่าเท่านั้น แต่เพื่อเปลี่ยนแปลงใจนั้นด้วย ผู้หญิงที่ครั้งหนึ่งมีความมั่นคงในสถานภาพของตนเอง เดียวนี้กำลังพัวพันในพระเจ้า ผู้หญิงที่เคยบ่นเรื่องลำบากเล็ก ๆ น้อย ๆ เดียวนี้ กำลังดำเนินชีวิตด้วยความกล้าและความอดทน ผู้หญิงคนนี้ ครั้งหนึ่งเคยถูกนินทาอย่างโหดร้าย เดียวนี้กำลังแสดงให้เห็นภาพของการให้อภัยอย่างแท้จริง ครั้งหนึ่งเธอเคยมีชีวิตเพื่อตนเอง แต่เดี๋ยวนี้กลับรับใช้ผู้อื่นด้วยความยินดี

เบ็ตติน่าสรุปเรื่องของเธอดังนี้ “ฉันหวังว่า ฉันจะไม่ต้องผ่านเรื่องแบบนี้อีก มันยากเกินกว่าที่จะจินตนาการได้ มีบางเวลาที่ฉันสงสัยว่าพระเจ้าอยู่ด้วยหรือเปล่าและสงสัยว่าฉันจะไปต่อไหวหรือ บางครั้งมันก็ดูเหมือนเป็นไปไม่ได้เลยที่จะทำในสิ่งที่พระเจ้าบอกว่าคุณต้อง” แล้วเธอก็หยุดไปชั่วคราวก่อน

พูดว่า “แต่ฉันยอมที่จะผ่านเรื่องราวทั้งหมดนี้ไปอีกครั้ง เพื่อให้ได้ในสิ่งที่พระเจ้าทรงประทานแก่ฉัน พระองค์เปลี่ยนฉันไปอย่างสิ้นเชิง จนดูเหมือนเบ็ตติน่าคนเก่ากลายเป็นคนอื่นไปเลย!” เบ็ตติน่ากำลังแสดงความจริงให้ปรากฏว่า พระเจ้าไม่ได้เพียงแค่ทำให้ความร้อนในชีวิตเราเย็นลงเท่านั้น แต่พระองค์ทรงเปลี่ยนแปลงเราในท่ามกลางความร้อนนั้น แม้ความร้อนแห่งการทดลองเรื่องแต่งงานยังอยู่ในชีวิตของเบ็ตติน่าจนถึงวันสุดท้ายของชีวิต เธอก็ไม่ได้ปล่อยให้มันกัดกร่อนไปในความโกรธ ความสงสัย ความขมขื่นใจ และความริษยา โดยพระคุณของพระเจ้า เธอกำลังอยู่ในกระบวนการรับการฟื้นฟูเป็นส่วนตัว สร้างพื้นฐานการเปลี่ยนแปลงด้วยวิธีที่เธอตอบสนองต่อชีวิต

เรื่องของเบ็ตติน่าก็เป็นเรื่องของคุณด้วยเช่นกัน คุณเองก็ต้องเผชิญกับการทดลองที่ยากลำบาก พระพรที่มาพร้อมกับการล่อลวง และความสัมพันธ์ที่ต้องดิ้นรนต่อสู้ แต่คุณเองก็ได้รับของประทานคือพระคริสต์พระผู้ไถ่เช่นกัน พระองค์ทรงทำงานอยู่ในเวลานี้ เพื่อเปลี่ยนแปลงหัวใจคุณและวิธีที่คุณตอบสนองต่อชีวิต ขอให้ระลึกถึงความจริงเหล่านี้:

1. คุณเป็นต้นไม้ที่ให้ผลแล้วเพราะสิ่งที่พระคริสต์ได้ทำเพื่อคุณ คุณมีข้อพิสูจน์ถึงอุปนิสัยและกำลังที่มาจากพระเจ้าปรากฏอยู่ในชีวิตของคุณแล้วโดยความเชื่อ จงตระหนักถึงผลดีที่เกิดจากการตอบสนองต่อข่าวประเสริฐและการทำงานของพระวิญญาณ
2. ชีวิตคริสเตียนคือการดำเนินชีวิตโดยความเชื่อในพระคริสต์พร้อมด้วย โอกาสและสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ที่พระองค์นำมาให้ ไม่ใช่การกีดกันทำตามกฎระเบียบในชีวิตในแบบที่ “หน้าขึ้นนอกตรม” ไปวัน ๆ
3. เพราะพระคริสต์ได้สร้างคุณให้เป็นคนใหม่ สิ่งดีต่าง ๆ ก็เป็นไปได้ แม้ในความลำบาก งานของพระองค์ทำให้หัวใจของคุณตอบสนองด้วยผลดี
4. เพราะคุณเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ และมีพระวิญญาณของพระองค์สถิตอยู่ การทดลองและการล่อลวงจึงเป็นโอกาสให้คุณได้สัมผัสในฤทธิ์อำนาจของพระเยซูที่ทรงทำงานอยู่
5. พระเจ้าทรงเรียกคุณให้เข้าสู่ตัวตนใหม่ในพระเยซูคริสต์ (“นี่คือฉันเป็น”) และด้วยเหตุนี้ จึงมีการดำเนินชีวิตในแบบใหม่ (“นี่คือสิ่งที่ฉันสามารถเป็นได้”) การเปลี่ยนแปลงไม่ได้หยั่งรากอยู่ในความรู้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ โครงสร้างของศาสนศาสตร์หรือเทคนิคในการ

ผู้คนเปลี่ยนแปลงอย่างไร

ประพัตติตน แต่เกิดผลจากหัวใจที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยพระเจ้า
ผู้คืนพระชนม์ ขณะที่พระคุณของพระองค์ปกครองใจเรา เราก็สามารถ
รักษาพระบัญชาของพระองค์ได้

มีความหวังสำหรับเราเสมอ เพราะพระเยซูคือทั้งหมดที่เราต้องการ ถ้อยคำ
เหล่านี้ได้รวบรวมภาพชีวิตของเราไว้ให้อยู่กับพระองค์

ทุกยามเช้าที่เข้ามาทักทายฉันนั้นเต็มไปด้วยความหวัง
ไม่ใช่เพราะฉันประสบความสำเร็จในสิ่งที่กำลังทำ
หรือเพราะฉันได้รับความชื่นชมจากผู้คนรอบข้าง
หรือเพราะสถานการณ์ต่าง ๆ มันง่าย
แต่เพราะพระเจ้าทรงดำรงอยู่ และพระองค์ทรงเป็นพระบิดาของฉัน
ถ้าจะมอญยามเช้านี้ในแบบที่เป็นอื่น
คือการเชื่อในคำโกหก
การดำเนินชีวิตในความหวัง คือการดำเนินชีวิตในความจริง
การดำเนินชีวิตในความจริง คือการได้ถวายพระสิริแด่พระเจ้า
ฉันจะถวายพระสิริแด่พระเจ้าในการดำเนินชีวิตแต่ละวัน
นี่คือการนมัสการในแบบที่สูงสุด

เรื่องของสามีภรรยาคนหนึ่ง

U ทสุดท้ายสองบทนี้เป็นตัวอย่างตามที่อธิบายไว้ในหนังสือเล่มนี้ โดยที่ เราจะนำไปประยุกต์ใช้กับสามีภรรยาคนหนึ่งและคริสตจักรแห่งหนึ่ง เรา หวังว่าสิ่งนี้จะช่วยคุณนำสิ่งที่ได้รับมาไปใช้ในชีวิตของคุณและในคริสตจักร ของคุณได้

เมื่อคุณได้ยินเรื่องราวของใครบางคนเป็นครั้งแรก คุณจะรู้สึกเหมือนถูก คน ๆ นั้นเทขึ้นส่วนของตัวต่อจิ๊กซอว์นับพัน ๆ ชิ้นลงมาบนโต๊ะ คุณไม่รู้เลยว่า จะประกอบชิ้นส่วนเหล่านั้นเข้าด้วยกันอย่างไร แค່แยกให้เป็นระเบียบยังไม่รู้ จะทำได้หรือเปล่า ในทำนองเดียวกัน การเรียนรู้ที่จะทำความเข้าใจรายละเอียด ในการดิ้นรนต่อสู้ของบางคนก็อาจจะสับสนจนเกินรับไหว แต่ถ้าสิ่งที่เราเขียนมา ในหนังสือเล่มนี้เป็นความจริง สิ่งนี้ก็ไม่น่าเป็นกังวล ให้เรานำสิ่งที่เรารู้มาใช้ กับชีวิตแต่งงานของคุณและเงินนี้กัน

เกิดและจับ

คู่สมรสอายุน้อยที่คู่อ่อนล้าคู่นี้มาขอพบศิษยาภิบาลสักหนึ่งชั่วโมง แต่เพียง สองสามนาทีที่ศิษยาภิบาลก็รู้ว่าพวกเขาต้องการความช่วยเหลือที่หนึ่งชั่วโมง ไม่สามารถให้ได้ เท็ดรู้สึกอายที่จะยอมรับว่าเขาทำชีวิตของเขาพังพินาศ เขา พยายามอดทนเก็บความรู้สึก แต่ใคร ๆ ก็ดูออกว่าเขาหลงทางอย่างสิ้นเชิง เงินไม่เก็บอารมณ์แบบเท็ด หน้าตาที่บูดบึ้งและหน้าตาได้มาแทนรอยยิ้ม ของเธอนานแล้ว ใบหน้าของเธอกำลังบอกว่า “ฉันไม่รู้ว่าจะมาถึงจุดนี้ได้อย่างไร และฉันไม่รู้ว่าจะออกไปอย่างไร” จากข้อมูลที่สับสนข้อมูลหนึ่งไปสู่กองข้อมูลที่ ยุ่งเหยิงวุ่นวายอีกเรื่องหนึ่ง จนอาจทำให้แม้แต่คนที่เก่งที่สุดในพวกเรายังรู้สึก มืดแปดด้าน

เท็ดและจินนี่แต่งงานกันตอนอายุน้อยเกินไป พวกเขาไม่ได้นึกถึงผลที่จะเกิดขึ้นหลังจากการแต่งงาน ตอนนั้นเท็ดเป็นคริสเตียนใหม่ เพิ่งรับเชื่อไม่นาน เรียกได้ว่า หมึกที่ลงนามในการกลับใจใหม่ของเขายังไม่ทันแห้งเลยด้วยซ้ำ ตอนที่เขาพบกับเธอครั้งแรก เขายังคงมีมาดแบบเบบอยซึ่งเป็นส่วนสำคัญในชีวิตเก่าของเขา แน่แน่นอนว่า เขาไว้วางใจในพระคริสต์แล้ว แต่เขาไม่รู้เลยว่าการตัดสินใจครั้งนั้นคือได้ตัดสินใจที่รุนแรงเพื่อเข้าสู่ชีวิตที่ต้องเปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง จินนี่มาจากครอบครัวคริสเตียนที่ดี ชีวิตทางสังคมและฝ่ายวิญญาณของเธออยู่ในคริสตจักรและในแวดวงคริสเตียนมาตลอดชีวิต

เท็ดและจินนี่พบกันขณะยืนเข้าคิวรอเล่นเครื่องเล่นที่สวนสนุก จากนั้นที่แรกจินนี่รู้สึกได้ถึงอันตรายที่เธอกำลังถูกเสน่ห์ของเท็ดดึงดูดเข้าไป เขาเป็นเหมือนคุกกี้ที่ต้องห้ามในโถคุกกี้ เธอต้องคว้าเขาไว้ให้ได้! สำหรับเท็ดแล้วจินนี่ดูเป็นผู้หญิงที่แตกต่าง เธอดูใสสะอาด ในที่สุดพวกเขาก็ได้แลกเปลี่ยนโทรศัพท์กันแล้วก็แยกกันไป

จินนี่ไม่คิดว่าเธอจะได้คุยกับเท็ดอีก แต่เขาก็โทรมา หลังจากนั้นพวกเขาคุยกันทุกคืน คุณแม่ของจินนี่เริ่มสงสัยและถามเธอถึงโทรศัพท์ที่มามีบ่อยขึ้น และคุยครั้งละนาน ๆ แต่จินนี่ก็หาทางตอบเลี่ยงเอาตัวรอดไปได้ทุกที ไม่นานจากนั้นทั้งคู่ก็แอบนัดพบกัน จินนี่เล่าให้เพื่อนสนิทที่สุดฟังและให้เก็บเป็นความลับ เธอบอกว่าคืนนั้นเป็นคืนที่เธอตื่นเต้นที่สุดในชีวิต หลังจากนั้นทั้งคู่ก็ลอบพบกันเรื่อยมา แต่จินนี่รู้ว่าจะปล่อยให้แบบนั้นต่อไปไม่ได้ เธอจึงเริ่มหาทางพูดกับแม่ในเรื่องของเท็ด

สองสามคืนจากนั้น ขณะที่จินนี่ทานอาหารเย็นตามลำพังกับพ่อแม่ เธอก็โผล่ออกมา “ลูกเจอผู้ชายที่ลูกชอบมาก ๆ แล้วคะ ลูกอยากจะเป็นแฟนกับเขา” การสนทนาเริ่มไม่ค่อยดีเมื่อพ่อแม่ของเธอรู้ว่าทั้งคู่แอบคบกันโดยที่พวกเขาไม่รู้ พวกเขาทั้งเสียใจและไม่พอใจ จินนี่ถูกสั่งห้ามไม่ให้ไปพบกับเท็ดอีกจนกว่าพ่อแม่จะได้พบกับเขา สามคืนหลังจากนั้นเท็ดก็มาที่บ้าน เท็ดเป็นผู้ชายที่เป็นฝันร้ายของพ่อแม่คริสเตียนทุกคน พ่อแม่ของจินนี่เริ่มตระหนักแล้วว่าเท็ดเป็นเด็กมีปัญหา และแทบไม่รู้จะอะไรเลยเกี่ยวกับการเป็นคริสเตียน สิ่งที่เกิดขึ้นคือ จินนี่ถูกสั่งห้ามไม่ให้พบกับเท็ดอีก จินนี่ไม่เคยรู้สึกโกรธและผิดหวังขนาดนี้มาก่อน ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับพ่อแม่เริ่มเย็นชาและห่างเหิน เธอเริ่มไม่ให้ความนับถือพวกเขา และนับวันรอที่จะจบชั้นมัธยมจะได้ออกจากบ้านไปเรียนต่อที่มหาวิทยาลัย

นาที่ที่จินนี่ได้เข้าร่วมหาวิทยาลัย (ที่ห่างจากบ้านหนึ่งชั่วโมง) เธอก็ติดต่อกัน พวกเขาแอบนัดพบกันในช่วงสุดสัปดาห์ที่เธออยู่ห่างจากบ้าน และหลังจากนั้นก็อยู่ด้วยกันแทบทุกสุดสัปดาห์ จินนี่เล่าเรื่องความเชื่อให้เท็ดฟัง แต่เขาไม่สนใจหรือพยายามทำความเข้าใจเลย จินนี่ย้ายกับเท็ดหลายครั้งถึงความสำคัญที่เขาทั้งคู่ต้องมีความเชื่อเดียวกัน เท็ดจึงตกลงใจจะไปโบสถ์กับเธอ ครั้งแรกที่พ่อแม่ของจินนี่ได้ยินว่าทั้งคู่กลับมาคบกันอีกคือวันที่จินนี่โทรไปบอกพวกเขาว่า เท็ดได้รับ “ความรอด” แล้ว (แม้ว่าเขาจะเคยสารภาพความเชื่อไปก่อนหน้านี้แล้ว แต่เขาก็กังหันออกไปรับเชื่อที่หน้าห้องประชุมเพื่อให้ความมั่นใจกับจินนี่) แม่พ่อแม่ของจินนี่อยากจะรับมือกับเรื่องที่ได้ยินให้ดีกว่านี้ แต่พวกเขารู้สึกเจ็บปวดที่จินนี่หลอกพวกเขาอีกครั้ง นอกจากนี้พวกเขายังสงสัยในความจริงจังของการกลับใจใหม่ของเท็ดอีกด้วย

แม่พ่อแม่และเพื่อน ๆ ต่างก็ไม่สนับสนุน แต่จินนี่ก็ยังคงหลงใหลในตัวเท็ดต่อไป ปีการศึกษานั้นสิ้นสุดลง จินนี่กลับไปอยู่บ้านแต่พวกเขาก็ยังใช้เวลาด้วยกันในช่วงฤดูร้อน ต้นปีถัดไป จินนี่โทรหาพ่อแม่เพื่อบอกว่าเธอและเท็ดกำลังจะแต่งงานกัน แนนอนที่พ่อแม่ของเธอเริ่มเป็นห่วงมากและแสดงความกังวลออกมา แต่จินนี่ไม่ได้บอกพวกเขาว่าเธอกำลังตั้งครรภ์

ทั้ง ๆ ที่มีข้อสงสัยอยู่เต็มอก แต่พ่อแม่ของจินนี่ก็พยายามจัดงานแต่งงานให้อย่างสมเกียรติเพื่อให้พวกเขาไปเริ่มต้นชีวิตด้วยดี แต่ปัญหาที่เริ่มต้นตั้งแต่วันแรก เท็ดเปลี่ยนจากงานที่แย่งไปสู่อีกงานที่แย่งเหมือนกัน จินนี่แทบไม่เคยรู้เลยว่าวัน ๆ เท็ดไปไหน เขาเริ่มกลับไปดื่มเหล้ากับเพื่อน ๆ ที่เขาสัญญาว่าจะเลิกคบ ไม่นานจากนั้น ด้วยภาระการเลี้ยงดูลูกเล็ก ๆ สามคนที่อายุยังไม่ถึงห้าขวบ จินนี่ก็กลายเป็นผู้หญิงที่โดดเดี่ยว ขมขื่น และโกรธเคือง ไม่มีคืนไหนเลยที่ไม่ทะเลาะกัน คืนหนึ่งการต่อสู้เริ่มแรงขึ้นถึงขั้นทำร้ายร่างกาย เท็ดชกหน้าจินนี่ไปหลายครั้ง

คืนนั้นจินนี่พาลูก ๆ ออกจากบ้าน ตั้งใจว่าต้องไปขอความช่วยเหลือในเรื่องยุ่งเหยิงที่เธอก่อไว้ เธอโทรหาเท็ดจากบ้านของพ่อแม่ บอกให้เขาไปรับการปรึกษา เท็ดตกลงอย่างไม่เต็มใจ หนึ่งสัปดาห์จากนั้น พวกเขาได้พบปะศิษยาภิบาลเป็นครั้งแรกด้วยความเชื่อและความกล้า ศิษยาภิบาลของจินนี่ลุยเข้าไปในปลั๊กโคลนแห่งความยุ่งยากที่เป็นชีวิตของพวกเขา ท่านทำงานหนักตั้งใจฟังเรื่องราวของพวกเขา และช่วยพวกเขาให้รู้ว่าพระเจ้าทรงเข้าใจในความผิดพลาดและการดิ้นรน (ความร้อน) ของเราดีที่สุดในเมื่อเวลาผ่านไป ท่านช่วยให้ทั้งคู่ยอมรับวิธีที่พวกเขาตอบสนองผิดพลาดต่อสถานการณ์และ

ความสัมพันธ์ (กอหนาม) ของพวกเขา ท่านอธิบายให้พวกเขาฟังว่า การตอบสนองที่พวกเขามีให้กันไม่ได้ถูกบังคับโดยสถานการณ์ แต่มาจากหัวใจของพวกเขาเอง ท่านช่วยให้พวกเขาเริ่มมองเห็นพระเยซูคริสต์องค์เดียวกันนี้ ที่ได้ให้อภัยพวกเขา ทรงพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงพวกเขาด้วย และเมื่อพระองค์ทำ พระองค์จะเปลี่ยนความสัมพันธ์ (กางเขน) ของพวกเขาไปอย่างสิ้นเชิง ศิษยาภิบาลหนุนใจให้เด็ดและจินนี้ให้คำมั่นสัญญาว่าจะดำเนินชีวิตในแบบใหม่ต่อกันและต่อพระเจ้าด้วย (ผล) แม้ชีวิตแต่งงานของพวกเขาเริ่มต้นด้วย กอหนามที่เหี่ยวแห้งในท่ามกลางความร้อนของการดิ้นรนต่อสู้ แต่ในที่สุดมันจะค่อย ๆ เติบโตขึ้นเป็นต้นไม้ที่เต็มไปด้วยผลของใจที่ได้รับการเปลี่ยนแปลง และความเชื่อที่ได้รับการหล่อป้อนใหม่

ความสับสนหรือความชัดเจน

เมื่อคุณอ่านเรื่องของเท็ดและจินนี่ คุณรู้สึกหลงทางบ้างไหม? รายละเอียดจำนวนมากและความจริงที่ไม่เชื่อมโยงกันทำให้คุณสับสนและหงุดหงิดหรือไม่? การมองชีวิตให้ชัดเจนในแบบของพระคัมภีร์ไม่ใช่เรื่องง่ายและมักไม่เป็นไปตามที่เราคิด ชีวิตบินผ่านไปอย่างรวดเร็วจนทำให้พวกเราส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้เวลาสะท้อนคิดถึงชีวิตของเราในแบบที่ควร เราขอบคุณพระเจ้าที่พระคัมภีร์ไม่ได้ปล่อยให้เราอยู่ในความมืด เมื่อพูดถึงการดำเนินชีวิตอย่างที่เราควร พระวจนะจะผลักดันให้เราคิดถึงคุณลักษณะของการเติบโตในพระคุณ เปาโลได้ทำสิ่งนี้ในพระธรรมเอเฟซัส 5:15 เมื่อท่านพูดว่า “เพราะฉะนั้น จงระวังในการดำเนินชีวิตให้ดี อย่าเหมือนคนไร้ปัญญา แต่ให้เหมือนคนมีปัญญา” ท่านย้ำอย่างหนักแน่นด้วยความปรารถนา ให้เราใส่ใจสิ่งที่เกิดขึ้นรอบ ๆ ตัวเราและภายในเรา

แบบจำลองการเปลี่ยนแปลงที่สรุปในหนังสือเล่มนี้ สามารถนำความชัดเจนและความเข้าใจเข้าไปในความสับสนและยุ่งเหยิงของเท็ดและจินนี่ได้ ให้ความหวังพวกเขาว่าการเปลี่ยนแปลงเป็นไปได้ ให้เรามาศึกษาว่า แบบจำลองนี้ชี้ไปที่พระคริสต์ผู้เป็นแหล่งแห่งการเปลี่ยนแปลงที่ยั่งยืนได้อย่างไร ขณะที่เราต่อสู้กับบาปของเราอย่างซื่อสัตย์

ความยากลำบากในปัจจุบัน: ผลลัพธ์จากภายในใจ

หนึ่งในพระวจนะที่มีความถ่อมและช่วยให้เรามองเห็นอยู่ในพระธรรมกาลาเทีย 6:7-8 ที่ว่า “อย่าหลงเลย ท่านจะล้อเล่นกับพระเจ้าไม่ได้ เพราะ

ว่าใครหว่านอะไรลง ก็จะเก็บเกี่ยวสิ่งนั้น คนที่หว่านสิ่งที่ตอบสนองเนื้อหนังของตน ก็จะเก็บเกี่ยวความเปื่อยเน่าจากเนื้อหนังนั้น แต่คนที่หว่านสิ่งที่ตอบสนองพระวิญญาณ ก็จะเก็บเกี่ยวชีวิตนิรันดร์จากพระวิญญาณนั้น” เท็ดและจินนี่กำลังดำเนินชีวิตในสิ่งที่พวกเขาหว่านเอาไว้ และกำลังเก็บเกี่ยวผลผลิตของการหว่านนั้น คุณเองก็เช่นกันที่กำลังดำเนินชีวิตเก็บเกี่ยวสิ่งที่คุณได้หว่านเอาไว้ อะไรคือเมล็ดพันธุ์ที่ถูกหว่านลงไป? เราจำเป็นต้องยอมรับความจริงสองประการนี้ก่อน การเปลี่ยนแปลงจึงจะเกิดขึ้นได้

ที่หน้าเศร้าคือ เรามีความเชี่ยวชาญในการปฏิเสธสิ่งที่เราหว่านเอาไว้ และถ้าเราเชี่ยวชาญในการปฏิเสธสิ่งที่เห็นได้ชัดเจนเช่นนี้แล้ว เราก็จะยิ่งเชี่ยวชาญในการปฏิเสธสิ่งที่อยู่ในใจซึ่งไม่มีใครมองเห็นได้ง่ายสักเท่าใด! อย่างไรก็ตาม การเปลี่ยนแปลงจะเริ่มต้นเมื่อเท็ดและจินนี่ยอมรับสิ่งที่พวกเขากำลังเก็บเกี่ยวว่าเป็นผลมาจากเมล็ดพันธุ์ที่พวกเขาได้หว่านไว้ในชีวิต ให้เรามาพิจารณาการเก็บเกี่ยวนั้นกัน

หนึ่งในสิ่งที่โดดเด่นออกมาคือ วิธีที่พวกเขาตัดแหล่งพระปัญญาและการช่วยเหลือของพระเจ้าออกไป สิ่งนี้เร่งให้ความสัมพันธ์ของพวกเขาตึงเครียดขึ้น ความเป็นคริสเตียนที่เย็นชา เป็นไปตามรูปแบบพิธีกรรมและห่างเหินของพวกเขา ไม่มีการเชื่อมโยงเข้าสู่ความสัมพันธ์ที่แท้จริง กับพระเจ้าหรือเชื่อมโยงเข้าสู่ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตของพวกเขาเลย ไม่มีใครที่จะคอยกล่าวตักเตือนหรือหนุนใจในชีวิตของพวกเขา เนื่องจากพวกเขาไม่ได้อยู่ในชุมชนคริสเตียนที่พระเจ้าออกแบบไว้ให้ พวกเขาจึงไม่มีศูนย์กลางฝ่ายวิญญาณเพื่อจะเชื่อมโยงถึงพระเจ้าและถึงพี่น้องผู้เชื่อคนอื่น ๆ ได้ การปราศจากการเชื่อมโยงนี้ทำให้พวกเขาขาดการเข้าสู่วงจรแห่งการสำนึกผิดและกลับใจ การให้อภัยและการคืนดีกัน ซึ่งเป็นหนทางที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงทำงานในทางตรงกันข้าม ชีวิตของพวกเขากลับมีลักษณะของการปกป้องตนเอง โกรธเคือง จดจำความผิด และไม่ยอมให้อภัย มารจึงมีโอกาสมหาศาลที่จะใส่ความฉ้อฉลจอมปลอมเข้าไปเพื่อให้พวกเขาตกเป็นทาสของมัน

เท็ดไปมองหาความสบายใจในมิตรภาพเก่า ๆ และนิสัยเดิมที่เลวร้าย จินนี่เอาแต่ส่งสารตัวเองและกักเก็บความขมขื่นไว้ เมื่อทั้งคู่พ่ายแพ้ต่อการทดลอง ผลที่เก็บเกี่ยวยิ่งเลวร้ายลงไปและก็ตกเป็นทาสมากขึ้น ความโกรธเข้ามาครอบงำชีวิตแต่งงานมากขึ้นเรื่อย ๆ สิ่งนี้เกิดขึ้นเพราะไม่มีใครยอมละความโกรธแต่กลับพยายามควบคุมเอาไว้ ในขณะเดียวกันลูก ๆ ก็ได้เห็นความ

บาปที่ลึ้มลงของพ่อแม่ พวกเขากลายเป็นเด็กซีโมโหและสับสนตามไปด้วย จึงไม่น่าแปลกที่ทั้งเท็ดและจินนี่กำลังหาทางหลบหนีออกมา

แต่อย่าพึ่งตำหนิสามีภรรยาคู่นี้รุนแรงนัก เพราะพวกเขาเป็นภาพที่ชัดเจน ว่าเราทุกคนก็เป็นเหมือนกัน เราต่างดำเนินชีวิตด้วยเส้นแบ่งระหว่างชีวิตเราที่เป็นส่วนตัวและชีวิตที่เห็นได้จากภายนอก มีบางสิ่งในพวกเราทุกคน ที่อยากอาศัยอยู่ในเงามืดมากกว่าอยู่ในความสว่าง เราต้องการลดทอนความร้ายกาจของเราลง และไปขยายความร้ายกาจของคนอื่นให้ใหญ่ขึ้น มันง่ายที่จะโทษผู้อื่นมากกว่ามองกลับมาที่ตนเอง ถ้าเราขีดวงให้พระเจ้าอยู่รอบนอกของชีวิต ความเป็นคริสเตียนของเราจะกลายเป็นเปลือกที่ว่างเปล่าที่เต็มไปด้วยกฎเกณฑ์และความเชื่อ แทนที่จะเป็นความสัมพันธ์แห่งพระคุณ ความหวัง และการเปลี่ยนแปลง ขอให้เท็ดและจินนี่เป็นกระจกเงาที่สะท้อนชีวิตเราให้พระเจ้าแสดงให้เห็นว่าตรงไหนที่เราต้องคว้าเอาความลึกล้ำและอำนาจของพระองค์เอาไว้ให้มัน

ความร้อน: โลกของเท็ดและจินนี่

ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากชีวิตแต่งงานของเท็ดและจินนี่เป็นผลมาจากการตอบสนองของพวกเขาคือความร้อนในชีวิต ความร้อนนี้รวมถึงความยากลำบากและพระพร เมื่อเรานำชิ้นส่วนของชีวิตพวกเขามาประกอบเข้าด้วยกัน การระบุว่าอะไรคือความร้อนก็เหมือนการหาชิ้นส่วนขอบทั้งหมดของจิ๊กซอว์ที่ซับซ้อน เหล่านี้คือชิ้นส่วนที่เป็นขอบเขตที่นิยามโลกของเท็ดและจินนี่ และพวกเขาพยายามจะตอบสนองต่อโลกของพวกเขาอยู่เสมอ เราจึงจำเป็นต้องถามว่าอะไรคืออิทธิพลสำคัญที่ทำให้พวกเขาตอบสนองเช่นนั้น?

ความร้อนในอดีต

ลองมาดูโลกของจินนี่กัน เธอเติบโตมาในบ้านที่เป็นคริสเตียน มีพ่อแม่ที่คอยดูแลและห่วงใย และได้ยินเรื่องข่าวประเสริฐมาตั้งแต่เด็ก นี่คือพระพร นอกจากนั้น จินนี่อาศัยอยู่ในโลกที่ให้คุณค่าแตกต่างจากที่เธอเรียนรู้มาจากที่บ้าน ที่ในสวนสนุกจินนี่ถูกล่อลวงด้วยความสนใจในตัวเท็ด เขามีความดิบและมีลักษณะของ “เบคบอย” และเธออยากได้อะไรที่เธอไม่อาจมีได้ จินนี่รู้ว่าพ่อแม่ต้องไม่เห็นด้วยกับเรื่องของเท็ด การยอมรับและความคาดหวังของพ่อแม่ปะทะเข้ากับการล่อลวงที่ดึงดูดใจของเท็ด

ขณะเดียวกัน เท็ดไม่มีความรู้เรื่องพระคัมภีร์ คริสตจักร หรือข่าวประเสริฐเลย คุณค่าของเขามาจากโลกนี้ล้วน ๆ นี่คือการร้อนของเท็ด ซึ่งเป็นสภาพแวดล้อมที่เขาถูกเลี้ยงดูมานั่นเอง เท็ดถูกดึงดูดเพราะความบริสุทธิ์และไร้เดียงสาของจินนี่ ภาพ “เบตบอย” ของเขา ช่วยเสริมให้ดูแปลกและแตกต่าง และสิ่งนี้ดึงดูดจินนี่ แต่เท็ดรู้ว่าคงไม่มีใครยอมรับเขาในโลกของเธอแน่

ความร้อนทิวความร้อนแรงขึ้นเมื่อความร้อนในโลกของเท็ดปะทะเข้ากับของจินนี่ ต่างฝ่ายต่างก็เป็นเหมือนผลไม้ต้องห้ามของตน ซึ่งพวกเขาต้องตอบสนองต่อความต้องการของพ่อแม่จินนี่ทันทีที่ถูกสั่งห้ามคบกัน แต่เมื่อจินนี่กำลังย้ายออกจากบ้านไปเรียนที่มหาวิทยาลัย เธอก็จะเป็นอิสระจากกฎเกณฑ์ของพ่อแม่

คุณเคยมีประสบการณ์แบบเดียวกับ เท็ดและจินนี่ไหม? ใครบ้างที่ไม่เคยเผชิญการล่อลวงให้อยากได้บางสิ่งที่พระเจ้าสั่งห้าม? นิตยสารที่เราไม่ควรอ่าน เด็กช็อกโกแลตชิ้นที่สาม โทรศัพท์ไปนินทาผู้อื่น มีความสัมพันธ์ทางอารมณ์กับคนอื่นที่ไม่ใช่คู่สมรสของเรา การอ่านเสน่ห์เชิงชั่วสาวในที่ทำงาน การกักเก็บความขมขื่นไว้ หรือได้เลื่อนตำแหน่งที่ทำให้ต้องห่างจากคู่สมรส ครอบครัวและพระกายของพระคริสต์ ตะขอเกี่ยวแห่งการล่อลวงที่แนบเนียนไม่ใช่เป็นเรื่องไม่ได้ในสิ่งที่อยากได้ แต่อยากได้โดยไม่ต้องรับผลที่ตามมา การล่อลวงนำเสนอตนเองว่าเป็นหนทางสู่เสรีภาพและชีวิต แต่ที่จริงเป็นหนทางสู่การเป็นทาสและความตาย ทั้งเท็ดและจินนี่ต่างก็กระโจนเข้าไปสู่การล่อลวงนี้ และนี่คือเหตุผลที่พวกเขาเป็นอย่างที่เป็นในปัจจุบัน

ความร้อนในปัจจุบัน

ตอนนี้จินนี่พบว่าเธอแต่งงานไปกับผู้ชายที่ควบคุมตนเองไม่ได้ แทบไม่อยู่บ้าน ติดเหล้าและใช้กำลังเมื่อโมโห ไม่สนใจเรื่องพระเจ้า ไม่สามารถทำงานที่ใดได้นาน หรือไม่อาจสนทนากับใครได้อย่างสงบ เขากลับไปคบเพื่อนเก่ามากขึ้น จินนี่ต้องเลี้ยงดูลูกตามลำพัง เธอรู้สึกท้อแท้ รู้สึกไร้แรงกดดันเรื่องหนี้สินทุกครั้งที่เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น นี่คือการร้อนของจินนี่

ขณะเดียวกัน เท็ดต้องตื่นขึ้นมากับภรรยาที่ไม่โหดทุกเช้า หน้าบึ้ง ขมขื่น คอยจับผิดและไม่ให้อยู่ใกล้ เท็ดพบว่าการคุยกับจินนี่เป็นเรื่องยาก เพราะความขมขื่นและความสิ้นหวังของเธอได้กลบทุก ๆ การสนทนา เพราะพวกเขาได้เผาะพานแห่งความสัมพันธ์กับครอบครัวและคริสตจักรไปแล้ว เลยไม่รู้จะหันไปพึ่งใคร พวกเขา กำลังมีชีวิตที่รับผลจากการหลอกลวงทั้งในอดีตและ

ปัจจุบัน เป็นความจริงที่นอกจากพระเจ้าแล้วไม่มีใครเข้าใจหรือใส่ใจพวกเขา เพราะไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น! และเมื่อพวกเขาไม่อาจแก้ไขสิ่งต่าง ๆ ได้ เท็ดและจินนี่จึงสิ้นหวัง

ประสบการณ์ของเท็ดและจินนี่ไม่ได้ต่างไปจากที่พระเจ้าในพระคัมภีร์ ทรงอธิบายไว้เกี่ยวกับชีวิตในโลกนี้ เช่นเดียวกับพวกเขา บุคคลในพระคัมภีร์ ก็ไม่ใช่วีรบุรุษแห่งศีลธรรมที่เลือกทำแต่ในสิ่งที่ถูกต้องตลอดเวลา พวกเขาต่างเป็นคนที่บกพร่อง ดิ้นรนอยู่ในการทดลอง และได้รับความช่วยเหลือจากพระเจ้าซ้ำแล้วซ้ำเล่า ลองคิดถึงคนอย่างคาอิน ยาโคบ ดาวิด โมเสส โยนาห์ สาวกของพระเยซู เปาโล ทิโมธี และยากอบ เมื่อข่าวประเสริฐพูดถึงบุคคลเหล่านี้ในพระคัมภีร์ ก็พูดถึงคนอย่างเท็ดและจินนี่และพวกเราทุกคนด้วย แต่การจะดูว่าข่าวประเสริฐพูดถึงบาปและความลับสนของพวกเขายังไง เราจำเป็นต้องเห็นว่าเท็ดและจินนี่ตอบสนองต่อความร้อนของพวกเขายังไง สิ่งนี้จะทำให้เราเข้าใจว่าอะไรที่ผลักดันอยู่เบื้องหลังพฤติกรรมของพวกเขา

กอหนาม: การตอบสนองต่อความร้อนของเท็ดและจินนี่

การตอบสนองของเท็ดและจินนี่ต่อสถานการณ์ของพวกเขาจัดเรียงได้เป็นสี่แนวคิดดังนี้

1. พวกเขาบฏต่อสิทธิอำนาจที่พระเจ้าแต่งตั้ง พระเจ้าไม่ได้มอบพ่อแม่ให้ในชีวิตของจินนี่เพื่อเป็นการทดสอบหรือเป็นอุปสรรค แต่เป็นแหล่งที่พร้อมเสมอที่จะให้คำแนะนำและการปกป้อง แต่เมื่อเท็ดและจินนี่ต้องเผชิญกับความหวงใยของพ่อแม่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของพวกเขา พวกเขาไม่ได้มองสิทธิอำนาจนั้นว่าเป็นสิ่งดี แต่มองว่าเป็นอุปสรรคที่ต้องก้าวข้ามให้ได้
2. พวกเขาเพิกเฉยต่อคำปรึกษาที่มีปัญญา หนึ่งในพระสัญญาที่หวานชื่นของพระวาทะคือ พระเจ้าทรงจัดเตรียมพระปัญญาของพระองค์ให้กับลูกทุกคน พระองค์ไม่ได้เลือกที่รักมักที่ชัง คำปรึกษาที่พ่อแม่มีให้จินนี่ไม่ได้เป็นแค่ความเห็นส่วนตัว แต่เป็นการเติมเต็มพระสัญญาของพระเจ้าเพื่อจะมอบพระปัญญาให้แก่เธอ ความหลงใหลที่เธอมีให้เท็ด ทำให้เธอไม่อาจคิดเรื่องความสัมพันธ์นี้ได้ด้วยสติปัญญาจากพระเจ้าผ่านพ่อแม่เพื่อมาช่วยเธอ

3. พวกเขาจะเมิดกฏเพื่อให้ได้ในสิ่งที่ต้องการ ทั้งคู่พยายามที่จะสร้างความสัมพันธ์ที่มั่นคงโดยร่วมมือกันละเมิดกฏที่จำเป็น เพื่อให้ได้ในสิ่งที่พวกเขาต้องการ พวกเขาไม่ได้คิดจะหยุดเมื่อเผชิญความจริงที่เกี่ยวข้องกับการไม่เชื่อฟังคำสั่งบิดามารดา การวางแผนหลอกลวง และการโกหกหน้าตาย พวกเขา mong ข้ามกฎเกณฑ์ของพระเจ้าและเขียนกฎขึ้นมาเอง เพื่อวิ่งตามความสุขส่วนตัวของพวกเขา
4. พวกเขาใช้ชีวิตอย่างปิดบังซ่อนเร้น พื้นที่ลับไว้หลบซ่อนความสัมพันธ์ที่ต้องห้ามกลายเป็นกับดักที่ทำให้ความสัมพันธ์ติดบ่วง การตัดสินใจไม่เชื่อฟัง หมายถึงพวกเขาต้องมีความสัมพันธ์ในที่เร้นลับที่ทำให้ต้องตัดตัวเองออกจากความช่วยเหลือ จากคำแนะนำและความห่วงใยที่มีในครอบครัวและในชุมชนคริสเตียน ในทางกลับกัน พวกเขาต้องคอยระแวงระวังหลังอยู่เสมอ ต้องคอยทบทวนเรื่องโกหกที่แต่งขึ้น และต้องคอยทวนความจำว่าตัวเองเคยพูดอะไรไว้ จะเห็นว่าพวกเขาไม่ได้รับประโยชน์จากสิ่งที่พระเจ้ามอบให้เพื่อปกป้องและคอยนำทางเลย

เราได้เห็นวิธีที่เท็ดและจินนี่ตอบสนองต่อความร้อนในชีวิตรูปแบบใดไปแล้ว และเราต้องการตรวจสอบว่าทำไมพวกเขาถึงตอบสนองแบบนั้น แต่ก่อนเริ่มสำรวจ ให้อยากกลับมาที่ตัวเราอีกครั้ง คุณเห็นตัวคุณอยู่ในเรื่องนี้หรือไม่? คุณเคยถูกทดลองให้มองสิทธิอำนาจในชีวิตว่าเป็นอุปสรรคทำให้ไปต่อไม่ได้แทนที่จะมองว่าเป็นสิทธิประโยชน์ที่ควรยินดีรับไว้ไหม? คุณเคยถูกลวงให้มองข้ามคำปรึกษาที่มีปัญญา เพราะมันถามเจาะเข้าไปในหัวใจคุณหรือเปล่า? มีครั้งไหนที่คุณถูกล่อลวงให้ละเมิดกฏเพื่อให้ได้ในสิ่งที่ต้องการ? เรื่องใดที่คุณรักษาไว้เป็นความลับเพราะไม่อยากให้ใครรู้ว่าคุณกำลังดิ้นรนในเรื่องนั้นอยู่? การทดลองของเท็ดและจินนี่เป็นเรื่องปกติที่เกิดขึ้นกับเราทุกคน คุณจะจัดการกับเรื่องนี้ได้อย่างไร?

กอกนาม: หัวใจที่อยู่เบื้องหลังการตอบสนอง

การประเมินการตอบสนองต่อความร้อนในชีวิตรูปแบบใดเป็นเพียงแค่เริ่มต้นเท่านั้น การให้คำปรึกษาเพื่อให้พวกเขาเปลี่ยนวิธีตอบสนองอย่างที่เราจะไม่พอ เพราะการจะหยุดพฤติกรรมที่เห็นอยู่ภายนอก เราต้องเจาะเข้าไปในหัวใจและค้นหาถึงแรงจูงใจเบื้องหลัง

อะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้จินนี่กล้าทำในสิ่งที่หักเหชีวิตเธอไปอย่างสิ้นเชิง เช่นนี้? เธอเติบโตขึ้นมาในครอบครัวที่ข่าวประเสริฐและคุณค่าของพระคัมภีร์ เป็นอิทธิพลแรกที่หล่อหลอมชีวิตของเธอ จากหลักฐานทุกอย่าง ดูเหมือนว่า เธอตัดสินใจรับเชื่อด้วยตัวเองแล้วด้วยซ้ำ ทำไมเธอถึงหันและเดินไปในทิศทางนี้? ถ้าคุณไม่แสวงหาคำตอบเหล่านี้ ความเข้าใจในปัญหาของเธอจะตื้นเขิน และวิธีการแก้ไขก็จะตื้นเขินไปด้วย แบบเดียวกันกับเท็ด นี่คือตัวอย่างจาก พระคัมภีร์ที่จะช่วยคุณได้ เพราะเป็นต้นแบบที่ครอบคลุมเมื่อมองไปที่ชีวิต พระธรรมสุภาสิต 20:5 กล่าวว่า “*ความประสงค์ในใจคนเหมือนน้ำลึก แต่ คนที่มีความเข้าใจจะวัดมันออกมาได้*”¹⁴ นี่เป็นคำแนะนำของพระคัมภีร์ว่า เรา ควรถามให้ลึกลงไปเกี่ยวกับแรงจูงใจที่กำกับพฤติกรรม ถ้าผมล้มเหลวในการ หาคำตอบ การแก้ไขก็จะข้ามพระคริสต์และพระคุณของพระองค์ไป ซึ่งควร เป็นหัวใจของการเปลี่ยนแปลง

พระวจนะในโรม 1:25 ทำให้เราฉลาดขึ้นเมื่อได้เห็นวิธีต่าง ๆ ที่เรานำสิ่ง ทรงสร้างมาแทนที่พระผู้สร้าง เราได้เรียนบางสิ่งที่ลึกเกี่ยวกับโลกที่พระเจ้า สร้างขึ้น ว่าพระองค์คือใคร และเราคือใคร สำหรับจินนี่แล้ว การที่เธอหลงใหล ในเท็ดและอยากเริ่มต้นความสัมพันธ์กับเขากลายเป็นสิ่งที่ดึงดูดใจมากกว่า ความสัมพันธ์กับพระเจ้า และนี่คือสาเหตุที่ทำให้เธอถึงเต็มใจกับกฎต่อสิทธิ อำนาจ มองข้ามคำแนะนำที่มีปัญหา ละเมิดกฎ มีชีวิตอยู่ในที่หลบซ่อน เธอ ทำสิ่งเหล่านี้เพราะความปรารถนาที่จะมีเท็ดได้เข้ามาปกครองหัวใจของเธอ แทนที่พระเจ้า ที่น่าทึ่งคือวิธีการแลกเปลี่ยนนี้เป็นไปอย่างแนบเนียน ในกรณี ของเท็ด จินนี่เป็นตัวแทนของโลกที่เขาไม่คิดว่าจะได้เข้าไป เธอดูใสสะอาด มีการศึกษา และมาจากครอบครัวที่ดี แม้เท็ดไม่ได้เห็นในตอนนั้น แรงจูงใจใน ความสัมพันธ์กับจินนี่ก็คือความเห็นแก่ตัว หากปราศจากพระคุณของพระเจ้า แล้ว นี่จึงเป็นสิ่งที่เลื่องไม่พ้น ที่ความเห็นแก่ตัวของเท็ดและการแต่งงาน ในฝันของจินนี่ต้องมาปะทะกัน แต่ก็เกิดขึ้นแล้ว เพราะต่างคนต่างไม่ได้รับรัก อีกฝ่ายจริง ๆ หากแต่รักความต้องการของตัวเอง

สิ่งที่พระคัมภีร์อธิบายในโรม 1:25 คือการนับถือรูปเคารพ มนุษย์ถูก สร้างมาให้เป็นผู้มีสสาร พวกเขาจะมีสสารบางสิ่งอยู่เสมอ ถ้าไม่มีพระคุณ ของพระเจ้า พวกเขาจะเลือกบางสิ่งในการทรงสร้างขึ้นมามีสสารเหนือ

14 อุปมานี้พูดถึงน้ำลึกในบ่อน้ำ ไม่ใช่มหาสมุทร เป็นภาพของผู้มีปัญหาถึงสิ่งที่มีในใจผู้คนออกมา เมื่อใครบางคนคิดในสิ่งที่ถูกต้องเกี่ยวกับโลกของพระเจ้าและหัวใจของมนุษย์ ความลึกลับของ หัวใจก็ย่อมเป็นที่ประจักษ์แจ้งได้

พระเจ้าผู้สร้าง เหมือนกับที่เท็ดและจินนี่ได้ทำ รูปแบบของการนมัสการสิ่งเทียมเท็จรวมถึง:

- ร่างกายสำคัญกว่าจิตวิญญาณ
- ของชั่วคราวมีค่ามากกว่าของที่เป็นนิรันดร์
- ความสัมพันธ์กับมนุษย์ให้ความพึงพอใจมากกว่าความสัมพันธ์กับพระเจ้า
- ความปรารถนาของฉันทันทีเหนือสิ่งที่คุณบอกว่าเป็นสำหรับฉัน

แบบจำลองนี้จะส่องเข้าไปในหัวใจเพื่อช่วยให้คุณเข้าใจว่า ทำไมคุณทำสิ่งที่ทำอยู่ สิ่งนี้จะเปิดโอกาสให้เท็ดและจินนี่เห็นความลึกของสิ่งที่พวกเขาดีดรน และเกิดความกระหายในพระคุณและพระเมตตาของพระคริสต์¹⁵

กางเขน: ความหวังเพื่อการเปลี่ยนแปลง

วินาทีที่คุณตระหนักได้ว่ารากปัญหาของผู้คนนั้นอยู่ในหัวใจ คุณจะตระหนักได้ทันทีเช่นกันว่า การบอกพวกเขาให้ละทิ้งพฤติกรรมไหนและควรทำตามพฤติกรรมไหนยังไม่พอ แม้พฤติกรรมของเราเป็นเรื่องสำคัญ และการกำหนดทิศทางที่เป็นรูปธรรมให้พวกเขาก็สำคัญด้วย แต่การเปลี่ยนแปลงจะไม่ยั่งยืนเลย เว้นแต่การเปลี่ยนแปลงนั้นจะหยั่งรากอยู่ในกางเขนและในพระสัญญาของหัวใจใหม่ที่ได้รับการเปลี่ยนแปลง

การที่เท็ดและจินนี่จะดำเนินชีวิตให้กางเขนของพระเยซูคริสต์เป็นความหวังและแรงบันดาลใจควรมีลักษณะอย่างไร? สิ่งแรกที่พวกเขาต้องทำความเข้าใจคือพระเยซูคริสต์เสด็จมาเพื่อคนอย่างพวกเขาโดยเฉพาะ คนที่ดื้อดึง ลับสน เป็นทาส ทุ่มเทาให้ตนเองและสิ่งที่คิดว่าตนเองต้องได้ พระธรรมโรม 5:6-8 เปี่ยมไปด้วยความหวังเมื่อกล่าววว่า:

“ขณะที่เรายังอ่อนกำลัง พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อคนอธรรม ในเวลาที่เหมาะสม อันที่จริง มีน้อยคนนักจะยอมตายเพื่อคนชอบธรรม แต่บางทีจะมีคนยอมตายเพื่อคนดีก็ได้ แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เรา คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อเรา”

15 จงจำคำถามเอกซเรย์ในบทที่ 10 ไว้ แล้วลองพิจารณาเถิดว่าเราสามารถมี ความคิดสร้างสรรค์ ในการนมัสการสรรพสิ่งมากมายในสิ่งที่ทรงสร้าง แทนที่จะนมัสการองค์พระเจ้าผู้สร้าง!

เท็ดและจินนี่ไม่ได้ยู่ลำพังหรือสิ้นหวัง พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเสนอการชำระจากบาปและฤทธิ์อำนาจเพื่อการเปลี่ยนแปลงให้แก่พวกเขา ในบริบทนี้ เท็ดและจินนี่สามารถเติบโตได้เมื่อกลับใจและมีความเชื่อในทุก ๆ วัน โดยการสวดภาวนาและความรักในพระเจ้าผู้ไถ่ของพวกเขา เมื่อพวกเขาเริ่มเข้าใจว่าพระเจ้ารักพวกเขามากเพียงใด และพระคริสต์ประทานความหวังให้มากเพียงใด สิ่งที่เคยเข้ามาแทนที่พระเจ้าในชีวิตจะถูกลดลงไปอยู่ในที่ที่ควร และที่ที่ควรเป็นของพระเจ้าจะรับการยกชูขึ้น พระคริสต์จะได้รับการยกชูขึ้นในที่ที่พระองค์ทรงครอบครอง ทรงเป็นผู้เดียวที่ทำให้เราคู่ค้ำกับการมีชีวิตอยู่ ในทางปฏิบัติ สิ่งนี้หมายถึงเท็ดและจินนี่จำเป็นต้อง:

1. ยอมรับว่าผลที่เลวในชีวิตพวกเขามาจากสิ่งที่พวกเขาหว่านเอาไว้และต้องรับผิดชอบ จินนี่โทษพ่อแม่ของเธอที่ขับไล่เธอออกไป เธอโทษเท็ดที่โกหกเรื่องความเชื่อ เท็ดโทษจินนี่ที่ไม่เคยพอใจอะไรเลย และบังคับให้เขาไล่ล่าความฝันที่ไม่มีวันเป็นไปได้ ผลก็คือไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ไม่มีใครยอมรับสิ่งที่ตนเองทำในสถานการณ์ของตน พื้นที่ที่พวกเขาเริ่มรับผิดชอบในสิ่งที่เลือกและพฤติกรรมของตน พวกเขาก็สามารถมีส่วนร่วมในงานของพระวิญญาณในหัวใจและในชีวิตของตนเอง
2. ยอมรับว่ารากของการเก็บเกี่ยวนั้นอยู่ในความคิดและในแรงจูงใจของพวกเขา ทั้งเท็ดและจินนี่ต้องการทางออกที่ภายนอกตัวพวกเขา จินนี่ต้องการให้เท็ดเป็นคู่สมรสที่สมบูรณ์แบบ เท็ดต้องการให้จินนี่ให้พื้นที่ “ส่วนตัว” ตามที่เขาต้องการ ที่ทั้งคู่ต้องการ “ทางออก” แบบนี้เพราะพวกเขายังยึดรูปเคารพไว้ในใจ ในที่สุดจินนี่เริ่มตระหนักได้ว่านานมาแล้วที่เธอไม่ได้ให้พระเจ้าเป็นความปรารถนาเบื้องต้นของเธอ เธอเริ่มสวดภาวนาไม่เพียงแต่บาปทางการกระทำเท่านั้น แต่ยังสวดภาวนาที่มาจากความปรารถนาด้วย ด้วยเหตุนี้ เธอจึงเริ่มกลายเป็นคนที่จับผิดและเรียกร้องน้อยลง มั่นยากสำหรับเท็ด แต่เขาก็เริ่มยอมรับว่าเขาเห็นแก่ตัวเพียงใดมาตั้งแต่ต้น สิ่งที่จินนี่ดึงดูดเขาเป็นเรื่องของอยากได้ตามใจตัวเองมาโดยตลอด และจินนี่เป็นเพียงส่วนหนึ่งของแผนการนั้น ความซื่อสัตย์ของเท็ดต่อพระเจ้าเกี่ยวกับแรงกระตุ้นของเขา ช่วยให้เห็นว่าเขาเป็นคนสร้างเรื่องยุ่งเหยิงขึ้นในชีวิตแต่งงาน เขาจึงเริ่มมีความปรารถนาหนทางที่ดีกว่าเดิม

3. **น้อมรับการอภัยของพระคริสต์** ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยสำหรับเท็ดและจินนี่ที่จะเห็นว่า การนมัสการรูปเคารพทำลายล้างได้แค่ไหน และมันทำให้พวกเขามีพฤติกรรมอย่างที่เป็น พวกเขาต้องใช้ความถ่อมและความกล้าที่จะยอมรับทั้งหมดที่ทำลงไป แทนที่จะปฏิเสธบทบาทของตนเองในปัญหา พวกเขาตัดสินใจที่จะวางใจในพระเยซูคริสต์และเชื่อในพระสัญญาแห่งการให้อภัยและการเปลี่ยนแปลงชีวิต พวกเขาเริ่มเห็นว่าพระเจ้าเชิญชวนพวกเขาให้ไปสู่บางสิ่งที่ดีกว่าที่พวกเขาเคยฝันกันไว้เสียอีก ความยิ่งใหญ่ของพระคุณพระเจ้าเริ่มมีชัยเหนือสิ่งจอมปลอมต้นเหินที่ถูกนำมาแทนที่พระเจ้า ซึ่งพวกเขาให้ความสำคัญมานานหลายปี ความต้องการอยากได้ความรักและสามเินในอุดมคติของจินนี่ ถูกแทนที่ด้วยความรักของพระคริสต์และตัวตนของเธอในฐานะลูกของพระเจ้า ส่วนการยืนกรานของเท็ดที่อยากให้งั้นจักรวาลมาปรนนิบัติเขา เริ่มพังลงมาเมื่อได้เห็นความรักที่เสียสละของพระคริสต์ที่ทำเพื่อเขา
4. **ดำเนินชีวิตตามการทรงเรียกของพระองค์** เมื่อเท็ดและจินนี่เปลี่ยนแปลงไปโดยอำนาจของข่าวประเสริฐ พระบัญญัติของพระเจ้าเริ่มเป็นสิ่งที่ดึงดูดใจและนำมาปฏิบัติจริงได้มากขึ้น และสิ่งนี้เกิดขึ้นได้ในสี่ทางดังนี้:
- **ความคิด** เท็ดและจินนี่เริ่มมองเห็นว่าสติปัญญาที่มีในพระวจนะเป็นที่น่าไว้วางใจมากกว่าของตนเอง พวกเขาตัดสินใจที่จะเชื่อและเชื่อฟัง
 - **แรงจูงใจ** พวกเขาเริ่มตระหนักรู้ถึงสงครามที่สู้รบกันอยู่ในหัวใจระหว่างความปรารถนาและพระประสงค์ของพระเจ้า พวกเขาไม่ได้คิดเอาเองว่าการตอบสนองตามสัญญาตญาณของพวกเขา นั้นถูกต้องและดี แต่พวกเขาทูลขอพระเจ้าให้สำแดงว่าอะไรคือสิ่งที่ถูกต้อง
 - **การกระทำ** พวกเขาเริ่มปรนนิบัติกันและกันในรูปแบบที่สะท้อนถึงวิธีที่พระคริสต์ทรงปฏิบัติต่อพวกเขา
 - **คำพูด** พวกเขาเริ่มพูดกันในรูปแบบที่นำมาซึ่งความสงบสุข ความรัก ความเป็นหนึ่งเดียวกัน การให้อภัย และความหวัง
5. **วางใจในการสถิตอยู่และการจัดเตรียมของพระองค์** การแต่งงานของเท็ดและจินนี่ไม่ได้เริ่มต้นในแบบของพระเจ้าและกินเวลานาน

หลายปี รากของปัญหาจึงหยั่งลึกและไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ในชั่วข้ามคืน กระบวนการการเปลี่ยนแปลงนี้ยากเพราะขอบเขตความเชื่อของพวกเขากฎเกณฑ์ทุกวัน นี่คือเหตุผลที่ทำให้พวกเขาจำเป็นต้องรู้ว่าพระคริสต์ทรงอยู่ด้วยกับพวกเขาในท่ามกลางการดิ้นรนนี้ แทนที่จะฝากความหวังไว้กับเทคนิคหรือระบบต่าง ๆ พวกเขาเริ่มยึดความจริงว่าพระคริสต์ที่อยู่ในพวกเขาคือความหวังแท้จริง สดุดี 46:1-2 เริ่มมีความหมายลึกซึ้งเมื่อพวกเขาเติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง

“พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยและเป็นกำลังของเรา

เป็นความช่วยเหลือที่พร้อมอยู่ในยามยากลำบาก

ฉะนั้นเราจะไม่กลัว แม้ว่าแผ่นดินโลกจะเปลี่ยนแปลงไป

แม้ว่าภูเขาทั้งหลายจะโคลงเคลงลงสู่สะดือทะเล”

มีเพียงพระคริสต์เท่านั้นที่สามารถสร้างความเปลี่ยนแปลงนี้ในหัวใจผู้คน เท็ดและจินนี่เริ่มเข้าสู่หนทางใหม่ด้วยกัน ความหวังโผล่พ้นขึ้นมาเมื่อพวกเขาคิดถึงชีวิตแต่งงานและครอบครัวของพวกเขา

หัวใจใหม่ ผลใหม่ การเก็บเกี่ยวใหม่

หลายสัปดาห์และหลายเดือนจากนั้น การเปลี่ยนแปลงที่เห็นได้ชัดเริ่มเข้ามาแทนที่หัวใจของเท็ดเปลี่ยนไปเป็นเหมือนหัวใจของผู้รับใช้ เขาอยู่บ้านมากขึ้นและรับผิดชอบในเรื่องงานมากขึ้น อารมณ์พาลเกรเริ่มลดน้อยลง และถ้าเกิดโมโห เขายอมรับผิดชอบมากขึ้นที่จะกลับมายอมรับและสารภาพบาปของตน ขอรับการอภัย และยอมรับการตรวจสอบและร่วมรับผิดชอบกับผู้อื่น และเมื่อจินนี่เริ่มทิ้งความคิดที่จะมีชีวิตคู่ในฝันที่สมบูรณ์แบบ เธอก็บ่นน้อยลงคอยให้กำลังใจและปรณินบัติเท็ดมากขึ้น เมื่อพวกเขาตระหนักรู้ถึงความล้าลึกของบาปของพวกเขา และความพอเพียงในการจัดเตรียมของพระคริสต์ พวกเขา ก็ออกมาจากที่ซ่อนตัว และกลับไปเชื่อมต่อเข้ากับครอบครัวและชุมชนของคริสตจักร

วิถีชีวิตแบบใหม่นำไปสู่การเก็บเกี่ยวผลลัพท์ในรูปแบบใหม่ จินนี่กลับคืนดีกับพ่อแม่และมีความสุขอย่างที่ไม่เคยมีมาในความสัมพันธ์กับครอบครัวที่ขาดหายไปตั้งแต่จบชั้นมัธยมปลาย เท็ดเริ่มมีกลุ่มเพื่อนผู้ชายในคริสตจักร เรื่องของเขาถูกนำไปให้หนุ่มใจคนที่ประสบปัญหาเจ็บปวดในชีวิตแต่งงาน

เรื่องของสามภรรยาคนหนึ่ง

นอกจากนั้น ลูก ๆ ของเท็ดและจินนี่เริ่มได้รับประโยชน์จากพระคุณในแบบใหม่ที่กำลังหล่อหลอมชีวิตครอบครัวของพวกเขาอยู่

เท็ดและจินนี่ยังต้องดิ้นรนอยู่ในชีวิตแต่ละวัน นี่คือหนทางที่การเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในโลกฝั่งนี้ก่อนจะถึงนิรันดร์กาล ชีวิตคือการผสมผสานระหว่างทองคำและขี้แร่ เหมือนอย่างที่เราทุกคนเป็น แต่พระเจ้าทรงอนุญาตให้เรา มีประสบการณ์พระพรแห่งพระคุณในที่นี้และเดี๋ยวนี้

ความจริงสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องใหม่ แต่เป็นความจริงที่เก่าพอ ๆ กับพระวาทะที่เราค้นพบ ที่นำเสนอความจริงเกี่ยวกับตัวเรา มอบความเข้าใจที่ลึกซึ้งเพื่อเข้าสู่เส้นทางการเปลี่ยนแปลง และมอบความหวังทั่วว่าการเปลี่ยนแปลงเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้จริง ทั้งหมดนี้ตั้งอยู่บนพระคริสต์พระผู้ไถ่และจอมกษัตริย์ของเรา ถ้าคุณอยู่ในพระองค์ และพระองค์ทรงอยู่ในคุณ ก็มีความหวังสำหรับคุณด้วยเช่นกัน!

“โอ พระปัญญาและความรอบรู้ของพระเจ้านั้น

ล้าลึกเท่าใด ข้อตัดสินใจของพระองค์นั้นเหลือที่จะหยั่งรู้ได้

และทางของพระองค์ก็เหลือที่จะสืบเสาะได้

‘เพราะว่าใครเล่ารู้พระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า?

หรือใครเป็นที่ปรึกษาของพระองค์?

หรือใครได้ถวายสิ่งหนึ่งสิ่งใดแก่พระองค์

ที่พระองค์จะต้องตอบแทนเขา’

เพราะสิ่งสารพัดมาจากพระองค์ โดยพระองค์ และเพื่อพระองค์

ขอพระเกียรติจงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ อาเมน”

(โรม 11:33-36)

เรื่องของคริสตจักรแห่งหนึ่ง

เป็นเช้าวันอาทิตย์ และสมาชิกกว่าห้าร้อยคนกำลังเดินทางมานมัสการที่ “คริสตจักรเพรสไบทีเรียนเลคเกลน” (Lake Glen Presbyterian Church - LGPC) มีทั้งเป็นครอบครัว คนโสด ผู้สูงวัย และเด็ก ๆ อีกจำนวนมากที่กำลังมุ่งมาที่ห้องนมัสการ ดูแล้วก็เป็นการบรรยายภาพคติของคริสตจักรในเช้าวันอาทิตย์ของคริสตจักรในนิกายอีแวนเจลิคัลทั่วไป แต่ LGPC กำลังอยู่ในช่วงเวลาแห่งการปฏิวัติครั้งสำคัญ

พวกเขาไม่ได้มีศาสนาคริสต์แบบใหม่ และรูปแบบการนมัสการก็ยังคงดูเหมือนเดิมทุกอย่าง เด็ก ๆ ก็ไปร่วมชั้นเรียนรวีที่คริสตจักรเด็ก กลุ่มอนุชนก็ประชุมประจำสัปดาห์ งานประกาศและพันธกิจต่างประเทศยังคงเป็นจุดเน้นที่เข้มแข็ง และกลุ่มย่อยตามบ้านระหว่างสัปดาห์ยังคงกระจายออกไปทั่วเมือง คริสตจักรยังคงยึดมั่นในการเทศนาอธิบายพระวาทะแบบคำต่อคำอย่างชัดเจนและการสร้างสาวกใหม่ แต่ในความเป็นจริงแล้ว LGPC กำลังเปลี่ยนไปจากแกนกลางเลยทีเดียว

ตั้งแต่ LGPC ก่อตั้งมา มีศิษยาภิบาลทำหน้าที่เพียงสองคนเท่านั้น ศิษยาภิบาลคนแรกรับใช้อย่างยาวนานถึงยี่สิบปี และคนที่สองรับใช้มานานกว่าสิบปี ศิษยาภิบาลผู้ก่อตั้งและสมาชิกรุ่นแรกทุ่มเทให้กับความสำคัญของการสอนพระวาทะ สิ่งนี้ดึงดูดผู้คนมากมายให้มาที่ LGPC ในหลายปีที่ผ่านมา คริสตจักรเติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง มีการซื้อที่ดินเพิ่ม สร้างอาคารหลังใหม่ เพิ่มศิษยาภิบาลรับใช้เต็มเวลาสามคน และมีงานพันธกิจเพิ่มขึ้นมากมาย ในหลายแง่มุมประวัติศาสตร์ของคริสตจักรแห่งนี้เริ่มต้นอย่างเข้มแข็งและเติบโตอย่างมั่นคง

แต่ทว่าคณะผู้รับใช้ชุดปัจจุบันกลับเริ่มรู้สึกเป็นห่วงเมื่อมองไปที่คริสตจักรอย่างซื่อสัตย์ พวกเขาเห็นอาการป่วยของคริสตจักร สมาชิกมีปัญหาเรื่อง

แยกกันอยู่และหย่าร้างจนกลายเป็นข่าวอื้อฉาวเกิดขึ้นติดต่อกันหลายคู่ภายใน คริสตจักร ทำให้เจ้าหน้าที่หรือคริสตจักรต้องตั้งคำถามถึงสุขภาพชีวิตคู่ ของสมาชิก LGPC สมาชิกวัยรุ่นเริ่มหายหน้าไป คนที่ไปร่วมสามัคคีธรรม ตามกลุ่มย่อยก็ลดจำนวนลงเรื่อย ๆ พันธกิจของกลุ่มบุรุษและสตรีแม้จะยังคง คึกคักแต่ก็ไร้ทิศทาง ในส่วนของพันธกิจการประกาศก็แทบไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย แต่สิ่งที่ทำให้เจ้าหน้าที่เป็นห่วงมากกว่าเรื่องอื่นคือ การเข้ามาขอรับคำปรึกษา มากมายจนกลายเป็นภาระหนักเกินกว่าที่ศิษยาภิบาลทั้งสามท่านจะรับไหว

ทั้งหมดนี้ทำให้ผู้นำต้องหันมาทบทวนพันธกิจของ LGPC อย่างละเอียด และจริงจัง การศึกษาโครงการองค์การอย่างเข้มข้นเช่นนี้ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน แต่มีสัญญาณชัดเจนว่ามันถึงเวลาที่จำเป็นต้องทำแล้ว แม้จะมีสิ่งดีต่าง ๆ มากมายที่พระเจ้าทรงทำใน LGPC แต่เหล่าผู้นำต่างรู้ว่า พวกเขายังไม่อาจ รู้ลึกพอใจ ถ้าจะให้คริสตจักรเป็นสถานที่ที่ผู้คนสามารถเติบโตได้ต้องมีการ ปฏิวัติเกิดขึ้น แต่จะเป็นการปฏิวัติแบบใดและจะเกิดขึ้นได้อย่างไร?

การปฏิวัติเงียบ

ในบทที่ 1 มีเรื่องของฟิลและเอลลี พร้อมกับ “หลุมใหญ่กลางบ้าน” ของพวกเขา เป็นภาพสาดิตช่องว่างของข่าวประเสริฐที่ผู้เชื่อหลายคนไม่ทันตระหนักรู้ เรา ดำเนินชีวิตด้วยสำนึกของการอภัยบาปที่ผ่านมา และพระสัญญาของสวรรค์ ที่กำลังจะเกิดขึ้น แต่ไม่มีความเข้าใจหรือมีประสบการณ์ในฤทธิ์เดชของ ข่าวประเสริฐของปัจจุบัน ความจำเจของชีวิตทำให้เราเคลิบเคลิ้มจนหลับไหล และเราก็พลาดที่จะสัมผัสถึงการสถิตอยู่เหนือธรรมชาติของพระคริสต์ใน ปัจจุบัน

รูปแบบนี้เกิดขึ้นได้กับคริสตจักรท้องถิ่นด้วย ในระดับองค์กร ฤทธิ์เดช และการสถิตอยู่ของข่าวประเสริฐอาจถูกหลงลืมไป

แต่พระวาทะกล่าวว่า สิ่งที่ต้องข้ามกับการถูกหลงลืมคือ ความตระหนักรู้ อยู่เสมอว่าพระเยซูคริสต์อยู่ด้วยและทรงช่วยเราเปลี่ยนแปลงได้ในทุกวินาที ของชีวิต เรื่องนี้ควรเป็นจริงสำหรับคริสเตียนแต่ละคนและสำหรับทั้งคริสตจักร เราไม่ควรและไม่จำเป็นที่จะดำเนินชีวิตอยู่ในช่วงเวลาของ “ความจำเสื่อม ในข่าวประเสริฐ” อย่างยาวนาน พระเจ้าได้ทรงวางลูกแต่ละคนของพระองค์ ภายในพระกายของพระคริสต์ ที่ซึ่งทำให้เราต้องได้รับการเตือนถึงคุณค่าของ ข่าวประเสริฐอยู่ตลอดเวลาในชีวิตแต่ละวัน เมื่อคริสตจักรเดินหน้าไปอย่างที

ควร ข้าวแห่งพระคุณต้องแทรกซึมอยู่ในทุกโฉมหน้าภายในชุมชน ไม่ว่าจะหันไปทางไหน ผู้เชื่อจะได้รับการท้าทายและรับกำลังใจเพื่อรับการเปลี่ยนแปลงโดยฤทธิ์เดชของข้าวประเสริฐ เมื่อผู้นำของ LGPC ตระหนักได้ว่า สิ่งนี้ไม่ได้เกิดขึ้นอย่างที่ควรจะเป็น พวกเขาจึงรีบลงมือทำ

ความจริงหกประการที่เลี่ยงไม่พ้น

ผู้นำของ LGPC ได้รับแรงกระตุ้นจากพื้นฐานความจริงหกประการของชีวิตในคริสตจักร ดังนี้

- ความจริงที่ 1 : แต่ละสัปดาห์ ผู้คนในคริสตจักรต้องถิ่นมาพร้อมกับปัญหามากมาย
- ความจริงที่ 2 : พระคัมภีร์กล่าวว่า เรามีทุกสิ่งที่จำเป็นเพียงพอที่จะช่วยคนเหล่านั้นได้ (2 เปโตร 1:3)
- ความจริงที่ 3 : ผู้คนมักจะไปหาความช่วยเหลือจากเพื่อน สมาชิกในครอบครัว หรือศิษยาภิบาลก่อนจะไปหาผู้ให้คำปรึกษามืออาชีพ
- ความจริงที่ 4 : คนเหล่านี้จะไม่ได้ได้รับความช่วยเหลือเลย หรือได้รับความช่วยเหลือที่แย่ หรือได้รับความช่วยเหลือที่ข้าวประเสริฐเป็นศูนย์กลาง จากเพื่อน สมาชิกในครอบครัว หรือศิษยาภิบาล
- ความจริงที่ 5 : ถ้าพวกเขาไม่ได้รับความช่วยเหลือที่มีความหมาย พวกเขาก็จะไปมองหาจากที่อื่น
- ความจริงที่ 6 : พวกเขาจะให้ความช่วยเหลือผู้อื่นด้วยอะไรก็ตามที่พวกเขาพบว่าช่วยพวกเขาได้

เหล่าผู้นำที่ LGPC มองเห็นความสำคัญในกระบวนการนี้ แล้วคุณล่ะเห็นหรือไม่? ถ้าคริสตจักรท้องถิ่นไม่อาจให้คำปรึกษาที่มีความหมายโดยมีข้าวประเสริฐเป็นพื้นฐาน ผู้คนก็จะไปที่อื่น ประสบการณ์ที่พวกเขาได้รับจะสร้างกำลังใจพวกเขา (และคนอื่น ๆ) ให้เห็นฤทธิ์เดชของข้าวประเสริฐ หรือไม่เช่นนั้น ก็ให้ความมั่นใจกับพวกเขาว่าข้าวประเสริฐยังไม่เพียงพอที่จะจัดการกับปัญหาชีวิตได้ ถ้าเป็นอย่างหลัง คริสตจักรท้องถิ่นก็จะเป็นสถานที่สร้าง ความสับสน ผลกระทบและอิทธิพลของข้าวประเสริฐก็จะอ่อนด้อยลงอย่างมาก และอาจถูกข้าวอื่นหรือทฤษฎีอื่น ๆ เพื่อการเปลี่ยนแปลงเข้ามาแทนที่ ความหมายคือ ผู้คนจะไปใช้หนทางเพื่อการเปลี่ยนแปลงในแบบอื่นที่ไม่ได้ตั้งอยู่บน

พื้นฐานที่แข็งแกร่งในพระราชกิจแห่งการทรงไถ่ของพระเจ้าในพระคริสต์ เปาโลเป็นห่วงในเรื่องนี้เมื่อท่านเขียนถึงผู้เชื่อในโคโลสี 2:6-8 ว่า

“เพราะฉะนั้น ในเมื่อพวกท่านรับพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าไว้แล้ว ก็จงดำเนินชีวิตในพระองค์ด้วย จงหยั่งรากและก่อร่างสร้างขึ้นในพระองค์ จงมั่นคงในความเชื่อตามที่ได้รับการสอนมาแล้ว และจงให้การขอบพระคุณทวียิ่งขึ้น จงระวังให้ดี อย่าให้ใครทำให้พวกท่านตกเป็นทาสด้วยหลักปรัชญา และคำหลอกลวงที่เหลวไหลตามตำนานของมนุษย์ ตามพวกกฎผีที่ครอบงำของจักรวาล ไม่ใช่ตามพระคริสต์”

สำหรับเปาโล นี่ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยเลย แต่เป็นการประนีประนอมที่ปล้นเอาพระสิริของพระเจ้าและความหวังเดียวที่ประชากรของพระองค์มีเพื่อการเปลี่ยนแปลงไปสิ้น ไม่มีพื้นที่สำหรับการประนีประนอมเมื่อพูดถึงสิ่งที่มีให้เราในพระคริสต์

เป้าหมายการกำพันธกิจของเรา

ในโคโลสี 1:28-29 เราเห็นภาพของเป้าหมายอย่างชัดเจนที่ไม่ประนีประนอมในการสร้างวัฒนธรรมแห่งพระคุณขึ้นภายในคริสตจักรท้องถิ่น:

“พระองค์นี้แหละที่เราประกาศอยู่โดยการเตือนสติและสั่งสอนทุกคนด้วยสรรพปัญญา เพื่อว่าเราจะถวายเป็นผู้ใหญ่แล้วในพระคริสต์ เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงตรากตรำต่อสู้ตามกำลังที่พระองค์ทรงทำกิจในตัวข้าพเจ้าอย่างมากมาย”

เป้าหมายของเปาโลคือต้องการเห็นชุมชนคริสตจักรทุ่มเทให้กับข่าวของพระเยซูผู้ทรงพระชนม์เท่านั้น สังเกตคำพูดของท่านที่กล่าวว่า ท่านเตือนสติและสั่งสอนทุกคนด้วยสรรพปัญญา เพื่อให้ทุกคนเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ในพระคริสต์ เปาโลให้คำมั่นสัญญาไว้ในพระวจนะตอนอื่น ๆ รวมถึงใน 1 โครินธ์ 2:1-2 ด้วยว่า:

“พี่น้องทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้ามาหาท่านเพื่อประกาศความล้ำลึกของพระเจ้าแก่พวกท่านนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้มาด้วยถ้อยคำหวานหูหรือด้วยความฉลาดปราดเปรื่อง เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดง

ความรู้เรื่องใด ๆ ในหมู่พวกท่านเลย เว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์และ
การที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน”

สำหรับเปาโลแล้ว ท่านไม่อาจนึกภาพชุมชนคริสเตียนที่ไม่ได้จุ่มลงไปใน
พระคุณของพระเจ้าที่มีในพระคริสต์ เพราะในระดับที่พระคริสต์ไม่ได้เป็น
ศูนย์กลาง พระกายของผู้เชื่อจะทำหน้าที่ได้ไม่สมบูรณ์เพราะมีชาวอื่นเข้ามา
เป็นศูนย์กลางแทน

วิสัยทัศน์สำหรับชุมชนของเรา

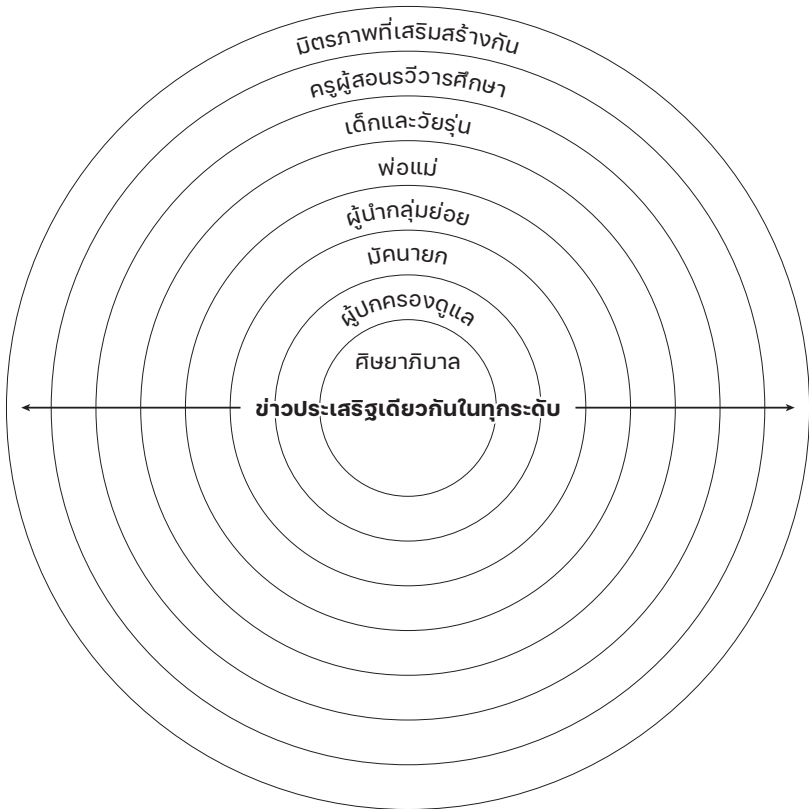
เหล่าผู้นำที่ LGPC ตระหนักได้ว่า ชีวิตคริสเตียนแต่ละคนสะท้อนออกมาใน
ภาพรวมชีวิตของคริสตจักร คริสเตียนแต่ละคนต้องดิ้นรนตลอดเวลาที่จะไม่
ตกลงไปในอาการความจำเสื่อมทางข่าวประเสริฐ หัวใจของเราแม้ได้รับการ
สร้างใหม่ในพระคริสต์แล้ว แต่ยังมีความบาปที่กบฏอยู่อีกหลายชั้นที่หันเรา
ออกจากความจริงของข่าวประเสริฐ ขณะที่คำโกหกแบบเนียนยังคงอยู่
คำโกหกใหม่ ๆ ก็แทรกซึมเข้ามา เราถูกหลอกให้คิดว่าเราเปลี่ยนแปลงได้โดย
ไม่ต้องมีพระคุณพระเจ้า หรือเราต้องมีสิ่งอื่นเพิ่มเข้าไปเพื่อให้ต่อสู้ได้ดียิ่งขึ้น
ข่าวประเสริฐปลอมมากมายที่พร้อมจะขึ้นมามีอำนาจสูงสุดในชีวิตของผู้เชื่อ

สิ่งเดียวกันนี้มีอยู่ในชุมชนผู้เชื่อด้วย กลุ่มที่ใหญ่กว่าต้องร่วมมือช่วยกัน
ต่อสู้อาการความจำเสื่อมทางข่าวประเสริฐ ไม่เช่นนั้นตัวตนของข่าวประเสริฐ
ของคริสตจักรอาจถูกแทนที่ด้วยเรื่องที่เน้นจากภายนอก ซึ่งเข้ามากำหนด
ทิศทางของคริสตจักรได้ แม้คริสตจักรจะรับรองทฤษฎีเรื่องมีพระคุณเป็น
ศูนย์กลาง ลัทธิรูปแบบนิยม ลัทธิบัญญัตินิยม ลัทธิเน้นประสบการณ์ทาง
อารมณ์ ลัทธินักเคลื่อนไหวนิยม ลัทธิพระคัมภีร์นิยม รวมถึงการเน้นหนัก
ทางจิตวิทยาและสังคม จะค่อย ๆ แทรกซึมเข้ามาและสร้างอิทธิพลให้กับ
ทั้งชุมชน การเข้ามาแทนที่ของสิ่งเหล่านี้จะมีบางแง่มุมของความจริงอยู่ แต่
ที่สุดแล้วจะเน้นไปที่บางส่วนของชีวิตคริสเตียนเท่านั้น พวกมันจะปล้นเอา
เป้าหมายหลักของคริสตจักรที่ต้องมีต่อพระคริสต์ไป และทำให้คริสตจักร
อ่อนแอและขัดสนในฝ่ายวิญญาณ

เมื่อพิจารณาถึงข้อเท็จจริงเหล่านี้ บรรดาผู้นำที่ LGPC จึงตระหนักว่า
พวกเขาจำเป็นต้องปกป้องคริสตจักรจากสิ่งจอมปลอมที่ค่อย ๆ เข้ามาแทนที่
ข่าวประเสริฐอย่างแยบยล และต้องมุ่งมั่นที่จะให้ข่าวสารเรื่องการเปลี่ยนแปลง
ที่มีพระคริสต์เป็นศูนย์กลางนั้นแทรกซึมไปทั่วทั้งคริสตจักร พวกเราเองก็ต้อง

เรื่องของคริสตจักรแห่งหนึ่ง

ไม่ยอมจำนน เพื่อการเห็นกลุ่มผู้เชื่อทั้งหมดรักษาทางเขนให้เป็นศูนย์กลางในทุกด้านของชีวิตคริสตจักร สำหรับคริสตจักรบางแห่ง เรื่องนี้อาจต้องอาศัยการรื้อระบบความคิดใหม่ขนานใหญ่ ส่วนคริสตจักรอื่น ๆ อาจเป็นการขัดเกลาและสร้างความชัดเจนว่า การรักษาให้พระคุณของพระคริสต์เป็นลำดับแรกนั้นหมายความว่าอย่างไร ภาพที่ 16.1 แสดงให้เห็นถึงสิ่งที่เรากำลังมุ่งมั่นพยายามเพื่อให้บรรลุผล

ภาพสาริต 16.1 วัฒนธรรมการกำพันธกิจที่มีข้าวยะประเสริฐเป็นศูนย์กลาง

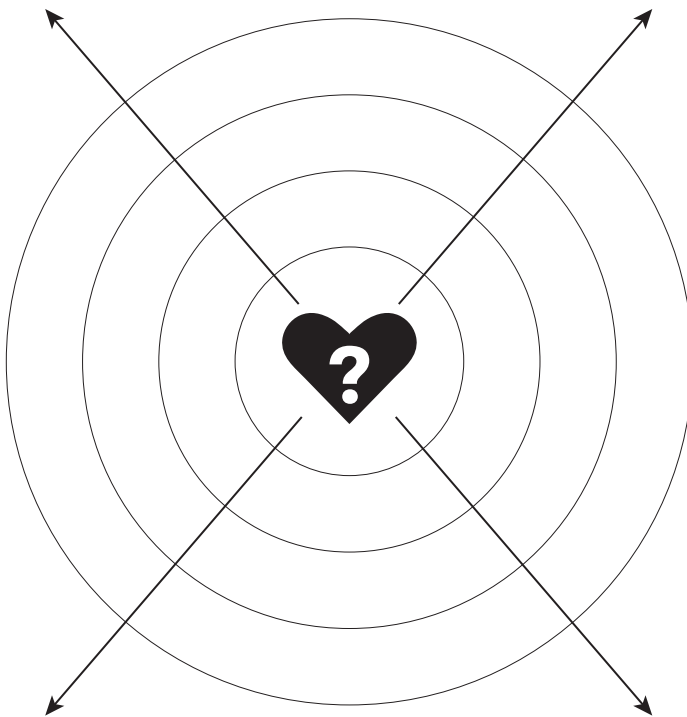
ผู้คนเปลี่ยนแปลงอย่างไร

ในทุกระดับชั้นของชีวิตในชุมชนคริสตจักร จะมีข่าวสารเรื่องการเปลี่ยนแปลงโดยข่าวประเสริฐปรากฏอยู่อย่างสอดคล้องกัน ตั้งแต่การดูแลฝ่ายจิตวิญญาณโดยศิษยาภิบาลและการเทศนา ไปจนถึงมิตรภาพที่นำไปสู่การได้ ข่าวประเสริฐคือข่าวสารหลักและเป็นหัวใจหลักของพันธกิจ

เมื่อพวกเขาได้เห็นแนวโน้มของสิ่งที่พวกเขากำลังเผชิญ บรรดาผู้นำจึงตกลงใจที่จะประเมินชีวิตคริสตจักร LGPC พวกเขาเรียนรู้ถึงความจริงจากพระธรรมลูกา 6:45 ว่า “เพราะว่าปากย่อมพูดสิ่งที่เต็มล้นอยู่ในจิตใจ” ตัวตนที่แท้จริงของผู้นั้นจะผลัดดันให้เกิดพฤติกรรม อะไรที่คุณนั้นมีสารจะส่งอิทธิพลต่อสิ่งที่คุณทำ สิ่งนี้เป็นจริงในชุมชนคริสตจักรด้วย รูปสาธิต 16.2 แสดงให้เห็นว่า ตัวตนของคริสตจักรท้องถิ่นจะหล่อหลอมรูปแบบการดำเนินพันธกิจของคริสตจักรนั้นอย่างไร

1. เจ้านาที่คริสตจักร

2. พันธกิจมุ่งสู่เบื้องบน,
สู่ภายใน, สู่ภายนอก

4. ชีวิตประจำวัน

3. พันธกิจพิเศษ

ภาพสาธิต 16.2 อะไรที่ขับเคลื่อนคริสตจักรของคุณ?

บทบาทของคริสตจักรที่ขับเคลื่อนด้วยตัวตนที่แท้จริงซึ่งไม่ใช่แค่ทฤษฎี จะปรับวิธีคิดและทำในสิ่งที่สมาชิกได้รับการสอนและเตรียมพวกเขาให้พร้อม ดำเนินชีวิต ในบางคริสตจักร ตัวตนทางสังคม เช่น เชื้อชาติ ชนชั้น ระดับการศึกษา และอายุ กลับเป็นสิ่งที่ขับเคลื่อนการทำงานพันธกิจ คำถามที่ทุกคริสตจักร ต้องไม่ถามคือ “เรามีตัวตนหรือไม่?” แต่ให้ถามว่า “ตัวตนของเราคืออะไร?” และสิ่งนี้ปรับพฤติกรรมของเราในคริสตจักรอย่างไร? พระคริสต์อยู่ที่ศูนย์กลางหรือไม่? ถ้าไม่ สิ่งใดมาแทนที่? จำไว้ว่าแม้แต่สิ่งดีอาจเคลื่อนเข้าไปแทนที่ พระคริสต์ผู้เป็นแหล่งแห่งชีวิตและเป็นศิระของคริสตจักรได้

ในตัวอย่างกรณีของ LGPC คือ คริสตจักรนี้เริ่มต้นในชุมชนที่มีคริสตจักร เพียงไม่กี่แห่งที่ประกาศความจริงของพระคัมภีร์ กลุ่มคนที่ก่อตั้งคริสตจักร พยายามเต็มที่ที่จะวางรากฐานด้วยหลักการที่ถูกต้องแม่นยำ สิ่งนี้เป็นสิ่งที่ดี แต่ก็อาจเป็นอันตรายได้ ที่ LGPC ความถูกต้องของศาสนศาสตร์ (สิ่งดี) เป็น ตัวขับเคลื่อนคำสอนจนทำให้การเทศนากลายเป็นเพียงการบรรยายความรู้ ทางศาสนาเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้เชื่อหลงผิด ชีวิตคริสเตียนถูกลดทอนลงเหลือ เพียงการรับรองหลักคำสอนที่ถูกต้อง แต่ไม่พอที่จะนำมาใช้ในชีวิตประจำวัน ไม่นานผู้คนก็คิดว่าพวกเขากำลังเติบโตเพราะได้ความรู้เพิ่ม พวกเขาอาจ เห็นด้วยกับหลักคำสอนบางอย่างของคริสตจักร แต่ไม่ซื่อสัตย์ก็เริ่มซัดขึ้น มีเรื่องอื้อฉาวเกี่ยวกับชีวิตของผู้นำและสมาชิก แม้ว่าพวกเขานำ “สิ่งที่ถูกต้อง” มาใช้ แต่พันธกิจต่าง ๆ ของคริสตจักรก็ถูกออกแบบมาเพื่อป้องกันศาสนศาสตร์ ที่ผิดพลาด มากกว่าจะแสดงให้เห็นความจริงที่ให้ฤทธิ์เดชในชีวิตพวกเขาได้ และพระเยซูคริสต์พระบุคคลที่ผู้เชื่อและคริสตจักรต้องอยู่ในความสัมพันธ์ ด้วย ก็กลายเป็นระบบความคิดที่เป็นนามธรรม แม้ไม่มีใครทันท่วงที แต่สิ่งนี้ กำลังเกิดขึ้น นับเป็นเรื่องน่าเศร้า แต่เป็นตัวอย่างปกติที่ทำให้เห็นว่าสิ่งดี เช่น หลักคำสอนที่ไร้ข้อบกพร่องสามารถเข้ามาแทนที่พระเยซูคริสต์ได้ในหัวใจ ของสมาชิกและในศูนย์กลางของชีวิตคริสตจักร (บทที่ 1 พูดถึงสิ่งอื่นที่มาแทนที่ ขาวประเสริฐที่ปล้นเอาชีวิตสมาชิกและฤทธิ์อำนาจไปจากบุคคลและคริสตจักร)

แล้วก็คริสตจักรของคุณล่ะเป็นอย่างไร?

เมื่อเห็นถึงอันตรายเหล่านี้ นี่จึงเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องประเมินว่าเกิดอะไรขึ้น กับคริสตจักรของคุณ ผู้นำไม่อาจปฏิเสธสิ่งเหล่านี้ ตัวตนแบบอื่นจะคอยแย่งชิงเข้ามาครอบครองตัวตนของคริสตจักรเสมอ สมาชิกและคริสตจักรไม่อาจ

อยู่เป็นกลางได้! เมื่อพระคริสต์ถูกแทนที่ สิ่งที่เข้ามาแทนที่พระองค์จะทำให้เรา
กลับมาเป็นผู้ควบคุมและไม่ต้องขึ้นกับพระองค์ เมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้นคริสตจักรก็จะ
เป็นที่ที่ไม่ต้อนรับผู้คนที่กำลังเผชิญความยากลำบากในชีวิต แต่จะกลายเป็น
ที่รวมของผู้คนที่มีความคิดเหมือนกัน ปรับตัวได้เก่ง ที่ต่างตบป้าให้กำลังใจ
กันว่าทำได้แล้ว คริสตจักรจะสูญเสียความสามารถในการช่วยผู้คนให้
เติบโตขึ้น สูญเสียความปีติในการกลับใจและในความเชื่อแต่ละวัน และสูญเสีย
ความชื่นบานในพระเยซูคริสต์

สำรวจพันธกิจต่าง ๆ ของคริสตจักร

เมื่อคุณสำรวจวัฒนธรรมของคริสตจักรของคุณ ขอให้แน่ใจว่าคุณได้ประเมิน
พันธกิจต่าง ๆ รวมถึงระดับขั้นของผู้นำด้วย หลักเกณฑ์ต่าง ๆ ด้านล่างนี้ แม้จะ
ไม่ครอบคลุมทั้งหมด แต่จะช่วยกระตุ้นความคิดของคุณได้

คณะเจ้าหน้าที่ในคริสตจักร

สิ่งใดที่ปรับวิธีกำหนดบทบาทของเจ้าหน้าที่ฝ่ายศิษยาภิบาล ผู้ปกครอง
และมัคนายก? เป็นการง่ายที่คริสตจักรจะเผลอไปในหนึ่งในสามของทิศทางนี้
ที่ทำให้ความสำคัญของข่าวประเสริฐที่เป็นศูนย์กลางถูกลดทอนลง **ประการแรก**
ผู้นำได้รับการคาดหวังว่าจะทำหน้าที่เป็นประธานกรรมการบริหาร (CEO)
ของคริสตจักร คอยวางวิสัยทัศน์ และวางระเบียบข้อบังคับ **ประการที่สอง**คือ
ให้ผู้นำเป็นเหมือนผู้จัดการ ดูแลเรื่องโครงสร้าง ระบบ และความเป็นระเบียบ
ประการที่สามคือ มองว่าผู้นำเป็นผู้กำหนดเป้าหมายและวัตถุประสงค์ มีการ
ประเมินความสำเร็จเป็นตัวเลखจากผลที่ได้และความสามารถในการทำ¹⁶

แม้ว่าทั้งสามประการนี้มีส่วนอยู่ในบทบาทของเจ้าหน้าที่คริสตจักร แต่
อาจทำให้ผู้นำมองไม่เห็นว่าจะอะไรสำคัญที่สุด ซึ่งนั่นก็คือ การเติบโตขึ้นใน
พระคุณของผู้คน เพราะพวกเขาไม่ได้เป็นลูกจ้างหรือลูกค้าของคุณ! แต่เมื่อ
ให้ข่าวประเสริฐนำหน้า เจ้าหน้าที่คริสตจักรจะขับเคลื่อนโดยมุ่งไปที่ผู้คน
ในแบบของพระคัมภีร์และการเสริมสร้างฝ่ายวิญญาณ การชำระให้บริสุทธิ์จะ
แทรกซึมอยู่ในทุกระดับของทุกชีวิตในคริสตจักร เมื่อกางเขนเป็นศูนย์กลาง
แต่ละบุคคลและทั้งชุมชนจะเติบโตขึ้นในพระคุณและพระเจ้าทรงได้รับเกียรติ

16 E. Glenn Wagner, *Escape from Church Inc.: The Return of the Pastor-Shepherd*
(Grand Rapids, MI: Zondervan, 1999), 94.

มุ่งสู่เบื้องบน สู่ภายในและสู่ภายนอก

แม้มุมทั้งสามนี้มีอยู่ในชีวิตของทุกคริสตจักร การมุ่งสู่เบื้องบนเกี่ยวข้องกับการนมัสการและการเทศนาของคริสตจักร การมุ่งสู่ภายในเกี่ยวข้องกับการมีสามัคคีธรรมและการเสริมสร้างชีวิตของคนในคริสตจักร การมุ่งสู่ภายนอกเกี่ยวข้องกับการประกาศ การมีความเมตตา และพันธกิจของคริสตจักรที่มีต่อโลก ถ้าให้สิ่งอื่นมาอยู่ที่ศูนย์กลางแทนที่กางเขน พันธกิจของคริสตจักรก็จะไม่สมดุล

เมื่อการมุ่งสู่เบื้องบนเป็นสิ่งที่คริสตจักรเน้นและให้ความสำคัญจนลืมการมุ่งสู่ภายในและภายนอกไป คริสตจักรก็จะมีแนวโน้มเป็นศูนย์กลางการเทศนา เป็นที่ชุมนุมของผู้คนจำนวนมาก และมีแต่ “ผู้เชี่ยวชาญ” เท่านั้นที่ทำงานทั้งหมด สิ่งนี้หมายถึงพันธกิจและการเติบโตจะถูกจำกัดอยู่กับการประชุมนมัสการที่เป็นงานใหญ่และเป็นทางการ เมื่อให้การมุ่งสู่ภายในนำหน้า คริสตจักรก็อาจมีทัศนคติที่แคบลงและชื่นชมกันเองภายใน เมื่อให้การออกสู่ภายนอกสำคัญที่สุด คริสตจักรก็จะเน้นไปที่ความต้องการของคนนอกที่ยังไม่เชื่อ และความจำเป็นที่ต้องนำข่าวประเสริฐไปสู่ชีวิตพวกเขา สิ่งนี้จะทำให้ลดทอนความจริงว่า คริสเตียนเองก็ต้องการข่าวประเสริฐเพื่อดำเนินชีวิตต่อไปเช่นกัน ข่าวประเสริฐจึงเป็นสิ่งที่มิได้ “เพื่อพวกเขา” และไม่ใช่ “เพื่อพวกเรา” ในแต่ละกรณีนี้ มีการเน้นบางแง่มุมที่ดีของคริสตจักรมากเกินไปจนเป็นอันตราย สิ่งดีที่มากเกินไปจะกลายเป็นสิ่งเลวได้ในที่สุด!

ลองมาพิจารณาตัวเลือกที่ให้กางเขนเป็นศูนย์กลาง เมื่อข่าวประเสริฐมีบทบาทอยู่ที่แกนของแต่ละพันธกิจ สุขภาพและความสมดุลของคริสตจักรก็ได้รับการปกป้องไว้ ถ้าข่าวประเสริฐอยู่ตรงศูนย์กลางของการนมัสการและเทศนา ผู้คนจะถ่อมลงเพราะได้รับการเตือนว่าพวกเขาไม่เหนือกว่าผู้ใด แต่ต้องการพระคุณเดียวกันนี้ที่ถูกเรียกให้นำไปแบ่งปันผู้อื่น การมุ่งสู่ภายในก็จะได้รับการปกป้องเพราะข่าวประเสริฐจะปรับเปลี่ยนวิธีคิดของเราที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของพี่น้องในพระกาย เราไม่ได้อยู่เพื่อความสุขของผู้ใด แต่อยู่เพื่อความรักของกันและกัน! ความสัมพันธ์จะถูกมองผ่านเลนส์ของการรับใช้ซึ่งกันและกันและในการทำพันธกิจ ข่าวประเสริฐจะผลักดันเราออกสู่โลกภายนอกด้วยใจเมตตาและใจสงสาร การออกสู่ภายนอกจะแข็งแกร่งขึ้นด้วยข่าวประเสริฐเพราะเราไม่ได้ถูกเรียกมาให้รักโลกเพราะความชอบธรรมของเราหรือพยายามทำดีเพื่อให้เป็นที่ยอมรับของพระเจ้า เรามุ่งสู่ภายนอก

เพราะพระเจ้ามุ่งมาที่เราก่อน อีกครั้ง การเติบโตฝ่ายวิญญาณของผู้คนจะเป็นหัวใจสำคัญเมื่อพระคุณของพระเจ้าอยู่ที่ศูนย์กลางนั้น

การทำพันธกิจจะสมดุล เพราะเกิดจากความถ่อมใจในพระคุณที่พระเจ้ามอบให้นั้นทำให้เรามองเห็นบาปของเราอย่างซื่อสัตย์ ในขณะเดียวกัน ก็มี ความหวังใจและมั่นใจในการท่อมทေးของพระเจ้าเพื่อใช้เราไปสู่ชีวิตผู้อื่น การนมัสการและข่าวประเสริฐจะเปลี่ยนแปลงเราไปอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ดำเนินชีวิตในมิติแนวตั้ง และขับเคลื่อนเราออกไปสู่ภายนอกด้วยข่าวประเสริฐแห่งการทรงไถ่ในมิติแนวนอน

พันธกิจพิเศษด้านต่าง ๆ ของคริสตจักร

คริสตจักร LGPC ให้ทางเขนเป็นศูนย์กลางเมื่อมองไปที่พันธกิจทั้งหมดของคริสตจักร คุณก็สามารถทำได้กับพันธกิจพิเศษในคริสตจักรของคุณ ไม่ว่าจะเป็นการดูแลเด็กเล็ก เด็กโต อนุชน ผู้ใหญ่ คนโสด ครอบครัว กลุ่มย่อย ชั้นเรียนผู้เชื่อใหม่ การพัฒนาผู้นำ การประกาศ พันธกิจแห่งความเมตตา พันธกิจต่างประเทศ การนมัสการ การเลี้ยงดูฝ่ายวิญญาณ ให้คำปรึกษาและอื่น ๆ ข่าวประเสริฐผลักดันพันธกิจเหล่านี้หรือไม่? ถ้าคุณสำรวจชีวิตทั้งหมดของคริสตจักร คุณจะมองเห็นการเน้นไปที่ข่าวประเสริฐในทุกพื้นที่หรือไม่?

พื้นที่ที่มักถูกมองข้ามหรือไม่มีการตระหนักรู้ในข่าวประเสริฐคือพันธกิจสำหรับเด็กและงานวรรณกรรม นับครั้งไม่ถ้วนที่ลูก ๆ ของผมกลับมาบ้านหลังเลิกโบสถ์พร้อมด้วยบทเรียนที่บอกให้พวกเขาทำดีต่อผู้อื่นและเชื่อฟังพ่อแม่! สิ่งเหล่านี้เป็นคำสอนจากพระคัมภีร์ แต่เน้นไปที่การเชื่อฟังแต่ภายนอก ไม่เกี่ยวข้องกับพื้นฐานความเข้าใจในพระคุณของพระคริสต์ ทั้ง ๆ ที่สิ่งนี้เป็นสิ่งเดียวที่เปลี่ยนหัวใจเราได้และคำจูงเราไว้เมื่อล้มลง ที่น่าเศร้า มีตัวอย่างอีกมากมายของการทำงานที่ปราศจากพระคุณ ผู้นำในพันธกิจเหล่านี้มีข่าวประเสริฐของทางเขนอยู่ในชีวิตพวกเขาและอยู่ในเนื้อหาของสิ่งที่เขาสอนออกไปในแต่ละสัปดาห์หรือไม่?

ชีวิตประจำวัน

เมื่อข่าวประเสริฐไม่ได้เป็นศูนย์กลางในความเข้าใจชีวิตประจำวัน การสำรวจตนเอง การกลับใจและความเชื่อจะถูกลดทอนลง ชีวิตแต่งงาน การเลี้ยงดูลูก การทำงาน การพักผ่อน การเป็นพลเมือง การทดลอง และการต้อนรับต่อผู้ ไม่ได้ถูกมองว่าเป็นพื้นที่แรกที่พระเจ้าต้องการให้เราประพฤติ

ให้สมกับความรอดด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่น (ดู ฟิลิปปี 2:12-13) เราจะถูกปลดไปจากการดำเนินชีวิตที่มีส่วนร่วมกับพระคริสต์ ถ้าคริสเตียนไม่ได้รับการสอนว่าข่าวประเสริฐทำงานอย่างไรในระดับนี้ พวกเขาจะพ่ายแพ้การทดลองในเหตุการณ์ที่ใหญ่กว่าของชีวิต เป้าหมายของหนังสือเล่มนี้คือให้แต่ละคน และแต่ละคริสตจักรคิดให้ลึกลงไปอย่างต่อเนื่อง และเป็นไปตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับความสำคัญของข่าวประเสริฐที่มีในทุกเรื่องราวของชีวิตแต่ละวัน

สำรวจข่าวที่คริสตจักรคุณสื่อสารออกไป

แม้คริสตจักร LGPC เป็นที่รู้จักกันดีในเรื่องการเทศนาที่น่าเชื่อถือ เหล่าผู้นำพบว่าการสำรวจเนื้อหาคำเทศนาก่อนสื่อสารออกไปจากบทรบราสมันนั้นเป็นประโยชน์ สิ่งนี้มีผลต่อทุกข่าวที่สื่อสารออกไปจากทุก ๆ พันธกิจของคริสตจักรด้วย ให้คุณลองสำรวจข่าวสารที่พันธกิจต่าง ๆ ในคริสตจักรของคุณสื่อสารออกไปในแง่ของความร้อน กอหนาม กางเขน และผล

ความร้อน (บทที่ 7 และ 8) คริสตจักรของคุณจริงจังกับความร้อนในชีวิตของผู้คน หรือลดทอนสิ่งที่พวกเขาดีนรลงเพื่อให้การเปลี่ยนแปลงเป็นไปได้โดยง่าย? ในอีกด้านของความคิด คุณมองปัญหาใหญ่เกินจริงจนทำให้สถานการณ์ดูไร้ความหวังหรือไม่? ข่าวประเสริฐจะช่วยคงแ่งมุ่มที่ดีที่เป็นความจริงไว้ ชีวิตเป็นเรื่องท้าทาย แต่ข่าวประเสริฐให้ทุกอย่างที่จำเป็นสำหรับชีวิตและทางพระเจ้าแก่เรา (ดู 2 เปโตร 1:3) การเปลี่ยนแปลงอาจไม่ง่าย แต่เป็นไปได้เสมอ การเปลี่ยนแปลงมักไม่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่จะค่อย ๆ เกิดขึ้นเมื่อเราฟังฟังในฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์ที่ทำงานในเรา

กอหนาม (บทที่ 9 และ 10) คริสตจักรของคุณช่วยให้ผู้คนมีส่วนร่วมในการสำรวจตนเองโดยมีพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง ในขณะที่พวกเขาสะท้อนภาพการตอบสนองต่อชีวิตด้วยบาปหรือไม่? คุณได้ช่วยให้ผู้คนก้าวข้ามความเศร้าโศกแบบโลกไปเป็นความเศร้าโศกในทางของพระเจ้า โดยช่วยให้พวกเขาเห็นว่าเกิดอะไรขึ้นในหัวใจของพวกเขาหรือไม่? หรือคุณพอใจแค่การเปลี่ยนพฤติกรรมภายนอกเท่านั้น? ถ้าข่าวประเสริฐเป็นศูนย์กลางผู้คนจะพอใจการเปลี่ยนแปลงที่ภายนอกน้อยลง และเต็มใจที่จะถามว่าทำไมพวกเขาถึงทำสิ่งที่ทำอยู่ แทนที่จะเปลี่ยนเพียงแค่พฤติกรรม ข่าวประเสริฐจะปลดปล่อยเราให้มองเข้าไปในชีวิตได้อย่างใกล้ชิด เผชิญหน้ากับสิ่งที่เราให้คุณค่าเหนือกว่า

พระเยซูคริสต์ ชีวิตคริสเตียนเป็นมากกว่าการปฏิบัติตามพิธีพฤติกรรมที่เลวร้าย แต่คือการได้รับการฟื้นฟูภายในและรักที่จะเติบโตขึ้นฝ่ายวิญญาณ!

กางเขน (บทที่ 11 และ 12) คุณกำลังช่วยให้ผู้คนมีส่วนในการกลับใจ และมีความเชื่อที่ซื่อสัตย์ มั่นใจ ถ่อมใจ ด้วยสติปัญญาที่ตั้งอยู่บนรากฐานของข่าวประเสริฐหรือไม่? คุณเน้นย้ำแต่เรื่องความบาปและการต้องกลับใจแก้ไขเปลี่ยนแปลง โดยขาดการเชื่อมโยงกับความเชื่อในพระคริสต์หรือไม่? คุณทำผิดด้านความเชื่อโดยบอกผู้คนว่า ยิ่งพระเยซูคริสต์ก็รักพวกเขาหรือไม่? หรือคุณเชื่อมโยงการค้นเข้าไปในหัวใจ เพื่อกลับใจด้วยความเชื่อที่นำผู้คนมาเผชิญหน้ากับความรักที่บริสุทธิ์ของพระเจ้าที่ทรงมีให้พวกเขาในพระเยซูคริสต์หรือไม่? เมื่อข่าวประเสริฐเป็นศูนย์กลาง ผู้คนสามารถมองไปที่บาปของตนเองอย่างซื่อสัตย์ เพราะมันไม่ใช่แค่พฤติกรรมบาป แต่รวมถึงหัวใจบาปที่อยู่ภายใต้พฤติกรรมนั้นด้วย การกลับใจที่แท้จริงจะมองลึกลงไป ในวิธีที่เราละทิ้งพระเยซู สิ่งนี้จะทำให้รู้สึกเสียใจและถ่อมใจลงยอมรับว่า ได้ยกสิ่งอื่นขึ้นมาแทนที่พระคริสต์ผู้สูงสุด จากนั้นความเชื่อจะนำมาซึ่งพระคุณและความรักที่มีให้ผู้ที่กลับใจ เมื่อการกลับใจและความเชื่อเช่นนี้มารวมเข้าด้วยกัน หัวใจของผู้นั้นจะถูกพระคริสต์คว่ำไว้ และนำการเปลี่ยนแปลงที่ยั่งยืนจากภายในตลอดไป

ผล (บทที่ 13 และ 14) คุณเสนอความหวังให้ผู้คนและแสดงให้เห็นว่าพวกเขาสามารถเป็นอะไรและทำอะไรได้บ้างโดยทางพระคริสต์หรือไม่? คุณแสดงให้เห็นพวกเขาเห็นคุณลักษณะเฉพาะของผลที่ดี เมื่อได้เติบโตในทางพระเจ้าอย่างเป็นรูปธรรมหรือไม่? เมื่อข่าวประเสริฐเป็นศูนย์กลาง คุณไม่กลัวที่จะเรียกให้ผู้คนทำบางสิ่งอย่างเจาะจงในทางพระเจ้า ยิ่งคุณวางรากฐานให้พวกเขาตระหนักถึงตัวตนในพระคริสต์มากเท่าไร คุณยิ่งเรียกให้พวกเขาสามารถเปลี่ยนแปลงรายละเอียดในชีวิตพวกเขาได้มากขึ้นเท่านั้น เพราะว่าเราทำบาปอย่างเฉพาะเจาะจงทั้งในความคิดและจิตใจ ข่าวประเสริฐจึงมุ่งมั่นให้เราเติบโตขึ้นในพระคุณอย่างเฉพาะเจาะจงด้วยเช่นกัน ทุกความคิด การกระทำ ทัศนคติ และทุกการตอบสนองต่อแรงกดดันของชีวิตประจำวัน ล้วนเป็นสิ่งที่พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ทรงห่วงใย พระองค์ปรารถนาจะปลดปล่อยเราออกจากความปรารถนาชั่วทุกอย่าง

unasu

เมื่อคุณมองไปที่พันธกิจต่าง ๆ ในคริสตจักร คุณต้องสามารถสำรวจได้ว่า ข่าวสารอะไรที่สอนอยู่ในพันธกิจเหล่านั้น คำถามที่เป็นประโยชน์สำหรับผู้มาของคริสตจักร LGPC นี่อาจเป็นประโยชน์สำหรับคุณด้วยเช่นกัน

- ในแต่ละสัปดาห์ เราประกาศสิ่งใดในคำเทศนา ในการสั่งสอน และในการนมัสการของคริสตจักร?
- มีพระคริสต์เป็นศูนย์กลางหรือไม่?
- เราจะเสริมสร้างกำลังใจให้กับคณะเจ้าหน้าที่และเหล่าผู้นำพันธกิจในปัจจุบันอย่างไร? เรากำลังฝึกฝนผู้นำในอนาคตให้รับใช้ในแบบที่สอดคล้องกับข่าวประเสริฐอย่างไร?
- เรามุ่งเน้นที่จะสอนแต่หลักข้อเชื่อและหลักปฏิบัติของคำสอนต่าง ๆ นั้น โดยละเลยที่จะนำเสนอหลักการเปลี่ยนแปลงที่วางอยู่บนความไพบูลย์ในพระเยซูคริสต์และนำมาซึ่งเสรีภาพหรือไม่?
- พันธกิจของเราทำหน้าที่โดยให้พระคริสต์เป็นศูนย์กลางเพื่อการเปลี่ยนแปลงหรือไม่?
- เรากำลังทำสิ่งใดเพื่อให้มั่นใจว่าสิ่งนี้กำลังเกิดขึ้น?
- มีการประเมินอย่างสม่ำเสมอหรือไม่? และเราเต็มใจที่จะรับการเปลี่ยนแปลงหรือไม่?
- สมาชิกทุกคนในคริสตจักรได้รับความช่วยเหลือให้ดำเนินชีวิตแต่ละวันโดยพึงฤทธิ์เดชของข่าวประเสริฐหรือไม่?
- เราพยายามยับยั้งความช่วยเหลือออกไปสู่คนที่ไร้คริสตจักรด้วยความก่อกวนในการทำพันธกิจหรือไม่? หรือเราพอใจอยู่แค่เทคนิคโครงการใหม่ ๆ ความรู้สึกผิด หรือคำสัญญาหลอกลวงถึงชีวิตที่มีแต่สิ่งดี ๆ และมีความสุข?
- สมาชิกคริสตจักรของเราอ่านพระคัมภีร์ อธิษฐาน และมีส่วนร่วมในพิธีต่าง ๆ ของคริสตจักรที่มีพระคริสต์เป็นศูนย์กลางหรือไม่? พวกเขาสามารถเชื่อมโยงระหว่างหัวใจและชีวิตของตนเองกับพระสัญญาและพระพรที่เป็นของพวกเขาแล้วในพระคริสต์ได้หรือไม่?
- มีอุปสรรคใดที่ขัดขวางวัฒนธรรมแบบนี้? มีตรงไหนบ้างที่เราสามารถพัฒนางานให้ดีขึ้น? เราควรเริ่มต้นที่ไหนและอย่างไร?

กลยุทธ์เพื่อการเปลี่ยนแปลง

เริ่มต้นที่ตัวคุณเอง

เมื่อช่วงเวลาแห่งการประเมินผ่านไป เหล่าผู้นำของ LGPC มั่นใจว่าจำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลง แม้ว่าพวกเขารับรองจุดแข็งหลายด้านของคริสตจักร และพระพรที่ได้รับจากพระเจ้าตลอดหลายปีที่ผ่านมา แต่พวกเขาก็ต้องการเผชิญกับจุดอ่อนที่มีอยู่และทำงานหนักเพื่อจัดการปัญหาเหล่านี้ อย่างไรก็ตามที่ผ่านมามีศิษยาภิบาลและเจ้าหน้าที่ที่ทุ่มเทให้การสร้างผู้นำ และกำหนดทิศทางมาก จนบางครั้งลืมว่าพวกเขาเองก็จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงด้วย! เมื่อใดก็ตามที่สิ่งนี้เกิดขึ้น พวกเขาก็ไม่สร้างประโยชน์อะไรให้กับคริสตจักรกับเจ้าหน้าที่และกับครอบครัวของพวกเขา นี่เป็นการทดลองที่มักเกิดขึ้น เราจึงอยากหนุนใจให้คุณเริ่มจากจุดเริ่มต้น โดยนำสิ่งที่ได้เรียนจากหนังสือเล่มนี้ไปใช้กับตนเอง พระธรรมฮีบรู 10:19-25 ช่วยเราได้ในเรื่องนี้

“เพราะฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย เมื่อเรามีใจกล้าที่จะเข้าไปในสถานศักดิ์สิทธิ์โดยพระโลหิตของพระเยซู ตามทางใหม่และเป็นทางที่มีชีวิต ซึ่งพระองค์ทรงเปิดให้เราผ่านเข้าไปทางม่านนั้น คือทางพระกายของพระองค์ และเมื่อเรามีปุโรหิตใหญ่เหนือหมู่คนของพระเจ้าแล้ว ก็ให้เราเข้าไปใกล้ด้วยใจจริง ด้วยความไว้วางใจเต็มที่มีใจที่ได้รับการประพรมให้พ้นจากมโนธรรมที่ไม่ดี และมีกายที่ล้างชำระด้วยน้ำสะอาด ขอให้เรายังคงยึดมั่นในความหวังที่ประกาศไว้วันนั้นโดยไม่หวั่นไหว เพราะว่าพระองค์ผู้ประทานพระสัญญานั้นทรงซื่อสัตย์ และขอให้เราพิจารณาดูเพื่อจะปลุกใจกันและกันให้มีความรักและทำความดี อย่าขาดการประชุมเหมือนอย่างบางคนทำเป็นนิสัย แต่จงหนุนใจกันให้มากยิ่งขึ้น เพราะพวกท่านก็รู้อยู่ว่าวันนั้นใกล้เข้ามาแล้ว”

พระวจนะตอนนี้ จบลงที่การทรงเรียกที่คุ้นเคยให้เราทำพันธกิจ แต่สิ่งนี้ต้องไม่ถูกแยกจากพระวจนะก่อนหน้านี้ ก่อนที่พระธรรมตอนนี้จะเรียกเราไปปรนนิบัติผู้อื่น พระวจนะเตือนเราให้ตั้งมั่นอยู่ในข่าวประเสริฐ ข้อ 19-21 ได้วางรากฐานของข่าวประเสริฐเพื่อปูทางให้กับคำสิ่งที่ตามมา เราได้รับการชำระด้วยพระโลหิตของพระคริสต์แล้ว สามารถเข้าไปเฝ้าพระเจ้าได้อย่างอิสระ เพราะเรามีปุโรหิตใหญ่คือพระเยซูคริสต์ พระองค์ได้เปิดให้เรา

ผ่านเข้าไปสู่หนทางการดำเนินชีวิตในแบบใหม่ เพื่อให้เรารู้จักพระเจ้าและให้พระองค์ทรงรู้จักเรา เมื่อเราได้นำความจริงนี้มาใช้กับตัวเรา เราได้รับคำเชิญและคำสั่งให้นมัสการพระเจ้า (ข้อ 23) เป็นพยานให้กับผู้ที่ยังไม่รู้จักพระองค์ (ข้อ 24) และมีส่วนในมิตรภาพของผู้ที่ได้รับการไถ่ในพระกายของพระเยซูคริสต์ (ข้อ 24-25) ถ้าเราไม่เริ่มต้นจากตัวเอง เราก็ไม่อาจไปช่วยผู้อื่นได้ ความพยายามของเราก็จะบิดเบี้ยวไปด้วยการยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง

แสวงหาการเปลี่ยนแปลงในคริสตจักรอย่างถ่อมใจ

เมื่อคุณได้สำรวจตนเองแล้ว ลองถามคำถามที่ตรงไปตรงมาเกี่ยวกับคริสตจักรของคุณ อธิษฐานขอการทรงนำ และประเมินอย่างมีระบบในด้านต่าง ๆ ของชีวิตคริสตจักร เริ่มจากพื้นที่ที่คุณรับใช้อยู่ และถามตนเองว่าคุณจะเป็นตัวแทนของการเปลี่ยนแปลงในพื้นที่นี้ได้อย่างไร

ระดับที่หนึ่ง : ทีมศิษยาภิบาล

เหล่าผู้นำของ LGPC มองเห็นหนทางที่ทีมศิษยาภิบาลจำเป็นต้องเติบโตในการทำหน้าที่โดยมีข่าวประเสริฐเป็นศูนย์กลาง ถ้าคุณอยู่ในทีมศิษยาภิบาล คุณจะเติบโตอย่างไรในความสัมพันธ์กับแต่ละคนในทีม? คุณจะใช้เวลาในการคิด แบ่งปัน และนำข่าวประเสริฐเข้ามาประยุกต์ใช้ในชีวิตของคุณอย่างไร? สื่อหรือคู่มือของข่าวประเสริฐใด ที่คุณกำลังนำมาใช้เพื่อปรับการดำเนินชีวิตและปรนนิบัติต่อกันในทีม? คุณอาจอ่านหนังสือเล่มนี้ด้วยกัน หรือนำหลักสูตรการสร้างสาวกที่เกี่ยวข้องมาใช้¹⁷ ทีมผู้นำจำเป็นต้องดำเนินชีวิตตรงตามข่าวประเสริฐในฐานะส่วนหนึ่งของการปรนนิบัติคริสตจักร อย่าข้ามขั้นตอนนี้ไป! นี่คือหัวใจสำคัญในการหล่อหลอมตัวตนของคริสตจักร

ระดับที่สอง : ทีมผู้ปกครองดูแลและทีมมัคทายก

คริสตจักร LGPC ใช้เวลาในการกำหนดจุดมุ่งหมายหลักในการประชุมร่วมกันของบรรดาผู้นำ คุณเองก็จำเป็นต้องถามเช่นกันว่า “อะไรที่ขับเคลื่อนหัวข้อที่ใช้ในการประชุมทีมผู้ปกครองดูแลและทีมมัคทายก?” มีเรื่องให้ตัดสินใจ

¹⁷ ทาง CCEF ได้จัดทำเครื่องมือสำหรับการสร้างสาวกที่ใช้งานง่าย เพื่อใช้สำหรับคริสตจักรท้องถิ่นโดยเฉพาะ ทั้งสองหลักสูตรคือ *How People Change* (ซึ่งมุ่งเน้นการแก้ไขช่องว่างของข่าวประเสริฐ) และ *Helping Others Change* (ชื่อเดิม *Instruments of Change* ที่มุ่งเน้นการแก้ไขช่องว่างในพันธกิจ) ทั้งสองเล่ม ได้ถูกเขียนขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์นี้ ท่านสามารถติดต่อรับข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่เว็บไซต์ของ CCEF: www.ccef.org

มากมายเสมอในการประชุมผู้นำของคริสตจักร ขณะเดียวกันก็มีความตื่นตัวว่าพระเจ้ากำลังทำสิ่งใดกับชีวิตของผู้คน? ครึ่งหนึ่งคริสตจักรที่ผมเคยเป็นศิษยาภิบาล มีคนแนะนำว่าให้เราทุกคนในห้องประชุมแบ่งปันว่า เราได้เห็นเหตุการณ์ใดหรือชีวิตใครที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงไปโดยข่าวประเสริฐ ผู้นำทุกคนสามารถยกตัวอย่างได้อย่างน้อยหนึ่งเหตุการณ์จากช่วงสัปดาห์ที่ผ่านมา นี่เป็นการหนุนใจที่ยอดเยี่ยม! การเป็นผู้นำคริสตจักรจำเป็นต้องมีความชัดเจนเกี่ยวกับพันธกิจและเป้าหมาย เราต้องให้เปาโลเป็นต้นแบบในการนำ เปาโลผู้ที่หัวใจและความต้องการทั้งหมดของท่านคือให้พระเยซูคริสต์เป็นศูนย์กลาง และให้ทุกสิ่งขับเคลื่อนไปโดยพระคุณของพระเจ้าและฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์เพื่อพระเกียรติของพระองค์ สิ่งนี้ครอบคลุมอยู่เหนือการประชุมและการทำพันธกิจของคุณในฐานะผู้นำหรือไม่?

ระดับที่สาม : บรรดาผู้นำที่สำคัญในพันธกิจ

นับเป็นสถิติปัญหาที่คริสตจักร LGPC ไม่ได้หยุดอยู่แค่ทีมผู้ปกครองดูแล ทีมมัคนายก และทีมศิษยาภิบาลเท่านั้น พวกเขาคิดถึงผู้นำที่สำคัญไม่แพ้กันในการทำพันธกิจในหลายทาง พวกเขาอาจจะเป็นผู้ปกครองดูแลหรือมัคนายกในอนาคต และในปัจจุบันพวกเขาก็มีอิทธิพลต่อชีวิตของผู้คนจำนวนมาก คนเหล่านี้อาจอยู่ในกลุ่มย่อย เป็นกรรมการหรือทำหน้าที่ต่าง ๆ ในคริสตจักร ตั้งแต่ดูแลเด็กเล็กไปจนถึงการประกาศพันธกิจ และทุกส่วนงานที่อยู่ระหว่างนั้น ผู้นำในระดับกลางเหล่านี้ในคริสตจักรของคุณได้รับการเตรียมพร้อมอย่างไร เพื่อให้พวกเขามองว่าพันธกิจที่ทำนั้น เป็นหนทางแห่งพระคุณพระเจ้า?

ตัวอย่างเช่น เมื่อทีมนมัสการเตรียมนมัสการในวันอาทิตย์ พวกเขา นำเรื่องการชำระให้บริสุทธิ์เข้ามาเป็นหัวข้อการนมัสการในวันนั้นหรือไม่? รวมถึงเนื้อหาของเพลงที่เลือก การสวดภาวนา คำอธิษฐาน และถ้อยคำที่จะร้องหรือกล่าวออกมา? พวกเขาสามารถนำเรื่องความร้อน กอหนาม กางเขน และผลเข้าไปไว้ในการนมัสการได้หรือไม่? แม้ว่าสิ่งที่ทำกันเป็นประจำคือการบอกผู้คนให้ลิ้มชีวิตในช่วงหกวันที่ผ่านมาเพื่อจะเข้าสู่การนมัสการพระเจ้าได้อย่างแท้จริงในชั่วโมงข้างหน้า จะฟังดูเป็นฝ่ายวิญญาณดี แต่วิธีปฏิบัติ เช่นนี้กลับมีกลิ่นอายของแนวคิดทวินิยมแบบกรีก (Greek dualism - การแยกกายที่เป็นรูปธรรม และวิญญาณที่เป็นนามธรรม) มากกว่าตามมุมมองฝ่ายวิญญาณของพระคัมภีร์ ชีวิตของเราในช่วงหกวันที่ผ่านมานั้นแหละ คือ

สิ่งที่พระเจ้าทรงสนพระทัยมากที่สุด! เมื่อยอมรับถึงความร้อนที่เราทุกคนต้องเผชิญ จะทำให้เรานำความยุ่งเหยิงเหล่านั้นมาวางไว้ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ นี่คือวิธีง่าย ๆ ที่จะทำให้การนมัสการของเรามีความหมายและเข้าถึงความจริงได้มากขึ้น ลองคิดถึงการนมัสการและพื้นที่อื่น ๆ ของชีวิตคริสตจักรโดยผ่านสิ่งเหล่านี้ (ความร้อน กอหนาม กางเขน ผล) เพื่อดูว่าข่าวแห่งพระคุณนั้นจะชัดเจนขึ้นได้หรือไม่

ระดับที่สี่ : สมาชิกและผู้มาร่วมนมัสการ

ท้ายที่สุด คริสตจักร LGPC ได้คิดถึงสิ่งที่ทุกคนในคริสตจักรได้ยินและได้เรียนรู้ พวกเขาต้องการวัฒนธรรมที่มีข่าวประเสริฐเป็นศูนย์กลาง ที่เป็นมากกว่าการขับเคลื่อนจากบนลงล่าง พวกเขาอยากให้เป็นการขับเคลื่อนจากด้านล่างขึ้นบน หรือจากระดับรากหญ้าด้วยเช่นกัน สิ่งนี้สำคัญสำหรับคริสตจักรของคุณด้วย ภายใต้การนำระดับกลางคือจำนวนสมาชิกส่วนใหญ่ที่สุดของคริสตจักร พวกเขามีส่วนร่วมในพันธกิจต่าง ๆ และอาจเป็นผู้ที่มีศักยภาพที่จะเป็นผู้นำในอนาคตได้ นอกจากบนธรรมาสันแล้ว มีที่ใดบ้างที่พวกเขาจะต้องได้รับการเตือนว่า ข่าวประเสริฐคือหัวใจสำคัญ? คุณมีข้อมูลใดที่จะช่วยปรับวิธีที่พวกเขาคิดเกี่ยวกับชีวิตคริสเตียน? คำตอบของคุณย่อมรวมถึงพื้นที่เช่นในกลุ่มย่อย ชั้นรวีวารศึกษา ชั้นผู้เชื่อใหม่ ทีมกีฬาของคริสตจักร และการพูดคุยแบบไม่เป็นทางการ ที่เหลือจะแตกต่างกันไปในแต่ละคริสตจักร

คำถามเบื้องต้นที่ถามคือ พื้นที่เหล่านี้ของชีวิตคริสตจักรช่วยส่งเสริม หรือเป็นอุปสรรคขัดขวางผู้เข้าร่วมในการทำความเข้าใจเรื่องการเปลี่ยนแปลงโดยข่าวประเสริฐ พวกเขาเข้าใจแรงขับเคลื่อนพื้นฐานของชีวิตคริสเตียนหรือไม่? มีแหล่งข้อมูลใดบ้างที่ให้ผู้คนในระดับพื้นฐานที่สุดได้ยินและเห็นถึงความหมายของการเติบโตในพระคุณ?

แผนปฏิบัติการเพื่อเฉลิมฉลองพระคุณ

เมื่อการประเมินของพวกเขาเสร็จสิ้นลง บรรดาผู้นำของ LGPC ได้วางแผนปฏิบัติการ บทเรียนนี้สามารถช่วยคุณให้ทำสิ่งเดียวกันได้ เริ่มต้นเหมือนที่คริสตจักร LGPC ทำ โดยคิดให้มากขึ้นและกว้างขึ้นเกี่ยวกับวัฒนธรรมของคริสตจักรคุณ ถอยออกมาเพื่อประเมินดูว่า จุดใดที่ต้องมีการเปลี่ยนแปลงและวางกลยุทธ์สำหรับ 2-3 ปีเพื่อเตรียมความพร้อมให้กับคนของคุณ คุณ

อาจต้องการพิจารณาทั้งสี่ระดับที่กล่าวมาข้างต้น และคิดหาวิธีให้แต่ละระดับมีส่วนร่วมในการเปลี่ยนแปลงโดยมีพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง ถ้าคุณเป็นศิษยาภิบาล การเทศนาอย่างต่อเนื่องเป็นชุดในหัวข้อนี้เป็นวิธีที่ดีในการส่งต่อวิสัยทัศน์ แต่อย่าหยุดเพียงเท่านั้น! จงมองหาโปรแกรมและโครงสร้างที่มีอยู่แล้ว ซึ่งสามารถนำเนื้อหาในหนังสือเล่มนี้ไปใช้สอนเพื่อให้ซึมซับและนำไปประยุกต์ใช้ได้ นี่คือการแนะนำบางประการสำหรับเรื่องนี้:

1. ให้ผู้ปกครองดูแลและมัคนายกในคริสตจักรของคุณอ่านหนังสือเล่มนี้ และนำมาอภิปรายกันในที่ประชุม
2. สร้างและฝึกผู้นำกลุ่มย่อยด้วยเนื้อหาในหนังสือนี้
3. รวบรวมผู้นำสำคัญในพันธกิจให้มาพบกัน และแสดงให้พวกเขาเห็นว่าสามารถใช้เนื้อหาในหนังสือเล่มนี้ในการทำพันธกิจได้อย่างไร
4. มองหาคนในคริสตจักรที่มักจะมีความช่วยเหลืออยู่เสมอ แล้วยื่นเคียงข้างพวกเขาเพื่อนำแบบจำลองแห่งการเปลี่ยนแปลงนี้ไปใช้ฝึกฝนพวกเขาในการช่วยผู้อื่น
5. นำเนื้อหาบางส่วนเข้าไปใช้ควบคู่กับชั้นเรียนสมาชิกใหม่
6. นำมาสอนในชั้นรวีการศึกษาให้บ่อยในสามปีข้างหน้า เพื่อให้เนื้อหาที่ถูกถ่ายทอดไปสู่สมาชิกใหม่ของคริสตจักร

การปฏิบัติใหม่ที่เริ่มต้นอย่างเจียบ ๆ

ปัจจุบันนี้ สมาชิกกว่าห้าร้อยคนยังคงมารวมตัวกันในวันอาทิตย์ที่คริสตจักร LGPC นำโดยทีมศิษยาภิบาลชุดเดิม พันธกิจต่าง ๆ ยังคงดำเนินไป โดยผู้นำส่วนใหญ่ยังเป็นคนเดิมที่ทำหน้าที่บริหารคริสตจักรในชีวิตประจำวัน หลักคำสอนข้อเชื่อของคริสตจักรยังเหมือนเดิม ที่จริงพวกเขาได้รับความพอใจมากขึ้นด้วยซ้ำ! แต่ภายใต้บรรยากาศภายนอกที่เหมือนเดิมทุกประการนี้เอง การปฏิบัติที่สำคัญได้เกิดขึ้นในแบบที่ตั้งใจและมุ่งหวังให้เห็นผลอย่างชัดเจน พระคริสต์ได้เข้ามาเป็นศูนย์กลางมากขึ้นและทรงมีความโดดเด่นยิ่งขึ้นในทุกพันธกิจของคริสตจักร

หลักข้อเชื่อและพันธกิจเหล่านี้ ถูกมองว่า เป็นหนทางไปสู่เป้าหมาย ไม่ใช่เป็นตัวเป้าหมายเอง ปัจจุบันสิ่งเหล่านี้ได้กลายเป็นหนทางที่มุ่งสู่พระคุณอย่างแท้จริง มุมมองที่ให้พระเยซูเป็นศูนย์กลางในชีวิตได้เริ่มหล่อหลอมวิธีพูดคุยระหว่างสามีและภรรยา พ่อแม่และลูก ๆ และพี่น้องชายหญิงในพระคริสต์

สมาชิกที่ครึ่งหนึ่งเคยนิ่งเฉย เดี่ยวนี้มีความกระตือรือร้น เมื่อพวกเขาได้รับการฝึกฝนให้พร้อมที่จะอธิบายนและมีประสบการณ์การเปลี่ยนแปลงเมื่อดำเนินชีวิตด้วยกันไปในพระกายของพระคริสต์

จงอธิษฐานและอดทน ขณะที่แนวคิดเหล่านี้ค่อย ๆ ซึมซับเข้าไปในชีวิตคริสตจักรของคุณ เมื่อทำเช่นนั้น สมาชิกของคุณจะเห็นชัดเจนว่าการเปลี่ยนแปลงนั้นเป็นไปได้ และพระคุณของพระเจ้ามีเพียงพอในทุกสถานการณ์ พระคัมภีร์ให้ความสำคัญเรื่องการเปลี่ยนแปลงภายในชุมชนแห่งความเชื่อ ขณะที่ผู้คนนำข่าวประเสริฐไปใช้ในชีวิตของพวกเขา เพื่อน ๆ คู่สมรสและลูก ๆ ความปรารถนาของเราคือให้คริสเตียนแต่ละคนและทั้งคริสตจักรมีส่วนร่วมเฉลิมฉลองในการมีข่าวประเสริฐที่แผ่ขยายออกไปอย่างกว้างขวาง เป็นการเฉลิมฉลองถึงพระคุณอันมหัศจรรย์ที่มีให้เราในพระคริสต์ พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณทรงทำงานร่วมกันเพื่อให้คริสตจักรเป็นเจ้าสาวที่ส่องแสงเจิดจ้า บริสุทธิ์และมีสง่าราศี พร้อมรับการเสด็จมาของพระองค์ วิสัยทัศน์นี้ดึงเราให้ขึ้นสู่เบื้องบน ซึ่งเหนือกว่าแค่ความสุขส่วนตัวของเรา เพื่อเราจะชื่นชมในพระพรของพระองค์และนำไปส่งต่อให้ผู้อื่นได้

ความหวังและคำอธิษฐานของเราคือหนังสือเล่มนี้จะช่วยให้คุณเติบโตในพระคุณในฐานะบุคคลหนึ่งที่อยู่ในชุมชนแห่งความเชื่อ “ขอพวกท่านจงเจริญขึ้นในพระคุณและในความรู้ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา ขอพระเกียรติจงมีแด่พระองค์ทั้งในปัจจุบันนี้และตลอดไปเป็นนิตย์! อาเมน” (ดู 2 เปโตร 3:18)

พันธกิจ

เกรซบรณสารเป็นโครงการภายใต้มูลนิธิเกรซ จัดตั้งขึ้นเพื่ออบรมคริสตจักรไทยเกี่ยวกับบรรณกรรม พระคัมภีร์เชิงปฏิบัติเพื่อถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้า เราปรารถนาที่จะเป็นผู้นำในการสร้างสรรค์หนังสือบรรณกรรมและแหล่งข้อมูลของหนังสือต่างๆ เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระคริสต์และส่งเสริมหลักการของพระคัมภีร์

วิสัยทัศน์

เราปรารถนาขุไครสเตียนไทยรายบุคคลเพื่อเติบโตขึ้นในความเชื่อและรู้สึกมีความมั่นใจในการเสวนากับคนอื่นๆ ในเรื่องพระเยซูคริสต์ เราปรารถนาที่จะหนุนใจคนทั่วไปที่กำลังศึกษาหรืออยากศึกษาคริสตศาสนาเป็นครั้งแรกให้สามารถเจาะลึกลงไปข้างในได้ และเราอยากช่วยเหลือผู้คนภายนอกคริสตจักรที่กำลังตั้งคำถามเกี่ยวกับความเชื่อของพวกเขาและเห็นความเชื่อมโยงเกี่ยวกับคริสตศาสนา

เรามุ่งมั่นที่จะแบ่งปันแนวความคิดแบบคริสเตียนที่เป็นนวัตกรรมใหม่ เพื่อให้ผู้คนจากทุกภูมิหลังสามารถมีความเข้าใจเกี่ยวกับความเชื่อของ คริสเตียนได้

ติดต่อสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่:

www.GraceBannasan.com

facebook.com/gracebannasan

[@gracebannasan](https://line.me/tv/@gracebannasan)

instagram.com/gracebannasan

จะต้องทำอย่างไรเพื่อให้การเปลี่ยนแปลง ยังยืนจนฝังรากลงในชีวิตคุณ?

หากคุณเคยพยายามแล้วล้มเหลว และเฝ้าสงสัยว่าทำไม คุณจำเป็นต้องอ่าน “ผู้คนเปลี่ยนแปลงอย่างไร” หนังสือเล่มนี้จะอธิบายถึงรูปแบบตามหลักการพระคัมภีร์เพื่อการเปลี่ยนแปลงในวิถีที่ชัดเจนและนำไปใช้ได้จริง ซึ่งคุณสามารถนำไปปรับใช้กับเรื่องท้าทายต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันได้ คุณจะเห็นวิถีที่พระเจ้าทำงานเพื่อให้คุณเป็นอย่างที่คุณต้องการให้เป็น ความสัมพันธ์ที่เปี่ยมด้วยฤทธิ์อำนาจ ความรัก และการทรงไถ่ตนเอง คือหัวใจสำคัญของทุกการเปลี่ยนแปลงในเชิงบวกที่คุณจะได้สัมผัส

“เป็นเรื่องซึ่งหนูแน่ใจได้ว่า เมื่ออยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า ลมรสนมแห่งความทุกข์ยากที่ซัดสาดเข้ามาในชีวิตเรานั้น ก็ยังเป็นตัวแทนของการเปลี่ยนแปลงที่เกิดผลในเราได้ พอล ทริปปี้ และทีม เลน ได้ช่วยนำเราไปสู่เส้นทางการเปลี่ยนแปลง และสอนเราถึงวิถีที่จะน้อมรับงานแห่งการเปลี่ยนแปลงของพระเจ้าเข้ามาในหัวใจเรา”
แคโรลิน คัสตีส เจมส์ ผู้ประพันธ์ “เมื่อชีวิตและความเชื่อขัดแย้งกัน” (When life and beliefs collide)

“สำหรับคริสเตียน การเปลี่ยนแปลงไม่ได้เกิดขึ้นในชั่วข้ามคืน แต่เป็นการเดินทางตลอดทั้งชีวิต พอล ทริปปี้ และทีม เลน มีความชำนาญในการนำเราไปตามเส้นทางของพระคัมภีร์ที่นำไปสู่กางเขน และวิถีชีวิตแห่งความเชื่อและการกลับใจ ผมขอแนะนำหนังสือเล่มนี้ให้กับคริสเตียนทุกคนที่ปรารถนาจะเติบโตในความสัมพันธ์กับพระเจ้า”
เทรเมอร์ ลองแมนน์ ที่ 3, ศาสตราจารย์ด้านคัมภีร์ศึกษา ตำแหน่งเกียรติยศ โรเบิร์ต เอช กุนดริย์
แห่งมหาวิทยาลัยศึกษาเวสต์มอนท์

“หนังสือเล่มนี้คือศาสนศาสตร์ประยุกต์ ที่เกี่ยวข้องกับความร้อน กอหนาม กางเขน และผล ซึ่งเป็นเรื่องของพระคุณในปัจจุบัน ใน 16 บทสั้น ๆ ที่มีภาพประกอบอย่างดี หนังสือเล่มนี้ได้มอบโอกาสเปลี่ยนแปลงอันมหัศจรรย์และยั่งยืนให้กับผู้อ่าน เราถูกเรียกให้พิจารณาสถานการณ์และการตอบสนองของเรา และลึกลงไปกว่านั้นคือ การสำรวจสิ่งที่หัวใจเราปรารถนา และหันกลับไปหากางเขนของพระคริสต์ใหม่อีกครั้ง”
มาร์ค เดเวอร์: คิชยาภิบาล คริสตจักรแคปปิตัลฮิลล์แบปติสต์ วอชิงตัน ดี. ซี.

พอล เดวิด ทริปปี้ ปริญญาโทวิชาชีพที่เน้นการเตรียมตัวสำหรับการเป็นคิชยาภิบาลและปริญญาเอกภาคปฏิบัติที่เน้นการพัฒนาทักษะในงานรับใช้ให้เชี่ยวชาญยิ่งขึ้น เป็นประธานของ Paul Tripp Ministries ซึ่งเป็นองค์กรไม่แสวงผลกำไรที่มีพันธกิจในการเชื่อมโยงฤทธิ์อำนาจแห่งการเปลี่ยนแปลงของพระเยซูคริสต์เข้ากับชีวิตประจำวัน พันธกิจนี้ส่งผลให้พอลได้รับเชิญเป็นวิทยากรในระดับสากลทุกสัปดาห์ นอกจากนี้ พอลยังเป็นหนึ่งในคณะคิชยาภิบาลที่คริสตจักร Tenth Presbyterian ในฟิลาเดลเฟีย เป็นศาสตราจารย์ด้านชีวิตและการอภิบาลที่สถาบันศาสนศาสตร์ Redeemer ในดัลลัส รัฐเท็กซัส และเป็นผู้อำนวยการบริหารของ Center for Pastoral Life and Care ในฟอร์ตเวิร์ธ รัฐเท็กซัส พอลเป็นนักเขียนหนังสือชายตีพิมพ์ผลงานหนังสือเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตคริสเตียนจำนวนมาก เขาแต่งงานกับลูเอลล่ามานานหลายปีและมีบุตรที่โตแล้ว 4 คน

กิบรี เอส เลน ปริญญาโทวิชาชีพที่เน้นการเตรียมตัวสำหรับการเป็นคิชยาภิบาลและปริญญาเอกภาคปฏิบัติที่เน้นการพัฒนาทักษะในงานรับใช้ให้เชี่ยวชาญยิ่งขึ้น ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการบริหารขององค์กร CCEF ทั้งยังเป็นอาจารย์และเป็นที่ปรึกษาผู้มีประสบการณ์ยาวนานถึง 25 ปี ซึ่งรวมถึงการทำหน้าที่คิชยาภิบาลมาเป็นเวลา 10 ปี ท่านเป็นผู้ร่วมประพันธ์หนังสือเรื่อง Relationships: A Mess Worth Making และหลักสูตร Change and Your Relationships และ How People Change นอกจากนี้ ท่านยังเป็นผู้เขียนหนังสือเล่มเล็ก ชื่อ Conflict; Family Feuds; Forgiving Others; และ Freedom from Guilt รวมถึงบทความด้านการให้คำปรึกษาอีกมากมาย ทีมและภรรยาบอกว่า มีบุตรสาวสองคน และบุตรชายสองคน

Free eBook

